SANTA MONTEFIORE

Orizonturi îndepărtate

LITERA

BLUE MOON

SANTA MONTEFIORE

Orizonturi îndepărtate

LITERA

BLUE MOON

BLUE
MOON

SANTA
MONTEFIORE

Orizonturi îndepărtate

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

The Distant Shores
Santa Montefiore
Copyright © 2021 Santa Montefiore

Orizonturi îndepărtate
Santa Montefiore

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright si este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc,
fără consimțământul editorului, este strict interzisă.
Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9919-0
ISBN EPUB 978-630-319-222-2

Iubitului meu prieten Peter Nyhan

De ce

„Rogu-te, Doamne, adă-mi un răspuns
La o-ntrebare de nepătruns.
De ce pe-acest Pământ ne-ai pus,
Ca să trăim o zi doar ș-apoi s-ajungem la apus?
În astă lume noi venim
Rod al iubirii și durerii ca să fim.
Trăim în suferință pân' ce-i vremea
Din nou să pornim.
Venim singuri, singuri prin Viață pășim.
Singuri murim.
Și totuși, scopul a tot ce facem
Nu îl știm."

ANONIM

Kitty

1980

Știam la ce să mă aștept de la moarte. Întotdeauna am știut. Așa că atunci când a venit, nu am fost nici înfricoșată, nici surprinsă. A venit precum un prieten, cu brațele întinse și fața familiară, radiind lumină și iubire, exact așa cum am știut că avea să se întâmple. Îmi încheiasem viața; venise vremea să fac drumul înapoi spre casă.

La optzeci de ani eram un călător obosit, cu inima zdrențuită de iubirea și suferința care o umpluseră și o sfâșiaseră în egală măsură. Trupul îmi era fragil și puterea mi se scurgea cu fiecare nou răsărit care mă aducea mai aproape de eliberare. Trebuie să recunosc, o parte din mine râvnea la asta, la acest răgaz, așa cum un alergător care se apropie de linia de sosire râvnește la sfârșitul cursei. O parte din mine tânjea la acest repaus.

În copilărie, bunica Adeline îmi spusese că fiind născută în a noua zi a celei de-a noua luni a anului 1900, eram un copil al lui Marte și viața mea avea să fie plină de necazuri. Ei bine, așa a fost. Războiul, trădarea, durerea și tristețea mi-au ținut companie în călătorie, ca niște ogari care pândesc în permanență din umbre. Dar nu le-am permis niciodată acestor încercări să mă definească și nici nu am fost prizoniera lor. Nu am pierdut niciodată din vedere scopul meu spiritual mai înalt, cine eram cu adevărat și de unde veneam. Primisem o mână de cărți provocatoare și totuși în ele iubire era din belșug; nici acest lucru nu l-am pierdut din vedere.

Într-adevăr am iubit. Am iubit cu adevărat. Totuși, atunci când moartea a venit pentru a mă purta într-o iubire chiar mai mare, nu m-am dus. Atașamentul față de căminul meu era prea puternic, iubirea mea pentru turnurile, turelele și zidurile de piatră ale castelului Deverill, prea încrâncenată; mânia pierderii lor prea mistuitoare. Cum aș fi putut păși prin porțile raiului cu un suflet îngreunat de amărăciune și resentimente? Nu puteam.

Așa că am ales să rămân.

Am respins lumina, promisiunea reunirii cu cei pe care îi iubesc și

odihna în frumusețe și pace, care știu că îi așteaptă pe cei care o merită; și eu o merit. Chiar o merit. Cu toate astea, nu sunt pregătită. Poate că mi-am încheiat viața, dar nu mi-am împlinit-o. Dumnezeu mi-a întins mâna; mă folosesc de darul liberului arbitru pe care mi l-a oferit, ca s-o refuz.

Precum bunica înaintea mea, m-am născut cu puterea paranormală de a vedea vibrațiile mai subtile ale spiritului. Acum, când sunt moartă, locuiesc aici ca spirit, în acest purgatoriu dubios dintre cele două lumi. Nu mă pot întoarce în planul material și am refuzat raiul. Dar a fost alegerea mea și nu o regret nici o clipă. Am lucruri de făcut și ele trebuie duse la îndeplinire. Ați fi surprinși de ceea ce pot face spiritele când chiar își propun asta.

Vedeți voi, e foarte simplu: nu mă voi liniști până când castelul Deverill nu va fi returnat unui Deverill. Poftim, acesta este lucrul pe care trebuie să-l fac, scopul meu, motivul din care am hotărât să rămân. Bunica nu a precizat cât de încăpățânați sunt copiii lui Marte!

Fratele meu vitreg, JP Deverill, a vândut reședința familiei noastre. Căminul care, cu excepția a paisprezece ani nefericiți în care a fost deținut de contesa di Marcantonio, ne aparținuse nouă începând cu anul 1662, când regele Carol al II-lea i-a oferit strămoșului meu, Barton Deverill, drept răsplată pentru loialitatea lui, un titlu și pământuri în comitatul Cork din Irlanda. Castelul aparținuse familiei mele mai bine de trei sute de ani. Trei sute de ani! Ca simbol al dominanței clasei protestante anglo-irlandeze, „Marea Casă“ a rezistat secolelor de amenințări venite din partea irlandezilor care își reclamau independența; a supraviețuit rebeliunii, intrigii și focului, pentru a se ridica din cenușă ca pasărea Phoenix, împreună cu familia mea asediată. A supraviețuit tuturor acestor lucruri, după care, într-o zi friguroasă de februarie a anului 1976, JP a vândut-o. Cu o trăsătură din condei, a făcut ca totul să dispară.

Castelul Deverill a fost transformat în hotel, iar eu sunt în interiorul acestui hotel și nu am de gând să-l părăsesc. Nu, nu o voi face. Voi provoca haos, voi induce teamă, voi face tot felul de lucruri îngrozitoare pentru a-i supune voinței mele pe acești oameni care cred că pot să profite de pe urma istoriei și suferinței familiei mele. Noi, cei din neamul Deverill, nu am suferit pentru ca niște oameni lipsiți de scrupule să poată câștiga bani transformând mult iubitul nostru cămin într-un circ.

Sunt copil al lui Marte și sunt pregătită să mă lupt pentru lucrurile pe care le iubesc.

Mottoul familiei Deverill este „*Castellum Deverilli est suum regnum*“ și acesta este sculptat în piatră deasupra măreței porți de intrare în castel: „Castelul neamului Deverill este împărăția lui“.

Cel puțin așa era la un moment dat.

Nu mă voi odihni înainte ca acesta să redevină împărăția Deverillilor.

Capitolul 1

Ballinakelly, comitatul Cork, 1985

Când a intrat cu mașina în orășelul Ballinakelly, Margot Hart a redus viteza micuțului ei Beetle albastru până a ajuns să se deplaseze în ritm de melc. O ceață groasă plutise dinspre mare pe uscat, făcând imposibil să-și dea seama pe unde mergea. Asfaltul sclipea în lumina farurilor, ștergătoarele de parbriz împrăștiau ploaia delicată. Un țăran și câinele lui ciobănesc au oprit în fața cârciumii O'Donovan's ca s-o privească trecând, comentându-i imprudența cu o clătinare din cap, căci nu ar fi fost oare mai înțelept să aștepte în local ridicarea ceții? Dar Margot l-a ignorat și a continuat să înainteze la volanul mașinii. La urma urmei, condusese tocmai din Londra, traversase Marea Irlandeză la bordul unui feribot și nu avea de gând să lase un pic de ceață să o țină pe loc. Totuși, ceața părea tot mai deasă cu cât se apropia mai mult de destinație, ca și cum castelul s-ar fi ascuns în mod deliberat, nevrând să fie găsit. Dar ar fi fost nevoie de mai mult pentru a o descuraja pe Margot Hart. Imaginea zidului vechii proprietăți materializându-se din negură a umplut-o de entuziasm și a încurajat-o să continue. Era aproape. Foarte aproape. A inspirat adânc și a înaintat de-a lungul limitei proprietății până când, spre încântarea ei, a ajuns la intrarea unde se afla un panou de un verde îndrăzneț pe care niște litere aurii elaborate anunțau: Castelul Deverill. Hotel & Restaurant de lux.

Porțile de fier întunecate erau exact așa cum le văzuse în fotografiile vechi. Splendide în măreția lor, cu o pereche de lei de piatră cu dinții dezgoliți așezați la înălțime pe piedestaluri, de-o parte și de alta a porților, pregătiți să apere de intruși această casă ce fusese odată impunătoare. Dar acești lei erau benigni acum, ferocitatea lor nu mai era cerută, căci Războiul de Independență și războiul civil care urmase apoi se încheiaseră cu circa șaizeci de ani în urmă, iar pacea se așternuse peste proprietatea Deverill. Istoria era pasiunea lui Margot, mai ales istoria vechilor castele. Și tot istoria era motivul pentru care se afla aici, desigur. Pe când a trecut de porți și a înaintat pe aleea

care se desfășura într-o curbă lină printre tufișurile dese de rododendron, a zâmbit în sinea ei și a proclamat cu satisfacție:

– Iată-mă, Margot Hart, scriitoare în rezidență.

Prima vedere a castelului a fost copleșitoare. La urma urmei, fusese construit pentru a exprima putere, bogăție și statut social. Fusese construit pentru a fi magnific. Și chiar era magnific. Margot a oprit puțin mașina în afara curții și a privit plină de admirație pereții cenușii, înalți și strălucitori, turnurile crenelate și parapetele și a fost imediat izbită de o senzație de permanență, ca și cum castelul fusese și avea să fie întotdeauna acolo. Ceața mării, vânturile tăioase ale iernii, ploile blânde și anotimpurile aveau să vină și să plece unele după altele, dar castelul avea să rămână pentru totdeauna, sfidător același.

A tras adânc aer în piept, plină de satisfacția faptului că era acolo în sfârșit, în inima istoriei familiei Deverill. În locul în care se întâmplase totul. Și l-a imaginat pe Barton Deverill, primul Lord Deverill de Ballinakelly, cocoțat mândru pe armăsarul lui, cu o pană la pălărie și o sabie sprijinită de coapsă, conducând vânătoarea în pădurile și pe câmpurile care acum îi aparțineau prin bunăvoința regelui. Și-a imaginat balurile. Doamnele în rochii de mătase coborând din trăsuri elegante, mâinile înmănușate întinse către valeții îmbrăcați în livrele, condurii de satin pipăind prudent treptele. Putea vedea cu ochii minții lumina lumânărilor strălucind în întuneric și putea auzi muzica și râsetele răsunând în sala de bal, acompaniate de clinchetul paharelor, în timp ce stăpânii castelului și prietenii lor toastau pentru sănătate și bogăție. Viața anglo-irlandezilor era bună în acele vremuri. A ridicat privirea către ferestrele de la etaj și s-a întrebat ce întâlniri secrete avuseseră loc în spatele lor, ce intrigi și lucruri necurate se desfășuraseră prin cotloane. Avea să le descopere pe toate. Fiecare dramă. Ce carte fascinantă avea să scrie.

Margot se angajase să petreacă nouă luni la castelul Deverill, ceea ce păruse la început destul de descurajant pentru o tânără de douăzeci și opt de ani căreia nu-i plăcea să-și ia angajamente. La urma urmei era într-o continuă mișcare, în permanență cu bagajele făcute, plecând spre un nou orizont, grăbită să-l lase în urmă pe cel vechi. Cu toate astea, estimase că cercetările pentru subiect și scrierea efectivă a cărții aveau să-i ia cel puțin nouă luni. Timpul urma să treacă pe nesimțite și avea să fie foarte plăcut pentru că afundarea în cercetare și în cuvântul scris îi aducea bucuria cea mai mare. La început i se păruse o coincidență când o cunoscuse pe femeia care deținea hotelul la o petrecere în Londra, dar acum nu mai era așa de sigură: părea mai degrabă soarta.

Margot fusese fascinată de familia Deverill încă din copilărie din pricina poveștilor bunicului ei. Bunicul Hart fusese nostalgic în ceea ce privea trecutul, mai ales copilăria, pe care și-o petrecuse în comitatul

Cork în calitate de prieten apropiat al lui Harry Deverill. În 1919, când avea douăzeci și patru de ani, familia lui își vânduse casa și se stabilise în Anglia pentru a scăpa de *Troubles*[1]. Bărbatul nu se întorsese niciodată aici. Murise de puțin timp, la nouăzeci de ani, și, deși trăise o viață lungă și variată, părea că *acel* capitol al tinereții lui în comitatul Cork fusese cel mai intens și special, când verile păruseră nesfârșite, iar zilele trândave și pline de frivolitate. Până la urmă poveștile lui deveniseră puțin repetitive. Dar carisma, drama și completa lipsă de griji a acestei familii extraordinare avuseseră ceva captivant, nelăsând-o pe Margot să se plictisească niciodată de subiect. Această carte trebuia scrisă, iar *ea* era cea care avea s-o scrie. Era numai surprinsă – și mulțumită – de faptul că povestea familiei Deverill nu fusese scrisă până atunci.

A intrat cu mașina în curtea castelului și a parcat în fața porților mari. Când a oprit motorul, un bătrân zelos într-o uniformă neagră cu verde a venit în grabă, ținând în mână o umbrelă de golf inscripționată cu sigla hotelului, siglă alcătuită din inițialele firmei și un trifoi. Margot a ieșit din mașină la adăpostul umbrelei, pășind pe pietrișul ud.

– *Céad míle fáilte*, bine ați venit la Castelul Deverill! a spus el cu un accent moale ca ploaia irlandeză. Asta-i zi de stat în pat ori în fața focului. Să nu dai nici un câine afară. Trebuie că sunteți extenuată. Cum, pentru numele lui Dumnezeu, ne-ați găsit pe ceața asta?

– S-a înrăutățit numai când am intrat în Ballinakelly, a răspuns Margot, îndreptându-se vioi spre intrarea hotelului.

– Pâcla mării, mi-e teamă. Treabă diavolească, a informat-o bărbatul scuturând din cap, după care a adăugat luminos: Mai mult ca sigur mâine soarele va ieși ca s-o topească, că a fost un inel în jurul lunii aseară.

Margot a pășit în holul hotelului și a icnit uluită de încântare în fața splendorii spațiului. Părea incredibil că acest palat somptuos fusese la un moment dat reședința unei familii. A cercetat holul cu privirea, minunându-se, înregistrându-i mărimea și grandoarea și întrebându-se cum ar fi să ai în întregime la dispoziția ta un asemenea castel. Un buștean a trosnit cu veselie în șemineul baronial din încăpere, iar deasupra lui, un portret uriaș al lui Barton Deverill, învești mântat în galben și auriu, cu o pană violet la pălărie și așezat cu măiestrie pe un armăsar ridicat pe picioarele din spate, i-a amintit de gloria pierdută a acestei familii cu soartă nefastă. Cum trebuie să fi detestat localnicii irlandezi bogăția și privilegiile stăpânilor lor. Chiar și în prezent, la șaizeci de ani după încheierea Războiului de Independență, impresia de lux se afla atât de clar în contradicție cu peisajul aspru irlandez. Lumina era aurie, aerul mirosea a crini, strălucirea cromului și a sticlei denotau opulență. Era ca și cum ai fi

fost întâmpinat într-o lume paralelă de extravaganță și confort desăvârșit, în timp ce afară ceața cenușie se învârtea în jurul stâncilor bătute de vânt și a dealurilor tremurânde, iar frigul în intra oasele umilelor colibe.

Hotelul era plin de viață. Un cuplu tânăr ședea în niște fotolii violet din catifea, sorbind cafea din cești turcoaz și studiind o hartă. În timp ce Margot îi observa pe cei trei bărbați în pantaloni bufanți și jerseuri în carouri, care zăboveau lângă foc fumând trabucuri și hohotind zgomotos la sfârșitul a ceea ce părea să fi fost, după expresiile entuziasmate de pe fețele lor, o zi bună pe dealuri, clinchetul delicat al porțelanurilor i-a deturnat atenția spre oaspeții care serveau ceai în camera alăturată. A rămas în picioare pe marmura lustruită, absorbind frumusețea scării. Aceasta era cu siguranță piesa de rezistență, ridicându-se grațios spre un palier larg, înainte de a se împărți în două brațe care se curbau elegant și urcau în continuare până la primul etaj. Covoare vișinii, tablouri cu rame aurite, pereți albi impecabili și candelabre de sticlă strălucitoare îi ofereau locului aerul somptuos al farmecului de altă dată. S-a gândit la Hubert Deverill, pe care și l-a putut imagina stând acolo, pe palier, cu o mână în buzunarul jachetei, iar cealaltă înfășurată în jurul unui pahar de whisky, în timp ce îi urmărea pe oaspeții care intrau în căminul lui pentru Balul de Vară din 1910. Margot a zâmbit de plăcere, pentru că acest palat luxos era locul în care avea să-și petreacă următoarele nouă luni. Dintr-odată, nouă luni nu mai păreau suficiente.

Pe când traversa pardoseala de marmură în model de șah către recepție, a surprins o doamnă în vârstă plângându-se managerului hotelului, un bărbat înalt, îmbrăcat în costum bleumarin și cravată verde, având un aer răbdător și zâmbetul înțelegător pregătit anume pentru astfel de situații. Doamna, cu o fustă de tweed, jachetă și o pereche de bocanci maro încheiați cu șireturi peste niște șosete groase, maro, dădea nervoasă din mână, în mod evident deranjată de ceva anume. Margot, având curiozitatea unui jurnalist aflat în perpetua căutare a unei povești bune, a ciulit urechea.

– Vă asigur că hotelul nu este bântuit, spunea bărbatul, înclinând capul și susținând privirea iritată a clientei cu ochii lui albaștri și reci. Este un castel vechi și scârțâie mult, mai ales atunci când bate vântul, dar nu veți întâlni fantome, vă promit.

Accentul lui irlandez era deosebit de liniștitor, s-a gândit Margot.

– Dar am văzut pe cineva cu ochii mei, a explicat doamna, coborându-și vocea, temându-se poate că fantoma ar fi avut resentimente la auzul vorbelor ei. O femeie în vârstă, la fel ca mine, într-o uniformă de cameristă de modă veche, făcând curat în cameră. Am văzut-o clar. La fel de clar cum aș fi văzut-o dacă ar fi fost adevărată.

Managerul s-a încruntat.

– Făcea curat în cameră, spuneți? Dacă acest castel ar fi plin de fantome ale unor cameriste, doamnă Walbridge, nu ar trebui să cheltuiesc nici un ban ca să angajez unele vii, a râs amuzat de propriul comentariu, înfățișând niște dinți albi și mari.

Doamna Walbridge nu i-a apreciat umorul. A ridicat bărbia, și-a încleștat maxilarul, arătând apreciabil mai de temut, și a adăugat, de data asta cu mai multă încredere:

– Știu că dumneavoastră credeți că am inventat totul sau că am visat sau am avut halucinații, dar vă asigur, domnule Dukelow, eram lucidă. Chiar foarte lucidă. Poate că sunt bătrână, dar sunt în deplinătatea facultăților mintale, să știți. Hotelul dumneavoastră este bântuit, iar eu nu am de gând să mai rămân aici nici măcar o noapte. Vă rog să-mi returnați banii pentru cele două nopți în care nu voi mai avea nevoie de cameră. Mă voi caza în altă parte în seara aceasta și mă voi întoarce în Anglia fără întârziere!

Margot a fost întreruptă din ocupația ei de către o tânără sigură pe ea, cu păr negru tuns bob și fard albastru în jurul ochilor, care o întreba din spatele recepției dacă putea să-i fie de ajutor.

– O, bună ziua, a spus Margot, desprinzându-și fără tragere de inimă atenția de la drama care se desfășura lângă ea. Sunt Margot Hart, scriitoarea care a venit să locuiască la hotel.

– Domnișoară Hart, bine ați venit în noul dumneavoastră cămin, s-a luminat fața femeii. Eu sunt Roisin. O să-l anunț imediat pe manager că sunteți aici. Nu-i așa că-i palpitant? Nu am mai găzduit niciodată un scriitor până acum, a zis ea pronunțându-și numele Ro-șiin, după care buzele roșii i s-au desfăcut într-un zâmbet drăgălaș, expunând o strungăreață latră între cei doi dinți din față.

După ce i-a urat bun-venit lui Margot, a ieșit din spatele biroului de recepție și s-a dus să întrerupă conversația dintre doamna Walbridge și domnul Dukelow. Un cuvânt șoptit discret la ureche și domnul Dukelow s-a îndreptat spre Margot, lăsând-o pe recepționeră să o conducă pe nemulțumita doamnă Walbridge în sala de mese din celălalt capăt al încăperii. Probabil spera s-o convingă să rămână la un fursec și o cană de ceai.

– Domnișoară Hart, a spus domnul Dukelow, întinzând mâna. Bine ați venit la castelul Deverill! i-a scuturat mâna cu entuziasm, ușurat că scăpase de iritata doamnă Walbridge.

Margot a zâmbit.

– Sper că nu sunt fantome de cameriste în camera mea! a spus ea cu o luminiță în privire.

Domnul Dukelow a râs, deja cucerit de farmecul și frumusețea ei.

– Mi-e teamă că primim tot felul de plângeri ciudate, dar este prima oară când cineva ne-a semnalat apariția unei fantome.

– Poate este doar un mod șiret de a primi banii înapoi? a sugerat ea, presupunând că domnul Dukelow avea simțul umorului dezvoltat și nu l-ar fi deranjat gluma.

– Mă tem că domnia ei chiar crede că a văzut o fantomă. Dar nu vă temeți, domnișoară Hart, nu veți întâlni fantome, nici de cameriste, nici de vreun alt fel, în camerele dumneavoastră. V-am pregătit unul dintre cele mai bune apartamente. Doamna de Lisle a fost foarte explicită. Își dorește să vă simțiți confortabil și să aveți parte de tot ce are mai bun de oferit hotelul.

Margot și-a amintit când o întâlnise pe Angela de Lisle la petrecere: păr scurt, roșcat, costum, cercei de aur scumpi și colier de perle, răspândind mirosul parfumului Rive Gauche, o manichiură imaculată și un lifting facial care arăta ca și cum ar fi fost executat de un chirurg american cuprins de exces de zel. Era genul de femeie care pocnea din degete și se aștepta ca munții să se mute. Margot bănuia că munții chiar se mutau, necondiționat și fără ezitare.

– Dați-mi voie să vă conduc în camera dumneavoastră, a spus domnul Dukelow făcând un gest prin care o invita să-l urmeze în timp ce-și croia drum către scară. Presupun că ați condus tocmai din Londra. Este un drum destul de lung, mai ales de una singură.

Margot a zâmbit răbdătoare; era obișnuită ca bărbații să fie condescendenți față de ea. Părul blond și lung părea să sugereze neputință. Dar Margot era departe de a fi neputincioasă. Condusese din Buenos Aires până în Patagonia fără să crâcnească; drumul și călătoria cu feribotul din Londra erau departe de a reprezenta o provocare pentru ea.

– Mi-am imaginat că voi avea nevoie de mașină, domnule Dukelow, a răspuns ea cu stăpânire de sine.

– Acesta este într-adevăr un ținut minunat și sunt multe lucruri de văzut, mai ales pentru un istoric, așa cum sunteți dumneavoastră. Apropo, biografia pe care i-ați făcut-o Evitei Peron a fost foarte bine primită aici. Avem un exemplar în bibliotecă. Poate aveți amabilitatea să-l semnați pentru noi.

Margot era încântată. Prima biografie, a cărei scriere îi luase trei ani, devenise bestseller cu o vară în urmă, când fusese lansată. Știa că datora o mare parte a succesului muzicalului *Evita*, a lui Andrew Loyd Webber, spectacol care avusese premiera cu aproximativ șapte ani în urmă și care îi dăduse ideea pentru carte. Într-adevăr, dacă nu ar fi fost spectacolul, majoritatea oamenilor din Marea Britanie nu ar fi știut cine era Evita Peron. Dar Margot știa, de asemenea, că, în ciuda acestui avantaj, cartea era bună și își merita succesul.

– Sigur că o s-o semnez, a răspuns distrată, trecând cu privirea peste tablourile încadrate de rame aurii elaborate, care atârnau pe pereți. Acestea erau aici când doamna de Lisle a cumpărat castelul?

S-a uitat la unul dintre textele explicative, nerecunoscându-l pe tânărul îmbrăcat în armură strălucitoare. Din păcate, nu era un Deverill.

Domnul Dukelow s-a oprit pe palier și și-a pus mâinile în șolduri.

– Mi-e teamă că, exceptând portretul lui Barton Deverill din hol și cel al nepotului lui, Tarquin, din salonul de desen, cele mai valoroase tablouri au fost scoase la licitație de către lordul Deverill înainte de a vinde castelul. Din fericire, doamna de Lisle a reușit să achiziționeze portretele lui Barton și Tarquin, dar celelalte fac parte din colecția personală a domniei sale și sunt împrumutate hotelului. După cum sunt sigur că știți, dânsa este o colecționară împătimită și o persoană foarte atentă la detalii. Și-a dorit ca atmosfera castelului să fie una autentică. Arată ca și cum ar fi portrete de familie, nu-i așa? Dar nu sunt. Nu aș putea spune pe cine reprezintă.

– Credeți că am putea găsi pe cineva care să știe care sunt obiectele originale și care sunt cele adăugate de doamna de Lisle? Mi-ar plăcea să-mi fac o idee despre castel de pe vremea când era reședință de familie.

Atitudinea cunoscătoare a domnului Dukelow s-a clătinat puțin și el a devenit ezitant.

– Singura persoană care cunoaște cu adevărat castelul este fostul proprietar, lordul Deverill. Locuiește în vechea cabană de vânătoare de pe proprietate. Am impresia că aceea nu a făcut parte din înțelegere atunci când i-a vândut castelul doamnei de Lisle. Am îndoieli că va dori să stea de vorbă cu dumneavoastră, din păcate. Este un singuratic.

Margot nu era surprinsă.

– Trebuie să-i fi fost greu să-și vândă căminul, a cugetat ea. La urma urmei, aparținea familiei Deverill de trei sute de ani. S-o fi simțit foarte rușinat să fie acel Deverill care l-a înstrăinat. Cel care i l-a vândut unei de Lisle, pentru a deveni încă un hotel pe lista lor lungă de hoteluri de lux. Mă întreb ce părere are restul familiei lui acum despre faptul că e plin de oameni ca mine, care le calcă în picioare amintirile.

Domnul Dukelow a privit-o cu o expresie plină de admirație.

– Chiar vă pricepeți la vorbe, nu-i așa, domnișoară Hart? Nu mi-am pus niciodată problema astfel. Presupun că e nevoie de mintea unui istoric pentru a se gândi la oamenii care au trăit aici înainte. Gândurile mele sunt foarte concentrate asupra prezentului și viitorului. Acesta este unul dintre cele mai rafinate hoteluri din lume și datoria mea este de a mă asigura că așa rămâne. Doamna de Lisle nu va accepta altceva. Urcând în continuare treptele alături de domnișoara Hart, a adăugat: Rămăseseră foarte puține obiecte de artă atunci când a fost vândut castelul. Dar cred că paturile cu baldachin și

o parte din mobilă au fost cumpărate odată cu castelul. Doamna de Lisle l-a curățat și renovat, păstrând ce era bun și scăpând de ceea ce nu era. A fost nevoie de șase ani pentru finalizarea proiectului. Clădirea era într-o stare foarte proastă, deși a fost reconstruită în anii douăzeci, după ce fusese pusă la pământ de un incendiu îngrozitor. Doamna de Lisle este americancă, așa că preferă anumite standarde, motiv pentru care hotelul are un asemenea succes. Veți vedea, domnișoară Hart, cum a reușit să păstreze atmosfera istorică și familială, și să-l aducă în același timp în vremurile prezente.

Margot a zâmbit în barbă când domnul Dukelow recită sloganul companiei.

– Îmi dau seama, a spus ea. Lordul Deverill locuiește singur?

– Da, a răspuns domnul Dukelow.

– Și cabana de vânătoare este prin apropiere?

– Da, puteți încerca să-i bateți la ușă, domnișoară Hart, dar nu vă pot garanta că va deschide.

– Nu sunt genul de femeie care se descurajează ușor când este pe urmele unei povești interesante.

Era sigură că avea să-i câștige cumva încrederea lordului Deverill.

– Problema e că aceasta este povestea *lui* și nu sunt sigur că va dori s-o vadă publicată pentru ca toată lumea s-o poată citi. Cu toate astea, *există* oameni în Ballinakelly care trăiesc aici de generații și care probabil ar fi bucuroși să vă ajute în munca de documentare. Pot să vă fac legătura cu ei, dacă doriți. Mi-ar face plăcere. Știu că doamna de Lisle își dorește să vă ajut cum pot. Suntem onorați să găzduim un scriitor și ne dorim ca șederea dumneavoastră să fie cât se poate de productivă.

Camera lui Margot se afla în turnul de vest, la capătul unui șir de trepte înguste. Atmosfera s-a schimbat în clipa în care domnul Dukelow a deschis zăvorul vechii uși de lemn. Era ca și cum ar fi intrat în latura cea mai veche și mai ascunsă a castelului. În urma cercetărilor pe care le făcuse, Margot știa despre incendiul pornit de naționaliștii rebeli în 1921, în urma căruia castelul fusese ars până în temelii, cu excepția unei mici părți. Și-a imaginat că acest turn făcea parte cu siguranță din latura norocoasă, care supraviețuise. Era alcătuită dintr-un salon, un dormitor și o baie, cu geamuri ce se deschideau spre grădini. Cu tavanele joase, pereții strâmbi, podeaua inegală și o atmosferă puternică, aproape solemnă, ce te transporta în trecut, era încântătoare. Margot își imagină că nu exista un apartament mai frumos în tot castelul. Salonul avea un șemineu mare, care strălucea primitor, și bârne de lemn întunecate și încovoiate care sprijineau acoperișul lăsat, trădându-și vârsta înaintată, precum și satisfacția obosită de a fi supraviețuit când totul în jurul lor pierise.

– Îmi place la nebunie! a exclamat ea, întorcându-se către domnul

Dukelow. Este adorabil. Nu aș putea fi mai mulțumită.

– Aveți un birou în dormitor, dar ne-ar plăcea dacă ați petrece niște timp scriind în salonul de desen de la parter. Oaspeții ar fi încântați să o vadă pe marea artistă la masa de lucru.

– O, mă flatați, domnule Dukelow! a râs Margot. Dar desigur că aveți dreptate. Voi lucra jos și îmi voi îndepărta fanii cu penița.

Domnul Dukelow a râs. Era atins de entuziasmul lui Margot, precum și de luminița din ochii ei verzi măslinii.

Atenția le-a fost distrasă de niște pufăituri, gâfâieli și implorări de „Ajută-mă, Doamne“, venite de pe trepte. Domnul Dukelow s-a dus să țină ușa deschisă pentru hamalul care se lupta cu valiza lui Margot.

– Îmi pare rău că e așa de mare, a spus ea în timp ce bărbatul în vârstă, transpirat și cu fața umflată, i-a azvârlit-o în cameră. Mi-e teamă că acolo sunt toate bunurile mele lumești.

– Ce nu mă omoară mă face mai puternic, a icnit hamalul cu un accent irlandez la fel de puternic precum berea Guinness, în timp ce își arcuia spatele cu un geamăt.

Margot fu sigură că a auzit o pocnitură. Era mult prea bătrân pentru o astfel de muncă grea, s-a gândit ea.

– Așa te vreau, domnule Flannigan, a spus domnul Dukelow, ignorând disconfortul bărbatului.

– Cel puțin nu va mai trebui coborâtă înapoi până în septembrie, a adăugat Margot, în speranța de a smulge o grimasă, oferindu-i bărbatului unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete ale ei.

Domnul Flannigan s-a uitat la ea cu suspiciune.

– Într-adevăr, și dacă am noroc, nu voi fi eu cel care o va face. Nu am fost așa de epuizat din noaptea nunții, Domnul să ne ajute.

– Oricum, mulțumesc pentru că ai adus-o sus. Este o cameră fermecătoare și dacă nu se va întâmpla nimic neplăcut noaptea, voi fi foarte fericită aici.

Domnul Flannigan i-a aruncat o privire domnului Dukelow. Comunicau subtil, dar Margot era mult prea ageră ca să nu observe.

– Ați vrea să vi se aducă ceva în cameră? O cană de ceai, poate? O cină ușoară? a întrebat domnul Dukelow.

– Voi desface bagajul și voi coborî să iau cina în sufragerie. Sunt nerăbdătoare să descopăr castelul.

– În acest caz, vă lăsăm în pace.

Cei doi bărbați au ieșit, închizând ușa în urma lor.

Margot a suspinat de plăcere. Nu-i venea să creadă că era cu adevărat acolo, în castelul Deverill. S-a dus la fereastră și a privit grădina. Scena atâtor petreceri în aer liber, din veri demult apuse, când stăpânii inspirau loialitate locuitorilor și angajaților lor, servindu-i cu ceai și prăjituri, vorbe atent alese și zâmbete amabile, îndepărtând revoltele cu săgeți de farmec. Acum tremura, argintie și

îmbibată cu apă, cu amintirea zilelor ei de glorie pierdută în ceață. Plantele hibernau pe margini, copacii părea oropsiți fără frunzele lor delicate, doar un cedru cu crengile verde închis era constant vigilent, un gigant care păzea castelul, precum un bătrân slujitor devotat care jurase să-l păzească până în cele din urmă zile ale sale. Margot era mulțumită că avea s-o vadă vara, când gardul viu aveau să fie plin de flori, iar copacii îngreunați de frunze. Bunicul ei îi spusese multe lucruri despre grădini. Cum jucau crichet pe gazon în timpul zilei, iar seara „prinde-l pe diavol“, versiunea familiei Deverill pentru de-a v-ați ascunselea. Îi spusese cu o luminiță în ochi că sărutase o fată într-una din sere. „Fii sigură că te uiți bine la ele“, îi spusese. „Erau ca niște palate cu jungle înăuntru.“

În fiecare an, familia Deverill găzduia un mare bal de vară. Toți anglo-irlandezii din regiune erau invitați. Bunicul lui Margot vorbise despre asta mai mult decât despre orice altceva, chiar mai mult decât despre vânătoare, pe care o adora. Margot își dăduse seama că fusese un mare crai, dansând cu toate fetele. Secretul succesului lui era, îi spusese el, să le rezerve din timp, ca să nu piardă nici măcar un dans. Potrivit bunicului, bărbații Deverill erau la fel de diabolici ca niște șerpi. Nu își întreceau adversarii numai la vânătoare prin neînfricarea lor, ci și pe ringul de dans. Bertie Deverill, care era prietenul și contemporanul tatălui lui și care avea să devină mai târziu lordul Deverill, era cel mai chipeș dintre toți și toate femeile voiau să danseze cu el. „Problema era că deseori dansa foxtrot cu fetele până la etaj“, a spus bunicul ei, arcuind o sprânceană. „Din acest motiv tatăl meu nu a vrut ca sora mea, Abigail, să danseze cu el. Pe Abigail o deranja foarte tare că trebuise să refuze gazda, însă tatăl meu fusese insistent și avea și de ce să fie.“

Atunci Bertie își făcuse de cap cu una dintre cameriste și o lăsase însărcinată. Mai târziu recunoscuse că băiatul era al lui și atunci când fiul legitim, Harry, fusese ucis în Al Doilea Război Mondial, Jack Patrick, cunoscut drept JP, devenise moștenitorul lui Bertie. Margot nu putea vedea cabana de vânătoare de la fereastra ei, dar aceasta era undeva acolo și JP, actualul Lord Deverill, era înăuntru, păstrând toate secretele familiei. Margot știa că pentru a cerceta ultimii șaizeci de ani ai istoriei familiei lui avea să trebuiască să stea de vorbă cu el.

Și-a desfăcut valiza și și-a aranjat hainele, fredonând fericită cântecul „The Power of Love“ al lui Jeniffer Rush, care era numărul unu în topuri și se auzea în permanență la toate posturile de radio. Și-a așezat pe birou mașina de scris, precum și agendele, care erau deja pline de poveștile bunicului ei și de relatări pe care le găsise în articole din ziare. Incendiul din 1921 fusese prezentat pe larg în presa britanică din acele timpuri. Găsise o fotografie de-ale lui Hubert Deverill, tatăl lui Bertie, care murise în incendiu și poze cu ofițerii

RIC[2] săpând în molozul încă fumegând. Infractorii nu fuseseră aduși în fața justiției. Autoritățile știau cine erau cei responsabili, bineînțeles că știau. Erau timpurile conflictului irlandez. Castelele britanice și marile case, așa cum erau cunoscute, erau rase de pe fața pământului în întreaga Irlandă de către IRA[3], în lupta acesteia pentru independență. Margot descoperise că un număr șocant de două sute șaptezeci și cinci dintre aceste frumoase case fuseseră arse sau aruncate în aer între anii 1919 și 1923. Familia Deverill nu fusese singura, dar asta nu reprezenta o consolare. Criminalii erau liberi să-și continue persecuția asupra dominației britanice fără reținere.

În timp ce căutase prin ziare, Margot găsise un articol despre Celia Deverill, o verișoară care cumpărase castelul și îl reconstruise cu niște costuri foarte ridicate. Fotografia care însoțea articolul înfățișa o blondă frumoasă, îmbrăcată în haină de blană, cu un colier de diamante, stând alături de un bărbat oarecum lipsit de bărbie, cu o față lungă și serioasă. Celia, „o tânăra strălucitoare a anilor douăzeci“, provocase un scandal când fugise în Scoția cu cavalerul de onoare în ziua nunții. Bunicul lui Margot îi spusese acesteia că existase o bârfă conform căreia tatăl Celiei îi plătise soțului ei, Archie, o sumă frumoasă de bani pentru a o accepta înapoi, bani care fuseseră folosiți pentru reconstruirea castelului. Apoi, exact când lui Archie și Celiei le mergea bine, tragedia a lovit din nou. Marea Recesiune din 1929 i-a ruinat financiar, iar Archie s-a spânzurat chiar acolo, pe proprietatea castelului. Celia a dispărut în Africa de Sud și i-a vândut castelul unui italian misterios. S-a dovedit că soția contelui Cesare di Marcantonio era chiar Bridie, camerista pe care Bertie o lăsase gravidă, mama lui JP. Margot a mângâiat filele agendei cu afecțiune. Abia începuse săpăturile și deja avea suficiente povești pentru a umple cea mai mare parte a cărții ei. Urma să fie o lectură captivantă.

La cina din sufragerie, lui Margot i-a fost oferită o masă rotundă în colț. De acolo putea vedea întreaga încăpere, care era de altfel foarte impresionantă. Și-a imaginat că trebuie să fi fost sufrageria originară, în care foștii stăpâni își luaseră mesele în familie, serviți de valeți îmbrăcați în uniforme roșii cu auriu. Pe tavan erau ornamente impresionante de ipsos, candelabre Art Deco realizate din sticlă mată și crom, iar geamurile înalte erau ascunse în spatele unor draperii grele din catifea vișinie. Obiectele de artă erau înlocuite de panouri enorme, acoperite cu peisaje pictate manual. Efectul era impresionant, iar Margot, care aprecia frumosul în toate formele sale, se simțea absorbită de munții lila și câmpurile de un verde viu. Și-a imaginat că peisajele trebuie să fi fost comandate de Celia Deverill însăși, pentru că făceau parte din structura castelului și nu puteau fi înlăturate.

Își comandase un pahar de vin și tocmai începea să se bucure de el, când doamna Walbridge, cea pe care o văzuse mai devreme în holul

de la intrare, s-a apropiat de masa ei. Și ea își schimbase ținuta, înlocuind pantofii comozi pentru mers și costumul de tweed cu o fustă albastră aspră și o bluză de mătase împodobită la gât cu o broșă de aur și ametist. Părul cărunt era dat la o parte de pe față și ridicat într-un coc lejer, iar micuții ei ochi căprui scăpărau vioi și inteligenți în spatele ochelarilor, dându-i aerul unei învățătoare în vârstă. I-a zâmbit lui Margot și s-a prezentat.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, a spus ea, dar am înțeles că dumneavoastră sunteți scriitorul aflat aici în rezidență și voiam să vă strâng mâna. Cartea dumneavoastră despre Eva Peron a fost o lectură al naibii de bună.

Pe Margot nu o deranja să fie abordată, de fapt îi făcea plăcere. Majoritatea oamenilor aveau ceva interesant, chiar dacă era nevoie să mergi puțin mai în profunzime pentru a găsi acel lucru. I-a oferit doamnei în vârstă un scaun și un pahar de *sherry*.

– Am crescut în Argentina și eram trecută de cincizeci de ani în anii patruzeci, când familia Peron era pe culmile puterii, a spus doamna Walbridge, făcându-se comodă și așteptând cu nerăbdare paharul de *sherry*.

Când a auzit-o menționând Argentina anilor patruzeci, Margot a reușit să plaseze accentul. Era inflexiunea sacadată, de clasă superioară, a speciei pe cale de dispariție de anglo-argentinieni care locuiau în Hurlingham, în provincia Buenos Aires și care nu se căsătoreau decât în interiorul micului lor cerc de emigranți britanici.

– Așa că am trăit pe pielea mea influența acelei femei înfiorătoare, a continuat doamna Walbridge. Ați fost foarte corectă în cartea dumneavoastră, echilibrată, aș spune, deoarece, deși pentru britanici ea era o aventurieră ambițioasă, pentru argentinieni a fost o sfântă. Desigur, ambele puncte de vedere pot fi argumentate, iar mie mi s-a părut că dumneavoastră ați făcut o treabă bună.

– Mulțumesc, a răspuns Margot.

– V-aș fi putut împărtăși niște povești condamnabile despre ea, dacă ne-am fi întâlnit în timp ce vă făceați documentarea. Poate atunci nu ați fi fost așa de echilibrată, a spus ea, aruncându-i lui Margot un zâmbet complice. Chiar e păcat că nu ne-am întâlnit înainte. La ce lucrați acum?

– La istoria familiei Deverill.

Ochii doamnei Walbridge s-au aprins.

– A, din acest motiv sunteți aici. Au o istorie interesantă, nu-i așa?

– Cu siguranță că da.

– Multe drame. De asta e nevoie într-o carte. Multe drame, altfel cititorii se plictisesc. Deși, personal, nu am fost niciodată în favoarea unei vieți pline de dramă. Prefer liniștea și pacea. Îmi place ca apele să fie liniștite.

Ospătarul i-a adus doamnei Walbridge paharul de *sherry* fără întârziere și Margot a urmărit-o luând o înghițitură din pahar, apoi plescăind de plăcere. S-a hotărât să fie îndrăzneață.

– Sper că nu vă deranjează, dar v-am auzit fără să vreau când ați vorbit cu managerul hotelului mai devreme. Am crezut că plecați în Anglia.

Doamna Walbridge și-a țuguiat buzele și și-a coborât vocea.

– Nu vă înșelați. Cu siguranță intenționam să plec, chiar imediat. Am petrecut deja două nopți aici și abia dacă am închis ochii din cauza întâmplărilor ciudate din camera mea. Dar acest domn Dukelow are un farmec diavolesc. A reușit să mă convingă să rămân, sugerându-mi să mă mut într-o altă parte a hotelului. S-a aplecat înainte și a șoptit: Nu mi-a perceput nici o taxă pentru cele două nopți anterioare. Nu a fost drăguț din partea lui?

– Când spuneți „întâmplări ciudate“, vă referiți la fantome?

– La asta mă refer, Margot, a spus doamna Walbridge, coborându-și și mai mult vocea.

Margot a râs.

– Sunt curioasă. Ce ați văzut, mai exact?

Expresia doamnei Walbridge s-a tensionat.

– O femeie bătrână în uniformă, cu rochie neagră și șorț alb, făcându-și de lucru prin camera mea.

– Făcând curat?

– Ei bine, nu sunt sigură că a făcut prea multă curățenie, a pufnit ea. Era în continuare praf sub pat dimineața.

– Presupun că domnul Dukelow nu v-a crezut.

Doamna Walbridge și-a îngustat privirea.

– Dacă nu m-a crezut, atunci de ce a scos cele două nopți de pe factura mea?

– Pentru că nu vrea să vorbiți despre asta și să-i tulburați pe ceilalți oaspeți.

– Poate, a admis doamna Walbridge. Deși presupunerea mea este că aceasta nu este prima dată când un oaspete se plânge în legătură cu anumite întâmplări ciudate care au loc în timpul nopții.

– Ei bine, pe mine nu mă veți tulbura, doamnă Walbridge, a spus Margot. Nu cred în fantome.

Chiar în timp ce pronunța cuvintele, paharul de vin s-a răsturnat și lichidul s-a vărsat pe fața de masă albă.

Doamna Walbridge s-a albit la față.

– Ați văzut? a icnit ea, ducându-și mâna la gât.

– L-am lovit cu cotul, a spus Margot, ridicând paharul și așezând un șervețel peste pata purpurie.

– Nu v-am văzut atingându-l. Paharul acela s-a răsturnat de unul singur, pun pariu pe tot ce am. Ochii doamnei Walbridge s-au întors

ușor în timp ce căuta inculpatul în aerul din jurul ei. Este aici, a șoptit sumbru. O simt. Aerul s-a răcit. Simțiți? Asta fac fantomele. Răcesc aerul.

– Serios, doamnă Walbridge, dacă era fantoma cameristei, nu ar fi făcut o mizerie pe care apoi să trebuiască să o curețe, a râs Margot relaxată. A fost absolut vina mea. Așa sunt eu, neîndemânatică! Deci ce spuneam?

Doamna Walbridge a luat o gură de *sherry*.

– Tocmai spuneați că nu credeți în fantome!

---

1 Perioadă de conflicte între naționaliști și unioniști în provincia Ulster din Irlanda, cea care avea să devină, în 1921, Irlanda de Nord

2 Royal Irish Constabulary, forța polițienească irlandeză între anii 1822 și 1922

3 The Irish Republican Army – Armata Republicană Irlandeză, nume folosit de diferite organizații paramilitare din Irlanda, în secolele XX și XXI

Capitolul 2

Margot nu se aștepta să doarmă prea mult în acea noapte. Episodul cu paharul și reacția doamnei Walbridge la acesta o puseseră pe jar. Nu credea în fantome, dar, aprinzând lumina și ascultând trosnetele și gemetele din jurul ei, devenise ciudat de neliniștită. Cu toate astea, drumul cu mașina fusese lung și era obosită. La puțin timp după ce a pus capul pe pernă, pe perna excesiv de confortabilă, căci doamna de Lisle nu se zgârcise, s-a cufundat într-un somn profund și fără vise.

Dimineața a cerut să i se aducă micul-dejun în cameră și și-a băut cafeaua la birou, citindu-și notițele și deliberând care erau punctele în care ar fi trebuit să-și concentreze cercetarea. Erau opt lorzi Deverill: Barton, Egerton, Tarquin, Peregrine, Greville, Hubert, Bertie și în cele din urmă Jack Patrick, actualul Lord Deverill. Având în vedere că era o familie proeminentă, care avusese influență politică, cel puțin până la Greville, la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, Margot reușise să facă cercetări destul de minuțioase în privința primilor cinci lorzi. Toți erau personaje pline de culoare și fabulos de bogate, cu secrete întunecate, inclusiv obișnuitele aventuri extramaritale și copii nelegitimi, obișnuite pentru aristocrație. Barton fusese un tiran, Egerton un terorist și se purtase oribil cu soția lui, iar cel mai rău, Tarquin fusese nemilos cu fiul lui invalid, care se înecase la aniversarea a zece ani de viață în bazinul decorativ de pe proprietatea castelului. Se zvonea că tatăl lui închisese ochii și permisese ca asta să se întâmple pentru că fiul lui umpluse de rușine numele familiei. Soția lui Tarquin murise la scurt timp după aceea, de inimă rea.

Margot se concentra acum în principal asupra ultimilor șaizeci de ani, de la Hubert Deverill până în prezent. Dar avea să fie provocator, când atât de multe dintre personalitățile cele mai importante încă trăiau. Era JP, actualul Lord Deverill, și fosta lui soție, Alana, care se mutase în America după divorț. Aparent îl golise de bani prin tribunale, lăsându-i ca unică alternativă vânzarea castelului. Aveau trei copii, în jur de treizeci de ani. Margot nu era sigură unde se aflau. Apoi era Celia Deverill și al doilea ei soț, Boysie Bancroft, care aveau peste optzeci și cinci de ani și care locuiau la Paris. Și sora geamănă a

lui JP, Martha, și soțul ei, Joshua, care își împărțeau timpul între California și Cork. Dacă Margot voia să intre în posesia informațiilor, trebuia să fie diabolică. Era puțin probabil ca vreunul dintre aceste personaje să vrea s-o ajute.

Spre ușurarea ei, ceața se ridicase în timpul nopții, lăsând în urmă un cer albastru, cristalin, și nori albi, pufoși. Iarba sclipea, fiind presărată cu brumă. Un animal oarecare o traversase în timpul nopții, lăsând urme șerpuite drept dovadă că se distrase în timp ce întregul castel dormea. Margot s-a hotărât să dea o raită prin oraș. Dacă avea de gând să scrie despre familia Deverill, era important să prezinte castelul în mediul lui. La urma urmei, relația dintre familie și Ballinakelly fusese întotdeauna una incertă. Familia inspirase atât loialitate, cât și ură în irlandezi; era important să ofere o imagine echilibrată, după cum ar fi spus doamna Walbridge.

Entuziasmată de faptul că se afla în inima tărâmului Deverill, Margot s-a îmbrăcat cu paltonul roșu aprins, și-a pus căciulița cu pompon pe cap și s-a grăbit în jos pe scări. Doamna Walbridge era în foaier, stând în fața șemineului, îmbrăcată într-un palton din păr de cămilă și având pe cap o căciulă croșetată, ce semăna cu un ceainic.

– Bună dimineața, a spus Margot veselă.

Ochișorii ageri ai doamnei Walbridge s-au aprins.

– Bună dimineața, dragă, a răspuns. Ieși?

– Da, mă duc în oraș.

– Și eu, a spus doamna Walbridge. Aștept un taxi.

– Puteți veni cu mine dacă doriți, s-a oferit Margot. Am mașină.

– O, ești foarte amabilă. Am o prietenă care locuiește chiar în partea cealaltă a orașului Ballinakelly, lângă mare.

– Minunat. O să văd o parte mai mare din zona rurală. O să le spun să vă anuleze comanda.

O clipă mai târziu, doamna Walbridge își punea mănușile și o urma pe Margot, pășind în soare.

– Nu e o zi minunată? a izbucnit ea. Irlanda este așa de imprevizibilă. Într-o zi nu vezi mai departe de vârful nasului din cauza ceții, iar a doua zi este ca acum. Un cer albastru precum cicoarea.

Margot a descuiat ușile Volkswagenului ei Beetle, care era la fel de albastru precum cerul doamnei Walbridge, și s-a urcat în mașină. Doamna Walbridge a așteptat răbdătoare în timp ce Margot a adunat ziarele și revistele, pachetele foșnitoare și sticlele de cola pe care le lăsase pe locul din dreapta, și le-a aruncat în spate.

– Locul e pregătit pentru dumneavoastră, doamnă Walbridge, a strigat ea.

Doamna Walbridge s-a urcat țeapănă în mașină, luându-i o vreme să se aranjeze într-o poziție confortabilă și să-și pună centura de siguranță.

– Mă cheamă Dorothy, apropo. Poți să-mi spui Dorothy, dacă vrei.

– Mulțumesc, a spus Margot, întorcând cheia în contact. Așa voi face.

Chiar când erau pe punctul de a porni, un măcăleandru a fâlfâit în fața parbrizului și a aterizat pe capota mașinii.

– Ei, uită-te la asta! a exclamat Margot surprinsă.

– O, mie mi se întâmplă asta tot timpul, a spus Dorothy cu dezinvoltură. Am o chestie cu măcălendrii. Este extraordinar. Întotdeauna încearcă să-mi atragă atenția. Nu sunt sigură ce înseamnă, dar par să fie atrași de mine.

– Sfântul Francisc din Assisi, Sfânta Dorothy, a spus Margot râzând.

Măcăleandrul a țopăit mai aproape, apoi s-a urcat pe un ștergător de parbriz și a început să lovească sticla cu ciocul lui ascuțit.

– Vezi? a întrebat Dorothy cu un suspin. De parcă ar încerca să-mi spună ceva.

– Ei bine, nu pot pleca până nu zboară, a spus Margot, luând mâinile de pe volan.

– Du-te, micuțule, a spus Dorothy, aplecându-se în față ca să lovească parbrizul. Pasărea, care părea supărată, a privit-o îndelung, apoi și-a luat zborul. Extraordinar, a repetat ea, dând din cap. Și numai măcălendrii. Celorlalte păsări n-ar putea să le pese mai puțin de mine.

Margot a băgat mașina în marșarier și a pornit la drum.

– Mă întreb, oare nu ți-ar plăcea să vii cu mine? a întrebat Dorothy, nerăbdătoare s-o răsplătească pe Margot pentru bunătatea ei. O voi vizita pe buna mea prietenă, Emer O'Leary. Este soacra lui JP Deverill, deși de la divorț abia dacă și-au vorbit. Dar având în vedere că este înrudită cu familia despre care scrii, s-ar putea să fie de ajutor. Nu știi niciodată. Merită o încercare.

– Serios? Nu crezi că aș deranja să apar neinvitată la ușa ei?

– O, nu, asta nu este Anglia, drăguță. Irlandezii sunt foarte ospitalieri. I-ar face plăcere să te cunoască, sunt sigură. O scriitoare celebră, ca tine.

Lui Margot nu-i venea să creadă ce noroc avea. Nu venise la castel decât de o noapte și deja avea întâlnire cu cineva apropiat familiei Deverill. Dacă doamna O'Leary era furioasă pe ginerele ei, ar fi putut fi încântată să împărtășească din secretele familiei. Pe când conducea pe drumurile întortocheate, Margot a simțit cum fericirea îi umflă pieptul. Ziua ei n-ar fi putut avea un start mai bun.

De data asta a putut să aprecieze frumusețea sălbatică a peisajului. Nu era ceață care să obtureze pășunile verzi și relieful accidentat, pe parbriz nu cădea burnița care să-i tulbure vederea. Oile pășteau în soare iarba grasă și buruienile și rătăceau lipsite de griji printre ruinele năruite ale cabanelor demult abandonate și printre zidurile de

piatră. Ulii roșii se învârteau în cerc pe cer, cu aripile larg deschise, gata să surprindă creaturile naive care-și vedeau de treaba lor în desișurile de dedesubt. Aceste dealuri aveau o atmosferă dramatică, ce se potrivea cu înclinația lui Margot pentru povești. Aveau o atmosferă de istorie. Ca și cum rezonanța secolelor de conflicte ar fi persistat în pământ. Ca și cum petele de sânge nu ar fi putut fi șterse, indiferent cât de mult ar fi plouat.

Reședința O'Leary era o căsuță albă, modestă, cu acoperiș cenușiu de ardezie, cuibărită într-un golf adăpostit, cu vedere la mare. Apa era la reflux, lăsând în urma ei nisipul umed și înțesat de mici creaturi din care să se înfrupte pescărușii. Chiar și în cele mai sumbre zile de iarnă, dealurile verzi, catifelate și stâncile zimțate aveau un farmec gotic.

– Ce frumos e să trăiești într-un asemenea loc! a spus Margot mai mult pentru sine, decât pentru însoțitoarea ei.

O parte din ea tânjea după o asemenea izolare.

A parcat mașina în fața casei.

– Emer duce o viață adorabilă. Știi, a locuit peste tot. În America, Argentina, care este de altfel locul în care ne-am cunoscut, și cea mai mare parte a vieții ei, aici. Atunci când fiica ei s-a mutat în State, am crezut că avea să se ducă după ea, dar soțul său este irlandez până în măduva oaselor. Nu cred că ar vrea să fie nicăieri în altă parte decât aici, în Ballinakelly. A luptat pentru independență, știi. Era curajos, pasionat și incredibil de idealist. Un adevărat erou romantic. Nu poți scoate un asemenea fel de patriotism dintr-un bărbat ca Jack O'Leary, să-l duci în cealaltă parte a lumii și să te aștepți să prospere. Inima lui ar fi fost pustiită. Ar fi murit de dor de casă. Dorothy s-a oprit pentru o clipă și a suspinat gânditoare. Acum e bătrân, are aproape nouăzeci de ani, dar are în continuare un aer misterios, vei vedea.

Margot a suspectat că Dorothy era puțin îndrăgostită de Jack. A urmat-o spre ușa din față a casei și a privit-o în timp ce bătea cu putere. O clipă mai târziu s-a auzit un târșâit de pași din spatele ei, după care ușa s-a deschis. O doamnă în vârstă, cu păr grizonant, scurt, și o expresie blândă, s-a uitat pe rând la ele și a ridicat sprâncenele surprinsă.

– Am adus-o pe noua mea prietenă să te cunoască, Emer, a spus Dorothy. Margot Hart este scriitoarea aflată în rezidență la castel. Este faimoasă.

Margot a întins mâna și a zâmbit timid.

– N-aș merge atât de departe încât să spun că sunt faimoasă…

– O, dar ești, Margot. Știu ce spun, ți-am citit cartea, a intervenit Dorothy chicotind. Și este chiar o scriitoare foarte bună. Sunt admiratoarea ei!

Emer i-a scuturat mâna lui Margot.

– Bine ați venit, a spus zâmbind amuzată de entuziasmul lui Dorothy. Orice prietenă de-ale lui Dorothy este și prietena mea.

A deschis larg ușa și a făcut un pas în lateral ca să le permită să intre.

Cele trei s-au dus în salon. Soarele strălucitor pătrundea prin ferestre și un foc trosnea ospitalier în șemineu. Dorothy nu a așteptat să i se ofere un loc, ci s-a cufundat într-unul dintre scaunele confortabile cu un suspin, simțindu-se ca acasă. Și-a aranjat fusta și a zâmbit cu satisfacție.

– Ce miros delicios! a exclamat.

– Am pus ceva la cuptor, a răspuns Emer. Astăzi la prânz vine nepotul meu și îi place plăcinta mea de mere. Are aproape treizeci de ani, dar vrea să-i gătesc mâncarea preferată de parcă ar fi tot un băiețel. Acum, ați dori o ceașcă de ceai?

– Ar fi minunat, a spus Dorothy.

– Pot să vă ajut? a întrebat Margot.

– Dacă nu te deranjează, poți să aduci tu tava, a spus Emer.

– Acum că m-am așezat, rămân așezată, a spus Dorothy hotărâtă. E foarte plăcut aici, lângă foc. Foarte plăcut.

Margot a urmat-o pe doamna O'Leary în bucătărie. Era o încăpere micuță și adorabilă, cu podele din lemn de pin, uzate în locurile în care se circulase cel mai mult. Un dulap de epocă din lemn era lipit de peretele din spate, cu o tăblie lungă de luat masa plină de ziare, așezată în fața lui. Un coș de rufe din răchită fusese lăsat pe un scaun, cu hainele care așteptau să fie călcate revărsându-se din el.

– Te rog să scuzi dezordinea. Nu așteptam invitați. Sau mai degrabă, nu așteptam invitați *faimoși*.

Emer a ridicat o sprânceană și Margot a presupus că Emer era mai greu de impresionat decât Dorothy.

– Dorothy mi-a spus că v-ați cunoscut în Argentina, a spus ea.

– Așa este, cu mult timp în urmă. Mi-a fost prietenă dragă ani de zile.

Emer s-a mișcat fără grabă prin bucătărie, deschizând dulapuri, scoțând cești și farfurioare de porțelan și aranjându-le ordonat pe o tavă. A turnat lapte într-un ulcior și a aranjat câțiva biscuiți în semicerc pe o farfurie. Era îmbrăcată elegant, dar fără pretenții, într-o pereche de pantaloni, o cămașă cu flori și o jachetă lungă. Margot și-a imaginat cum arăta în tinerețe. Probabil nu fusese niciodată o mare frumusețe, dar avea o anume seninătate care îi impregna fața de farmec. Ochii erau o nuanță delicată de albastru, iar expresia lor era blajină, cu o luminiță de umor în ei. A simțit că Emer era o femeie răbdătoare și inteligentă, și era probabil exact persoana de care avea nevoie un bărbat pasional ca Jack O'Leary.

După o pauză, Emer a întrebat:

– Deci spune-mi, Margot, despre ce scrii acolo, la castel? a întrebat Emer, stând lângă aragaz în timp ce apa din ibric fierbea la foc mic.

Margot s-a pregătit pentru reacția lui Emer și a răspuns:

– O istorie a familiei Deverill, a spus, după care și-a ținut respirația.

Emer a vorbit fără ezitare:

– Presupun că există destul material pentru o carte, a spus, îngustându-și privirea meditativă.

– Mă duc chiar până la Barton Deverill.

– Și până la cine din zilele noastre?

Emer s-a uitat fix la ea, iar Margot a simțit suspiciunea din spatele zâmbetului.

– Probabil că o să aduc povestea până la Al Doilea Război Mondial, a mințit Margot, simțind imediat că regretă.

Intenționa să aducă povestea până în prezent și și-a dorit să fi fost sinceră în legătură cu asta.

– Așa ar fi prudent.

– Bunicul meu a fost anglo-irlandez și obișnuia să meargă pe timpuri la vânătoare cu bărbații Deverill. Își amintea de ei cu drag.

Această informație a spulberat imediat orice urmă de stânjeneală. Doamna O'Leary a dat din cap și suspiciunea i s-a evaporat în spatele unui zâmbet ușurat.

– Ei, asta e altceva, a spus ea fericită. Ești prieten, nu dușman.

Margot și-a luat un aer îngrozit și și-a pus mâna în dreptul inimii.

– În nici un caz dușman, doamnă O'Leary. Sunt o mare admiratoare a familiei și a castelului mai ales. De fapt, sunt mai mult interesată de istoria castelului.

– A fost căminul fiicei mele și al copiilor ei vreme de șaptesprezece ani. Le-au fost frânte inimile când JP l-a vândut. Dar așa e viața. Nu putem să avem întotdeauna ceea ce ne dorim și trebuie să facem față acestui lucru. La urma urmei, nu sunt decât cărămizi și mortar. Căminul este acolo unde e iubirea, dacă e s-o spunem pe a dreaptă. Și nu rămăsese prea multă dragoste acolo. *Asta* este adevărata tragedie.

– Îmi pare rău să aud, a spus Margot, dornică să afle mai multe.

– De ce nu îi duci tava bietei Dorothy? Se va întreba ce facem aici în timp ce ea stă acolo de una singură.

Margot a făcut ce i s-a spus. Emer O'Leary era o femeie sinceră, care vorbea deschis, și totuși tonul ei era blând și înțelept. Margot credea că dacă ea și ginerele ei, JP, nu își vorbeau, era din cauză că *el* nu voia să vorbească cu *ea,* și nu invers. Margot nu-și imagina că Emer ar fi fost o femeie care să țină supărarea.

A pus tava pe masa din fața focului. O clipă mai târziu, Emer a venit cu ceainicul.

– Spune-mi, Dorothy, ai dormit bine azi-noapte? Ai văzut din nou fantoma?

– Am dormit ca un pui, Emer. Domnul Dukelow, managerul, a fost drăguț și m-a mutat în altă cameră.

– Foarte amabil din partea lui.

Emer i-a întins o ceașcă de ceai.

– O, minunat! a suspinat Dorothy de plăcere. Domnul Dukelow mi-a scos primele două nopți de pe factură, a adăugat cu un zâmbet încântat. Imaginează-ți.

Emer a turnat ceai în ceașca lui Margot, apoi și-a turnat și ei una și s-a așezat într-un fotoliu lângă foc.

– Aș spune că domnul Dukelow nu vrea să răspândești povești cu fantome. Dacă oamenii prind de veste că locul este bântuit de fantome, s-ar putea să nu mai vină deloc.

– Asta am spus și eu, a fost de acord Margot. Deși aș crede că oamenii ar veni în număr și mai mare. Fantomele sunt la modă, știți. Am un prieten în Londra care este medium. Nu sunt chiar sigură de comunicarea lui cu morții, dar afacerea e de succes.

– Aș prefera ca morții să rămână morți, a spus Dorothy pufnind. Cu siguranță nu-mi doresc nici un fel de apariții stranii în camera mea. Dacă aș fi știut că hotelul este înțesat de fantome, aș fi ales altul.

– Eu te-am invitat *aici*, a spus Emer.

– Lui Jack nu-i plac oaspeții. Deși spune că nu-l deranjează, știu că nu-i așa. Și îmi place să fiu independentă, să nu fiu o povară pentru nimeni.

– Jack va veni în scurt timp. S-a dus să scoată câinele la plimbare.

– De aia o să trăiască o sută de ani, a spus Dorothy. Secretul longevității este să faci mult exercițiu fizic.

– Și să ai noroc, a adăugat Emer. Dar până la urmă și norocul se termină.

Cele trei au stat de vorbă în atmosfera intimă și liniștitoare a salonului. Peretele din fontă al șemineului radia căldură în timp ce fire de praf dansau ca niște licurici în razele de soare care pătrundeau prin geam. Margot și-a terminat ceaiul, a mâncat doi biscuiți și le-a ascultat pe Dorothy și Emer în timp ce depănau amintiri din Argentina. Privirea i-a rătăcit la fotografiile înrămate, așezate pe măsuțe. Oameni atrăgători și fericiți, care zâmbeau spre aparatul de fotografiat. Își dorea să întrebe cine erau, dar nu voia să pară indiscretă sau că făcea cercetare pentru cartea ei.

Puțin mai târziu, ușa din față s-a deschis și o pală de aer rece a venit din hol în salon. Un câine a intrat în încăpere, gâfâind.

– Sper că nu ești un câine ud, a spus Emer cu reproș.

Udă sau nu, potaia a adulmecat oaspeții, apoi s-a întors cu spatele și a plecat înapoi în hol ca să i se alăture stăpânului ei. O clipă mai târziu a apărut Jack O'Leary. Nu era un bărbat masiv, dar avea o carismă puternică și umplea camera, care dintr-odată a părut prea

mică pentru ei patru.

– Bună, Dorothy, a spus el, salutând-o din cap pe prietena soției lui, ca și cum ar fi văzut-o în fiecare zi și nu ar fi fost nevoie să se deranjeze cu amabilități.

Dorothy s-a uitat în sus către el, iar ochii i s-au aprins de o expresie de venerație și plăcere. Apoi bărbatul s-a întors către Margot, care s-a ridicat în picioare și a întins mâna.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, domnule O'Leary, a spus ea.

– Aceasta este Margot Hart, prietena lui Dorothy, i-a spus Emer. Este scriitoarea aflată în rezidență la castel. Imaginează-ți, Jack, acum găzduiesc un scriitor!

– Grozav, a răspuns Jack cu accentul lui irlandez aspru, care i-a invocat lui Margot vânturi izbind stânci și valuri sălbatice lovindu-se de pietre.

Dorothy avusese dreptate, acest bărbat aparținea Irlandei în aceeași măsură ca trifoiul. Poate că Jack O'Leary avea aproape nouăzeci de ani, dar Margot putea să-și dea seama că la un moment dat fusese un bărbat chipeș. Avea părul grizonant, era tras la față precum un pescar bătrân care și-a petrecut viața bătut de vânturi și ploi, dar ochii erau de un albastru cristalin, impenetrabili și plini de secrete. Margot a intuit că trăise multe vieți și suferise. Sutele de riduri adâncite în pielea lui trădau o viață plină de agitație. Vorbeau în cea mai mare măsură despre pierdere.

– Și ce scrieți? a întrebat el.

– O istorie a familiei Deverill, a răspuns ea, menținându-i privirea și observând cum aceasta devine plină de interes.

– Asta faceți? a cugetat el și un zâmbet discret i-a curbat buzele. Aveți material mai mult decât suficient ca să umpleți o carte. De fapt, aș spune că puteți scrie o trilogie.

Margot și-a dat seama că, dintr-un anume motiv, ideea unei cărți despre familia Deverill îl amuza.

– Am nevoie să stau de vorbă cu oameni ca dumneavoastră, care i-au cunoscut în prima parte a acestui secol, a adăugat ea.

Merita încercarea.

– Aha, a chicotit Jack, i-am cunoscut suficient de bine și m-am fript din cauza asta. Acum, că familiile noastre sunt legate la bine și la greu, nu voi mai vorbi despre ei cu nimeni. Dar sunt unii care o vor face. Nu trebuie decât să vă interesați primprejur. Sunt destui care ar face lumină asupra acelor locuri întunecate și pline de secrete.

– Fiica noastră a fost măritată cu JP Deverill, a spus Emer. Apoi a scos un suspin plin de regrete. Am crezut că avea să fie o potrivire bună. Dar oamenii se schimbă cu timpul și deseori nu se schimbă deodată sau în același fel. Se îndepărtează unul de celălalt.

– Dar aveți trei nepoți adorabili care au rezultat din acea căsătorie,

a intervenit Dorothy, care a simțit apăsarea care cuprindea încăperea și s-a hotărât s-o contracareze. Iar Colm locuiește chiar aici, în Ballinakelly. Cât de plăcut pentru voi să-l vedeți atât de des!

– Da, cu siguranță suntem foarte norocoși. Emer a zâmbit, apoi s-a întors către Margot. Nepotul nostru este medic veterinar, așa cum a fost și Jack, Margot. Suntem norocoși că a ales să rămână în Irlanda. Surorile lui au urmat-o pe mama lor, în America. Dar Colm e ca bunicul lui. Rădăcinile lui sunt înfipte adânc în pământul irlandez. N-o să-l părăsească.

Jack s-a dus în bucătărie, iar potaia lui loială l-a urmat nerăbdătoare. Margot a inspirat adânc și și-a simțit întregul corp relaxându-se. Era ca și cum Jack și-ar fi luat energia oprimantă cu el, redându-i camerei atmosfera plăcută. Deși Margot urmărea conversația femeilor, era atentă, de asemenea, la Jack. Era atrasă de carisma lui întunecată, intuind o istorie pe care și-ar fi dorit să-l poată convinge să i-o împărtășească.

În cele din urmă, Dorothy s-a ridicat în picioare și a declarat că îi răpise suficient timp lui Emer.

– Plec mâine, a spus ea. Dar mă voi întoarce în curând. S-a întors către Margot. Când soțul meu a murit, m-am hotărât să mă răsfăț și să vin la Ballinakelly ori de câte ori îmi doresc. Trebuie să faci toate lucrurile pe care vrei să le faci în timpul care ți-a fost dat, căci nimeni nu știe cât va fi acesta. Așa că mă voi întoarce foarte curând. Deja sunt nerăbdătoare.

Emer le-a condus la ușă. A îmbrățișat-o pe prietena ei cu afecțiune și i-a strâns mâna lui Margot.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, a spus ea. Sper să vă simțiți bine la castel. Sunt sigură că familia de Lisle au făcut o treabă bună când l-a restaurat.

– Cu siguranță este luxos, a răspuns Margot.

Emer a dat din cap cu tristețe.

– Era luxos atunci când l-a moștenit JP. A oftat. Problema este că un măr nu cade prea departe de trunchi.

Margot nu era sigură ce însemna asta, dar a dat din cap ca și cum ar fi înțeles.

– Vă mulțumesc pentru că m-ați primit în căminul dumneavoastră, a spus ea, apoi a pășit în aerul răcoros și și-a croit vioi drum spre mașină.

Dorothy a mai zăbovit, schimbând câteva cuvinte cu Emer. În cele din urmă s-a urcat lângă Margot și a coborât geamul mașinii ca să-și ia la revedere.

Mașina a pornit în sus pe drumul îngust. Margot nu se aștepta să vină cineva din față, pentru că drumul se termina la casa O'Leary, așa că nu era complet atentă. Mintea îi zburase la Jack O'Leary,

întrebându-se unde dispăruse și de ce nu reapăruse ca să-și ia la revedere. Nu a încetinit când s-a apropiat de curbă și dintr-odată un Land Rover plin de noroi a apărut de după colț, în mod evident neașteptându-se nici el ca cineva să vină din față. Dorothy a scos un țipăt panicat. Margot a apăsat brusc frâna. Șoferul Land Roverului a derapat până a oprit mașina. Ciocnirea a fost evitată numai cu câțiva centimetri.

– Doamne Dumnezeule! a exclamat Margot. Ești bine, Dorothy?

– Sunt în viață, a răspuns Dorothy tremurând. Dar m-am speriat rău.

Cei doi șoferi au rămas nemișcați față în față, nici unul dintre ei nevrând să-i facă loc celuilalt. Dar Margot și-a dat seama imediat că Land Roverul nu avea cum să dea cu spatele fără a fi în pericol de a tăia fața vreunui vehicul aflat pe drum, din cauza lipsei vizibilității. A scos un oftat iritat și s-a hotărât că *ea* avea să fie cea care trebuia să se miște. Cu reticență a dat cu spatele până într-un refugiu și a așteptat ca Land Roverul să treacă. Pe când făcea asta, s-a trezit zgâindu-se prostește la surprinzător de chipeșul bărbat de pe locul șoferului, care ridicase mâna în semn de recunoștință și îi zâmbea fără cea mai mică urmă de enervare. A trecut încet, atent să nu-i zgârie mașina, iar nerăbdarea lui Margot s-a evaporat sub efectul farmecului dezarmant al zâmbetului lui. Fără îndoială bărbatul se întreba cine era și ce făcea acolo. Apoi a recunoscut-o pe Dorothy și zâmbetul i s-a lărgit. Și-a ridicat șapca plată, iar Margot a observat părul întunecat care se ondula sub ea.

– Acesta este Colm, a spus Dorothy, urmărind Land Roverul în timp ce trecea. Nepotul lui Emer și al lui Jack. Margot a intrat înapoi pe carosabil. Poftim, primul Deverill pe care îl vezi. O să-mi pară rău să plec mâine. Sunt curioasă cum o să continui. S-ar putea să trebuiască să mă suni ca să mă ții la curent cu ce se întâmplă.

– Câți ani crezi că are? a întrebat Margot, cu o doză bruscă de entuziasm.

– Pot să-ți spun exact. Aisling trebuie să aibă treizeci și unu, ceea ce înseamnă că Colm are douăzeci și nouă, iar Cara, sora lui mai mică, douăzeci și șapte.

– Și este veterinarul zonei, a meditat Margot.

– Da, dar într-o zi va moșteni titlul. Din păcate, nu va avea și un castel pe care să-l moștenească. Mă îndoiesc că va folosi titlul. Sună puțin caraghios, să fii lordul Deverill, veterinarul!

– Este însurat?

– Nu încă. Dorothy i-a aruncat o privire. Foarte arătos, nu-i așa?

– Foarte, a râs Margot. Dar nu sunt în căutare și nu amestec afacerile cu plăcerile, a adăugat ea, pentru că Dorothy zâmbea tăcută în barbă.

– O să țin minte că ai spus asta, a mormăit ea.

Margot a râs.

– Ai vrea să iei prânzul?

– Ce idee splendidă! a răspuns Dorothy. Știu localul perfect. Se numește O'Donovan's și face cea mai bună friptură irlandeză.

Jack O'Leary stătea lângă fereastra dormitorului și se uita spre mare. S-a gândit atunci la ea și ceva a rezonat în locul sensibil din inima lui în care ea încă sălășluia. A pus o mână acolo, dar nu a reușit să își ușureze nici un pic durerea constantă provocată de pierdere. Era ceva legat de imaginea acelui orizont îndepărtat, a liniei tulburi unde marea și cerul se întâlnesc, care o aducea înapoi la el, ca și cum ar fi fost acolo, în acel loc dintre pământ și Rai. De parcă nu ar fi plecat, ci îl aștepta, așa cum îl așteptase și în timpul vieții. S-a uitat, iar în timp ce făcea asta, o pereche de ochi cenușii l-a privit înapoi. Și-a desfăcut degetele pe geamul ferestrei. O iubise pe Kitty Deverill toată viața lui, iar acum ea nu mai era. Și-a sprijinit fruntea de sticlă și a închis ochii. Se dusese, și de data asta nu mai avea să se întoarcă.

Kitty

O, Jack!

Te văd, căutându-mă la fereastră. Acei ochi care te privesc din reflexie nu sunt ai tăi, ci sunt ai mei. Nu te-am părăsit. Nu te voi părăsi niciodată. Dacă ai putea înțelege că moartea este o simplă trecere dintr-o dimensiune în alta! O schimbare, atâta tot. Sunt tot eu, Kitty Deverill, și te iubesc așa cum te-am iubit întotdeauna.

Te văd, Jack, atunci când îți plimbi câinele pe dealuri. Când zăbovești la Fairy Ring, sus pe stânci, privind marea, unde sunt împrăștiate rămășițele mele. De câte ori ne-am regăsit acolo, în locul care era al nostru și numai al nostru? Îți aduci aminte cum, atunci când eram copii, ne jucam printre stâncile gigantice? Cum ne sărutam, când eram adolescenți, în umbra lor? Cum, atunci când eram adulți, ne certam și ne băteam și făceam dragoste, ascunși în spatele acelor megaliți, gardienii secretelor noastre. Ni le păstrează în continuare.

Îți amintești cum am jurat că vom rămâne loiali, cum nu vom iubi niciodată pe altcineva? Îți amintești promisiunile pe care ni le-am făcut? Promisiunile a doi nebuni, orbiți de dragoste.

Totul ne-a fost împotrivă, nu-i așa, preaiubitul meu, ca și cum am fi fost blestemați să nu ne trăim niciodată visurile. Nu am cerut mult. Numai să putem fi împreună, liberi să ne iubim deschis, să ne împărtășim iubirea cu lumea. Dar în acele vremuri ne aflam în tabere opuse. Tu erai catolic, eu eram protestantă; tu erai irlandez, eu eram anglo-irlandeză; tu erai sărac, eu eram bogată; tu erai un O'Leary, eu eram o Deverill. Cu toate astea, iubirea nu cunoaște limite. Numai oamenii, obtuzi la minte și plini de prejudecăți nu reușesc să-și dea seama că suntem toți la fel. Că aveam aceleași inimi pline de dor, indiferent pe care mal al râului ne-am afla.

Îți amintești de secretele noastre? Bilețelele pe care le strecuram în zidul de piatră al grădinii de legume de la castel au fost doar începutul anilor nesfârșiți de decepții. De nenumărate ori ne-am regăsit, atunci când nu ar fi trebuit s-o facem. Pasiunea noastră s-a transformat în ceva ce nici unul dintre noi nu a putut controla. O pasiune pe care nici o mână pământească nu ar fi putut s-o sufoce, nici măcar mâinile pe

care le-am ridicat în fața lui Dumnezeu, atunci când am jurat să iubim și să prețuim. Și împreună am luptat pentru libertate. Tu mi-ai dat curaj. Îmi aduc aminte cu mândrie de ocaziile în care am cărat arme de la o casă conspirativă la următoarea, pentru că polițiștii britanici nu s-ar fi gândit niciodată că eu, o membră a familiei Deverill, m-aș fi alăturat irlandezilor în lupta lor pentru independență. Dar am făcut-o. Am luptat pentru lucrurile în care am crezut. Cu tine. Am crezut împreună.

Îți amintești când mi-ai cerut să plec cu tine și să începem o viață nouă în America? Dar n-am putut. Nu mi-am putut părăsi căminul. Preaiubitul meu cămin. Nu am putut părăsi Irlanda. Și te-am pierdut pe tine, Jack. Vezi tu, nu ești singurul care are regrete.

Îți simt regretul, dar ai ajuns la asta prea târziu, după ce eu m-am dus. Cât am fost în viață, legăturile tale cu familia au fost prea puternice. Am avut amândoi o soartă nefastă. Dacă am fi găsit fericirea împreună, am fi clădit-o pe nefericirea celor care ne iubeau. Sunt fericită că nu am de dus această responsabilitate. Când voi merge mai departe, ceea ce sper că voi face până la urmă, o voi face cu inima ușoară. Păcatul meu nu a fost acela că te-am iubit, Jack; nu e nici un păcat să iubești. Păcatele mele sunt mândria lumească și dorința de răzbunare. Știu asta, dar mă agăț de ele în continuare.

Am murit de cinci ani și de cinci ani mă plângi. Cu toate astea, timpul nu are nici o semnificație în locul în care mă găsesc. Sunt pe tărâmul dintre lumi, tot eu, cu toate astea, la fel de străvezie ca aburul. Sunt foarte puțini cei care, la fel ca mine și bunica mea, Adeline, au abilitatea de a vedea vibrațiile fine ale spiritului. Te urmăresc cum mă plângi, Jack, și totuși tu nu mă vezi, atât de aproape, încât dacă aș fi făcută din materie, mi-aș putea lipi delicat buzele de ale tale într-un sărut. Măcar de-ai ști cum ne leagă iubirea unul de celălalt. Cum vom fi legați pentru totdeauna, pentru eternitate. Sunt cu tine, Jack, și voi fi întotdeauna.

Totuși, nu sunt singură pe tărâmul dintre lumi. Sunt și alții ca mine, care nu pot să meargă mai departe, fie pentru că nu-și doresc, fie pentru că nu-și dau seama că pot. Doamna Carbery nu-și dă seama că e moartă. Era menajera care lucra în castel când eu eram copil. Locuia într-o cămăruță de la etaj și cosea. Ne-a cusut toate rochiile, ale mele și ale surorilor mele, Victoria și Elspeth, când eram copii. Desigur, în acele vremuri eu nu locuiam în castel. Bunicii mei, Hubert și Adeline, locuiau acolo, iar eu locuiam cu tatăl meu, Bertie, și mama, Maud, în cabana de vânătoare de lângă râu. Dar mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului la castel pentru că voiam să fiu cu bunica mea, Adeline, pe care o iubeam mult mai mult decât pe mama. În micuța cameră de lucru de la etajul întâi, doamna Carbery obișnuia

să-și împartă biscuiții cu mine și Bridie Doyle, fiica bucătăresei, care era prietena mea. Ne ascundeam acolo pe când guvernanta mea mă căuta peste tot, iar ea ne spunea povești în timp ce noi ne jucam cu fundițele și dantelele. Avea o imaginație bogată și împletea povești minunate în timp ce ne cosea rochiile.

Doamna Carbery a murit imediat după încheierea războiului civil. Îmi aduc aminte detaliul acesta pentru că fiul ei a fost ucis în acel război care a asmuțit frații unii împotriva celorlalți, iar ea era doborâtă de suferință. Au fost îngropați unul lângă celălalt în cimitirul bisericii All Saints, în Ballinakelly, iar eu am făcut o coroniță din maci și margarete sălbatice pe care am așezat-o pe piatra lor de mormânt. Fiind o persoană intuitivă, toată viața am văzut spirite, dar nu am văzut-o niciodată pe doamna Carbery. Acum, că sălășluiesc pe tărâmul dintre lumi, îmi dau seama că ea a fost întotdeauna aici, un suflet pierdut și singur, ducându-și mai departe munca, de parcă ar fi trăit în continuare. Un suflet care dintr-un motiv anume nu și-a găsit niciodată calea către lumină, sau nu a avut încredere când a văzut-o, crezând poate că era diavolul care îi juca feste. Captivă pe tărâmul dintre lumi, este intrigată de oamenii ciudați care locuiesc în camere și se plânge despre ei cu amărăciune.

Vreau s-o încurajeze să treacă mai departe, pentru că nu este alegerea ei să fie aici. Vreau să-l regăsească pe fiul pe care l-a iubit și l-a pierdut. Dar trebuie să am grijă. La urma urmei, cum anunți pe cineva că e mort, când persoana respectivă este convinsă că trăiește?

În cei cinci ani de când am murit, am urmărit-o rătăcind prin castel, speriindu-i pe ghinioniștii care au putut s-o vadă, fără să știe că sperie pe cineva. Nu are încredere în mine și face tot posibilul să mă evite. Eu, pe de altă parte, sunt perfect conștientă de impactul pe care îl am asupra lumii celor vii. Este uimitor cât de mulți oameni îmi neagă aparițiile folosindu-se de explicații lumești. Le pun pe seama vântului, a zgomotelor naturale dintr-un castel vechi, iar cei care vor să fie bântuiți găsesc dovezi acolo unde ele lipsesc. Mă amuză și am nevoie de asta pentru nu sunt multe lucruri care să mă distreze aici. Sunt chiar puțin plictisită de propria-mi răutate. Este prea ușor să dărâmi o vază, să zgâlțâi o clanță sau să micșorezi lumina, și care ar fi sensul închiderii hotelului, dacă nu este nici un Deverill care așteaptă după colț ca să cumpere castelul?

Și atunci apare o tânără care-mi stârnește curiozitatea. Intenționează să scrie o carte despre familia mea. Pretinde că nu crede în fantome, dar i-am simțit frica atunci când i-am dărâmat paharul de vin la cină. O să fiu cu ochii pe ea. Neștiute sunt căile universului și intuiția îmi spune că apariția ei la castel nu e o coincidență.

Capitolul 3

În următoare dimineață, Margot s-a dus în fața intrării principale a cabanei de vânătoare și a așteptat. Nu îi plăcea casa. Era austeră și lipsită de farmec, cu frontoane ascuțite care înțepau cerul și geamuri întunecate care luceau ca niște ochi răutăcioși pe o față cenușie, aspră. Nici energia nu era cea care trebuia, s-a gândit ea, aducându-și aminte de prietenul ei medium, Dan Chambers, pentru că era exact genul de comentariu pe care acesta l-ar fi făcut.

În cele din urmă, ușa s-a deschis și în crăpătură a apărut fața unei femei. S-a uitat la Margot suspicioasă, cu ochi albaștri, ca de porțelan.

– Bună dimineața, a spus Margot, oferindu-i femeii cel mai dulce zâmbet de care era în stare. Am venit în vizită la lordul Deverill. Aflase că atunci când emana încredere de sine, de obicei oamenii aveau încredere în *ea*. Nu mă așteaptă. Sunt scriitoarea aflată în rezidență la castel, iar bunicul meu a fost un bun prieten de familie.

Menajera a privit-o din cap până-n picioare, nesigură dacă s-o invite sau nu în casă. Hotărându-se până la urmă că precauția e mama curajului, i-a cerut lui Margot să aștepte până când ea se ducea să vorbească cu stăpânul. Ușa s-a închis și Margot a rămas tremurând în prag. Cel puțin era o zi însorită, s-a gândit ea. Și-a strâns paltonul mai bine pe lângă corp și și-a ridicat gulerul. Atmosfera ar fi fost uscată, dar erau un vânt aspru care sufla dinspre mare.

I s-a părut că trece mult timp până când femeia și-a făcut din nou apariția și a deschis ușa.

– Vă rog, poftiți, a spus ea cu un accent irlandez blând. Lordul Deverill vă primește acum.

Era îmbrăcată cu o fustă lungă și bluză albă, iar părul cenușiu era prins într-un coc lejer, cu câteva șuvițe care îi încadrau fața lată și solemnă.

Margot s-a simțit surprinsă și triumfătoare. Abia aștepta să-i spună domnului Dukelow că lordul Deverill nu se comportase ca o persoană retrasă față de *ea*. De fapt, o primise fără ezitare. Menajera i-a luat paltonul și pălăria și le-a agățat într-un dulap. Margot și-a aranjat părul privindu-se în oglinda pătată care atârna pe perete, deasupra

unei console vechi și prăfuite. Avea obrajii roșii de la frig, iar ochii verzi îi străluceau. Și-a lins buzele, fiindcă erau uscate. În casă era un aer închis, ca și cum ferestrele nu ar fi fost deschise de foarte mult timp, și o atmosferă de gol, care crea o impresie puternică de singurătate.

– Veniți cu mine, a spus menajera.

Margot a traversat vestibulul și a urmat-o de-a lungul coridorului slab iluminat. Foșnetul papucilor ei era singurul sunet care se auzea în afară de ticăitul dezolant al orologiului. Când a fost poftită în bibliotecă, lordul Deverill stătea în picioare lângă fereastră. Era îmbrăcat cu o jachetă de tweed ponosită și pantaloni, și nu s-a întors cu fața până când menajera nu a prezentat-o. Când s-a întors în cele din urmă, Margot a observat că fața lui rumenă era într-un dezacord teribil cu părul rar, ruginiu. Trebuia să fi avut șaizeci și ceva de ani, dar era posibil să fi avut și mai mult. Avea aerul șifonat și dezmembrat al cuiva care nu mai era conștient de cât de neîngrijit și neajutorat arată. Lui Margot i-a părut rău pentru el, la fel cum i-ar fi părut rău pentru un câine neîngrijit și și-a reprimat o amintire neplăcută, ieșită la suprafață pe neașteptate.

– Nu l-am cunoscut pe bunicul tău, a spus bărbatul, traversând nesigur încăperea ca să-i strângă mâna. Dar e plăcut să întâlnesc un prieten de familie.

– Și eu mă bucur să vă cunosc, a spus Margot, scuturându-i mâna, care era caldă și puțin umedă. Bunicul mi-a spus atât de multe lucruri despre familia dumneavoastră.

– Nu doar lucruri rele, sper.

Avea în ochi o expresie defensivă, care sugera că era obișnuit ca lumea să aibă o părere proastă despre el.

– Dimpotrivă, Lord Deverill, a zâmbit Margot cu blândețe. Era un admirator.

Lordul Deverill a părut ușurat să audă asta.

– Vă rog, luați loc! Doamna B o să vă pregătească o ceașcă de ceai. S-a întins după șnurul care atârna lângă șemineu și a tras o dată de el. În timp ce Margot se așeza într-un fotoliu uzat, JP a rugat-o pe menajeră să le aducă ceai. Dacă mai avem tort Porter[4], adu-l și pe acela, te rog, a adăugat.

– Foarte bine, stăpâne, a răspuns doamna B, pornind agale pe coridor.

Margot și-a imaginat că în acel loc nimeni și nimic nu se mișca prea repede, nici măcar timpul.

JP a gemut în timp ce s-a așezat în fotoliul de lângă foc, apoi s-a foit până și-a găsit o poziție confortabilă. Margot a observat o carte și o pereche de ochelari de citit pe măsuța de lângă el, împreună cu un pachet de biscuiți cu brânză Jacob's Cheddars și un pachet de țigări

Marlboro.

– Deci găzduiesc o scriitoare la castel acum, hm?

– Eu sunt aceea, a răspuns ea ciripind, deși amărăciunea din tonul lordului nu a trecut neobservată.

Bărbatul s-a întins după țigări.

– Fumezi? a întrebat, lovind pachetul cu degetul.

– Nu, a răspuns Margot.

– Urât obicei, a spus el cu un suspin, scoțând o țigară. Unul dintre multiplele lucruri la care ar trebui să renunț.

– Scriu o istorie a familiei Deverill, a spus ea, conștientă de faptul că era mai bine să-i vorbească despre asta cât mai curând.

Lordul ar fi putut să se simtă jignit dacă i s-ar fi destăinuit după ce ea i-ar fi băut ceaiul și i-ar fi mâncat prăjitura.

Acesta și-a înfipt țigara între buzele uscate și a aprins bricheta cu degete tremurânde. Capătul țigării a strălucit roșu când a tras de câteva ori. Între timp Margot aștepta ca el să răspundă. JP și-a îngustat ochii și a suflat un nor de fum.

– Atunci ai venit în locul potrivit, a spus el.

– Am fost fascinată de strămoșii dumneavoastră de când bunicul a început să-mi spună povești despre isprăvile lor.

– Sunt sigur că sunt exagerate.

– Poate. Pentru bunicul meu, membrii familiei Deverill erau oameni plini de măreție, așa că se poate să fi înflorit poveștile ca să exagereze legenda. Cu toate astea, eu le cred, a zis și i-a aruncat cel mai cuceritor zâmbet.

– Din cauza asta ai venit la mine, fiindcă ai nevoie de ajutorul meu? A ridicat din umeri. N-am mai rămas mulți pe aici. La un moment dat eram numeroși. O familie măreață, cu o casă măreață și o istorie măreață. Acum nu mai avem prea multă măreție. A oftat resemnat. Fiecare cu norocul lui.

– Aș prefera să capăt informația de la sursă, ca să spun așa, decât să intervievez oameni care au cunoscut vag familia și care nu-mi pot oferi decât povești din auzite. Vreau să scriu o istorie autentică a uneia dintre cele mai mărețe familii din Irlanda.

– Mărirea și decăderea, a spus el posomorât.

– Dacă vorbiți despre castel, aș spune mărirea, decăderea și din nou mărirea.

– Vorbesc despre ambele. Familia și castelul sunt unul și același lucru. Nici unul nu poate exista fără celălalt. Este numai o chestiune de timp până când castelul va fi în ruină din nou, la fel ca mine, a chicotit el fără bucurie.

– Nu cred că doamnei de Lisle i-ar plăcea să audă asta.

– *Castellum Deverilli este suum regnum*, a tărăgănat cuvintele, ca și cum ar fi aruncat un blestem.

– Castelul unui Deverill este regatul său, a tradus Margot.

– Ne cunoști mottoul.

– Ați fi surprins cât de multe lucruri știu deja. Am făcut destul de multe cercetări.

– Acest motto are valențe de magie neagră. După cum am spus, destinele noastre sunt îngemănate. Dar doamna de Lisle nu știe asta, altfel nu și-ar fi băgat banii în afacere.

– Și totul a început cu Barton Deverill, nu-i așa? Această îngemănare a destinelor.

– Pentru el nu a fost niciodată numai un castel. A fost sămânța din care a ieșit vrejul de fasole.

– Caz în care aș vrea să mă gândesc la neamul Deverill ca la cel al uriașilor de la capătul vrejului de fasole.

– Mă întreb dacă eu sunt Jack. Cel care îl taie și omoară giganții? a zis el aruncându-i un zâmbet plin de regrete lui Margot.

Ea a râs plină de compasiune.

– Nu, Lord Deverill. Sunteți unul dintre giganți!

Atunci bărbatul a râs, flatat și neîncrezător în același timp, iar Margot a știut că o place.

– Haide, vreau să-ți arăt ceva. Doamna B a apărut în ușă cu o tavă. Pune-o pe masă, doamnă B. Venim imediat.

Doamna B a dat din cap și s-a dat la o parte ca să-i lase să treacă. Margot a observat o expresie înfiorată pe fața ei, precum și o tristețe profundă în ochi.

JP a condus-o pe Margot în cealaltă parte a casei, aproape de bucătărie, și a descuiat ușa care ducea spre pivniță.

– Asta era plină de vin, i-a spus. Acum e depozit. Haide.

L-a urmat în jos pe treptele de lemn. Sub dușumelele de lemn era rece, mirosea a șoareci și a aer închis și acru. Margot și-a imaginat că doamna B nu cobora prea des, în cazul în care cobora vreodată.

– Toate acele cutii conțin documente de familie. A făcut semn spre cele două duzini de cutii de carton stivuite neglijent în teancuri instabile. Nici măcar nu sunt sigur ce-i în ele. Jurnale, presupun, articole de ziare, albume de fotografii. Le-am adus din măruntaiele castelului când m-am mutat. Au scăpat de incendiu, fiind sub pământ. S-ar putea să găsești lucruri utile. Desigur, s-ar putea să găsești o grămadă de gunoi. Presupun, totuși, că vei găsi ceea ce cauți. Atunci noi doi putem sta de vorbă.

Lui Margot nu-i venea să creadă că avea de gând să-i dea mână liberă cu toate acele cutii. Nici măcar nu o cunoștea.

– De ce mă ajutați, Lord Deverill? a întrebat.

– Pentru că asta îmi va da ocazia să clarific lucrurile. S-a întors și a privit-o direct în ochi, cu o privire ce era dintr-odată fermă și fixă. Batem palma, domnișoară Hart?

– O batem, Lord Deverill.
– Bun. Când ai vrea să începi?

Margot a plecat de la cabana de vânătoare târziu după-amiaza. Soarele arăta ca un cărbune încins, plutind deasupra orizontului, aprinzându-l în nuanțe de roz și auriu. JP a urmărit-o depărtându-se cu mașina, apoi a închis ușa. S-a întors către doamna B, care stătea în vestibul, tremurând în aerul jilav care se ridica din apa aflată în apropiere, aer care îi provoca dureri de articulații. Cu toate astea, nu avea altceva de făcut decât să reziste cu stoicism, calitate pe care o avea din abundență.

– Domnișoara Hart va fi un vizitator regulat de acum, a informat-o JP. Aș vrea să aduci acele cutii în salonul de jocuri. Poți să aprinzi focul acolo ca să-i fie cald cât timp lucrează.

– O să-i rog pe băieți să facă asta mâine, stăpâne, a răspuns doamna B.

Băieții erau Tomas și Aidan O'Rourke, care lucrau în grădină, tăiau lemne și erau responsabili cu întreținerea locului.

– Face cercetări pentru o carte despre familia Deverill, doamnă B. Presupun că toate secretele familiei vor fi scoase la lumină. Și-a ridicat sprâncenele și a rânjit. Doamna B nu-l văzuse așa de animat de multă vreme. JP și-a frecat palmele. Câțiva oameni vor fi zgândăriți, doamnă B. Câțiva vor fi supărați.

Doamna B s-a încruntat. Nu era sigură dacă trebuia să aibă un aer dezaprobator sau să copieze buna dispoziție a stăpânului ei cu un zâmbet. Nu erau prea multe lucruri pentru care să zâmbească în zilele acelea. Casa era apăsătoare, nefericirea stăpânului ei, molipsitoare. Zilele lungi în care nu se întâmpla nimic erau deprimante. Totuși, lucra pentru familia lui de aproape șaizeci de ani. Rămăsese dintr-o combinație de loialitate și obișnuință și întotdeauna exista speranța ca situația să se îmbunătățească. Speranța că s-ar fi putut întoarce la ce avuseseră când se mutaseră în castel după ce Bridie Doyle, contesa de Marcantonio, îi lăsase castelul lui JP prin testament. Doamnei B îi păruse rău pentru celălalt fiu al contesei, Leopoldo, care se așteptase să fie moștenitorul. La urma urmei, era singurul copil al contelui și al contesei. Dar JP era un Deverill, copilul ilegitim al lui Bertie Deverill și al lui Bridie, copilul crescut de Kitty Deverill, sora lui vitregă și moștenitoarea de drept. Crezuse că mama lui murise de tânără pentru că așa îi spusese Kitty. Ce șoc trebuie să fi fost când a descoperit, doar după ce ea murise de cancer, că mama lui trăise în castel, la numai aproximativ doi kilometri distanță, în partea cealaltă a moșiei. Nu avusese niciodată ocazia de a vorbi cu ea, iar ea nu avusese niciodată ocazia de a-și îmbrățișa copilul rătăcit.

Inima doamnei B se frânsese pentru toți. Leopoldo avea multe

lucruri pentru care să simtă amărăciune, dar și JP avea. Nimeni nu se gândise la asta. Se gândiseră numai la binecuvântarea de a avea castelul înapoiat familiei și la averea care venise odată cu asta, căci contesa fusese foarte bogată. Dar doamna B cunoștea valoarea lucrurilor. Fusese martora dezintegrării lumii lui JP în cei douăzeci și doi de ani pe care îi trăise la castel și era destul de sigură că știa care era motivul pentru care se întâmplase asta. Familia Deverill acordase întotdeauna mult prea multă importanță numelui și istoriei sale iluzorii. Dar doamna B știa că nici numele, nici castelul, nu aveau o valoare reală. Știa asta pentru că suferise pierderi și știa că odată ce un om traversează această punte a suspinelor, lucruri precum un castel și un nume de familie devin la fel de imateriale ca praful de pe tobă. Asta era ceea ce o învățase pierderea. Dar unii oameni au nevoie de o viață întreagă pentru a învăța acest adevăr simplu.

– Ziua de ieri este istorie, iar cea de mâine, un mister. E înțelept să dezgropi trecutul, stăpâne? a întrebat ea cu blândețe.

Era conștientă că JP nu era în toate mințile din cauza băuturii și simțea că era datoria ei să-l ghideze, pe cât de subtil putea.

– O, nu, doamnă B, nu este deloc înțelept. Dar, după cum știi, niciodată n-am fost prea înțelept sau norocos.

– Norocul ni-l facem singuri, stăpâne, iar înțelepciunea se învață din experiență și greșeli. Aveți suficientă experiență și ați făcut destule greșeli cât să aveți înțelepciunea lui Solomon, dacă nu vă supărați că vă spun.

– Dacă te îngrijorează ce va gândi restul familiei, doamnă B, știi că nu-mi pasă de ei, iar lor le pasă de mine chiar și mai puțin.

– Fugiți de aici, asta nu e chiar adevărat și știți foarte bine, a spus ea cu o expresie de compasiune și milă, pentru că el își atrăsese singur majoritatea problemelor.

– Este numai un nenorocit de castel! a protestat el, pornind pe coridor.

– Cărămizi, mortar și o casă plină de nimicuri, a fost ea de acord, cu toate astea știa cât îl rănise pierderea lui.

JP își turna un pahar mare de whisky și aștepta cu nerăbdare să-și petreacă seara singur lângă foc, uitându-se la televizor, când Colm Deverill a intrat în bibliotecă. JP era surprins de această vizită neașteptată, pentru că nu primea prea mulți vizitatori zilele acelea.

– Colm? a întrebat el, ridicând privirea de la masa de băuturi, cu un pahar într-o mână și carafa de whisky în cealaltă.

– Bună, tată, a spus Colm.

Fiul lui îl făcea întotdeauna să se gândească la fosta lui soție, dar în realitate el luase ce fusese mai bun de la ambii părinți. Păr închis la culoare, ondulat, ochi de culoarea cobaltului, un nas drept și o gură

senzuală, onestă.

– Vrei un pahar? a întrebat JP, ridicând carafa ca să-l tenteze.

– Nu, mulțumesc. Nu stau mult.

– Te-aș invita la cină, dar doamna B a lăsat supă și carne rece numai pentru o persoană.

– E în regulă. Mă duc acasă.

Conversația lor era stângace. Atmosfera dintre ei, așezați în colțuri opuse ale camerei, era încărcată de vinovăție și acuzații. Era greu de crezut că la un moment dat Colm își venerase tatăl. Dar asta fusese în trecut.

– Deci nu este o vizită de curtoazie?

JP glumea, oricât de amară ar fi fost gluma. Nimeni nu-i făcea vizite de curtoazie.

– Am venit să te avertizez în legătură cu o fată pe nume Margot Hart. Stă la castel și scrie o istorie a familiei.

JP a dat din cap.

– Da, am avut deja plăcerea.

O umbră de anxietate a întunecat fața lui Colm.

– A fost deja aici?

– Da. De fapt, tocmai a plecat.

– Și ce i-ai spus?

– Am invitat-o înăuntru și i-am oferit o ceașcă de ceai și niște prăjituri. Am fost foarte ospitalier.

– Sper că asta e tot ce i-ai oferit.

JP a luat o gură de whisky și s-a scuturat puțin când căldura băuturii i-a ajuns în stomac.

– E prietenă de familie, a adăugat el.

Colm a oftat.

– Asta nu înseamnă că va scrie o carte strălucită despre noi.

– Nu cred că e foarte interesată de *tine*, Colm.

Colm l-a ignorat. Alcoolul îl făcea pe tatăl lui să fie rău. Colm era obișnuit cu asta.

– Oricât de bune ar fi intențiile ei, va fi imposibil să scrie o carte de inspirație istorică fără să includă și toate lucrurile negative.

JP a ridicat sprâncenele.

– E adevărat, avem o istorie colorată, a recunoscut el.

– Avem, și din câte pot să-mi dau eu seama, devine din ce în ce mai colorată. Așa că-ți dau un sfat, tată. Nu vorbi cu ea. Poate să servească ceai și prăjituri la hotel.

JP a mai luat o gură de whisky.

– Problema e, Colm, că am hotărât deja că o voi ajuta în documentare. Nu vreau să ajungă în posesia unor informații eronate.

Colm și-a pus mâinile în șolduri.

– Tată, nu ai nici un drept. Nu ești o insulă.

– Am tot dreptul. Sunt un Deverill.

– Ce ar spune bunicul?

– Dacă speri să mă faci să mă simt vinovat, trenul a plecat din gară. Sunt sigur că toți strămoșii se întorc în mormânt la vederea castelului transformat în hotel și mă învinovățesc pe mine pentru asta. Îmi place de Margot Hart. Are caracter. Cred că va face o treabă bună. Este o istorie care trebuie scrisă.

– Nu-mi vine să cred că permiți să se întâmple acest lucru, a spus Colm dând din cap. Dacă ai fi treaz, nu ai fi vorbit niciodată cu o femeie ca ea.

– Ai cunoscut-o, Colm?

– Nu.

– Cred că ți-ar plăcea. E cam de vârsta ta. O frumusețe.

– Nu am nici o dorință să o cunosc.

– Foarte rău.

– Nu-mi pot imagina nici în ruptul capului vreun motiv pentru care ai putea vrea să se scrie o carte care să dezvăluie secretele familiei noastre. Pe lângă suferința pe care o să ne-o provoci tuturor. Colm și-a privit tatăl consternat, brusc rănit de revelația că s-ar fi putut ca tatăl lui să vrea să-l facă să sufere. Ăsta e motivul? Să ne faci să suferim? Când tatăl lui nu a răspuns, a adăugat cu falca încleștată și buzele strânse: Nu crezi că ne-ai făcut să suferim destul, tată?

JP a privit în pahar în timp ce Colm s-a întors și a ieșit din cameră.

– Și eu am suferit, a bălmăjit. Dar nimeni nu se gândește vreodată la asta.

Margot stătea așezată la birou în camera ei din turn și se gândea la ziua care se încheia. Nu ar fi putut fi mai reușită. Lordul Deverill îi permitea să cerceteze conținutul cutiilor, dar, după cum era de așteptat, nu fusese de acord să ia ceva cu ea. Așa că își petrecuse toată ziua în pivniță, oricât de frig ar fi fost, iar doamna B îi pregătise chiar și prânzul. Deschisese prima cutie cu o nerăbdare aproape de nestăpânit și găsise albume de fotografii datând de la începutul secolului. Rezistase impulsului de a deschide toate cutiile deodată și se concentrase asupra albumelor. Urma să aibă suficient timp să le parcurgă pe celelalte și nu voia să se grăbească. Voia să savureze fiecare bucățică captivantă de informație.

Fotografiile nu au dezamăgit-o. Erau ca niște ferestre deschise către trecut. Cu ajutorul lor, Margot a putut să vadă cum arătau oamenii, cum se îmbrăcau, cum trăiau. Personaje cu care era familiarizată mulțumită poveștilor bunicului ei, materializate în fotografii, demitizate, oameni în carne și oase, care își trăiseră propriile istorii pline de drame, tragedii, pierderi, râsete și iubire. Oameni care își împliniseră viețile și muriseră. Asta a făcut-o să se gândească la

mortalitate și la semnificația ei. Să se întrebe care era sensul întregii povești. S-a trezit meditând la propria mortalitate. „Viața mea s-ar putea să fie lungă și împlinită, așa cum a fost cea a lui Elizabeth Deverill, dar chiar și-așa, într-o bună zi nu voi fi nimic mai mult decât o față care privește dintr-o fotografie, așa cum este și ea“, s-a gândit, privind chipul străbunicii lui JP. Ăsta chiar că era un gând inconfortabil. Margot a început să se gândească la castel. Celia Deverill făcuse o treabă foarte bună când îl reconstruise, a meditat ea, dar cât de superb fusese înainte de incendiu?

Era așa de entuziasmată că-l cunoscuse chiar pe lordul Deverill și fusese invitată să caute prin documentele familiei, încât a sunat-o pe Dorothy. Nu avea cui altcuiva să-i spună, cel puțin nu cuiva care să fie interesat.

– Dorothy, sunt Margot, din Ballinakelly, a spus când Dorothy a răspuns la telefon.

– Margot, a exclamat Dorothy fericită. Ce surpriză plăcută! Cum îți merge acolo?

– Foarte bine. N-o să-ți vină să crezi, dar azi l-am cunoscut pe lordul Deverill.

– Serios?

– Da, m-a invitat la ceai și ghici ce?

– Ei bine, asta este în sine o surpriză. Nu-mi imaginez că se întâmplă des să invite oameni la ceai.

– M-a dus în pivniță unde sunt cutii întregi cu documente ale familiei.

– Nu-mi vine să cred! Cred că ar fi mai bine să mă așez!

S-a auzit un târșâit la capătul firului, pe când Dorothy se îndrepta spre un scaun.

– Îmi dă voie să le parcurg. Pe fiecare dintre ele. Nu este uimitor?

A urmat o pauză în care Dorothy a oscilat între fericirea pe care o simțea pentru noua ei prietenă și îngrijorarea pentru prietenii vechi.

– O să fii atentă, drăguță, nu-i așa? Adică, Eva Peron e moartă. Membrii familiei lui JP sunt foarte vii. Nu mi-ar plăcea să sufere.

– Te rog să nu te îngrijorezi, Dorothy. O să mă port cu tact. Nu fac asta ca să rănesc pe cineva.

Dorothy a răsuflat ușurată.

– Sigur că nu. Dar au o istorie destul de colorată și faptul de a o face publică va provoca stânjeneală membrilor familiei care sunt încă în viață.

– O să fac o relatare echilibrată, a adăugat Margot cu emfază. Și am binecuvântarea lordului Deverill.

Dorothy a tăcut pentru o clipă. Apoi a oftat din nou.

– Da, de asta mi-e teamă.

4 Tort dens, cu fructe confiate, mirodenii și bere neagră

Capitolul 4

Când Margot s-a întors la cabana de vânătoare a doua zi de dimineață, a găsit cutiile mutate din pivnița rece într-o încăpere pe care doamna B o numea salonul de jocuri. Doamna B făcuse un foc de turbă, care elibera în atmosferă puțină căldură și un fum înecăcios, dar adevărata căldură venea de la soarele aspru, de iarnă, care intra prin ferestre, iluminând o masă de biliard acoperită de praf și cutiile depozitate pe ea.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră să aduceți cutiile sus! a spus Margot atunci când doamna B a intrat cu tava cu ceai și tort Porter.

Menajera a dat din cap serioasă și a așezat tava pe consola din capătul camerei, acoperită de o tablă veche de lemn, pe care era scris în continuare cu cretă albă scorul ultimei partide de biliard. Margot s-a întrebat cât timp trecuse de atunci. Casa avea aerul că dormise ani de zile.

– Stăpânul era îngrijorat că v-ați putea îmbolnăvi din cauza prafului de jos, a spus doamna B pe tonul ei melodios. Ca să nu mai vorbim de frig.

– Drăguț din partea lui să se gândească la asta. A fost destul de frig, trebuie să recunosc. M-am întors la hotel și am făcut o baie fierbinte.

Când Margot a menționat hotelul, doamna B a ezitat. Era curioasă cum arată, dar în același timp nu voia să îi fie necredincioasă stăpânului ei. De când acesta vânduse castelul fusese atentă să nu-l menționeze niciodată, știind cât suferise când îl pierduse. Cu toate astea, așa cum stăteau lucrurile, cu ea locuind în cabana de vânătoare și având ieșiri ocazionale numai pentru a cumpăra provizii și a participa la slujba de la biserică, se izolase de bârfa orașului, despre care presupunea că se învârtea în mare parte în jurul acestui subiect. Într-adevăr, trebuia să fie plină de povești nesfârșite despre oaspeți și despre formidabila doamnă de Lisle. Doamna B și-a coborât vocea, curiozitatea depășindu-i prudența.

– Presupun că e foarte frumos, nu-i așa, hotelul?

Margot s-a dus să-și toarne o ceașcă de ceai, dându-și seama că acesta avea să se răcească foarte repede în acea încăpere.

– Este opulent, doamnă B, a spus, ridicând ceainicul de porțelan. Îmi imaginez că este mult mai luxos decât era pe vremea când era căminul unei familii.

După cum sperase, doamna B s-a grăbit s-o informeze.

Ochii albaștri ai doamnei B s-au căscat când a renunțat la precauție și le-a permis amintirilor să iasă la suprafață.

– Era ca o magie, ca un castel din povești, a spus ea încet, cu expresia îmblânzită în lumina amurgului trecutului. Aveam unsprezece ani când a fost mistuit de flăcări, așa că am numai amintiri vagi despre cum arăta înainte. Dar cel mai bine îmi aduc aminte cât de mare era. Pentru mine era un palat. Ce cald era înăuntru. O, îmi aduc aminte de căldura acelor focuri mari. Măicuța mea era menajeră și uneori mergeam cu ea și stăteam tăcută într-un colț, desfăcând gheme de lână sau ajutând la lustruitul argintăriei. Întotdeauna se găsea ceva folositor de lucru și eram bucuroasă s-o fac pentru că era cald acolo, în casa aia mare.

– Vă aduceți aminte focul care l-a distrus? a întrebat Margot.

– Dacă mi-l amintesc, ziceți? Dumnezeu să ne ajute, mi-l amintesc. Cel mai mult îmi amintesc de teroarea și șocul pe care l-au avut mămica și tăticul. Numa' despre asta vorbea tot orașu' și ținutu'. Toți au fost loviți într-un fel sau altul de foc, nu numai cei care munceau acolo. Fierarul, măcelarii, pescarii și dogarii. Era sursa vieții întregului oraș, ba chiar dincolo de el. Inima care ne ținea în viață. Lordul Deverill, bunicul actualului Lord Deverill, a murit în foc și biata Lady Deverill, bătrâna, și-a pierdut mințile de durere, Dumnezeu s-o odihnească. Numai o parte mică din castel a supraviețuit.

– Turnul de vest, din câte mi s-a spus.

– Așa e. Partea cea mai veche.

– Locul în care e camera mea, i-a spus Margot. A luat o gură de ceai. Are atmosfera cea mai minunată.

– Întotdeauna au fost fantome în camera aia, a spus doamna B cu dezinvoltură.

Ar fi putut la fel de bine să vorbească despre mobilă, având în vedere modul nonșalant în care a pomenit fantomele.

– Nu cred în fantome, doamnă B.

– O, nu e vorba să crezi în ele sau nu, don'șoară Hart. Ele sunt lângă noi oricum. Mămica obișnuia să-mi spună despre sunetele ciudate și întâmplările din turn. Obișnuia să spună că sunt îndrăznețe. Că nu le era frică de nimeni și de nimic. Netrebnice curajoase. Mămica nu se aventura niciodată acolo fără apa sfințită și rozariu.

– Cum era castelul după ce l-a reconstruit Celia Deverill? a întrebat Margot, dornică să se rezume la fapte mai degrabă decât s-o ia pe calea fanteziilor.

– Ei bine, eram adolescentă și eram toți curioși în legătură cu

lucrările de construcție care aveau loc la castel. Ne furișam peste zid și urmăream cum crește an de an, fiindcă a durat ani la rând să-l termine, don'șoară Hart. Mulțimea de bani care au intrat în asta! Oamenii ziceau că tre' să fi dat peste geanta lui Old Seanadh. Seanadh a fost un ins bătrân, din folclor, ce avea o geantă care se umplea singură imediat ce era golită. A dat din cap, minunându-se că cineva putea fi așa de bogat. Chiar că era o cheltuială cu care mămica nu ar fi fost de acord, Dumnezeu s-o odihnească pe ea și sufletele tuturor bieților sfinți, pentru că întotdeauna spunea că e mai ușor să strecori o cămilă prin urechile unui ac decât îi este unui bogat să ajungă în Împărăția Cerurilor. Dar nu mă gândeam la nimic altceva decât să mă duc să lucrez acolo, în acel loc minunat. M-am folosit de ocazie când doamna Mayberry, adică Celia Deverill, s-a mutat și a început să angajeze servitori. M-am prezentat imediat pentru angajare. N-o să uit niciodată când am zărit casa ei prima oară. Era ca raiul pe pământ. N-am văzut niciodată așa ceva. Nici măcar în zilele dinainte de foc nu a fost așa frumos.

Privirea ei solemnă s-a animat în acel moment, iar buzele i s-au desfăcut într-un zâmbet și Margot și-a dat seama că doamna B trebuia să fi fost foarte drăguță în tinerețe. Femeia a continuat să povestească:

– Podelele de marmură erau așa de lucioase încât îți puteai vedea chipul în ele. Și frumusețea mobilei și a cearșafurilor… Și hainele de blană ale doamnei Mayberry erau așa de fine. Ar trebui să le pipăi ca să poți să crezi. Erau așa de mulți oameni cu titluri care intrau și ieșeau din castel, că până la urmă nici nu i-am mai băgat în seamă. A suspinat melancolic. Apoi totul s-a sfârșit când domnul Mayberry și-a făcut felul în grădină, ferească Dumnezeu!

– Trebuie să fi fost îngrozitor.

– Ce viață pierdută! Nimic nu ar trebui să fie vreodată așa de rău ca să trebuiască să-ți iei viața pentru asta. O soluție pe termen lung pentru o problemă pe termen scurt. Doamna B s-a gândit atunci la propriile probleme. Chipul i s-a umplut de tristețe, iar ochii ei albaștri, atât de vii numai cu o clipă în urmă, s-au întunecat. Fiecare are propriul calvar de dus în viața asta, don'șoară Hart. Prinți ori sărmani, cu toții suferim la fel, fiecare din noi. Dar Domnul ne e mereu alături și ne dă numai poveri pe care putem să le ducem, nu-i așa? A inspirat adânc, dând drumul unui oftat și eliberându-se de greutatea tuturor acelor amintiri triste. Am văzut-o pe doamna Mayberry plecând în Africa de Sud și am văzut-o pe contesa de Marcantonio mutându-se cu băiatul ei, Leopoldo. Și soțul ei, contele, așa de fermecător și chipeș. N-ai să vezi un bărbat cu dinți mai albi, Dumnezeu să-l odihnească. A fost ucis. Îngropat în nisip până la gât și înecat de mare când a venit fluxul. Altă viață pierdută, don'șoară Hart. Nimic de zis, Ballinakelly a avut parte de suficiente orori. Unii spun că e un fel de nor deasupra

noastră și suntem blestemați, dar noi tot îi dăm înainte. Sigur, ce altceva am putea face?

– Știți de ce a fost omorât? a întrebat Margot, așezând ceașca de ceai pe masă.

Doamna B și-a țuguiat buzele.

– Sunt multe povești și superstiții vechi, dar nu poți să crezi niciodată chiar tot ce se clevetește, nu-i așa, don'șoară Hart? Bietul micuț Leopoldo a fost cel care l-a găsit mort în nisip, crezând că a găsit o minge, Dumnezeu să ne ajute. N-a mai fost la fel după aia. Cine ar fi fost, bietul băiețandru? Era numai un fecioraș. Și-a scuturat din nou capul și și-a coborât privirea. Am plecat de la castel când Celia Deverill l-a vândut contesei și am venit să muncesc pentru lordul Deverill, Bertie Deverill, aici la cabană. Am lucrat pentru familia asta șaizeci de ani.

– Asta e multă vreme.

– Într-adevăr, așa e. Am fost la ei toată viața mea. A închis ochii, înăbușind izbucnirea bruscă de suferință. I se întâmpla asta câteodată, era asaltată când se aștepta mai puțin. Familia asta mi-a fost alături în vremuri grele, don'șoară Hart. Când am vrut să renunț la toate, această poziție, această casă, această familie, m-au ajutat să mă ridic. Am multe pentru care să fiu recunoscătoare. Cum se spune, Dumnezeu e bun și nici diavolul nu e prea rău. Nu are nici un rost să stărui în nefericire.

Margot se întreba la ce nefericire făcea aluzie, dar știa că ar fi fost o indiscreție să întrebe.

– Aveți dreptate, a fost ea de acord. Trebuie să încerci întotdeauna să fii pozitiv.

Margot știa asta. La urma urmelor, avusese și ea parte de nefericire.

– Acum s-ar putea să dați peste amintiri mai plăcute în acele cutii, pentru că e mai mult ca sigur că au existat și vremuri bune. Îmi aduc aminte când tânărul stăpân JP s-a mutat cu noua lui soție, după ce a fost îngropată contesa. Vedeți, eu m-am mutat cu ei. Am avut grijă de cei trei copilași, Aisling, Colm și Cara, din ziua în care s-au născut. Alea au fost vremurile cele mai fericite. Chiar că au fost binecuvântați de Dumnezeu, domnul JP și soția lui, doamna Alana. Înainte ca povara castelului și titlul să schimbe lucrurile…

– De ce n-a mers bine? a întrebat Margot, dornică să înțeleagă cum a ajuns JP la punctul în care a trebuit să vândă castelul.

Doamna B spusese deja destule. S-a ridicat brusc, consternată de cât de vorbăreață fusese.

– O să vă aduc un ibric cu ceai proaspăt, don'șoară Hart, și vă las la cutiile astea pline de nimicuri. Dacă vă mai trebuie ceva, îmi cereți, da? Poate un alt cărbune sau lemn de foc?

– Mă descurc singură, mulțumesc, a răspuns Margot.

– Foarte bine, a spus doamna B luând ibricul și a ieșit din cameră, lăsând ușa întredeschisă.

Margot a urmărit-o cum își târșâia picioarele pe coridor. Poate în timp, cu ajutorul unor încurajări blânde, avea să reușească să smulgă povestea pe care nu avea cum s-o găsească într-o cutie sau printre hârtiile familiei.

S-a apucat să caute printre hârtiile, fotografiile și documentele care erau așezate cu grijă în cutii. Era foarte multă informație. Deși toate aceste lucruri erau fascinante pentru mintea ei curioasă, cea mai mare parte erau informații nerelevante pentru cercetare. Erau certificate de naștere, căsătorie și moarte, bilete la teatru, felicitări de Crăciun, meniuri, filme și dosare de vânătoare. Registre de contabilitate pentru lucrările de la fermă datând până la mijlocul secolului al optsprezecelea și liste ale chiriașilor, precum și chiriile lor. Apoi, desigur, erau scrisori. Multe scrisori. I-ar fi luat săptămâni la rând să le citească pe toate. Atunci doamna B s-a întors cu ibricul de ceai proaspăt fiert. S-a strecurat în liniște și a așezat ibricul pe tavă. De data asta nu a rămas lângă ușă, ci a ieșit tiptil afară, la fel de discret cum intrase. Margot a azvârlit încă un cărbune pe foc și a ascultat trosnetul lui în timp ce flăcările îi cuprindeau suprafața plină de pământ, încercând să-l mistuie. Și-a frecat mâinile și a zăbovit puțin, ca să se încălzească.

Acolo a găsit-o JP.

– Văd că-ți croiești calea printre cutiile alea, a spus el, intrând în cameră îmbrăcat în aceiași pantaloni ponosiți pe care îi purtase cu o zi înainte.

– Vă mulțumesc că ați cerut să fie aduse din pivniță, a spus ea. Aceasta este o cameră drăguță.

JP a cuprins camera cu privirea. Nu se gândise niciodată că ar fi fost drăguță. Întreaga casă era un afront. Un memento zilnic al eșecului lui.

– Tatăl meu locuia aici, i-a spus. Îi plăcea să joace biliard. Și eu jucam, dar nu mai joc în zilele astea. După cum vezi, masa e acoperită cu un strat de praf. E așa de ani de zile.

– Eu joc, a spus Margot cu un zâmbet pe față. Apoi a ridicat o sprânceană. De fapt, sunt destul de bună, dacă v-ar plăcea să jucăm.

JP a chicotit. Entuziasmul fetei era molipsitor. Era și drăguță pe deasupra, s-a gândit el, privindu-i părul lung și blond, strâns într-o coadă de cal, ochii verzi, vii, și obrajii roz. Era impecabilă și aparent neatinsă de vicisitudinile vieții. JP a vrut să mai zăbovească, să se scalde în inocența ei, să-și uite sentimentul de vinovăție.

– Nu m-am gândit niciodată să caut prin cutiile astea, a spus el. Sunt aici, adunând praf, de zeci de ani, cu toate astea nu am avut nici cea mai mică curiozitate.

Margot a simțit miros de alcool în respirația lui, deși erau la câțiva metri distanță, moment în care o amintire urâtă și-a făcut apariția din nou, de data asta mai persistentă. Nu voia să-și amintească trecutul. Era aici ca să-l afle pe-al lui JP și, cu toate astea, însăși prezența lui îi amintea de lucruri pe care ar fi preferat să le uite. Era greu de crezut că JP fusese vreodată tânărul nonșalant despre care vorbea lumea. Era greu să întrevezi lumină în duhoarea apăsătoare de dependență care părea să-l învăluie. Nu era prima oară când vedea schimbarea insuportabilă care se producea într-o persoană când aceasta înceta să mă fie ea însăși. Pentru o clipă și-a adus aminte de acea senzație de neajutorare. De acel sentiment de neputință totală. Când te străduiești să salvezi pe cineva care nu vrea să fie salvat. Știa acum că nu poți să ajuți decât dacă persoana respectivă vrea să se ajute singură. Știa, pentru că la un moment dat încercase în felul ei și eșuase. De ce să încerci să salvezi pe cineva care face tot posibilul să se ducă la fund? Poate JP nu voia să se ajute pe sine. Poate că nu avea nici un motiv s-o facă. Dacă familia și prietenii îl părăsiseră, pentru cine ar fi putut să vrea să se facă bine?

– Dați-mi voie să vă arăt niște lucruri interesante pe care le-am găsit, a sugerat ea, ridicând un jurnal din piele roșie de pe masă.

– Ce-i aia? a întrebat el, aplecându-se în față plin de curiozitate.

– Este agenda pentru serate a lui Adeline Deverill. A notat planul așezării meselor pentru toate seratelor pe care le-a dat vreodată. Nu e amuzant? Poți să vezi pe cine au invitat, unde i-au așezat. A inclus chiar și unele dintre glumele care au fost spuse.

– Dumnezeule! Nu are cum să fi fost o doamnă foarte ocupată, dacă a avut timp pentru toate astea!

Margot a râs.

– Cred că aveți dreptate. A răsfoit jurnalul până când a ajuns la pagina pe care voia să i-o arate. Uitați-vă la asta. „12 iulie 1903“, a citit. „În prezența Maiestății Sale, Regele Edward al VII-lea și a Reginei Alexandra.“ S-a uitat la el și a zâmbit. Imaginați-vă asta!

– Chiar așa, a spus el, luând agenda din mâinile ei și trecându-și privirea peste lista de nume.

– Am găsit o fotografie a participanților la petrecere pozând în fața castelului într-unul dintre albume. Este minunată. Doamnele îmbrăcate în rochiile lor lungi, cu pălării enorme pe cap, cu taliile minuscule și gulere de blană și bărbații în uniforme, umflându-și piepturile ca niște cocoși.

– Mi-ar plăcea să văd asta, a râs JP. Unde ar putea fi?

– Dați-mi voie să o găsesc. A cotrobăit după albumul potrivit și a găsit pagina imediat. Uitați. Știți cine sunt acești oameni?

JP s-a uitat cu atenție la fotografiile alb-negru.

– N-am nici cea mai vagă idee, pe lângă cei din familie. Asta a fost

cam cu douăzeci de ani înainte să mă nasc eu.

– Nu-i așa că regina arată splendid?

– Ba da, însă mi se pare că străbunica mea, Elizabeth, are un aer și mai regal. Uite cum își ține bărbia. Din câte știu, îi lipsea o doagă, deci probabil chiar credea că *ea* era regina.

– Există cu siguranță o latură de excentricitate în familia dumneavoastră, așa cum pare să existe în majoritatea familiilor aristocratice anglo-irlandeze.

S-a uitat la ea și o expresie de autocompătimire i-a întunecat fața.

– Mi-e teamă că sunt destul de plictisitor în comparație cu ei, dar, pe de altă parte, mama mea a fost o menajeră irlandeză, așa că numai jumătate din sângele meu este albastru.

– Aș spune că asta vă face mai interesant și mai puțin afectat de consangvinizare.

JP a închis albumul cu un suspin și l-a așezat pe masa de biliard.

– Aș vrea să pot spune ce persoană interesantă a fost Bridie, că le permitea găinilor să hoinărească pe holuri, așa cum făcea străbunica mea, Elizabeth, dar nu pot, fiindcă nu am cunoscut-o.

„Asta se află la originea nefericirii lui?“, s-a întrebat Margot. Faptul că nu știa de unde vine reprezenta o provocare pentru sentimentul lui de identitate și apartenență.

– Trebuie să fi fost greu, a spus ea cu compasiune, sperând ca JP să elaboreze, nu de dragul cărții, ci pentru că era curioasă și pentru că și-a dat seama că îi păsa. Nu putea suporta să vadă pe cineva suferind.

Dar JP nu a făcut altceva decât să ridice din umeri.

– Multora le-a mers mult mai rău decât mie. Aș fi nerecunoscător să mă plâng când am fost norocos, la modul cel mai serios, să fiu crescut de sora mea vitregă, Kitty, și de soțul ei, Robert, care mi-a fost ca un tată. Vedeți dumneavoastră, am avut doi tați, pe Bertie Deverill și pe Robert Trench. Doi, când majoritatea au unul singur sau nici unul. Câți băieți se pot lăuda cu asta?

– Într-adevăr, ați fost norocos, a fost de acord Margot, și totuși se simțea amărăciune în tonul lui JP, fapt care sugera că ceva lipsise, motiv pentru care avea resentimente.

– Aveți tot ce vă trebuie, domnișoară Hart? a întrebat JP, îndreptându-se și adunându-se.

– Am mai mult decât suficient. Mulțumesc foarte mult.

– Bun. Dați o strigare dacă vă trebuie ceva. Se face înfiorător de frig în casa asta, așa că nu lăsați focul să se stingă.

– Sunt obișnuită cu frigul, având în vedere că am trăit în Anglia.

– De pe unde sunteți?

– Locuiesc în Londra, dar am crescut în Dorset.

JP a dat din cap.

– Pe lângă mare?

– Din păcate, nu. Aproape de Sherbone. Priveliște frumoasă, totuși.

– Foarte, a fost el de acord.

– Pălește în comparație cu aceste locuri, însă. Părerea mea este că Irlanda este cel mai frumos loc pe care l-am vizitat vreodată, și am fost în multe. Lumina de pe dealuri îmi taie respirația.

JP a privit-o și o scânteie de entuziasm i-a aprins ochii.

– Călăriți, domnișoară Hart?

– Da, a răspuns ea.

Tatăl ei fusese un călăreț entuziast.

– Atunci o să vă arăt adevărata Irlandă, dacă-mi permiteți. Poate putem călări peste dealuri la un moment dat și puteți urmări jocurile luminii pe o pânză mai mare. Perspectivele de acolo, de sus, sunt enorme. O să alegem o zi însorită ca să avem priveliștea cea mai reușită.

– Mi-ar face plăcere, a răspuns ea.

– Atunci ne-am înțeles și în legătură cu asta. Vă las cu cercetarea. Doamna B e prin zonă. Strigați dacă aveți nevoie de ceva.

JP a plecat din încăpere deplasându-se încet, ca și cum ar fi fost hotărât să-și ascundă mersul nesigur. Margot s-a întrebat ce avea de gând să facă. Avea aerul unui om care nu făcea altceva decât să stea și să contemple. Întreaga casă părea să rezoneze cu contemplarea lui. Dar se oferise s-o ducă la călărie. Abia aștepta. Ultima dată când călărise fusese într-o drumeție prin Anzi, cu câțiva ani în urmă, alături de un *gaucho* destul de atractiv pe post de ghid. A zâmbit amintindu-și cum făcuse dragoste cu el sub cerul plin de stele, apoi a îndepărtat amintirea și s-a întors la lucru.

În seara aceea, Margot s-a dus să încerce aromele locale la cârciuma O'Donovan's. Localul, unde se dusese la prânz cu Dorothy, părea să fie inima orășelului Ballinakelly. Nu se ferea să iasă în oraș singură. Nu erau multe lucruri de care se ferea. Trăise în suficiente orașe străine ca să se simtă sigură pe sine de una singură și era perfect mulțumită în felul acesta.

Cârciuma era exact așa cum te-ai fi așteptat să fie un local aflat în centrul unui oraș vechi precum Ballinakelly: tavane joase și șubrede, grinzi de lemn, fotografii înrămate ale zilelor de demult pe pereți, scaune de bar din piele, mese din lemn închis la culoare, ferestre mici cu panouri în formă de romb și un aer îmbâcsit, plin de fum de țigară.

Prin aerul încărcat Margot a văzut fețe circumspecte privind-o cu un amestec de curiozitate și surpriză, pentru că nu avea cum să fie ceva obișnuit ca o femeie să intre într-un asemenea loc neînsoțită. Într-adevăr, nu trecuse atât de mult timp de când femeile nu erau deloc acceptate în localurile publice din Irlanda.

Nu s-a simțit descurajată. Era obișnuită cu asta. Zece ani de

călătorii de una singură o întâriseră în fața privirilor lipsite de încredere ale străinilor. Le-a ignorat și s-a așezat pe un scaun la bar. Barmanul era un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr negru, des, și barbă de câteva zile. A zâmbit strâmb, măsurând-o din cap până-n picioare, plăcându-i ce vedea.

– Ești curajoasă să intri aici de una singură, a spus el. Cu ce pot să te servesc?

Margot a zâmbit. Dacă ar fi știut el la câte baruri stătuse de una singură, nu ar fi făcut nici un comentariu.

– Votcă, limetă și sifon, te rog. Cu siguranță, cu hotelul în apropiere, ar trebui să fii obișnuit cu oameni ca mine apărând la ușa ta.

– O, nimeni de acolo nu vine aici, a spus el, dând jos sticla de votcă de pe raftul din spatele lui. Sunt mult prea importanți pentru un local umil ca ăsta.

– Ce părere ai despre hotel?

A ridicat din umeri.

– Presupun că e bun pentru turism, deși nu e bun pentru noi.

– Îl știi de pe vremea când era casa cuiva?

– Aha, toată lumea de aici îl știa pe vremea aia. A fost vândut abia cu nouă ani în urmă. A turnat o măsură de votcă într-un pahar. Ești din Anglia?

– Sunt, a răspuns ea. Sunt scriitoarea aflată în rezidență la hotel.

Barmanul a ridicat o sprânceană.

– Asta e tare.

– Scriu o carte despre familia Deverill și despre castelul lor.

Bărbatul a chicotit.

– Ai material suficient cât să umpli o bibliotecă, presupun. Sunt o familie nebună, nu? O familie blestemată.

Margot s-a încruntat.

– De ce spui blestemată?

– Au avut mai mult ghinion decât majoritatea, nu?

– Aș numi asta numai ghinion.

– *Tu* așa l-ai numi, dar noi, irlandezii, suntem un neam superstițios.

A terminat de pregătit băutura și a împins paharul de-a lungul barului.

Margot a luat o gură din băutură.

– Multe castele au fost incendiate în timpul conflictului nord-irlandez, nu? Și ele erau blestemate?

– Poate anglo-irlandezii sunt un neam blestemat. Majoritatea și-au achiziționat pământurile de la Cromwell sau de la regele Carol al II-lea. Cine crezi că a locuit pe pământ înaintea lor? Irlandezii. A ridicat din nou din umeri. Calci pe cineva pe bătături și se întoarce împotriva ta. Eu așa aș spune. Îți construiești casele pe pământ furat și nu vei fi

niciodată norocos.

Margot s-a gândit la cuvintele lui.

– Interesant, a spus.

Barmanul i-a aruncat un zâmbet strâmb, cu o luminiță de flirt în ochi.

– O să treci și asta în cartea ta?

Margot a râs.

– Poate.

– Ai grijă să-mi scrii numele corect. Seamus O'Donovan.

– E al tău localul?

– Este afacere de familie din anul 1764.

– Pari mai tânăr de atât.

El i-a apreciat gluma.

– Deci care e numele tău?

– Margot Hart.

– Nu sună foarte englezesc, adică Margot.

– Mama e franțuzoaică.

– Tatăl este englez?

– A fost.

– O, îmi pare rău.

– Nu trebuie. A murit demult.

Colm Deverill a deschis ușa, iar crâșma a fost măturată de o pală de vânt rece. Margot l-a recunoscut pe bărbat după ce aproape se ciocnise cu el pe drumul de la casa lui Emer și a lui Jack, în urmă cu două zile. Era îmbrăcat cu o jachetă și avea pe cap o șapcă turtită, un fular de lână la gât și ghete închise cu șireturi. Imediat ce a închis ușa în spatele lui, a zărit-o pe Margot cocoțată pe scaunul de bar. Expresia i s-a întunecat când a recunoscut-o. Margot s-a simțit amuzată. Îi zâmbise din mașină, dar probabil asta fusese înainte să știe ce făcea în Ballinakelly. Acum trebuie să fi aflat despre cartea pe care o scria.

Colm l-a salutat pe Seamus înclinând capul, apoi a trecut de bar și s-a dus direct la un grup de prieteni care erau așezați lângă foc, în celălalt capăt al încăperii. Margot l-a urmărit pentru o clipă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să se ducă să se prezinte. Era sigură că l-ar fi putut cuceri, dacă ar fi avut șansa.

– Presupun că familia Deverill nu este prea încântată de proiectul tău, a spus Seamus, așezând o halbă de sticlă sub robinetul de bere.

Colm era un client fidel al locului și Seamus știa care era băutura lui preferată.

– Lordul Deverill m-a invitat la el acasă și mi-a dat acces la dosarele familiei, așa că n-aș merge atât de departe încât să spun că *toți* membrii familiei Deverill sunt ostili față de cartea mea.

– Lordul Deverill nu e în toate mințile zilele astea, a comentat Seamus, nu lipsit de răutate. JP Deverill a fost un băiat de aur, dar s-a

transformat într-un bărbat defăimat. Așa se spune.

– Dacă e adevărat, e trist.

– Mda, e adevărat. Am auzit că propria familie nu mai vorbește cu el.

– Ce? Numai pentru că a pierdut castelul?

– E mai mult decât atât, a spus Seamus, așezând paharul de Guinness pe o tavă și ieșind din spatele barului. Mult mai mult decât atât.

Margot l-a urmărit în timp ce-i ducea băutura lui Colm Deverill. Au schimbat câteva vorbe. Colm s-a uitat la ea și i-a aruncat o privire încruntată. Margot i-a susținut privirea, ceea ce trebuie să-l fi enervat, pentru că s-a uitat în altă parte.

– Și spuneți-mi, domniță, sunt plăcerile din Ballinakelly pe placul dumneavoastră? s-a auzit o voce gravă din spatele ei.

S-a întors și l-a văzut pe domnul Flannigan, hamalul, cu fața umflată și roșie. În mâna aspră ținea un pahar de bere neagră.

Margot a înlemnit. Nu-i plăceau bărbații beți.

– Foarte mult, mulțumesc, a răspuns politicos, uitându-se după Seamus în speranța că avea să se întoarcă și s-o salveze.

– Ai dat peste vreun flăcău mort noaptea? a întrebat rânjind într-o parte.

– Nu, nopțile sunt foarte liniștite, a răspuns ea.

S-a clătinat și a zâmbit în felul în care o fac oamenii atunci când știu ceva ce tu nu știi.

– Castelul e plin de fantome și flăcăi morți care rătăcesc pe acolo fără voia dumitale, știi. Nu-l lăsa pe domnul Dukelow să te convingă de altceva.

– Nu cred în fantome, a spus Margot cu o umbră de iritare în voce.

Obosise să mai vorbească despre lucruri supranaturale.

– O să se schimbe lucrurile până în septembrie, fetiță.

Domnul Flannigan a râs din toată inima, expirând o gură de aer acru și s-a clătinat din nou. Margot s-a întrebat de ce nu se echilibra ținându-se de bar. Probabil nu-și dădea seama cât de beat era.

– Vă anunț dacă aud ceva, a spus Margot și s-a întors cu spatele.

– Chiar așa vei face, pentru că-ți vor băga spaima în oase. Ești în turnul de vest. În mod normal, domnul Dukelow nu cazează oaspeți acolo, dar doamna de Lisle a insistat.

– Și de ce ar fi făcut asta? a întrebat Margot iritată.

– Pentru că e locul de întâlnire al morților, de aia, pentru numele lui Dumnezeu.

– După cum am spus…

El a întrerupt-o.

– O să ajungi să crezi mai mult ca sigur, uită-te la mine, a adăugat el cu o certitudine absolută, încercând, fără să reușească, să clipească.

Margot s-a hotărât că stătuse suficient acolo. Era pe punctul de a pleca, când sunetul muzicii s-a ridicat deasupra zgomotului de fond. O liniște s-a lăsat în încăpere. O formație de cinci muzicieni a început să cânte cântece folk irlandeze. I-ar fi plăcut să stea, prozaicul avea ceva fermecător în el. Totuși, camera ei bântuită era mai atrăgătoare decât acel bar și decât domnul Flannigan care încerca s-o sperie cu povești despre fantome. „Într-adevăr fantome!“, s-a gândit ea în timp ce pleca din bar. „Ce prostii!“

Kitty

Scriitoarea găzduită la hotel, Margot Hart, femeia care nu crede în fantome, locuiește în turnul de vest. Exact locul pe care l-a ocupat Barton Deverill când era blocat în lumea dintre lumi, blestemat de Maggie O'Leary, pe al cărei pământ își construise castelul și care arsese din cauza vrăjitoriei. În copilărie obișnuiam să-mi petrec mult timp în acel turn, stând de vorbă cu el, dar în zilele alea era un bădăran și nu era prea distractiv pentru o fetiță de zece ani. Era acolo de mai bine de două sute de ani, deci presupun că avea tot dreptul să fie înverșunat. A fost eliberat abia când Maggie l-a iertat. Mi-am dat seama în acel moment că blestemul nu avusese nimic de-a face cu pământul, ci cu iubirea. Iertarea a fost cea care a ridicat blestemul și a făcut ca cei doi să dispară în lumină împreună.

Mă gândesc la iubire și iertare în timp ce mă uit la fratele meu vitreg, JP, complotând cu Margot Hart în timp ce face cercetare pentru cartea ei. Îi simt resentimentele pentru familie; plutesc în jurul lui ca un fum. Un fum alcătuit din milă de sine și reproș. Tatăl nostru, Bertie, a devenit un bețiv jalnic atunci când mama l-a părăsit. Acum se pare că fiul repetă greșelile tatălui. Soția lui, Alana, a plecat și JP își amorțește durerea respingerii și a singurătății cu whisky, prietenul lui loial. Bănuiam asta și când trăiam, dar acum știu pentru că pot să-l urmăresc de unde sunt, între lumi. Nu-l pot ajuta, însă. Aș fi putut face asta în timpul vieții, dar am ales să n-o fac. Continui să-i port pică chiar și aici.

JP a vândut castelul în 1976 și în cei patru ani care au urmat, am refuzat să vorbesc cu el. L-am tăiat de pe lista relațiilor mele ca pe un picior putrezit. Nu l-am întrebat cum s-a ajuns la asta, pur și simplu l-am învinuit. Nu am încercat să-l înțeleg și nu l-am compătimit. Am fost orbită de furie și frustrată de inabilitatea mea de a cumpăra castelul. Soțul meu, Robert, murise, la fel și tatăl meu și încă din copilăria mea familia nu mai avusese avere suficientă ca să-l salveze, așa cum avea Celia. Acum nu mai avem nimic. Cum le e dat să cadă celor măreți!

Când Bridie a murit, i-a lăsat lui JP castelul și o avere. Unde s-a dus

averea aia? mă întreb. Acum nu mai are nici una, nici alta. Locuiește în cabana de vânătoare, unde am crescut eu. O casă sumbră și deprimantă, întotdeauna jilavă din pricina râului care curge în spatele ei și întunecată din cauza puținelor raze de soare care intră pe ferestrele mici. A impregnat-o cu energia lui negativă, deci e chiar mai mohorâtă decât înainte. Totuși Margot pare să nu simtă atmosfera apăsătoare, sau, dacă o simte, nu o deranjează. Este concentrată asupra scopului ei, care este acela de a scrie o carte despre istoria castelului și a familiei a cărei viață a fost modelată de către acest castel. Aș putea să-i spun câteva lucruri, dacă ar putea să mă audă. Dar nu-i pot spune cum a pierdut JP castelul și nici cum și-a pierdut soția și familia. Nu-i pot spune asta. Sper că va afla și mă va lumina și pe *mine*.

Când intru, Margot este în salonul de jocuri, așezată pe covor în fața șemineului, înconjurată de hârtii. Bineînțeles că nu mă poate vedea. Sunt străvezie ca aerul. Este absorbită de istoria noastră, încântată de fiecare nouă informație pe care o găsește, ca un copil care se minunează în fața lumii. Hârtiile sunt așezate în teancuri ordonate, împărțite în categoriile importante și neimportante, în ordine cronologică. Margot este drăguță, cu păr blond, lung, ciufulit de burniță și ridicat parțial în vârful capului, unde e prins cu un creion. Are ochii inteligenți, verzi, de culoarea frunzelor de mesteacăn. E atrăgătoare chiar și cu ochelarii de citit la ochi. O admir pentru că energia ei lasă să se vadă o femeie ambițioasă, hotărâtă și puternică. Este independentă și luptătoare și totuși intuiesc o singurătate apărată cu ferocitate, îngropată sub o fațadă de nonșalanță. Crede că poate să scape de ea, dar nu poate. Este înrădăcinată adânc din copilărie. O copilărie nefericită. Nu poate să ascundă asta de mine pentru că eu îi pot simți vibrațiile. Am fost empatică în viață, dar simțurile mele sunt mai acute aici. Aici, pe tărâmul dintre lumi.

Acum sunt lângă ea. Plutesc deasupra ei, așa de aproape încât aș putea s-o ating dacă aș fi făcută din materie. Dar sunt ca un abur, așa că proiectez o undă de energie prin aer care, ca un vânt, împrăștie hârtiile pe covor. Alarmată, se întinde după ele și le prinde înainte să aterizeze în foc, după care le aranjează înapoi în teancuri. Se uită la ușă, care este închisă, apoi din nou la ferestre, care sunt de asemenea închise. Știu că se întreabă de unde a venit curentul. Nu se gândește că este un spirit. Nu crede în ele. Când o să termin ce am de gând să fac cu ea, va crede.

Sunt pe cale să mă mai amuz cu niște trucuri, când ușa se deschide și intră Colm. Nici măcar nu și-a dat jos haina și pălăria, care sunt ude de la ploaie. Doamna B este în spatele lui, frământându-și neliniștită mâinile și explicând că tatăl lui s-a dus să tragă un pui de somn, așa că

poate ar fi mai bine să revină mai târziu. Dar el nu a venit pentru JP, ci pentru Margot.

Margot se întoarce și se uită la el. Știe cine este și că nu a venit în calitate de prieten. Se ridică încet în picioare, dar nu întinde mâna. Aceasta nu este o vizită de curtoazie. Chipul lui Colm este contorsionat de furie. Mânia clocotește în el de când i-a spus bunica lui despre Margot și despre carte.

– Mulțumesc, doamnă B, a spus el, politicos. Acum puteți să ne lăsați.

Colm seamănă foarte tare cu bunicul lui. Este înalt, cu același păr castaniu închis, aceeași gropiță în bărbie, același caracter puternic, care se poate citi în trăsături. Dar, spre deosebire de Jack, aceste trăsături îi trădează sinceritatea, inabilitatea de a minți. Jack a fost cel mai priceput mincinos pe care l-am cunoscut vreodată. Când Colm nu este furios, este fermecător, spiritual, jucăuș și blând. Toate calitățile pe care tatăl lui le-a avut la un moment dat din abundență, înainte de a le pierde pe fundul sticlei de whisky. Mă întreb de ce ar fi nevoie pentru a-l readuce la viață? Tatăl meu a fost salvat de vărul lui, Digby. Cine o să-l salveze pe JP?

– Îmi pare rău că nu putem să ne întâlnim în circumstanțe mai favorabile, spune Colm.

Nu îi stă în fire să fie grosolan.

– Și mie la fel, spune Margot, privindu-l cu hotărâre, încercând, fără îndoială, să găsească o cale de a-l cuceri.

– Am venit să vorbim despre cartea dumneavoastră. Să vă rog să nu o scrieți.

Margot este uimită. Își înclină capul și-și îngustează privirea.

– De ce credeți că voi fi de acord cu așa ceva? întreabă ea calmă. De ce credeți că voi renunța la proiectul meu numai pentru că îmi cereți asta?

– Pentru că sper că sunteți o femeie cu bun-simț.

– Sunt scriitoare. Asta este meseria mea.

– Eva Peron e moartă, spune el, iar Margot este surprinsă să constate că și el a făcut niște cercetări.

– Cu toate astea, Argentina este plină de oameni care o consideră o sfântă. Oameni ale căror vieți au fost influențate de ea într-un mod magic. *Ei* nu au încercat să mă oprească să scriu despre ea.

Colm își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor, privind în tavan, ca și cum ar încerca să găsească un argument mai convingător acolo.

– Uite ce e, știu că nu există nici un motiv pentru care să aveți vreun sentiment de responsabilitate față de o familie pe care abia ați cunoscut-o. Dar tatăl meu nu este în toate mințile.

– Bea prea mult, dar nu e un bețiv fără șanse. Îi cunosc pe aceștia și nu e unul dintre ei.

– Nu sunt de acord. Profitați de un bărbat vulnerabil.

Margot se simte jignită de această sugestie.

– Nu profit de nimeni, răspunde ea, și chiar și eu, un spirit imun la dispozițiile oamenilor, simt tonul aspru din vocea ei și mă sperie. Scriu o istorie a întregii voastre familii, până la Barton Deverill însuși. Da, voi scrie despre tatăl dumneavoastră și despre pierderea căminului familial. Vânzarea castelului este finalul poveștii. Sediul familiei Deverill și felul în care aceasta se destramă. Dacă aveți impresia că-l voi exclude din firul narativ, vă amăgiți. Cartea nu ar fi completă.

– Vă amestecați în suferința unor oameni, spune el.

Fața îi este contorsionată de durere. Nu o poate ascunde. Părinții lui au divorțat, atâta lucru știu. Dar din ce motiv, asta nu știu. Mă întreb ce secret întunecat încearcă să ascundă.

– Nu sunt un monstru, domnule Deverill. Sunt scriitor și voi face o relatare echilibrată. Vă admir familia. Bunicul meu a fost prietenul unchiului dumneavoastră, Harry. Familia dumneavoastră a avut parte de tragedii, dar a dat dovadă de o mare reziliență. Strămoșii dumneavoastră au fost personaje extravagante, pline de culoare, temerare și cu suflet mare. Castelul a fost în familia dumneavoastră, aproape fără întrerupere, timp de mai mult de trei sute de ani. Câți oameni se pot lăuda cu așa ceva?

La această afirmație, fața lui Colm pare cuprinsă de o agonie chiar mai mare. Se gândește la bunica lui, Bridie Doyle, care, precum contesa de Marcantonio, a cumpărat castelul. Pe Colm nu îl îngrijorează faptul că la un moment dat a fost menajeră acolo, nu are ifose, dar a murit fără să-și fi cunoscut fiul, pe tatăl lui, iar asta este ceea ce-l îngrijorează. Știe cât de mult l-a rănit pe JP acest fapt. Și eu știu, deși în timpul vieții mele nu am vrut să recunosc asta pentru că *eu* am fost cea care l-a crescut pe JP lăsându-l să creadă că mama lui biologică murise. *Eu* am fost cea care i-a interzis lui Bridie să se întâlnească cu el atunci când s-a mutat înapoi la Ballinakelly de la New York și *eu* am fost cea care a ținut-o ascunsă de el, propriul ei fiu, deși se stabilise la castel, la o distanță de numai trei kilometri, pe moșie. A trebuit să trăiesc cu consecințele alegerilor mele atunci când ea i-a lăsat o scrisoare în testament, prin care îi explica totul. Am crezut că eram de ajuns pentru el, eu și Robert și tatăl nostru, Bertie. Am crezut că nu voia să știe nimic despre mama lui biologică pentru că se simțea suficient de protejat de iubirea noastră. Dar m-am înșelat. Când JP a aflat în cele din urmă adevărul, era prea târziu. Bridie murise.

– Această carte a dumneavoastră ne va dezbina și mai mult familia, spune Colm, apropiindu-se de ușă. Sper că vă dați seama că ceea ce faceți va compromite orice șansă de reconciliere între părinții, frații și bunicii mei. Săpând în trecut veți zădărnici orice plan pe care am

putea să-l avem de a-l lăsa în urmă. Este o karma proastă și se va întoarce împotriva dumneavoastră.

Margot ridică din umeri.

– Nu cred în karma. Tot așa cum nu cred nici în blesteme, spiriduși sau fantome.

– Atunci în ce credeți?

– În abilitatea mea de a-mi face singură norocul.

– Și cum v-a mers până acum?

– Îmi merge foarte bine, mulțumesc.

– Bun. Colm răsucește clanța de alamă și deschide ușa. Vă doresc o zi bună.

Pleacă, și Margot rămâne lângă foc, privind încruntată locul în care stătuse el. Încearcă să se întoarcă la muncă, dar este plină de îndoială și furie. Colm a zdruncinat-o. Biografia Evei Peron a fost ușor de scris pentru că aceasta era moartă. Poate Margot nu ar trebui să scrie despre oameni vii.

Capitolul 5

Câteva zile mai târziu, Margot s-a dus cu mașina în Ballinakelly, în căutare de ceva acțiune. Nu era obișnuită să trăiască într-un loc așa de liniștit, de provincial. Trăise în Buenos Aires, Milano, Paris, Amsterdam, Oslo, toate orașe vibrante, în continuă mișcare. Ballinakelly, în schimb, era ciudat de liniștit. Avea prea mult timp pentru ea și prea mult timp pentru meditație.

Nu-l mai văzuse pe Colm de la întâlnirea lor stânjenitoare de la cabana de vânătoare. Furioasă la sugestia că ar fi profitat de un om vulnerabil, Margot stătuse trează cea mai mare parte a nopții, derulându-și în minte discuția dintre ei, inventând răspunsuri pe care nu avusese prezența de spirit să le dea pe loc și imaginându-și ce i-ar fi spus dacă l-ar mai fi întâlnit. Dar asta nu părea foarte probabil. Evitase cârciuma O'Donovan's intenționat, ca să nu dea peste el, deși i-ar fi plăcut să-l vadă din nou pe Seamus O'Donovan. Avea un magnetism animalic care o atrăgea. Spera să nu se întâlnească cu Colm în oraș. Măcar la hotel nu erau animale care s-ar fi putut să aibă nevoie de un veterinar.

Încă doi clienți ai hotelului se plânseseră în legătură cu niște zgomote ciudate pe care le auziseră în toiul nopții. Margot s-a întrebat de ce acele așa-zise fantome păreau să-și facă mereu apariția la acele ore. De ce nu apăreau în timpul zilei? Erau ca aricii de mare, care se ascund sub pietre în timpul zilei și se strecoară afară când e întuneric? Întreaga idee era absurdă. Dar domnul Dukelow tratase problema cu mult calm, convingând tânărul cuplu că într-adevăr castelul nu era bântuit. Doamna de Lisle chiar angajase un preot care să-l curețe de orice vibrații negative, le spusese el. Margot nu era sigură că asta era adevărat. Doamna de Lisle nu părea să fie cineva care să creadă în asemenea prostii. Era o femeie de afaceri directă, cu mult bun-simț și practică.

Cuplul nu fusese convins, dar cu siguranță simțise că fusese luat în seamă și plecase liniștit. Margot s-a întrebat dacă nu cumva domnul Dukelow începea să se îngrijoreze că aceste povești cu fantome ar fi putut să descurajeze oaspeții din a mai veni la hotel.

– Este un vechi castel ce scârțâie din toate încheieturile, îi spusese când Margot deschisese subiectul. Cine este atent la fantome în timpul zilei? Nimeni. Stau în pat în timpul nopții, cu urechile ascuțite după orice scârțâit și geamăt. Dacă ar fi la fel de atenți în timpul zilei cum sunt și noaptea, ar auzi aceleași zgomote și nici nu le-ar lua în seamă.

Margot era înclinată să fie de acord cu el.

A parcat mașina lângă trotuar și a ieșit afară, în lumina soarelui. Cerul fusese spălat până devenise de un albastru strălucitor, iar pescărușii se învârteau roată sub el, vârfurile aripilor reflectând lumina și strălucind în alb. Strada principală era alcătuită din fațade simple, plate, pictate în toate culorile curcubeului, pe fundalul dramatic al dealurilor verzi și al câmpurilor pătate. Acoperișurile din ardezie străluceau din cauza ultimei ploi, iar ciorile croncăneau zgomotos pe de hornuri. Localnicii se plimbau pe trotuarele umede, privind în vitrine și ieșind pe uși cu sacoșele lor pline de cumpărături, iar un trio de femei în vârstă, cu baticuri pe cap, stătea la bârfă pe o bancă în timp ce o vulpe grasă mergea cu voioșie pe stradă, ca și cum i-ar fi sfidat pe moșierii Deverill, ale căror zile de vânătoare se sfârșiseră.

Margot a intrat într-un boutique. Nu era foarte interesată de modă, dar ceva o atrăsese înăuntru. Imediat ce a intrat, și-a dat seama ce fusese. Emer O'Leary stătea de vorbă cu vânzătoarea. Când a văzut-o pe Margot, zâmbetul i-a pierit și o stânjeneală a umplut tăcerea care a urmat.

– Bună dimineața, doamnă O'Leary, a spus Margot cu efervescența ei obișnuită, sperând să dezamorseze situația, mimând voioșia.

Emer a ezitat între caracterul ei bun și susținerea pentru fiica și nepoții ei.

– Bună dimineața, a răspuns sec. Apoi i-a zâmbit vânzătoarei cu mai multă căldură. Ei, ar trebui să plec, Sheila. Ne vedem mai târziu.

Margot a simțit că ar fi fost nepoliticos s-o lase să plece fără să mai spună ceva. La urma urmelor, doamna O'Leary o primise la ea acasă. A urmărit-o până afară, pe trotuar.

– Vreau să știți că voi proceda cu tact, doamnă O'Leary, a spus ea, dându-și seama în timp ce rostea cuvintele cât de penibile erau.

Cum ar fi putut să aibă tact când scria despre o familie afectată de atât de multe drame?

Emer s-a apropiat de ea și și-a coborât vocea.

– Știu că ai intenții bune, draga mea, a spus, cuprinzând-o pe Margot cu privirea ei blândă, fermă. Dar toate lucrurile au consecințe. Fiecare acțiune creează o undă și acea undă se va perpetua în lume și fie va răni, fie va vindeca. Nu știi nimic despre familia Deverill. Poate crezi că știi, în urma cercetărilor pe care le-ai făcut, dar nu știi. Dacă JP te va informa, nu o să-ți ofere decât un punct de vedere. Gândește-

te la asta când vei scrie capitolele finale. Și gândește-te la fiica mea, Alana, și la copiii ei, care au suferit la rândul lor. Nu și-au pierdut numai căminul, și-au pierdut și tatăl.

– De ce nu-mi spuneți dumneavoastră punctul lor de vedere? Vreau să fac o relatare echilibrată.

Emer a zâmbit amar, amuzată de sugestie.

– Asta ar fi o trădare, domnișoară Hart, a spus ea. Bună ziua!

Margot știa că nu avea să smulgă nimic de la doamna O'Leary.

Simțindu-se stoarsă de putere, și-a croit drum pe stradă, plimbându-și privirea de jur împrejur, fără să vadă nimic. Nu se gândise la membrii familiei care trăiau atunci când îi prezentase ideea editorului. Lui îi plăcuse, iar agentul ei negociase un avans considerabil, în urma succesului biografiei Evei Perron. I-ar fi fost greu să restituie banii și nici nu ar fi avut altă idee, dacă s-ar fi hotărât să scrie despre altceva. Își luase angajamentul de a petrece nouă luni la hotel în calitate de scriitor rezident; nici din asta nu se putea retrage. Era blocată.

Trecând pe lângă biserica All Saints, amorul ei propriu rănit a început să reacționeze. De ce i-ar spune cineva ce să nu scrie? s-a gândit ea plină de furie. Familia Deverill nu era prima dinastie care să facă subiectul unei biografii și nu avea să fie ultima. Cum rămânea cu familia regală britanică? Se scria tot timpul despre ea și ei nu ripostau niciodată. Dacă JP Deverill voia s-o ajute în cercetarea ei, nu avea de gând să-l oprească din cauza soacrei și a fiului lui, pe care Margot nu-i cunoștea. De ce ar fi avut loialitate față de ei? Dacă era să simtă ceva, mai degrabă ar fi putut spune că simțea un fel de fidelitate față de JP, care o invitase în casa lui și îi dăduse voie să se uite printre documentele familiei. În afară de asta, ce importanță avea? În nouă luni avea să plece din Ballinakelly și nu avea să-l mai vadă pe niciunul dintre ei vreodată.

Pe măsură ce indignarea i se ridica în piept, Margot a început să simtă un fel de dorință de sfidare. Și-a mărit pasul spre O'Donovan's. A trecut pe lângă un grup de bărbați care păreau a fi fermieri, cu șepci pe cap, cizme și paltoane groase și a împins ușa. În local erau câțiva oameni care se bucurau de un prânz matinal. Seamus O'Donovan era în spatele barului, stând de vorbă cu o tânără care ștergea pahare cu un prosop. Când a văzut-o pe Margot, a ridicat din sprâncene și a zâmbit.

– Mă întrebam când o să mai apari, a spus el, zâmbind strengărește.

Indignarea lui Margot s-a potolit.

– E prea devreme pentru o băutură tare, dar am nevoie de una. Va trebui să mă mulțumesc cu un sifon cu limetă.

– Suntem în Irlanda, fetițo, a râs Seamus. Undeva în lume e *happy hour*, dacă asta te consolează cu ceva.

– Sifon cu limetă. Muncesc.

– Asta nu a descurajat niciodată pe cineva. Sigur, până și bătrânul preot Leader e pe jumătate beat atunci când ține slujba de dimineață.

– Ești un mic diavol, nu-i așa?

S-a bucurat să râdă.

– Sifonul cu limetă vine imediat. Seamus s-a întins după un pahar. Ai fugit data trecută. Am spus ceva greșit?

Margot și-a dat seama după luminița din ochii lui că nu credea asta.

– Mă plictisisem ca domnul Flannigan să se uite cu jind la mine.

Seamus a ridicat din umeri.

– E destul de inofensiv. Mai mult latră decât mușcă.

– Cuvântul „destul“ îți subminează argumentul, domnule O'Donovan. De asemenea, mă plictisisem să fiu săgetată cu privirea de Colm Deverill.

– Asta e cu totul altceva, a spus el, aruncând o felie de limetă în pahar, urmată de sifon.

Margot i-a observat mâinile mari și masculine, antebrațele puternice și a simțit un fior de dorință.

– Cu siguranță nu te așteptai ca familia să te primească cu brațele deschise și să-ți împărtășească povești pentru cartea ta, dezvăluindu-și secretele, a observat el.

– Sigur că nu. Dar m-am așteptat să fie civilizați.

– Este furios.

– Și eu la fel.

– Uite, nu e treaba mea. Îl cunosc pe Colm de când eram copii. Este un om bun. Dar este, de asemenea, un bărbat mândru care își protejează familia. Seamus a împins paharul pe tăblia barului, iar Margot l-a prins și a luat o gură din băutură. Este nemulțumit de faptul că tatăl lui vorbește cu tine.

– Știu. Mi-a spus-o. Dar nu voi fi dată la o parte de nimeni. JP Deverill e băiat mare. Poate să-și poarte singur de grijă. La un moment dat am fost jurnalistă. Sunt obișnuită să-i enervez pe oameni. Margot a ridicat din umeri. Face parte din riscurile meseriei.

– Pari să te descurci singură, a spus el. Apoi s-a sprijinit de bar și a privit-o în ochi. Ți-ar plăcea să mergem într-un loc liniștit numai noi doi, să bem ceva?

Privirea ei nu a șovăit.

– Sigur. Ce propunere ai?

Nu avea cum să-l invite la ea la hotel.

– Pot să scap de aici într-o oră. Aș putea să te strecor la etaj.

Margot a zâmbit din cauza aluziei la pericol făcute de Seamus.

– Suntem doi adulți care consimt, a spus ea.

– Dar ăsta e un orășel indiscret, cu guri clevetitoare. Abia ai ajuns.

Trebuie să fii atentă cum te porți.

– Nu ești însurat, nu?

– Nu sunt însurat, a dat el din cap, în ciuda insistențelor mamei mele. Și oricum, cine m-ar vrea?

– Nici eu nu sunt. Deci suntem oameni liberi. Apoi Margot a râs. Îți faci griji pentru reputația *mea*, Seamus? Ce galant!

Au râs împreună. Seamus nu cunoscuse niciodată o femeie care să aibă nonșalanța unui bărbat.

– Ia prânzul, iar eu voi fi desertul.

– Nu pot să refuz așa o ofertă, a spus ea, mutându-și atenția asupra meniului mâzgălit pe tablă. La urma urmelor, face parte din munca mea de cercetare.

Mai târziu, în dormitorul lui Seamus, sub acoperiș, Margot s-a pierdut în brațele unui bărbat pe care abia dacă îl cunoștea, așa cum făcuse de atât de multe ori în trecut. Bărbați de care se putea bucura cu detașare. Bărbați de care nu trebuia să se apropie prea tare. Seamus era puternic, priceput și în afară de asta mirosea bine, a lemn afumat și un condiment care era numai al lui. Era și amuzant și au râs între așternuturi în timp ce mâinile lui au adus-o în prezent cu atingerea lor surprinzător de ușoară.

– A fost grozav, a spus ea cu un suspin, împingându-l jucăuș la o parte. Ai mai făcut asta înainte.

– De câteva ori, a spus el, rostogolindu-se pe spate.

– Exact ce îmi trebuia.

– Deci nu mai ești furioasă?

– Nu. S-a întins și a oftat. De fapt, totul e așa cum trebuie acum.

Seamus s-a întors cu fața la ea, cu o expresie de admirație și nedumerire, de parcă s-ar fi uitat la o creatură rară, din altă lume.

– Pe aici nu sunt femei ca tine, a spus.

– Sper și eu că nu. Nu mi-ar plăcea să fiu la fel ca toată lumea.

Margot i-a zâmbit, bucurându-se de aprecierea lui.

– Deci putem să mai facem asta și altă dată?

– Mi-ar plăcea. S-a sprijinit în cot și s-a uitat fix la el. Am senzația că te culci cu dușmanul, Seamus. Ăsta e motivul pentru care ai vrut să mă furișezi aici?

– Nu, sunt imparțial, Margot. Jur. Nu am nici un fel de loialitate față de familia Deverill. Dacă JP vrea să stea de vorbă cu tine, asta e treaba lui. Dacă prietenul meu, Colm, nu vrea, e treaba lui. În afară de asta, dacă ar trebui să aleg o tabără acum, aș zice că sunt de partea ta.

– Ești ușor de cumpărat, a râs trecându-și un deget peste pieptul lui. Dar nu te alarma, nu o să te pun într-o situație dificilă. Asta e distracție, nu muncă.

– Așa este, a fost el de acord.

– Spune-mi despre Ballinakelly. Familia ta trăiește aici de generații întregi. Ai crescut aici. Ai vrut vreodată să pleci?

– Nu, întotdeauna am fost mulțumit aici. Nu mă văd trăind nicăieri în altă parte. În plus, acum gestionez afacerea familiei. Tata s-a pensionat, mama e o băgăcioasă, așa că e încă implicată. Singura modalitate în care va pleca va fi cu picioarele înainte.

– Frați?

– Cinci, dar sunt singurul care a rămas acasă.

– Ce părere ai despre hotel? Ai fost trist când a fost vândut castelul? Mai mult de trei sute de ani de istorie care au fost șterși. Sfârșitul unei ere, al feudalismului…

– Hotelul a angajat mult mai mulți oameni din zonă decât o făcea castelul atunci când era căminul unei familii, mai ales în ultimii ani. JP a pierdut bani în divorț și am auzit că și în investiții proaste. Am înțeles că nu s-a priceput niciodată prea bine la bani. Nu a crescut având bani, știi. Familia a pierdut totul în 1921, atunci când castelul a fost distrus din temelii. De atunci nu au mai fost bogați. JP a moștenit dintr-odată un castel și o avere. Asta l-a ruinat.

– Cum l-a ruinat?

Seamus s-a răsucit inconfortabil, dar Margot i-a pus mâna pe zona delicată chiar de sub buric.

– Se pare că a avut o aventură. De obicei ăsta e un motiv suficient pentru un divorț, nu? Presupun că ăsta a fost motivul pentru care copiii au ținut toți partea mamei. Îl învinuiesc pe el pentru despărțire și pentru nefericirea mamei.

– Presupun că e greu să ascunzi un astfel de lucru într-o comunitate mică, așa ca asta. Toată lumea știe ce face toată lumea. Întotdeauna se găsește cineva care a văzut sau a auzit ceva. Îmi imaginez că la castel era plin de angajați care își țineau urechile lipite de uși.

– Nu greșești. Cred că dacă aș fi lucrat la castel aș fi fost la fel de curios.

– Ascultă, întotdeauna există două fețe ale monedei. JP a avut o aventură, dar poate a fost împins în direcția asta. Poate că și el era nefericit.

– Dacă mă întrebi pe mine, castelul ăsta nu a adus fericire nici unuia dintre proprietarii lui.

– Cu siguranță unii au fost fericiți.

– Tu să-mi spui. Tu îi scrii istoria.

– Bridie și contele ei au fost fericiți?

– Ei bine, asta e o poveste interesantă. Trebuie să vorbești cu fratele lui Bridie, Michael. Știi că locuiește la ferma de mai jos, de pe drum. Trebuie să aibă peste nouăzeci de ani acum. Vine aici câteodată și după o halbă sau două devine vorbăreț. Va vorbi cu tine. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru femeile frumoase.

Ea a zâmbit.

– Mulțumesc, Seamus.

– Pentru puțin. Dacă poveștile sunt adevărate, Michael i-a făcut felul contelui. L-a îngropat până la gât în nisip și l-a lăsat pradă refluxului. O moarte macabră. Cu siguranță, castelul este blestemat.

Margot auzise deja povestea de la doamna B.

– Trebuie să stau de vorbă cu Michael Doyle, a spus ea. Dar nu cred în blesteme, numai în oameni răi.

Totuși, pe măsură ce s-a gândit la asta, și-a dat seama că Seamus trebuie să fi avut dreptate în legătură cu ceva. Nici unul dintre moștenitori nu se bucurase de o viață liniștită, armonioasă. Sacrificaseră multe lucruri pentru căminul lor, poate prea multe.

– *Castelul unui Deverill este regatul lui*, a repetat gânditoare. Crezi că întotdeauna au pus reședința familiei mai presus de binele celor care locuiau în ea? Dar nu avea nevoie ca el să răspundă. Un val de entuziasm i-a traversat venele, trezind-o din apatia de după partida de sex. S-a ridicat și a adăugat: Cred că asta e tema cărții. Atât timp cât oamenii pun cărămizile și mortarul mai presus de iubire, nu vor fi niciodată fericiți. Castelul în sine nu e blestemat, dar atașamentul lor aduce ghinion. A dat din cap. Doamne, zici că sunt Dan.

– Cine e Dan?

– Un prieten de-ai mei care pretinde că e medium. Crede în toate chestiile astea cu karma, conștiință universală, legi universale, feng shui, cărți de tarot și legea atracției. E nebun, a adăugat ea râzând. Seamus a privit-o nedumerit; pierduse firul după ce ea menționase karma. Dar nu contează, a continuat ea. Cred că am găsit un fir. S-a aplecat și l-a sărutat pe buze. OK, am muncit destul, asta ar trebui să fie distracție. S-o mai facem o dată?

Doamna B a deschis ușa salonului de jocuri, unde l-a găsit pe lordul Deverill în picioare, lângă șemineu, frunzărind într-un jurnal cu coperți roșii, de piele și cu o țigară aprinsă între degete. S-a mirat să-l vadă acolo. Salonul de jocuri era una dintre camerele în care nu intra niciodată.

– Bună ziua, doamnă B, a spus când a văzut-o. Domnișoara Hart nu a venit azi, nu-i așa?

– Nu, stăpâne, n-a venit.

JP a ridicat privirea din album.

– Crezi că e suficient de cald aici? Nu vreau să lucreze în frig.

– Când focul va fi aprins, se va duce răcoarea.

– Și e suficientă lumină? S-a uitat la ferestrele mari, încadrate de draperii grele din catifea verde. Se întunecă devreme acum. A oftat. Locul ăsta e sumbru iarna. Așa a fost întotdeauna.

– Aș spune că e o lumină bună aici. Nu s-a plâns.

JP a tras din țigară și a expirat un nor de fum.

– Nu e genul care se plânge. Are o personalitate relaxată. Veselă. Îmi place. E plăcut să ai pe lângă tine o persoană veselă, nu-i așa, doamnă B?

– O, da, stăpâne. Chiar că este veselă.

JP s-a uitat la agendă.

– Știi ce e asta, doamnă B?

– Nu, nu știu, stăpâne. Ce este?

– Jurnalul străbunicii mele. O lectură fascinantă. Înțeleg de ce este fascinată de istorie domnișoara Hart. E destul de incitant să afli despre cei care au trăit în trecut. Stră-străbunica mea, Hermione, a salvat măgari. Avea zeci de măgari. Fiecare dintre ei avea o fundiță de altă culoare legată la urechi, astfel încât să îi deosebească unii de alții. Avea și un ponei de Shetland pe care îl chema Billy, care obișnuia să intre în salonul de luat masa la micul-dejun și să bea ceai dintr-un bol de porțelan.

Doamna B a zâmbit, iar fața ei solemnă a devenit blândă și plăcută.

– Asta-i mare lucru.

– Dar soțul ei a murit tânăr. S-a înecat și a lăsat-o cu cinci copii mici pe care a trebuit să-i crească singură.

– O, asta e foarte trist.

– Este. Dar era o englezoaică puternică și a câștigat respectul chiriașilor și al angajaților ei și a condus castelul cu o eficacitate de colonel. Aș îndrăzni să spun că a fost genul de femeie care a construit Imperiul. Puternică și imperturbabilă într-o situație de criză. Când a murit, întregul oraș a venit să-și arate respectul, iar coșciugul ei a fost pus pe o trăsură plină de flori și tras de o pereche dintre măgarii ei. Se pare că bărbații Deverill au tradiția de a se însura cu femei puternice.

– S-ar putea spune că bunica dumneavoastră, Adeline, a fost o femeie strașnică.

– Într-adevăr a fost.

JP s-a gândit la soția lui, *fosta* lui soție, apoi a îndepărtat imaginea înainte ca aceasta să-l înhațe în strânsoarea ei dureroasă.

– Crezi că domnișoara Hart va veni mâine? a întrebat, punând jos cartea.

Corpul a început brusc să-i tânjească după o gură de whisky. S-a dus către ușă.

Doamna B s-a dat într-o parte, ca să-l lase să treacă.

– Sunt sigură că da, stăpâne.

– Bun. Șterge praful aici și poate băieții mai aduc niște bușteni. Bușteni în toată regula, nu cărbune. Numai lemnul va încălzi locul ăsta și nu vreau ca domnișoarei Hart să-i fie frig.

Doamna B l-a urmărit îndreptându-se către bibliotecă, unde știa că avea să se servească cu un pahar de whisky. Nu avea să se oprească

după unul, ci avea să-și toarne încă unul și încă unul. Deseori îl găsea adormit în scaunul lui, cu focul mocnind slab și frigul pătrunzând în încăpere. A suspinat și a sperat ca domnișoara Hart să revină în ziua următoare. Lordul se înveselea când ea era acolo.

În acea noapte, Margot a stat întinsă în pat, privind în tavan. Afară era lună plină, strălucitoare, o minge luminoasă pe un cer de stele sclipitoare. Draperiile erau ușor depărtate una de cealaltă, permițând luminii lăptoase să pătrundă sub forma unei raze, dând mobilei și grinzilor un aer straniu. Era liniște, cu excepția țipătului intermitent al unei bufnițe sau a scârțâitului unui animal speriat. Nici măcar vântul nu bătea. Margot a avut o senzație ciudată că ar fi fost urmărită. Știa că e absurd. Nu era decât ea în cameră. Era absolut singură. Cu toate astea, i se părea că cineva o privește. S-a răsucit pe-o parte și a încercat să adoarmă. Dorothy îi băgase idei în cap. Dacă nu ar fi fost ea, cu poveștile ei cu fantome, Margot nu s-ar fi gândit niciodată la ele.

De îndată ce a început să aţipească, în minte i-a apărut JP Deverill. O ființă jalnică și pierdută. A deschis ochii, dintr-odată copleșită de un val de milă. Nu voia să simtă compasiune. Nu voia să fie absorbită de dependența lui. Nu putea să-l ajute. Și nici nu-și dorea. A închis din nou ochii și s-a gândit la Seamus. Cu toate astea, JP îi tot apărea în minte, ca un dop de plută în apă, persistent și rugător.

Capitolul 6

Margot și-a petrecut următoarea dimineață în salonul de desen, care fusese redenumit apartamentul „Lady Adeline“, deși Margot ar fi vrut să sublinieze că Adeline nu fusese niciodată o Lady cu drepturi depline, așa că „Lady Adeline“, tehnic vorbind, era o formulare incorectă. Totuși, a stat acolo, la un birou pe care domnul Dukelow îl adusese special pentru ea și îl așezase în fața uneia dintre ferestrele mari care dădeau spre grădină. Gazonul era alb de la îngheț, strălucind ca o mie de perle sub un cer senin și un soare palid, de iarnă. Copacii, goi și tremurânzi, se profilau pe fundalul cerului albastru ca niște zăbrele de crengi fusiforme, iar liniile lor fine erau urâțite de un stol de ciori negre precum cerneala, care se așezaseră pe ele.

Salonul de desen era o încăpere bine proporționată, cu pereți verde pal și draperii verzi din damasc, cu franjuri, prinse în falduri cu cleme mari, în formă de scoică. Focul era aprins, pernele de pe sofa înfoiate, luminile străluceau somptuos. În hotel totul era luxos, extravagant și de cea mai bună calitate. Totuși, totul pălea prin comparație cu privirea izbitoare a formidabilului Tarquin Deverill, al cărui portret atârna de două lanțuri groase, deasupra șemineului. Margot s-a așezat în fața lui și l-a studiat cu interes. Era magnific, așa cum păreau toate portretele Deverill. Totuși, în timp ce Barton avea o față lată și chipeșă, fața lui Tarquin era lungă, subțire și rea. Poza în fața unui peisaj estompat, îmbrăcat într-o jachetă de catifea indigo, acoperit de mătase roșie. Părul era o cascadă de bucle castanii și pe piept avea o medalie enormă din diamant, în formă de stea. La gât, o cravată albă îi accentua bărbia nobilă și privirea scrutătoare. La o inspecție mai atentă, Margot a observat strâmbătura răutăcioasă a gurii și privirea plată, impasibilă, care denota lipsa unor sentimente prea profunde și cu siguranță a compasiunii și iubirii. Arăta neîndoios ca și cum ar fi fost stăpânul castelului, cu siguranță un bărbat capabil de o mare cruzime. Și-l putea vedea lăsându-și fiul invalid să se înece în iazul decorativ și-și putea imagina ușurarea pe care o simțise când pata de pe reputația lui fusese înlăturată pentru totdeauna. Portretul emana o

energie întunecată. S-a îndepărtat și totuși, în timp ce făcea asta, aproape că a simțit ochii bărbatului urmărind-o prin cameră.

Margot a apărut la ușa cabanei de vânătoare după-amiaza devreme. Aerul era umed, vântul era amestecat cu gheață. În spatele copacilor, soarele ardea ca un cărbune îndepărtat. S-a scuturat de frig, așteptând cu nerăbdare să ajungă în salonul de jocuri, lângă focul care trosnea în șemineu. Aștepta, de asemenea cu nerăbdare, să cerceteze acele cutii pline de comori.

Doamna B a întredeschis ușa. Când a văzut-o pe Margot a deschis-o larg și chipul i-a fost îmblânzit de un zâmbet.

– Intrați imediat, don'șoară Hart. Vântul are dinți azi.

– Mulțumesc, doamnă B.

Margot a urmărit-o în timp ce închidea ușa, lăsând iarna afară. Și-a scos paltonul și căciula, îndesându-și mănușile în buzunare.

– Presupun că o să doriți ceai. O să-i spun lordului Deverill că ați venit.

– O, te rog, nu-l deranja, a spus Margot, urmând pașii repezi ai menajerei pe coridor.

– O să fie bucuros că sunteți aici. Casa a fost cufundată în tăcere ca un mormânt toată dimineața.

Când au ajuns la bibliotecă, JP deja ieșea. Fața i s-a luminat când a văzut-o pe Margot.

– A, bun, v-ați întors.

– Da, m-am întors, a răspuns ea surprinsă că nu-l deranja vizita ei.

Lăsase intenționat o zi pauză ca să nu devină plictisitoare.

– Doamna B a aprins focul în salonul de jocuri pentru eventualitatea că ați fi venit. Ar trebui să fie cald și bine. Focul arde de la ora nouă. Margot l-a urmat. Acum, voiam să vă spun, am citit jurnalul stră-străbunicii mele.

– Hermione Deverill? a întrebat Margot.

– Da, Hermione. Ce vieți interesante au dus acești oameni! a spus el în timp ce intrau în salonul de lectură împreună. Trebuie să recunosc, domnișoară Hart, că m-ați inspirat, a continuat el. Am petrecut toată ziua de ieri aici, citind.

JP degaja o vigoare pe care nu o avusese la vizitele anterioare ale lui Margot. Un entuziasm care înlocuise energia jalnică, descurajantă, pe care o emana în mod obișnuit. Pe Margot o bucura ideea că era posibil să se fi înveselit din cauză că se cufundase în istoria familiei lui.

– V-ar deranja să-mi spuneți Margot? a întrebat ea, așezându-și geanta pe masa de biliard. Pare ridicol de formal să-mi spuneți domnișoară Hart tot timpul. Mă face să mă simt ca un personaj dintr-un roman de Jane Austen.

– Atunci tu trebuie să-mi spui JP, a zis el.

– Așa voi face. Mulțumesc, JP.

A observat că un alt fotoliu fusese așezat în fața focului. Acum erau două. Unul pentru ea și unul pentru JP. Gestul avea ceva emoționant în el, ceva ce i-a atins o coardă sensibilă și a întristat-o. Întreaga casă era cufundată în singurătate. Aceste scaune erau ca niște mici oaze de camaraderie într-un deșert de solitudine.

JP a deschis jurnalul și a citit câteva pasaje.

– Încântător, nu crezi?

– Hermione avea o frazare foarte lirică, nu-i așa?

– Da, a iubit poezia. Citează foarte mult din scriitorii ei preferați. Încântător, a repetat el.

Doamna B a intrat cu tava cu ceai și a așezat-o pe masa de biliard, unde rămăsese un pic de loc între cutii. A turnat ceaiul, iar JP și-a luat cana la unul dintre fotolii și s-a așezat cu un oftat mulțumit. Doamna B i-a tăiat o felie de tort și i-a dat-o. El i-a zâmbit cu recunoștință și i-a mulțumit. Ea l-a privit cu afecțiune. Margot le-a studiat relația cu interes. Părea că doamna B era singura persoană căreia îi păsa de JP în zilele alea.

Afară, nori vineții întunecau cerul. În interior, lumina electrică avea o strălucire aurie. Grătarul șemineului capta strălucirea focului care ardea intens. Flăcările înconjurau bușteni cu limbi de foc și trosneau de plăcere când dădeau de bucăți de mucegai din care să se înfrupte. Margot s-a așezat în fotoliul de vizavi de JP. Erau ca o pereche de prieteni vechi, care se pregăteau să-și petreacă după-amiaza împreună.

– Unde ai trăit în copilărie, JP? a întrebat ea.

– Într-o casă mare, pe moșie, cu Kitty, sora mea vitregă, și soțul ei, Robert. Nu departe de aici, a răspuns el. Se numea Casa Albă. E în continuare aici, dar nu e a mea. S-a dus odată cu castelul. Singurele lucruri pe care le-am păstrat au fost această casă și bucățica de pământ aferentă.

– Kitty trăia când ai vândut castelul?

– Avea șaptezeci și șase de ani. A murit patru ani mai târziu. Mă tem că i-am frânt inima. Iubea castelul mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Doamna de Lisle a lăsat-o să locuiască în Casa Albă, în schimbul unei chirii modeste. Dar nu am mai vorbit de atunci. Nu m-a iertat niciodată.

– E foarte trist.

El a ridicat din umeri.

– Amândoi aveam multe lucruri pentru care să ne simțim amărâți.

Margot nu a spus nimic, conștientă de faptul că orice întrebare despre relația cu sora lui vitregă ar fi putut fi considerată indiscretă, dar JP voia să se descarce, așa că a continuat:

– Kitty mi-a fost ca o mamă. După cum ți-am spus, mama mea

biologică a fost o menajeră care i-a plăcut tatălui meu. Eu și sora mea geamănă… S-a răsucit spre ea. Ți-am spus despre Martha?

Margot a dat din cap cu interesul stârnit.

– Nu, nu mi-ai spus.

– Martha și cu mine ne-am născut într-o mănăstire din Dublin. Martha a fost adoptată de un cuplu de americani și dusă în Connecticut. Eu am fost furat de fratele mamei mele înainte de a avea aceeași soartă, și am fost lăsat pe pragul lui Kitty, într-un coșuleț.

– Ca Moise, a intervenit Margot cu un zâmbet pe față.

– Ei bine, aici se termină similitudinea, Margot. Mama mea, Bridie Doyle, a început o viață nouă în America. A lucrat pentru o femeie foarte bogată, care i-a lăsat o avere prin testament când a murit. Apoi s-a măritat cu contele de Marcantonio și a cumpărat castelul, mutându-se în cele din urmă în el în 1940, cam la douăzeci de ani după ce lucrase acolo în calitate de menajeră. Am crescut crezând că mama mea murise. Așa mi-a spus Kitty și nu aveam nici un motiv să nu o cred. Am aflat adevărul numai după ce Bridie a murit de cancer. A lăsat două scrisori, una pentru mine și una pentru Martha, care venise în Ballinakelly ca s-o caute pe mama ei biologică.

– Ai cunoscut-o pe Martha?

– Ne-am întâlnit din întâmplare într-un restaurant în Dublin și ne-am îndrăgostit. Amândoi aveam șaptesprezece ani. Eram copii, de fapt.

– Te-ai îndrăgostit de sora ta?

– Nu știam că suntem frați. Nu eram identici. O întorsătură tristă a sorții. JP a întors privirea către ea, iar ochii îi erau triști și sticloși. A fost o lovitură cumplită când tatăl nostru ne-a spus. Nu credeam să existe vreun motiv pentru care să nu putem fi împreună. Dar a existat, iar motivul era acela. A ridicat din umeri. Aceea a fost prima mea dezamăgire. Viața mea fusese lipsită de griji până în acel moment.

– Cum ai trecut peste întâmplare?

– Aruncându-mă în război. Am pilotat avioane Spitfire și nu mi-a păsat dacă trăiesc sau nu. Nu eram deosebit de curajos, dar mi-a fost înmânată o medalie pentru curaj. A chicotit, apoi s-a pierdut cu privirea în flăcări. Știi, am o amintire ciudată din copilărie. Probabil una dintre primele mele amintiri. Sunt în camera de joacă și o femeie străină vine și-mi dă un ursuleț. Îl iau, dar apoi mă îndepărtez. Nu știu cine este și are ceva care mă înspăimântă. Încearcă să mă apuce, iar eu țip. Țip din toți rărunchii și nu mă opresc. Pare îngrozită și pleacă la fel de misterios cum a venit.

– Crezi că era Bridie?

– Da, asta cred. Cred că era mama mea care venise să mă revendice.

– I-ai spus vreodată lui Kitty?

– Nu-mi aduc aminte dacă atunci i-am spus, dar amintirea mi-a revenit numai după ce am citit scrisoarea. La acel moment nu i-am menționat-o lui Kitty. Cred că voiam să înțeleg eu mai întâi și nu voiam să-mi împărtășesc gândurile cu nimeni. Aveam nevoie de timp.

A oftat și a luat o gură de ceai.

– Cum te-ai simțit când ai citit scrisoarea de la mama ta?

– Sincer să fiu, nu i-am dat prea multă importanță. Crescusem cu doi tați și o figură maternă, în persoana lui Kitty. Eram iubit. De fapt, adorat. Aveam tot ce-mi dorisem vreodată, cu excepția Marthei, desigur. Mă însurasem cu Alana, pe care o iubeam din tot sufletul. Faptul că mi s-a adus la cunoștință dintr-odată că Bridie era mama mea, nu m-a prea impresionat la început. A zâmbit amar. Dar apoi mintea a început să rumege, ca un gândac în bălegar, pe care-l răsucește într-o bilă din ce în ce mai mare, până ajunge să împingă încoace și-ncolo această greutate masivă, încercând s-o înțeleagă. Atunci a început să mi se strecoare în suflet sentimentul de trădare, de nedreptate și suferință. De pierdere. Nu am cunoscut-o pe mama mea, înțelegi. Dacă Kitty ar fi fost sinceră cu mine… Dacă tatăl meu ar fi fost sincer…

– Ai fi putut ajunge s-o cunoști înainte să moară.

– Da. Regret asta în mod profund.

– Ai multe lucruri pentru care să fii supărat, a fost de acord Margot. Dar fiecare hotărâre a fost luată cu cele mai bune intenții.

– Drumul spre iad e pavat cu bune intenții, a spus el uitându-se pieziș.

– Nu cred că scopul vreunuia dintre secrete a fost acela de a te răni.

– Presupun că nu. Dar secretele au un mod de a ieși până la urma la lumină și, precum săgețile, rănesc.

Margot a zâmbit plină de compasiune.

– Povestea ta depășește jurnalul lui Hermione, fără discuție.

– Și nu ai auzit decât începutul. S-a ridicat rigid în picioare. Mai dorești o bucată de tort?

– Mi-ar face plăcere, mulțumesc. E foarte bun.

– Doamna B este expertă. Nici nu face economie la Guinness. A tăiat tortul și i l-a adus pe o farfurie. Când eram mic era întotdeauna un tort Porter în bucătărie.

A tăiat o felie și pentru el și s-a întors la fotoliu. Nu se simțise așa de bine de ani întregi. Compania lui Margot era plăcută, iar în ochi avea o lumină blândă care îl scotea din întuneric. O compasiune ce conținea promisiunea înțelegerii, iar el își dorea așa de mult să fie înțeles.

– Spune-mi despre Bertie, JP, l-a rugat ea.

JP s-a sprijinit de spătarul fotoliului și și-a încrucișat picioarele. A luat o gură de ceai. Focul trosnea, Margot asculta. Era plăcut să aibă

pe cineva cu care să vorbească. S-a gândit la tatăl lui.

– În esență, era un om de la țară, a început el. La fel ca toți cei din familia Deverill, avea îndrăzneală și îi plăceau femeile.

*

Colm și Jack au luat-o pe plajă spre casă. Noaptea venea devreme și cu destulă repeziciune. Nori dezordonați se adunau deasupra capetelor lor, întunecând marea care se agita în anticiparea iminentei furtuni. Colm și-a ridicat gulerul paltonului, simțind primii stropi de ploaie. Bunicul lui, adus de spate din pricina vântului, și-a băgat mâinile în buzunare. Câinele, ud și plin de nisip, mergea lângă ei, simțind că nu departe îi aștepta un ceai bun și un șemineu cald.

– Trăiește ca bunica ta, Colm, și nu vei fi niciodată nefericit. Nu lasă s-o tulbure amărăciunea și resentimentele. Le lasă să se ducă.

Jack nu și-ar fi sfătuit nepotul să trăiască așa cum o făcuse *el*, o viață plină de pasiuni incontrolabile. Emer fusese forța stabilizatoare din viața lui. O iubire consecventă, necondiționată, care l-a smerit.

– Nu pot simți altceva decât furie când femeia aceea își croiește drum spre încrederea tatei și scoate la lumină, în văzul întregii lumi, secretele familiei noastre.

Colm vorbea despre Margot Hart.

– Mi-ai cerut sfatul. Ei bine, aș spune că ai două variante. Prima este să nu faci nimic și să renunți la furie. A doua este să faci ceva în legătură cu asta. Ce *nu* trebuie să faci este să stai la mijloc, fără să acționezi, umblând de colo-colo, permițându-i furiei să te devoreze. Asta nu te va duce nicăieri.

– Atunci ce este acest ceva pe care pot să-l fac?

– Încearcă altă abordare. Nu a funcționat să faci apel la bunătatea ei, și de ce ar fi funcționat? Ce-ți datorează ea ție? Nu te cunoaște. Nu ar fi mai bine să ajungi să o cunoști? În acest fel poți s-o manipulezi dinspre interior, mai degrabă decât de la exterior.

Colm a râs.

– Acum vorbește bătrânul spion.

– Trebuie să fii șiret, Colm. Dacă devii prietenul ei, atunci vei putea în cele din urmă să-i ceri să nu menționeze unele lucruri. Așa vei avea o idee mai bună despre ce știe. Vei fi într-o poziție mai bună ca să faci ceva în legătură cu asta.

Colm a continuat să meargă cu pași mari. Vântul se întețea. Trebuiau să strige ca să acopere urletul valurilor.

– Este un sfat bun, bunicule. Cu toate că nu va fi ușor să pretind că o plac.

– Poți face orice, dacă îți pui în gând, Colm. Dacă așa obții ceea ce-ți dorești, poți juca orice rol vrei.

Colm știa unele dintre poveștile bunicului lui despre lupta din războiul de independență și era conștient de multitudinea de roluri pe

care le jucase *el* pentru a obține ceea ce-și dorise. Desigur că miza fusese mult mai mare atunci. Colm se simțea puțin imatur făcând așa o dramă pentru o carte. Dar, pe de altă parte, bunicul lui nu știa ceea ce știa *el.* Nimeni nu știa. Numai el și tatăl lui știau și nu se putea baza pe JP să țină informația secretă. Atât timp cât își amorțea creierul cu whisky, exista o posibilitate serioasă să divulge toată povestea.

– Ai dreptate, bunicule, a spus el în timp ce înaintau cu greu spre casa care strălucea atrăgătoare în amurg. O să mi-o fac din dușman, prieten.

– Ucide cu blândețe, Colm, a spus Jack. Asta e calea prin care te poți descurca în lume. Fă-l pe dușman să creadă că ești prietenul lui.

Jack făcuse asta de suficiente ori în viața lui ca să știe că funcționează.

Când Margot s-a întors la hotel, era târziu și ploua torențial. A parcat mașina cât de aproape a putut de ușa principală și a zbughit-o înăuntru. Domnul Dukelow era în foaier.

– Domnișoară Hart, am niște vești palpitante.

Margot nu-și putea imagina despre ce ar fi putut fi vorba. Poate scăpase hotelul de fantoma menajerei?

Stând în picioare în fața ei, acesta și-a coborât vocea, luându-și un aer de respect de parcă ar fi vorbit despre cineva din familia regală sau despre papă.

– Contesa de Marcantonio a sosit cam acum o oră și dorește să vă întâlnească, a spus el.

Margot s-a încruntat. Trebuia să fie vorba despre nora lui Bridie, măritată cu Leopoldo.

– A lăsat vreun bilețel? a întrebat ea.

– A lăsat un plic la recepție. O să vi-l dea Roisin.

A dat din cap spre Roisin, care își pilea unghiile în spatele recepției. Cum ea nu a reacționat, a strigat-o.

– Roisin, scrisoarea pentru domnișoara Hart, te rog.

Roisin a ridicat privirea speriată, a scăpat pila și s-a răsucit în scaun ca să ia plicul alb pe care îl pusese în siguranță în căsuța de corespondență rezervată pentru Margot.

– Este o doamnă foarte arătoasă, i-a spus lui Margot în timp ce-i întindea plicul. Exact așa cum ți-ai imagina că trebuie să arate o contesă. Știți că soțul ei a locuit la un moment dat aici?

– Da, știu, a răspuns Margot, distrasă fiind de deschiderea plicului.

Domnul Dukelow s-a dus în spatele recepției și și-a luat un aer ocupat, dar era curios în legătură cu conținutul scrisorii.

Margot a scos bucata de hârtie și a desfăcut-o. Sub un blazon elaborat, auriu, alcătuit din trei albine mari, mesajul era scris de mână, cu stiloul.

Dragă domnișoară Hart,

Mi s-a adus la cunoștință că scrieți o carte despre castelul Deverill și despre familia Deverill. După cum știți, soțul meu, contele, a crescut aici, până când mama lui a murit și a ales să i-l lase prin testament fiului ei ilegitim, JP Deverill. Cred că aș putea să vă ajut în cercetarea pe care o faceți. M-aș bucura să ne întâlnim. Vă las numărul meu de telefon, ca să mă contactați. Ne împărțim timpul între diferitele noastre reședințe, dar în prezent suntem la casa noastră din Dublin. Aș fi dispusă să vin la dumneavoastră. Nu am deseori ocazia unui pretext de a vizita căminul din copilărie al soțului meu.

Cu sinceritate, Contesa de Marcantonio

Margot a pus scrisoarea înapoi în plic și i-a zâmbit domnului Dukelow.

– Contesa de Marcantonio vrea să mă ajute în cercetare, a spus și a văzut fața bărbatului luminându-se. Vrea să vină aici. Aveți o cameră privată pe care s-o folosim?

Domnul Dukelow și-a frecat mâinile cu manichiura proaspătă la gândul de a fi onorat de vizita unei fețe aristocrate.

– Absolut. Salonul doamnei de Lisle va fi locul perfect în care să vă bucurați de un tête-à-tête liniștit. Doamna de Lisle și-ar dori să-i ofere contesei nimic mai prejos decât cea mai bună încăpere din castel. O voi anunța imediat.

– Mulțumesc.

– Este plăcerea mea, domnișoară Hart.

Apoi a ridicat receptorul, și-a umflat pieptul și a așteptat să răspundă cineva de la biroul doamnei de Lisle.

Margot a urcat în camera ei din turnul de vest. Era curioasă să o cunoască pe această contesă de Marcantonio. Deja avea o idee despre personalitatea ei din puținele rânduri pe care i le scrisese. Pe contesă o deranja teribil faptul că soțului ei nu-i fusese lăsat castelul prin testamentul mamei lui. Poate *ea* avea să arunce puțină lumină asupra acestor secrete întunecate?

Kitty

Margot este ca un purceluș în căutare de trufe, printr-o pădure plină de ciuperci ascunse. Odată ce mirosul a ajuns în nările ei, n-ai cum s-o oprești. A aflat de la Seamus adresa lui Michael Doyle și își conduce micuța mașină albastră până acolo, fără nici un avertisment, înarmată cu o ladă din berea lui neagră preferată. Asta mă amuză. Știu că Michael, un bărbat bătrân de-acum, care se hrănește cu rămășițele descompuse ale unei vieți pline de destrăbălare, va fi ușor de cumpărat.

Trăiește singur. Nu s-a însurat niciodată, dar pentru o scurtă perioadă a locuit cu o femeie pe nume Grace, care s-a mutat cu el când soțul ei, Sir Ronald Rowan-Hampton, le-a descoperit aventura și a dat-o afară. După umilire, ca să nu mai vorbim despre decădere, care a fost de la mare înălțime, având în vedere că Grace fusese una dintre cele mai respectate doamne din ținut, aceasta s-a apucat de băut. Michael, care nu băuse de mulți ani, i s-a alăturat. Cei doi au devenit un cuplu jalnic, dar înduioșător de devotat. Grace și cu mine am avut la un moment dat o prietenie stânjenitoare, dar asta este altă poveste.

Michael vine la ușa fermei unde el, sora lui, Bridie, și fratele lor, Sean, au crescut dormind pe paie în loc de saltele și s-au încălzit la căldura vacilor aflate în încăperea alăturată. Aceeași casă în care Jack, el și ceilalți rebeli își planificau raidurile și ambuscadele în bucătărie, în căutarea halbelor de bere neagră și a țigărilor. Casa a fost renovată, mulțumită banilor lui Bridie, dar este cam în aceeași stare, având în plus numai apă curentă, electricitate și genul de facilități pe care majoritatea oamenilor le iau de bune. Michael are nouăzeci și patru de ani și o sănătate surprinzător de bună. După toate lucrurile inimaginabile pe care le-a făcut în timpul Războiului de Independență și aș îndrăzni să spun, și după ce s-a încheiat, m-aș fi așteptat să fi dat ortul popii de mult, dar karma nu se limitează doar la viața asta. Sunt sigură că-și va plăti datoriile karmice în viața de apoi, pe care și-a creat-o singur.

O examinează pe Margot cu o expresie iritată. Presupune că vrea

să-i vândă ceva, deși localnicii știu să nu se aventureze așa departe pe acest drum. Se uită la ea din cap până-n picioare și pot să observ vechea scânteie de afemeiat luminându-i ochii tulburi. Lui Michael i-au plăcut întotdeauna fetele drăguțe. Rânjește din colțul gurii, mai mult ca o grimasă ori o privire lascivă. A devenit un bătrân înverșunat.

– Domnule Doyle, sunt Margot Hart. Scriu o carte despre istoria familiei Deverill și mi-ar plăcea să stau de vorbă cu dumneavoastră, dacă puteți să vă faceți timp pentru mine.

Michael are timp berechet. Nu are nimic de făcut toată ziua, decât să-și rumege gândurile. Se uită la lada de bere și deschide larg ușa.

– Intră! spune el.

Margot este o femeie curajoasă. Nu ezită. Nu uitați, Michael nu mai reprezintă pericolul din trecut. În tinerețe era înalt și bine făcut, ca un taur, cu ochi plini de amenințare și o imaginație pe măsură. Avea o anumită reputație în acest oraș, iar cei care voiau să-și rezolve anumite probleme veneau la el. Știau cum acționează. Toată lumea știa, până și Garda. Dar nimeni nu se punea cu Michael Doyle. Acum e adus de umeri și subțire ca o trestie. Mușchii i s-au atrofiat și îi tremură mâinile. Într-adevăr, e plăpând ca un pui de pisică apropiindu-se de sfârșitul vieții. Mă întreb dacă privește înapoi la anii care au trecut și regretă lucrurile pe care le-a făcut. Mă întreb dacă dulăii negrii care l-au fugărit toată viața îl mușcă acum de călcâie. Într-un fel sau altul trebuie să plătim până la urmă pentru faptele noastre rele. Cred că dulăii ăștia sunt aproape, foarte aproape.

O poftește pe Margot în bucătărie. Miroase a țigări și varză fiartă. Ferestrele sunt închise. Nu-mi imaginez că Michael se gândește să aerisească. Margot pune sticlele de bere pe masă, ia un scaun și se așază. Michael se târâie până la ceainic și îl aprinde.

– Presupun că bei ceai.

– Da, mulțumesc. Ați prefera un pahar de bere? Ridică o sticlă din ladă. Asta e bună? Nu eram sigură și, având în vedere că nu sunt irlandeză, nu am știut ce marcă să cumpăr. Totuși, femeia de la magazin a fost foarte serviabilă.

Michael se uită la bere și simt cum salivează. Întotdeauna a preferat un pahar de bere în locul ceaiului.

– Deci scrii despre moșia Deverill, da? spune el apropiindu-se și luând o sticlă de la ea.

– Da, este o istorie a familiei, de la Barton Deverill până în zilele noastre.

Mormăie. Nu-i place de ei.

– N-o să auzi nimic bun de la mine.

– Sunteți unchiul lui JP Deverill, și al lui Leopoldo, bineînțeles, care a crescut la castel.

– Nu-l văd pe Leopoldo în zilele noastre, cât despre JP, nu l-am văzut atunci și nu-l văd acum. Nu am nici o relație cu nici unul dintre ei. Mi-e teamă că ți-ai pierdut timpul venind aici.

– Ați cunoscut-o pe soția lui Leopoldo?

Michael toarnă berea într-un pahar. Găsește o cană curată și o umple cu apă fiartă.

– O femeie plină de mofturi, dar Leopoldo a fost întotdeauna un idiot.

Margot râde.

– Nu umblați cu mănuși, nu-i așa, domnule Doyle?

– Vorbesc pe față, într-adevăr. Dă peste cap jumătate de pahar dintr-o înghițitură, apoi se șterge la gură cu mâneca. Sora mea și netrebnicul ei de soț l-au răsfățat. Apoi Bridie l-a lipsit de moștenire și i-a lăsat castelul fiului ei bastard. Ce speranță avea?

Aduce cana de ceai la masă, pune o sticlă de lapte pe jumătate goală alături și se așază în fața lui Margot.

– Este o poveste tristă, spune ea.

– Nu iese niciodată ceva bun dacă ai de-a face cu vreunul din ei. Rânjește. Dar deja trebuie să știi asta. Cum îți merge cercetarea?

– JP a fost de acord să mă ajute.

– Nu te lăsa păcălită. Nici unul nu-ți va mulțumi, odată ce cartea va ieși pe piață.

Margot zâmbește dulce.

– Ei bine, ce-mi pasă mie? Până atunci voi fi de mult plecată.

Michael dă din cap, impresionat. Admir felul în care femeia asta manipulează oamenii pentru a-și atinge scopul. Dacă Michael are senzația că s-ar putea ca Margot să le dea o lecție celor din familia Deverill, o să fie mai probabil să vorbească cu ea. Îl cunosc și știu cum gândește. Este înverșunat, răzbunător și nu are nimic bun de spus despre nimeni. Deși acum mi-e clar că, dintre toți oamenii cu care a avut legături în viața asta, cel mai mult se displace pe sine.

Beau, vorbesc și lui Michael îi face plăcere compania ei. În zilele astea, cea mai mare parte a timpului e singur. A uitat cum e să ai companie. E o senzație plăcută, iar această senzație plăcută îl face guraliv.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Leopoldo? întreabă Margot și îl privește fix.

Michael și-a aprins o țigară. Trage un fum lung și expiră într-o parte.

– Contele era un oportunist. S-a căsătorit cu sora mea pentru bani și apoi s-a purtat cu ea ca un bădăran. A domnit peste sat, a făcut-o pe grozavul, ca și cum ar fi fost al lui, iar cei care au fost cuceriți de frumusețea lui superficială erau niște idioți. Dar satul ăsta e plin de idioți, nu-i așa?

Chicotește fără bucurie și mai trage un fum. Degetele lui noduroase s-au îngălbenit de la tutun.

– Am auzit că *dumneavoastră* ați fost cel care i-a făcut felul, sugerează Margot cu blândețe.

– După cum am spus, idioți! Dar nu pot spune că-l învinovățesc pe cel care-a făcut-o. Cesare era un impostor. Acele albine Barberini, cu care îi tot dădea înainte, să te ferească Sfântul!

– Albine? se încruntă Margot.

– Blazonul familiei Barberini erau albinele. Cesare pretindea că era urmașul cardinalului Maffeo Barberini, care a devenit papa Urban al nu-știu-câtelea. Avea la fel de multă legătură cu papa ca mine. A pus chiar și niște albine de piatră deasupra ușii castelului, deși mi-a dat o oarecare satisfacție să le văd distrugând mottoul familiei Deverill. Tocmai voia să fugă cu averea lui Bridie, împreună cu o tânără pe care reușise s-o seducă, când i-au făcut felul. Dacă n-ar fi făcut altcineva asta, aș fi făcut-o eu. Scutură mucul într-o scrumieră. Un sfârșit bun pentru niște vești proaste.

– Mi s-a spus că a fost îngropat în nisip până la gât și a fost lăsat să moară.

– E adevărat. A venit refluxul și l-a înecat. Trebuie să fi fost lent. Foarte lent.

– Un mod oribil de a muri, spune Margot cu o grimasă pe față.

– Nimic mai puțin decât a meritat netrebnicul.

– Bietul Leopoldo!

– I-a fost mai bine fără el. La fel și maică-sii.

– Totuși, nu-mi dau seama cum își revine cineva după ce își găsește tatăl ucis, mai ales în acest mod oribil.

– Leopoldo nu și-a revenit niciodată și nu-mi imaginez că și-a revenit nici după ce a fost dezmoștenit. Este un om distrus, cu o soție stridentă, plină de ifose, care visează să fie doamna castelului pe care soțul ei *ar fi trebuit* să-l moștenească. Rânjește din nou și se uită la Margot prin fumul care îi plutește afară din nări. Ești măritată, Margot Hart?

– Nu, răspunde ea. Nu cred în asta.

El dă din cap.

– O să te simți singură așa. Apoi, ca și cum i-ar citi gândurile, adaugă: Iubiții vin și pleacă, domnișoară Hart. Sunt departe de a fi un înțelept când vine vorba de chestiuni ale inimii, dar atât pot să spun: să duci o viață aventuroasă, independentă și egoistă e foarte plăcut, dar până la urmă vrei doar pe cineva căruia să-i pese de tine.

În timp ce se apropie de sfârșitul vieții lui, Michael Doyle își dă seama că nimănui nu-i pasă de *el*.

JP așteaptă cu nerăbdare vizitele lui Margot. Se foiește pe lângă

foc, aruncând bușteni proaspeți, alimentându-l ca să nu fumege, oprindu-se ca să se bucure de scânteile care dansează pe lângă flăcări ca niște licurici. Vrea ca încăperea să fie plăcută pentru ea. Vrea ca aceste cutii s-o țină aici pe termen nedefinit. Nu vrea ca ea să nu mai vină. Apoi așteaptă. Orologiul ticăie zgomotos în hol, scoțând în evidență cu ecoul lui gol pustietatea din casă, căci, în afară de acest sunet, casa e scufundată în liniște. Este tăcută ca o criptă.

JP caută prin cutii, scoțând documente și trecându-și privirea peste ele, încercând să facă în așa fel încât timpul să treacă mai repede. Pe unele le duce la fotoliul în care se așază și le parcurge, dar nu e la fel ca atunci când le discută cu Margot. Când în sfârșit aceasta își face apariția, parcându-și mica mașină albastră în fața casei, sare din fotoliu și se îndreaptă spre coridor ca s-o întâmpine în hol. Întregul corp i se aprinde ca un bec. Mă întreb dacă nu e puțin îndrăgostit de ea; la urma urmelor, este o tânără izbitor de frumoasă. E suficient de bătrân ca să-i fie tată, desigur, dar asta nu schimbă lucrurile. Este bărbat și întotdeauna a apreciat femeile frumoase.

Îmi dau seama că și Margot se atașează de el. Dar poate să fie din cauză că-i este milă de el. Este o priveliște jalnică, fără îndoială, deși am observat că e mai atent la înfățișarea lui acum. Petrece mult timp în fața oglinzii, în căutarea tânărului frumos care a fost la un moment dat, întrebându-se unde a dispărut. Aș putea să-i spun eu unde a dispărut, dar nici dacă m-ar auzi nu m-ar asculta.

În decursul săptămânii următoare își creează o rutină împreună. Doamna B aduce ceaiul și tortul. Margot scotocește prin cutii, scoțând afară lucruri, în timp ce JP se uită la obiectele de interes pe care ea i le înmânează și-i spune propriile lui povești. Margot notează totul în agendă, fascinată. Și eu sunt de asemenea fascinată. Multe dintre lucrurile pe care i le spune lui Margot îmi sunt necunoscute. Și, bineînțeles, experiența proprie este subiectivă. Aud povestea din punctul lui de vedere pentru prima dată și-mi dau seama cât de diferit de al meu este acest punct de vedere, ca două fețe ale aceleași monede. Toate hotărârile pe care le-am luat pentru el au venit din inimă, pot să spun asta cu toată sinceritatea și totuși, au fost luate de pe poziția mea, nu a lui. I-am spus că mama lui murise pentru că nu voiam să fiu obligată să-i spun de ce nu îl păstrase. Nu am crezut niciodată că ea avea să se întoarcă în Ballinakelly. Nu mi-am imaginat niciodată că avea să cumpere castelul. Niciodată, nici în cele mai nebunești fantezii ale mele, nu m-am gândit că era posibil să fi născut gemeni. Am sperat că JP avea să fie mulțumit cu mine și soțul meu, Robert, și tatăl nostru, Bertie. Și a fost, până când Bridie i-a adus la cunoștință golul din viața lui despre a cărui existență nu știuse niciodată.

După câteva zile rutina lor se schimbă și JP o roagă pe doamna B să

le pregătească prânzul. Sunt împreună în salonul de luat masa, la un capăt al mesei lungi unde obișnuiam să stau cu fratele și surorile mele în copilărie și vorbesc de parcă ar fi vechi amici. Margot este curioasă în legătură cu toate detaliile vieții lui, iar JP este nerăbdător să-i vorbească despre ele. Nimeni nu a fost interesat de persoana lui de ani întregi. Îl întreabă despre fiica mea, Florence, care este măritată, locuiește în Edinburgh și are la rândul ei copii. Îl întreabă despre mine, iar el îi spune despre eroismul meu din timpul Războiului de Independență, ceea ce este o exagerare, despre iubirea mea pentru cai și pentru călăritul peste dealuri și despre viața noastră de familie împreună cu Robert. Dar îi va spune despre Jack, mă întreb? Acesta este unul dintre nenumăratele subiecte delicate pe care Colm speră că tatăl lui le va evita. Vedeți, când JP s-a îndrăgostit de fiica lui Jack, Alana, aceasta a descoperit că eu, sora vitregă a lui JP, avusesem o aventură cu tatăl ei și a anulat logodna. JP a fost devastat și m-a acuzat că i-aș fi distrus orice șansă de a fi fericit. Adevărul era că Jack și cu mine ne iubiserăm întreaga viață. Când am renunțat la planul de a fugi împreună în America, Jack a plecat de unul singur și a cunoscut-o în cele din urmă pe Emer, cu care s-a însurat. S-au întors la Ballinakelly după ani buni, iar eu a trebuit să mă confrunt cu adevărul, și anume cu faptul că decizia mea de a nu pleca deschisese ușa posibilității ca el să găsească iubirea alături de altcineva. Și chiar a iubit-o. Ne-a iubit pe amândouă.

Dar pentru mine asta n-a fost suficient. Îmi doream iubirea lui Jack și o voiam pe toată. Fusese numai vina mea, iar regretul mi-a pârjolit inima precum un cărbune; încă o pârjolește.

Emer este o femeie mai bună decât mine. Și-a iertat soțul, iar Alana s-a măritat cu JP până la urmă și s-a mutat în castel. Apoi JP și cu mine n-am mai vorbit niciodată despre Jack. L-am urmărit de la distanță pe acest bărbat pe care l-am iubit mereu, ascunzându-mi adevăratele sentimente, prefăcându-mă că ceea ce simțisem la un moment dat se stinsese precum cărbunii într-un grătar rece. L-am urmărit dedicându-se pe de-a-ntregul soției lui și renunțând pentru totdeauna la trecut. Dar astfel de experiențe nu pot fi șterse din suflet. Sunt permanente. Ele ne fac ceea ce suntem. Jack și cu mine am fost ca unul și totuși el nu m-a mai privit niciodată cu ochi plini de înțelegere și iubire. Mi-a întors spatele pentru a se dedica soției, familiei și viitorului lui. A fost un sacrificiu pe care a trebuit să-l facă. Amândoi a trebuit să facem acest sacrificiu. Dragostea lui JP și a Alanei a înflorit și pentru o vreme iubirea lor a fost totală. Din ceva frânt s-a născut ceva întreg.

Plutesc acum, în timp ce JP deliberează cât din povestea mea să divulge. Apoi își pune jos cuțitul și furculița, se șterge la gură cu un șervețel și se sprijină de spătar. Este poziția în care se așază cineva ca

să poată spune o poveste lungă. Mă gândesc la Colm. Colm, care își dorește cu ardoare să-și protejeze familia de suferințele la care va fi supusă dacă fantomele trecutului vor fi dezgropate.

– Kitty a fost o femeie pasională, nechibzuită, începe el. A iubit un bărbat din tabăra opusă, pe care nu-l putea avea, așa că s-a măritat cu Robert Trench, care îi fusese meditator pe când era tânără. Era blând și bun, dar nu avea nimic din extravaganța celuilalt.

Îmi dau seama atunci că-mi va spune povestea. Puținul pe care-l știe este suficient ca să rănească. Nu pot permite asta. De dragul lui Colm, *nu voi* permite asta. Trimit o undă în atmosferă și ambele pahare de vin se răstoarnă pe fața de masă. Paharul lui Margot se sparge. Din al lui JP, vinul roșu se varsă pe bumbacul alb. Amândoi se uită la pahare nedumeriți. Povestea mea se stinge în gâtul lui JP. Margot se încruntă. Ea, care nu crede în fantome, încearcă să găsească o explicație rațională pentru felul în care s-a întâmplat. Simt cum se gândește, ca un șoricel care se agită prin cameră în căutarea unei găuri. Dar nu există nici o gaură.

Se mută înapoi în salonul de jocuri, afectați, dar încercând amândoi să-și ascundă teama. JP aprinde o țigară.

– Ce părere ai avea despre o partidă de călărit? întreabă el, scoțându-și din minte ideea de fantome și întorcându-și atenția spre lucruri mai plăcute.

– Mi-ar plăcea foarte mult, răspunde Margot.

– Știi, la un moment dat, călăria era activitatea mea preferată. Vezi tu, o am în sânge. Petreceam tot timpul liber pe care îl aveam pe dealuri, în șa. Era palpitant. Face o pauză și privește în gol. Așa am întâlnit-o pe Alana, adaugă cu vocea stinsă. Ieșisem la călărit și am văzut în depărtare un copil hoinărind pierdut printre stânci. Când am ajuns acolo, s-a ținut tare și nu a vrut să știu că nu-și găsea drumul. Dar mi-am dat seama din expresia neliniștită a ochilor ei că îi era frică. Am luat-o în șa și am călărit împreună până în Ballinakelly. Pe atunci era doar o fetiță. Asta era înainte să plec la război. Când m-am întors, se transformase într-o tânără femeie. O tânără femeie frumoasă și formidabilă.

Chicotește, dar fără veselie, numai cu un regret amar și nostalgie pentru ceva ce a prețuit în trecut, dar a pierdut.

Stau în fața focului, care s-a transformat în cenușă, și a ultimului buștean rămas, luminând incandescent. JP ridică un buștean nou din coș și îl aruncă pe grătar. Sfârâie, scuipă și se aprinde.

– Ce s-a întâmplat cu Alana? întreabă Margot cu blândețe și sunt șocată de cât de curajoasă este să-i pună această întrebare așa, fără să se teamă.

Spre surprinderea mea, el nu obiectează. Trage un fum lung din țigară, se scarpină la cap în zona în care părul s-a rărit și inspiră

adânc. Sunt curioasă. Nici *eu* nu știu de ce s-a încheiat mariajul lor. De data asta rămân complet nemișcată. Nu trimit nici o undă care să le zdruncine lumea. Ascult, recunoscătoare pentru neînfricarea lui Margot.

În momentul crucial, doamna B deschide ușa.

– Stăpâne, conașul Colm a venit să vă vază.

Doamna B îi spunea așa încă de când era băiețel.

JP se uită la Margot și suspină. Margot zâmbește în felul ăla al ei lipsit de griji, dar știu că este dezamăgită. A pierdut o oportunitate de a afla motivul pentru care a trebuit să vândă castelul. Se preface că nu-i pasă. Se preface, de asemenea, că sosirea lui Colm nu o neliniștește.

– Îmi pare rău, Margot, spune JP. Ar fi mai bine să văd ce vrea.

– Te rog, nu-ți cere scuze. Am mult de lucru aici.

Trage una dintre cutii spre ea ca să arate că deja a lăsat în urmă conversația.

– O să călărim mâine-dimineață, dacă va fi bună vremea.

– Minunat. O să vin pregătită, răspunde ea.

Mă întreb ce anume din valiza ei ar putea fi potrivit pentru călărie.

JP îl găsește pe Colm în bibliotecă. Salonul de desen e prea mare și prea friguros pentru a sta în el. Au trecut mulți ani de când a aprins cineva focul acolo. Mulți ani de când a fost plin de oameni. Tatăl meu obișnuia să invite prieteni acolo cu regularitate, dar JP este întotdeauna singur. Biblioteca, pe de altă parte, e călduroasă și primitoare. Colm stă lângă fereastră, privind în grădină când intră tatăl lui. Se întoarce și zâmbește. Au trecut ani de când a manifestat cel mai mic semn de căldură față de tatăl lui, iar asta îmi trezește imediat suspiciuni. Aici, pe tărâmul dintre lumi, simțurile mele sunt ascuțite, am avut mult timp să le rafinez.

– Bună, tată, spune el.

– Bei ceva? întreabă JP, îndreptându-se direct spre tava cu băuturi ca să-și toarne un whisky.

– Nu, mulțumesc, răspunde Colm în timp ce-l urmărește pe tatăl lui umplându-și paharul.

Au fost prea mulți ani în care l-a urmărit pe JP luând-o pe panta alcoolismului pentru ca imaginea să-l mai șocheze. Nu simte decât o vagă dezamăgire și resemnare pentru că nu are ce să facă în legătură cu asta.

– Presupun că nu este o vizită de curtoazie? întreabă JP, dar azi se simte bine datorită prânzului cu Margot.

Nu va permite ca vizita lui Colm să-l descurajeze.

– Am venit să-mi cer scuze.

– Scuze?

Asta e o surpriză pentru JP.

– M-am gândit la cartea pentru care face cercetări femeia asta și, ei bine, poate că am exagerat.

Colm își bagă mâinile în buzunare și ridică umerii. Îmi dau seama că nu-i este ușor să-și ceară scuze.

– Da, ei bine, poate ai exagerat. JP ia o gură de whisky. Dar cu toții greșim.

Maxilarul lui Colm se încordează.

– Aș vrea să văd unele dintre documentele din acele cutii, dacă nu te deranjează. M-am gândit că poate este mai bine să intru în spiritul lucrurilor, decât să condamn proiectul fără să știu nimic despre el.

– Cred că asta ar fi o idee foarte bună.

Colm dă din cap.

– Bun. Speram că o să spui asta.

– De ce nu vii s-o cunoști pe Margot? Este în salonul de jocuri.

Își stinge țigara.

– Am cunoscut-o deja.

JP ridică sprâncenele.

– Serios?

– Da, și nu am fost prea politicos. Poate ar trebui să-mi cer scuze și față de ea.

– Da, ar trebui. Este oaspete în casa mea și aș vrea să fie tratată ca atare.

– Desigur.

Colm este plăcut azi. Mă întreb ce pune la cale.

Cu paharul în mână, JP deschide calea pe coridor, spre salonul de jocuri. Bate la ușă. Margot îl poftește înăuntru. Bărbatul răsucește clanța de alamă și împinge ușa. Margot ridică privirea din hârtii și zâmbește. Când îl vede pe Colm, zâmbetul îi îngheață.

– Am înțeles că voi doi ați făcut deja cunoștință, spune JP.

– Mi-e teamă că domnișoara Margot m-a cunoscut într-unul dintre momentele mele cele mai proaste. Îmi cer scuze pentru asta, spune Colm.

Zâmbetul lui este la fel de superficial ca al lui Margot.

Ea se ridică de pe podea, unde stătea și citea în fața focului. Nu știe de ce a venit Colm. Așteaptă ca unul dintre bărbați să vorbească.

– Aș vrea să-i arăt lui Colm unele dintre comorile din aceste cutii, spune JP.

Margot este în mod vizibil ușurată. Îmi imaginez că a crezut că venise ca s-o certe din nou.

– Dacă vreți, vă las să faceți asta și revin mâine.

– Nu, vă rog, nu plecați din cauza mea. Colm se grăbește să o rețină. Probabil știți mai bine decât tata ce este interesant și ce nu.

Margot începuse să facă teancuri pe masă. Se duce să le arate.

– Astea toate sunt așezate în ordine cronologică. Începând de aici, cu contractele de proprietate asupra terenului, datate 1662. Atinge fiecare teanc cu mâna, parcurgând lungimea mesei. 1700, începutul anilor 1800, sfârșitul anilor 1800, 1900–1910, 1910–1920 și așa mai departe.

Colm este surprins să vadă o cantitate așa de mare de informații despre familia lui. A fost atât de măcinat de istoria perioadei în care a trăit el, încât nu s-a gândit la trecut. I se trezește interesul. Se duce la primul teanc și deschide un registru vechi, îmbrăcat în piele, ștanțat cu emblema în aur a familiei Deverill. Icnește de mirare când vede rândurile ordonate de date scrise de mână. Cheltuielile casei, de la mâncare, la salarii și fiecare rubrică este frumos caligrafiată în cerneală neagră.

Zâmbetul lui Margot este mai cald acum.

Colm dă din cap. Uită de îngrijorarea legată de Margot în timp ce este atras în trecut.

– Uimitor! este el de acord, frunzărind paginile. Incredibil când te gândești că aceste rânduri au fost scrise cu mai mult de trei sute de ani în urmă. Își trece degetele peste cerneală. Îți dă senzația că sunt foarte reale, nu-i așa? Foarte apropiate. Apoi citește cu voce tare câteva dintre notițele care i se par amuzante. Lui Barton i-a plăcut să fie o gazdă generoasă, spune el cu un zâmbet pe față. Nu a făcut nici o economie. Imaginează-ți să cheltui cincizeci de lire, care trebuie să fi fost o avere pe vremea aia, numai pe lumânări!

– În timp ce oamenii din Ballinakelly mureau de foame, adaugă Magot cu un zâmbet pieziș pe figură.

– Nu sunt de acord. Cred că întreținea tot satul, răspunde Colm. Cine erau armatele de lachei, servitori, bucătărese, cameriste, grădinari, paji? Oameni din zonă, bineînțeles. Înainte de castel este posibil să fi murit de foame, cu siguranță că armata lui Cromwell i-a decimat, dar când Barton Deverill a construit castelul, trebuie să fi primit un colac de salvare. Sunt sigur că au fost recunoscători. Nu există nici o dovadă a vreunui conflict între oamenii din Ballinakelly și castel, nu-i așa?

– Numai Maggie O'Leary, cu armata ei de rebeli, care a încercat și a eșuat să-l ardă până în temelii.

– Maggie, verișoara mea îndepărtată, a fost arsă pe rug pentru vrăjitorie.

– Da, ai sângele amândurora în vine, spune Margot gânditoare. Cine ar fi crezut că aproximativ trei secole după ce Barton a pus stăpânire pe pământul lui O'Leary, unde și-a construit castelul și i-a trimis pe proprietarii de drept în mlaștini, urmașul lui se va însura cu un O'Leary, unind cele două familii. Este o poveste frumoasă.

Zâmbește, bucurându-se de romantismul poveștii.

Colm se uită la tatăl lui. Ar fi fost o poveste frumoasă dacă JP și Alana nu ar fi stricat-o. Totuși Margot are dreptate, Colm este o floare care crește din pământul pârjolit al câmpului de luptă dintre Barton Deverill și Maggie O'Leary. Ar fi cu siguranță un simbol al mântuirii, dacă ar locui în castel. Dar nu locuiește, pentru că nesăbuitul lui tată i-a pierdut dreptul din naștere. Cum *a putut?*

Sunt cuprinsă de un atac brusc de furie. Trimit o undă prin aer și câteva foi de hârtie zboară pe podea ca niște frunze. Colm și Margot se privesc în ochi. Sunt speriați ca niște iepuri care tocmai au auzit sunetul puștii unui vânător. Se lasă deodată la podea să adune hârtiile. JP se duce la fereastră, unde vede prin sticlă cum se lasă noaptea timpurie.

– E curent aici, spune el, dar știe că nu e nici un curent, cu siguranță nu unul suficient de puternic pentru a deranja un teanc de hârtii.

Îi simt suspiciunea în timp ce trage draperiile grele de catifea. La urma urmelor, a crescut cu mine și cel de-al șaselea simț al meu. Este obișnuit cu spiritele care au rămas pe pământ și cu fantomele și știe foarte bine diferența dintre ele. Mă întreb dacă bănuiește că nu am plecat. Că nu voi pleca până când castelul nu-i va fi returnat unui Deverill, lui Colm. Mă întreb dacă nu cumva, la un nivel profund, poate inconștient, știe.

Nici unul dintre ei nu rostește cuvântul „fantomă", deși toți îl gândesc. Margot se uită la ceas și spune că trebuie să plece. JP îi reamintește că mâine se vor duce la călărit. Margot își ia rămas-bun de la Colm. Acesta îi răspunde stângaci. Acum, că nu se uită la registru, înțepenește în timp ce devine conștient de sine însuși și-și reamintește să nu lase garda jos.

Margot pleacă. Acum se simte ca acasă la cabana de vânătoare și nu o mai conduce nimeni. JP și Colm rămân singuri. JP și-a terminat whiskyul și deja tresare de dorință să-și mai toarne un pahar. Cei doi bărbați nu spun nimic. Stau inconfortabil unul lângă celălalt, în fața focului. Atunci intră doamna B.

– A plecat don'șoara Hart? întreabă ea.

– Tocmai a ieșit, spune JP.

– O, păcat! Știu că îi place tortul făcut de mine.

– Chiar îi place, doamnă B.

– Și *mie* mi-ar face plăcere să primesc o bucată din el, spune Colm deodată.

Tatăl lui nu se aștepta la asta.

– Rămâi la ceai? întreabă el.

– Sigur, răspunde Colm. De ce nu? Nu am mai mâncat prăjitura doamnei B de ani de zile.

Doamna B zâmbește. Fața i se îmblânzește când se uită la Colm cu

afecțiune. Îl știe de când era copil. Presupun că răceala acestei familii a afectat-o și pe ea la fel cum i-a afectat pe toți.

– Aduc imediat, spune ea și dispare.

Colm se întoarce spre masa de biliard.

– Deci, ce altceva interesant ai mai găsit aici?

JP îi dă jurnalul lui Hermione Deverill.

– Mă întorc imediat, spune el.

Colm se așază într-un fotoliu și începe să citească.

O clipă mai târziu, JP își umple paharul cu whisky și apoi îl dă peste cap. Simt un val de tristețe când îl văd cum privește în pahar, încercând să se hotărască dacă să-l umple din nou. De asemenea, simt că sunt neputincioasă. Nu prea am cum să-l ajut de aici. Pot numai să urmăresc cum încearcă să-și înece sentimentele de vină și regret, oricare ar fi ele, pentru că acești parteneri toxici sunt probabil cei care îl chinuie. Un om bea așa numai dacă nu găsește prea multe lucruri de iubit la propria persoană.

Capitolul 7

Margot a venit pregătită pentru călărie. Știa suficiente lucruri despre Irlanda și mai ales despre neamul Deverill, pentru a presupune că existau destul de multe șanse ca la un moment dat să se urce pe un cal. Bunicul ei fusese un vânător priceput în tinerețe și Margot luase lecții de călărie în copilărie. Mamei ei nu-i plăcuse la țară, dar încercase din răsputeri să se adapteze stilului de viață al soțului ei, cel puțin la început, ceea ce o făcuse să fie de acord ca Margot să se înscrie în tabăra de ponei și la ciudatele curse de cai pentru amatori. Când a împlinit opt ani, tatăl ei i-a cumpărat un ponei pe nume Sergeant Percy, care a sosit împreună cu prietenul lui cel mai bun, un măgăruș pe nume Charlie. Câțiva ani Margot a petrecut multe ore fericite împletind coama poneiului ei, țesălându-l, lustruind harnașamentul și curățând boxele. Charlie urmărea ce se întâmpla cu un vag interes, animându-se numai când Margot îl ducea pe Percy de pe câmp. Atunci măgarul necheza frenetic până când prietenul îi era adus înapoi. Margot a fost pasionată de poneiul ei până când i-a descoperit pe băieți. Atunci Sergeant Percy s-a îngrășat, a început să se plimbe fără țintă pe câmp, iar Charlie a fost în culmea fericirii.

Acum a pornit la volanul mașinii ei Beetle spre cabana de vânătoare, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de călărie bleumarin și jachetă, cizme de călărie negre și șapcă de fetru. Când domnul Flannigan îi târâse valiza pe scări până în camera ei, aceste cizme și șapca atârnaseră atât de greu. Ultima oară când călărise, traversase Anzii din Argentina spre Chile și dormise sub cerul liber. Acum anticipa o zi minunată petrecută pe dealurile din jurul orășelului Ballinakelly. Vremea promitea să fie prietenoasă, dar se putea schimba cu repeziciune pe coastă, vânturile marine întețindu-se pe neașteptate și împingând norii spre continent, unde își dezlănțuiau ploile asupra turiștilor neavizați. Acum cerul avea o culoare albastră spălăcită. Soarele strălucea în toată gloria lui măreață, scăldând câmpurile într-o lumină aurie și transformând iarba într-un verde aproape fluorescent.

JP o aștepta pe Margot în hol, arătând mult mai puțin strălucitor, așa cum era îmbrăcat într-o haină de ploaie lungă, de culoare olive și

cu o șapcă de tweed pe cap. Nu purta pantaloni de călărie, ci o pereche de pantaloni de moleschin și era încălțat cu o pereche de ghete vechi, încheiate cu șireturi. Doamna B pregătise un termos de ceai, iar JP umpluse o ploscă cu whisky, perspectivă care îl încălzea ca și cum ar fi avut un cartof fierbinte în buzunar.

– Parcă ești de-a locului, Margot, a spus el când a văzut-o.

Avea o față drăguță, în formă de inimă, neacoperită de părul care era acum dat pe spate și împletit. Părea mai tânără, nemachiată.

– Nu am vrut să dau greș, a răspuns ea zâmbind.

– Nu poți da greș în Irlanda. Nu-i așa, doamnă B?

– O, da, stăpâne. Noi, irlandezii, nu facem întotdeauna lucrurile așa cum se obișnuiește.

– Ai luat un mic-dejun copios? a întrebat JP.

– Pe cât de copios se poate la o oră atât de matinală.

– O să pregătesc un prânz bun pentru când vă întoarceți, a spus doamna B. O să fac fazan înăbușit.

Doamna B se simțea încurajată să-l vadă pe JP atât de plin de entuziasm. Avea un ton vesel și îi revenise simțul umorului. Acesta era bărbatul pe care îl cunoștea, nu străinul mohorât și singur care pusese stăpânire pe el în ultimul deceniu. I-a urmărit plecând, apoi a închis ușa în urma lor și s-a dus către bucătărie să pregătească fazanul. Trecuse mult timp de când se simțise atât de optimistă, chiar avea un pas ușor săltat. În timp ce și-a pus șorțul și a dat jos de pe raft cratițele și tigăile, și-a dat seama că aștepta cu nerăbdare să gătească acest prânz și că se gândea la modalități de a-l face mai interesant. Prezența lui Margot scotea casa din umbra în care fusese cufundată și o umplea de lumină.

Apoi doamna B a făcut ceva neașteptat. Plină de optimism, s-a dus în depozit și a luat vechiul aparat de radio de pe raft. L-a curățat de praf, pentru că nu fusese folosit de ani întregi, și l-a băgat în priză. L-a deschis. Dintr-odată, sunetul muzicii clasice a plutit în încăpere și doamna B a rămas privind, minunându-se. Era ceva magic în felul în care acordurile alungau liniștea din acel loc, îngrozitoarea tăcere cu care doamna B ajunsese să fie așa de obișnuită încât încetase s-o mai observe. Această tăcere devenise parte din ea, ca o baltă de singurătate tristă și stagnantă aflată în centrul ființei ei, unde zăceau îngropate toate suferințele. Acum muzica agita balta aceasta, acoperind-o cu vălurele, inspirând-o să se întrebe cum de o suportase pentru atât de mult timp. A dat volumul mai tare și a suspinat de plăcere. Lucrurile aveau să se schimbe; putea simți asta în schimbările care se petreceau în ea. Și o putea simți în muzică. Nu avea de gând să-i permită acelei tăceri să-i mai invadeze bucătăria.

JP a condus-o pe Margot la grajduri, care erau în spatele casei,

după grădina bucătăriei. În acest moment al anului nu creștea nimic, iar grădina avea un aer nostalgic, de parcă la un moment dat ar fi fost cultivată din abundență, iar acum era redusă, micșorată, pur și simplu întreținută. Parcelele de legume rămăseseră dezgolite, pământul ciocolatiu era greblat ordonat. Sera era goală, cu geamul tulbure de la mucegai, bântuit de aceeași dezolare ca și casa. Margot nu-și imagina că JP ieșea prea mult. Nu-și imagina că-l interesa grădina. S-a întrebat cum arătase locul când fusese plin de iubire.

Au ajuns la grajduri și JP i-a făcut cunoștință cu Thomas și Aidan O'Rourke, care înșeuaseră caii. Lui Margot i s-a părut că-i recunoaște de la pub. Doi frați, bruneți și chipeși, cu ochi albaștri, fețe subțiri, acoperite de bărbi scurte și incisivi mai lungi decât restul dinților, care le dădeau un aer șiret. Margot nu avea nevoie de ajutor ca să urce în șa. Și-a strecurat piciorul stâng în scăriță și s-a ridicat cu ușurință. JP, în schimb, nu era la fel de agil. Thomas a așezat calul lângă un bloc de piatră special construit în acest scop, iar JP s-a urcat cu un geamăt.

– A trecut ceva vreme de când nu am mai călărit, a spus el, apucând hățurile.

– Când spui ceva vreme, la cât timp te referi? a întrebat Margot.

El a ridicat din umeri.

– Ani de zile.

A fost surprinsă.

– Ai doi cai frumoși, dar nu ieși niciodată?

– Am șase cai frumoși, a corectat-o el. Apoi s-a cocoșat, înfrânt. Nu am avut voința necesară, Margot.

– Cine îi antrenează când nu o faci tu?

– Flăcăii ăștia, a răspuns, făcând semn spre Thomas și Aidan. Ei țin lucrurile în stare de funcționare.

– Dacă nu aș fi fost scriitoare, mi-ar fi plăcut munca lor, a spus ea, privindu-i pe băieți în timp ce aceștia zâmbeau cu mândrie.

Și-a imaginat că totuși era o muncă singuratică.

– Întotdeauna e nevoie de încă o pereche de mâini, a spus Aidan cu un zâmbet, în timp ce incisivii îi dădeau un farmec sălbatic.

– Așa-i, și cu o pricepere ca a dumneavoastră, don'șoară Hart, a adăugat Thomas. A mângâiat calul pe partea laterală. O să fie o dimineață plăcută aici. Vremea e bună. N-o să vă ude ploaia.

– Dacă te înșeli și mă ud, va trebui să-mi faci cinste diseară la O'Donovan's, i-a spus ea în timp ce și-a strâns gleznele și calul a plecat.

– Deci acolo te duci serile, așa-i? a întrebat JP.

– Am fost de câteva ori. Este un loc bun ca să observi oamenii.

El a chicotit.

– Este inima orașului. Așa a fost mereu. Știi, când eram copil, femeile nu aveau voie să intre acolo.

– Ei bine, au părut destul de surprinși când m-au văzut intrând de una singură.

– Sunt sigur. Obiceiurile vechi se uită greu în astfel de locuri.

Au părăsit moșia și au pornit-o pe o potecă ce șerpuia lin pe lângă contururile proprietății, conducându-i în câmp deschis. În curând urcau dealurile verzi catifelate, presărate cu pietre, oi care pășteau, ziduri de piatră, iarbă înaltă și buruieni. De acolo puteau vedea marea. Stânci abrupte cu straturi orizontale, ca niște felii de tort, se ridicau ascuțite din apă, iar valurile se spărgeau de ele, scurgându-se ca niște nori de spumă. Pescărușii țipau în vântul care purta pe răsuflarea-i de gheață mirosul de ozon și apă sărată. Margot s-a simțit dintr-odată entuziasmată. Era incitant să fii acolo, în natură, pe acest tărâm sălbatic, dezlănțuit. O umplea de o senzație care-i aducea lacrimi în ochi. Atunci s-a gândit la tatăl ei. În loc să-l dea afară din minte, l-a lăsat să zăbovească pentru o clipă. Și-a imaginat fața în formă de inimă, la fel ca a ei, și zâmbetul voios și s-a mirat că imaginea invocată de mintea ei era una pozitivă. A inspirat, inhalând mirosurile bogate de pământ umed și buruieni, ingerând gustul Irlandei, permițând străvechiului farmec care îmbiba pământul, să se ridice și să-și găsească drumul spre inima ei.

Probabil că JP a simțit și el asta, pentru că s-a întors spre ea și a zâmbit, un zâmbet atât de plin de recunoștință, încât Margot a simțit și ea recunoștința, ridicându-se în interiorul ei precum valurile oceanului.

– Hai să galopăm, a sugerat ea.

JP și-a întors fața către vânt.

– Vino după mine! a strigat, apoi a pornit și sunetul copitelor calului s-a stins, lăsând-o pe Margot în urmă.

Margot și-a încleștat fălcile și a lovit calul în coaste. Într-o clipă a început să zboare peste iarbă în urma lui, cu aerul rece suflându-i în față. Prin vene adrenalina îi curgea ca un foc. A râs cu voce tare; râsul nebunesc, plin de abandon al cuiva care tocmai descoperise ceva în interiorul propriei persoane, ceva despre a cărei existență nu știa. În acel moment de completă lipsă de reținere, s-a simțit mai vie ca niciodată. Nici măcar atunci când călărise prin Anzi nu simțise o asemenea revărsare de adrenalină, pentru că încântarea venea de la pământ, de la vânt și de la freamătul valurilor. Sălbăticia peisajului declanșase sălbăticia din ea. Iar ea n-a făcut nici o încercare s-o controleze, ci a lăsat-o să se exprime liberă. Când l-a ajuns din urmă pe JP, care-și oprise calul și o aștepta pe coama unei coline, gâfâia și zâmbea atât de larg, încât o durea fața.

JP i-a întins plosca.

– Asta o să te fortifice, a spus el.

Margot a luat o gură. Whiskyul a ars-o pe esofag, până în stomac.

– A fost incredibil, a icnit ea. Nu cred că am râs niciodată așa.

Ochii lui JP străluceau, obrajii îi erau roșii. Părea cu zece ani mai tânăr. Nu mai era umbra tânărului nonșalant care fusese la un moment dat, ci o versiune mai în vârstă a lui, așa cum ar fi trebuit să fie. A aprins bricheta, protejând-o de vânt cu mâinile și a tras din țigară până când capătul i s-a aprins în roșu. Apoi s-a lăsat pe spate în șa și s-a uitat în jurul lui, cuprinzând cu privirea frumusețea vastului orizont, simțindu-se mic, dar nu nesemnificativ, sub înaltul cerului. A dat din cap.

– Ar fi trebuit să vin aici mai demult, a spus el. Dacă aș fi știut că mă face să mă simt așa, aș fi venit.

Margot i-a dat plosca înapoi. El a golit-o. Au suspinat amândoi, satisfăcuți.

– Când ai spus că ți-ai pierdut voința, JP, ce ai vrut să spui? a întrebat ea.

– Am pierdut voința de a face ceva. De a vedea pe cineva. De a mă duce undeva. Eram copleșit de un fel de inerție.

– Pentru că ai vândut castelul?

– Din cauza eșecului mariajului meu. S-a încruntat și și-a lăsat privirea atrasă de orizontul îndepărtat. Senzația de eliberare pe care o găsise pe dealuri îl inspirase să-și împărtășească durerea. A continuat: M-am simțit îngrozitor de vinovat, Margot. I-am rănit pe oamenii cei mai apropiați. Pe oamenii pe care i-am iubit cel mai mult pe lume. Din cauza mea și-au pierdut familia și căminul. Dacă n-aș fi fost eu, am fi în continuare o familie și casa noastră ar fi în continuare căminul nostru.

– Poate castelul a fost prea mult pentru tine? La urma urmei, ai crescut într-o casă mai mică și fără bogății mari. A fost, până la urmă, o povară de nesuportat?

A cercetat-o cu privirea și a zâmbit.

– Ești foarte isteață, Margot, nu-i așa? Nimic nu-ți scapă.

– Sunt doar curioasă. Nu pentru cartea mea, JP, ci pentru că suntem prieteni. A zâmbit jucăuș. Am galopat împreună.

Au râs împreună.

– Asta înseamnă ceva, a fost el de acord. Un galop reprezintă o legătură.

– Uite cum văd eu lucrurile. Crești fără nici o grijă pe lume. Ești un Deverill, ceea ce este sinonim cu „special“. Ești prețuit și răsfățat și viața e simplă. Apoi îți cunoști sora vitregă și lumea îți este dată peste cap. În același timp, viața pe care ai trăit-o este o minciună. Descoperi adevărul despre mama ta. Adevărul îngrozitor. Și femeia în care ai avut încredere mai mult decât în oricine altcineva, Kitty, te-a mințit. Mai mult decât atât, aventura pe care a avut-o cu tatăl Alanei aproape îți răpește fericirea. Apoi moștenești pe neașteptate un castel. Căminul

familiei care vine cu un preț: povara apăsătoare a responsabilității. Aceasta nu este o casă obișnuită. Este chiar inima familiei Deverill și depinde de *tine* ca ea să continue să bată. Dacă nu faci asta, familia ta nu va supraviețui. Toți acei urmași Deverill se vor întoarce în mormintele lor, iar tu vei fi blestemat. Nu e adevărat? *Castelul unui Deverill este regatul lui.* Dar ceva lipsește. Lumea are ochelari de cal când se uită la castel și tot ce văd oamenii este: castelul, moștenirea lui, viitorul lui, semnificația lui enormă. Dar este numai un castel. Ceea ce este mai important sunt oamenii din el. Ai fost poate prea absorbit de castel și ce însemna acesta pentru neamul Deverill și ți-ai neglijat soția și copiii?

JP se gândește la cuvintele ei. Meditând la ele, ca și cum ar fi fost adevărul amar, necomestibil. Suflând fumul țigării în vânt.

– Am început să beau, s-a confesat el încet.

Și-a dat jos șapca și s-a scărpinat la ceafă. Vântul i s-a încurcat în smocurile de păr și le-a împrăștiat răutăcios. O vreme nu a spus nimic. Țipătul strident al unei corle s-a ridicat deasupra mării, iar Margot a așteptat, intuind că JP simțea nevoia să-și împărtășească povestea, dar nu era sigur cum s-o facă.

JP a oftat, scoțând aerul din plămâni cu un sunet zgomotos, ca și cum ar fi fost dificil să-și recunoască obiceiul de a bea și totuși, în același timp, l-ar fi eliberat de povara unui secret rușinos.

– Alana și cu mine am avut trei copii. Trei copii frumoși. Dar Alana mai voia unul. Ca un gând întârziat. Pe vremea aceea Aisling avea paisprezece ani, iar cel mai mic, zece. Nu mai voiam un alt copil. Deja mă chinuiam să fac față trecutului meu, dar nimeni nu voia să admită asta. Nimeni nu voia să știe. Nimeni nu *asculta.* Fața i s-a înroșit de furie. A tras din nou adânc aer în plămâni și a dat din cap. Buzele i se subțiaseră, bărbia îi tremura. Trecuseră paisprezece ani de când divorțase de Alana și rana pe care o provocase despărțirea supura în continuare din cauza durerii proaspete. Alanei nu i-a păsat, a continuat el cu o voce plată. Nu se gândea decât la copii. Aș fi putut la fel de bine să nu fi fost acolo. Tatăl meu s-a refugiat în alcool și presupun că l-am urmat pe acest drum. Nu voi nega asta. Dar Alana m-a păcălit. A fost de acord că nu vom mai avea alți copii, dar a spus asta numai ca să obțină ce voia. Când mi-a spus că era însărcinată, nu am fost pe atât de fericit cum ar fi trebuit. Am reacționat prost. M-am simțit trădat și furios. Rănit, pentru că nu a mai vorbit cu mine. M-am retras. Am izolat-o pe ea și copilul ei nenăscut și m-am închis în mine. Și-a coborât bărbia și și-a privit mâinile. M-am consolat în brațele altei femei.

Deci zvonul era corect.

– Și Alana a aflat?

– Numai după ce a pierdut sarcina, la șase luni.

Margot a tras aer în piept printre dinți.

– Au!

– Tatăl ei avusese o aventură cu Kitty, ceea ce o rănise profund.

– Apoi tu i-ai făcut ceva similar. Înțeleg de ce nu te-a iertat. Cine a fost?

JP a dat din cap. Nu voia să mai continue.

– Nimeni important. Și-a pus șapca pe cap și a aruncat chiștocul în iarbă. De atunci am mers în jos. Am făcut o greșeală. O greșeală gravă. O greșeală pe care o voi regreta pentru tot restul vieții mele și nu pot face nimic în legătură cu asta.

S-a adunat. Vântul se întețise și un zid de nori cenușii își croia încet drum către ei, întunecând cerul și umezind aerul. A oftat și Margot și-a dat seama că nu avea să mai spună altceva. Ce mai era de spus?

JP a sugerat:

– Trebuie să ne întoarcem pentru prânzul doamnei B. Nu vrem s-o facem să aștepte.

Și-a îmboldit calul și au pornit pe deal, în jos, spre casă.

– Îmi pare rău, JP, a spus Margot.

I-a acceptat compasiunea înclinând capul.

– Și mie îmi pare rău, dar numai eu sunt de vină.

– O învinuiești pe Alana pentru că a mai vrut un copil?

– O învinuiesc pentru că m-a ademenit sub un pretext fals. Presupun că s-a gândit că avea să mă câștige odată ce ar fi rămas gravidă. Odată ce a pierdut sarcina mi-a respins compasiunea, considerând-o nesinceră, pentru că nu-mi dorisem copilul de la început. Când am încercat s-o consolez, m-a respins. Nu aveam cum să câștig.

– Aventura a garantat pierderea, a spus Margot.

– Nu aveam cum să compensez după asta.

Au mers în continuare în liniște.

Orice sentiment de vinovăție pe care JP l-ar fi avut pentru că i se destăinuise unei femei pe care abia o cunoștea și care scria o carte despre familia lui a fost dat la o parte de justificarea că Alana nu luase în considerare decât versiunea *ei.* Le spusese familiei și copiilor lor versiunea ei asupra evenimentelor și nimeni nu-l ascultase vreodată pe *el.* Toți se grăbiseră să-l învinovățească, știind numai jumătate din poveste. Ei bine, dacă refuzau să-i asculte cuvintele, le puteau citi scrise negru pe alb. Dacă nu le plăcea, nu aveau decât să accepte. El nu avea nimic de pierdut; pierduse deja totul.

Margot medita la lucrurile pe care tocmai i le spusese JP. Era o poveste impresionantă. Personală și incriminatoare, dar atât de umană. Era povestea pe care Colm nu voia ca ea s-o știe. Pe când îl urma pe JP înapoi pe potecă, s-a întrebat dacă nu cumva Colm avea dreptate. *Nu ar fi trebuit* să știe povestea. Era prea personală. O înfiora

ideea de a o vedea tipărită. Apoi și-a amintit că trebuia să rămână detașată. Dacă JP hotărâse cu de la sine putere să-i spună povestea lui, atunci era datoria ei s-o scrie. Nu avea nici o responsabilitate față de nimeni altcineva în afara ei înșiși. Interesul ei era să scrie cea mai bună carte pe care putea s-o scrie despre familie și să nu permită nici unui lucru, inclusiv emoțiilor și unei loialități deplasate, să-i blocheze calea. Asta era treaba ei. Cu asta se ocupa. Și-a spus că trebuia să-și țină atenția asupra poveștii și să nu fie distrasă de empatia pentru protagoniștii ei.

Doamna B pregătise un prânz delicios, exact așa cum spusese că avea să facă. Așezase masa cu grijă și aprinsese focul. JP a băut o sticlă întreagă de vin, iar Margot deloc. Nu-i plăcea să bea în timpul zilei fiindcă i se făcea somn și ar fi fost contraproductiv să piardă timpul cu sieste, în afara cazului că ar fi găsit pe cineva atractiv cu care să le petreacă. JP era euforic de la partida de călărie și de la alcool și i-a spus din nou lui Margot despre faptul că în tinerețe trăia pentru călărie.

– Dacă eram nefericit, îmi luam calul pe dealuri. Dacă eram fericit, făceam același lucru. Viața mea era definită de asta. Este ceea ce noi, neamul Deverill, am făcut.

După prânz s-au dus în bibliotecă. JP a scos dopul carafei de whisky. Se destăinuise că apelase la băutură când fusese nefericit în timpul căsniciei. În mod evident nu recunoștea că avea o problemă *acum*. Nu încerca să se ascundă de doamna B sau de Margot. Nu se simțea prost când dădea paharul peste cap și îl umplea din nou, nici nu se scuza. Margot a simțit cum i se face greață la stomac. Văzuse asta înainte. A încercat să se detașeze, să nu se simtă responsabilă, dar devenea imposibil, pentru că se atașase de el. Era în Ballinakelly de un pic mai mult de două săptămâni și totuși se simțea de parcă l-ar fi cunoscut pe JP dintotdeauna. Nu era vorba numai despre faptul că avea senzația că-l cunoștea pe *el,* bărbatul, ci că știa dinamica relației lor. Fusese deja în perechea formată din alcoolic și salvatorul lui.

Când JP s-a așezat lângă foc, Margot s-a scuzat, spunând că trebuia să plece.

– Pleci, nu-i așa? a spus el fără să se ridice.

Margot nu era sigură că *putea* să se ridice.

– Da, am de lucru.

– Sigur că da, a spus el și a clipit spre ea adormit, ca și cum s-ar fi străduit din răsputeri să rămână treaz.

– Mă voi întoarce în curând. Mai este mult material pe care vreau să-l parcurg în cutiile astea.

– Bun. Poți să vii oricând vrei. Doamna B va avea grijă de tine. S-ar putea să fie o idee bună să-i dai telefon înainte, ca să facă focul. Nu

vreau să răcești. Poate să se facă foarte frig acolo. Întotdeauna a fost așa.

– Mulțumesc, JP.

L-a lăsat moțăind în fața focului. A găsit-o pe doamna B în hol.

– Ați petrecut o grămadă de timp acolo, voi doi, a spus ea zâmbind. Nu l-am văzut așa de fericit de ani de zile.

– Cred că a fost foarte singur.

– Chiar a fost, bietul de el.

– Desigur, *dumneavoastră* sunteți aici ca să-i țineți companie.

– Știm amândouă că nu e același lucru, a spus doamna B, privind-o pe Margot cu ochii ei blânzi. Sângele apă nu se face.

– Știu. Bineînțeles că așa e.

Doamna B a dat din cap.

– Trebuie să se împace cu familia lui. Asta trebuie făcut și mi-am tocit genunchii rugându-mă pentru asta.

– Aveți o familie, doamnă B?

Bătrâna a zâmbit cu afecțiune.

– Lordul Deverill este singura familie pe care o știu, a spus ea. Ăsta e motivul pentru care-mi pasă, don'șoară Hart. Dumnezeu să-l aibă-n pază și să-l protejeze de toate relele. Și-a făcut cruce. Deși cred că nici măcar Domnul nu-l poate proteja de sine însuși și de ispita sticlei.

Margot a plecat, doamna B a închis ușa în urma ei și și-a târșâit picioarele pe coridor până la bibliotecă. Acolo l-a găsit pe stăpânul ei prăbușit în fotoliu, sforăind zgomotos. Paharul de cristal îi atârna între degete, carafa de whisky era pe masă, lângă el. Amândouă erau goale. S-a uitat la ceas. Era abia trecut de ora trei și deja era inconștient. Doamna B a oftat. Neliniștea i-a adunat stomacul cu strânsoarea ei rece, familiară. Nu era sănătos să bea așa de mult, dar era irlandez. Cunoștea mulți bărbați care ajunseseră la vârste înaintate în ciuda cantităților mari de alcool pe care le consumaseră. Cu toate astea, erau la fel de mulți ale căror vieți fuseseră scurtate de asta. Doamna B spera că lordul Deverill avea să fie inspirat să-și învingă dependența, dar asta nu prea părea să se întâmple; trecuseră mulți ani și deocamdată inspirația nu apăruse.

L-a lăsat adormit și a luat radioul în mansardă, în dormitorul ei mic și ordonat, cuibărit sub streașină. A băgat aparatul în priză și l-a aprins. Acordurile muzicii clasice i-au umplut din nou inima cu armoniile lor înălțătoare. Muzica era ca un balsam pentru sufletul ei. O făcea să fie optimistă. A așezat radioul pe dulapul cu sertare, apoi a luat o cutie de chibrituri și a aprins un băț. În fața a patru fotografii alb-negru înrămate în rame simple de piele, erau patru lumânări votive. Le-a aprins una câte una, mormăind câte o rugăciune pentru fiecare suflet plecat.

– Până ne vom întâlni din nou, fie ca Domnul să vă țină în palmele Sale.

Pe rând, fețele membrilor familiei ei au fost iluminate. Mama și tatăl, fratele mai mare care-și pierduse viața în războiul civil când avea numai șaptesprezece ani și soțul ei, care murise de leucemie cam cu douăzeci și șapte de ani în urmă. Nu fuseseră binecuvântați cu copii, ea și Alfie al ei. Făcuse tot ce-i stătuse în putință, dar corpul ei nu fusese capabil să-i poarte. Douăsprezece avorturi spontane. Douăsprezece dezamăgiri. Dar nebănuite sunt căile Domnului și poate că nu-i era scris să-i aibă. Poate îi era scris să aibă grijă de copiii altor oameni. Copiii Deverill.

Acum avea grijă de JP.

Și-a scos pantofii și s-a întins în pat. Apoi a închis ochii și a lăsat muzica s-o pătrundă, să-i spele suferința, relaxând strânsoarea durerii, vindecându-i spiritul tulburat. Îi era dor de părinții ei și de soț, dar cel mai mult îi era dor de fratele ei. Fratele cu păr de aur pe care-l admirase, îl adorase, și care fusese luat de lângă ea când avea numai treisprezece ani. Și-a strâns pleoapele și a simțit o lacrimă scurgându-se în jos pe tâmplă, până în păr. Încă o durea, după toți acești ani. O rană care nu se vindecase niciodată. „Dacă mă poți auzi, Rafferty, să știi că te iubesc. O să te iubesc întotdeauna și într-o bună zi, când voi muri, voi veni alături de tine, în rai. Nu asta ne învață Biblia? O cruce în viața asta, o coroană în viața viitoare.“

Cât de liniștitoare era muzica. Cât de minunat să nu trebuiască să suporte tăcerea. Aproape că putea să-l vadă pe Rafferty acum cu ochii minții, stând alături de ea, luând-o de mână. Aproape că-l putea simți. Pielea lui lipită de a ei, caldă, fină, și profund liniștitoare. Exact așa cum era când era copil. Muzica s-a auzit în continuare și Bessie Brogan a adormit.

Capitolul 8

În acea seară, Margot s-a simțit ciudat de deprimată. Îi plăcuse foarte mult să călărească pe dealuri, dar prânzul pe care îl luase apoi cu JP fusese deprimant. Nu fusese vorba de conversație și cu siguranță nu fusese vorba de mâncare. Nu o deranja atmosfera singuratică a casei: emana o anumită liniște care îi plăcea. Ceea ce o afectase era alunecarea lui lină în starea de ebrietate. Nu se purtase urât, pur și simplu se îndepărtase. La sfârșitul prânzului știa că-l pierduse. Își târâse picioarele până în bibliotecă, se prăbușise în scaunul lui și se scufundase, beat, în amorțire. Fusese copleșită de un sentiment de neputință care îi era atât de familiar, încât nu îi rămăsese altă opțiune decât să plece cât mai repede. Să fugă. Să găsească pe cineva lucid de care să se agațe.

Seamus a fost mai mult decât încântat să o servească. În brațele lui s-a întors în siguranță în momentul prezent. Trecutul, cu toată nefericirea asociată, s-a retras, iar ea s-a simțit din nou persoana care era *acum*, persoana care voia să fie.

Margot aranjase o întâlnire cu contesa de Marcantonio în următoarea dimineață, la hotel. Sunase la ea la birou cu câteva zile înainte și vorbise cu asistenta ei. Întâlnirea fusese aranjată, iar asistenta, o tânără cu respirația tăiată și o voce tremurată, îi spusese lui Margot cât de nerăbdătoare era contesa să vadă din nou „căminul“ soțului ei. Margot scosese toate sunetele potrivite, iar asistenta păruse ușurată, confirmând întâlnirea pentru ora unsprezece dimineața.

Margot aștepta în hol la ora 10.45. Era o dimineață liniștită. Afară ceața se lăsase peste hotel, estompând culorile și conferindu-i hotelului un aer straniu. În interior focul trosnea, iar lumina electrică strălucea caldă. Domnul Dukelow se plimba de colo-colo, pantofii lui negri lustruiți alunecând lin pe mochetă în timp ce se prefăcea ocupat. Roisin era în alertă, ca un iepure vigilent, întorcând privirea către ușă o dată la câteva secunde ca să verifice sosirea oaspetelui lor special. Privirea lui Margot a fost atrasă de portretul lui Barton Deverill. S-a întrebat ce părere ar fi avut despre starea actuală a căminului său. Măcar doamna de Lisle făcuse o treabă bună, s-a gândit ea. Poate că

nu era căminul care intenționase el să fie, dar cu siguranță era magnific.

În sfârșit, în fața hotelului a tras un Mercedes strălucitor. Un portar s-a grăbit afară ca să ajute. Șoferul, îmbrăcat în costum negru, cu șapcă și mănuși, s-a dat jos grăbit de la volan și a deschis ușa pasagerului din spate. Contesa părea să nu se grăbească. S-a adunat în timp ce portarul aștepta răbdător pe pietriș, iar domnul Dukelow și Roisin urmăreau din hol scena cu o nerăbdare agitată. Margot era curioasă cum arăta contesa. Judecând după scrisoare și tonul reverențios al asistentei, se aștepta să fie maiestuoasă.

Când contesa a coborât din mașină, Margot a fost surprinsă să constate că era cu mult mai tânără decât își imaginase. Avea aproape cincizeci de ani, poate. Cu mult mai tânără decât soțul ei, care trebuie să fi avut aproape șaptezeci de ani. Era înfășurată într-o blană de nurcă care ajungea până sub genunchi și o tocă asortată. Avea fața prelungă și unghiulară, pomeți sculptați și buze subțiri, roșii. Părul negru, la fel de strălucitor ca aripile unui corb, se vedea de sub pălărie, și era strâns într-un coc elegant la ceafă. Avea o postură impunătoare. Portarul a deschis ușa hotelului, iar ea a intrat. Domnul Dukelow a întins mâna și a întâmpinat-o cu o serie efervescentă de superlative. Margot era sigură că făcuse și o plecăciune. Gura mică a contesei a zâmbit cu grație, privirea ei arogantă de culoarea ardeziei măsurându-l din cap până-n picioare, așa cum face un uliu cu prada lui. În mod evident era obișnuită cu acest gen de primire, nu i se părea nici un pic dramatică și nici nu era tentată să fie recunoscătoare. Era ceea ce i se cuvenea. Margot nu era impresionată. Contesa fusese secretară la ambasada Austriei din Londra înainte de a se căsători cu Leopoldo, așa că nu avea motive să fie arogantă.

– Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara Hart, a spus ea, întinzând mâna ca s-o salute pe Margot.

Apoi s-a prelins afară din haina de blană și i-a întins-o domnului Dukelow. A ridicat toca de pe cap și a întins-o și pe aceasta. Domnul Dukelow i-a dat ambele obiecte lui Roisin, care lăsase recepția nesupravegheată din dorința de a se face utilă pentru distinsa musafiră. Chipul îi era plin de venerație la vederea acestei femei remarcabile, care avea farmecul îndepărtat al unei vedete hollywoodiene. Purta o rochie neagră elegantă, imprimată cu buline albe, o curea neagră strălucitoare și un colier mare de perle strâns pe gât. Catarama centrală era alcătuită din trei albine mari din aur și diamante. Și-a lipit o mână de piept și a suspinat.

– Sunt impresionată, a declarat cu un neașteptat accent austriac, plimbându-și privirea de jur împrejur, prin hol. Acesta a fost la un moment dat căminul familiei soțului meu. Ar fi fost căminul *nostru*, dacă lucrurile ar fi fost făcute așa cum ar fi trebuit. Dar viața nu este

întotdeauna corectă, nu-i așa? A zâmbit crispată către Margot. Ei bine, unde mergem să stăm de vorbă?

Domnul Dukelow le-a condus prin castel până la salonul personal al doamnei de Lisle, amplasat la distanță de forfota hotelului. Acolo erau fotolii și canapele aranjate frumos în jurul unui șemineu în care ardea un foc ospitalier.

– E o vreme oribilă, s-a plâns contesa. Bietul Roach a trebuit să conducă încet ca o țestoasă ca să ajungă aici.

Cele două femei s-au așezat. Contesa pe una dintre canapele, Margot pe un fotoliu, cu agenda deschisă și stiloul pregătit.

– Deci scrieți o istorie a familiei Deverill, a început, fixând-o pe Margot cu niște ochi reci, lipsiți de emoție. Când mi-a spus Angela de Lisle despre asta, am profitat de ocazie ca să vorbesc cu dumneavoastră. Este important să stați de vorbă cu toată lumea implicată. Să nu vorbiți numai cu familia Deverill.

„Deci doamna de Lisle i-a spus“, s-a gândit Margot suspicioasă. S-a întrebat care fusese motivul pentru care făcuse asta.

– Sunt de acord, a răspuns ea. Vreau să fac o relatare echilibrată.

Expresia contesei a devenit aspră.

– Soțul meu a fost privat de moștenire de către mama lui, ceea ce a fost o lovitură foarte dură pentru el. Vă puteți imagina ca propria mamă să facă așa ceva? Sunt sigură că nu puteți.

Să ai o moștenire de care să fii privat era ceva ce Margot nu-și putea imagina deloc.

– JP a fost primul copil și un Deverill, așa că presupun că i se părea că face ceea ce trebuie, a spus ea.

Contesa a sărit imediat în apărarea soțului ei.

– Tatăl contelui, contele Cesare, l-a venerat pe acesta. Dacă ar fi trăit, nu ar fi permis niciodată ca acest castel să treacă în mâinile unui Deverill.

Margot și-a îngustat privirea.

– Nu vreau să spun o prostie, dar nu este adevărat că banii lui Bridie au fost cei care au cumpărat castelul?

Contesa a înțepenit și și-a ridicat bărbia.

– Lăsați-mă să vă spun câte ceva despre familia soțului meu, domnișoară Hart. Contele Leopoldo este descendent al cardinalului Maffeo Barberini din Roma, care a devenit Papa Urban al XIII-lea în 1623. Bunica lui a fost prințesă. Palatul Barberini din Roma a fost finalizat de faimosul Bernini în 1633 și acum este *La Galleria Nazionale d'Arte Antica.* Familia lui a fost strălucitor și fabulos de bogată. Și-a dus degetele lungi la încuietoarea în formă de albine de la gât. Blazonul familiei este format din trei albine. Faimoasele albine Barberini, care sunt sculptate în arhitectura întregii Rome, ilustrându-le puterea. Această bijuterie a fost una dintre comorile prințesei,

transmisă din generație în generație până la Leopoldo al meu.

Margot voia să sublinieze faptul că fusese vorba de numai *două* generații, dar nu credea că femeia i-ar fi apreciat pedanteria.

Contesa a continuat, întrebând:

– Ați fost la Roma, domnișoară Hart?

– Da, am fost, a răspuns Margot.

– Atunci se poate să fi văzut faimosul *Baldacchino di San Pietro, L'Altare di Bernini.*

– Baldachinul Sfântului Petru, a tradus Margot.

Nu avea răbdare cu oamenii prețioși, deși în mod evident contesa vorbea fluent italiana.

– Atunci știți că sunt patru plinte care susțin stâlpii magnificului acoperiș. Pe fiecare dintre cele două fețe exterioare ale fiecărei plinte sunt albine Barberini. Nu au cum să-ți scape. Sunt enorme și extravagante, la fel ca întregul *Baldacchino*. Acele albine simbolizează supremația și influența familiei Barberini.

– Ei bine, de acum trei sute de ani. Nu sunt sigură că au aceeași putere de influență acum.

– Ideea este, domnișoară Hart, și sunt surprinsă de faptul că trebuie să elaborez pe această temă, familia soțului meu este ea însăși bogată. După cum se spune, ban la ban trage. Așa au stat lucrurile cu părinții contelui.

Margot îșI dorea să-i spună pur și simplu Leopoldo.

Contesa s-a uitat la agenda lui Margot și a întrebat:

– Vă notați aceste lucruri? a întrebat cu un aer deranjat.

– Absolut, a spus Margot, mâzgălind în grabă pe hârtie cuvintele „Barberini, Urban XIII, albine". Întorcându-ne la moștenire și lăsând la o parte sentimentele, a continuat ea, JP este un Deverill, deci nu era corect să moștenească castelul? La urma urmelor, a fost construit de un Deverill și a fost în familie timp de aproape trei sute de ani.

– Sigur că nu! a replicat contesa nerăbdătoare. JP este un fiu nelegitim. Tatăl lui s-a purtat îngrozitor. Bridie avea numai șaptesprezece ani când a luat-o pentru plăcerea lui! Dacă nu ar fi fost fratele lui Bridie, Michael, JP ar fi sfârșit în America. Ballinakelly și neamul Deverill nu ar mai fi auzit niciodată de el. Dar a fost scos din mănăstire și pus pe pragul lui Bertie Deverill. Cunoașteți istoria, sunt convinsă. Ideea este, domnișoară Hart, Bridie i-a lăsat castelul fiindcă s-a simțit vinovată. Asta este tot, vină. Era bolnavă, murea de cancer. Atunci, când își trăia ultimele clipe, s-a hotărât să facă ceea ce considera că era corect. Dar nu gândea limpede. Dumnezeu știe cine a convins-o. Părerea mea este că e vorba de Kitty Deverill. De ce l-ar fi dezmoștenit Bridie pe fiul pe care îl avea împreună cu preaiubitul ei soț? Fiul pe care îl crescuse de când îl născuse? În favoarea fiului pe care nu l-a cunoscut, nu l-a ținut în brațe și nu l-a iubit. Cum poți iubi

pe cineva pe care nu l-ai cunoscut? Nu poți. Iubești ideea, dar asta nu este iubire, este o fantezie. Vedeți dumneavoastră, soțului meu i-a fost refuzat căminul de drept, ca să nu mai pomenim de averea care a venit cu el, dintr-un sentiment pur de vină.

Nările i s-au umflat, iar buzele s-au transformat într-o linie subțire, dreaptă.

– A fost exclus din testament în totalitate?

– I s-au dat bani într-un fond fiduciar, a răspuns contesa, calificându-l drept mărunțiș. Trebuia să-l roage pe unchiul lui de fiecare dată când voia să-l acceseze, vă puteți imagina? Ce umilitor! Dacă l-ați cunoaște pe conte, ați înțelege. Este un bărbat mândru, iar mama lui l-a umilit.

– De ce i-ar fi dat Bridie castelul și banii lui JP fără nici o obligație, dar banii din fondul fiduciar cu așa multe obligații? Nu avea încredere în el că putea să-și gestioneze banii?

Margot bănuia că știa răspunsul, dar era curioasă să audă ce avea de spus contesa.

– Era extravagant. Îi plăcea să trăiască pe picior mare. Contesa a zâmbit și ochii i-au strălucit febrili. Soțul meu are un caracter mai bun decât toți bărbații Deverill puși la un loc. Consideră că sunt așa de temerari și fascinanți, dar soțul meu îi are pe toți la degetul mic, domnișoară Hart.

– Poate ideea de a-i lăsa castelul lui JP nu a fost așa de bună la urma urmelor. L-a pierdut, *împreună* cu averea.

– Aveți dreptate, a răspuns contesa cu hotărâre, mulțumită că Margot înțelegea. Contele nu ar fi permis niciodată una ca asta. Nu ar fi devenit alcoolic și nu și-ar fi risipit toți banii. Rușinos! Pur și simplu rușinos!

– Soțul dumneavoastră s-a descurcat bine, în mod evident. Aveți case peste tot prin lume. Aveți o viață de invidiat. Dacă nu a moștenit o avere, trebuie să fi făcut singur una.

– Este antreprenor, la fel ca tatăl și bunicul lui. Tot ce atinge se transformă în aur.

– Atunci de ce nu și-a răscumpărat căminul când JP a fost obligat să-l vândă?

Contesa s-a foit la auzul întrebării, iar Margot și-a dat seama că o prinsese cu minciuna. Femeia a scuturat ușor din cap, ca și cum ar fi vrut să câștige timp sau s-ar fi gândit cu disperare la un răspuns verosimil. Margot nu era sigură cât de mult adevăr era în spusele contesei.

– Când vestea vânzării a ajuns la urechile contelui, doamna de Lisle deja făcuse oferta, iar JP o acceptase. Prea târziu. *Tant pis.*[5]

A ridicat din umeri și a pufnit ușor. Genul de sunet pe care îl scoți după ce ai spus o minciună sfruntată.

– Îl cunoașteți pe JP, contesă?

Femeia și-a ridicat din nou bărbia și și-a încordat maxilarul.

– Am făcut cunoștință cu el. La urma urmelor, este fratele vitreg al soțului meu. Dar nu îl cunosc. Cei doi n-au fost niciodată prieteni. După ce Bridie i-a lăsat castelul lui JP, soțul meu a plecat definitiv din Irlanda și s-a stabilit la Londra.

– Dar a cumpărat o casă în Dublin.

– Eu l-am *convins* s-o cumpere. Și-a petrecut paisprezece ani din viață în Ballinakelly. Faptul că trebuia să plece l-a făcut să sufere. Am stat cu ochii pe fostul lui cămin în toți acești ani. A devenit aproape o obsesie. De înțeles, având în vedere circumstanțele, nu credeți? A suspinat plină de regret și și-a trecut privirea peste pereți. Acum este hotel. Angela de Lisle a făcut o treabă bună, dar ar fi trebuit să rămână casă particulară. Casa *noastră*. Ați observat mottoul familiei Deverill, cioplit în piatră, deasupra intrării? Tatăl contelui, contele Cesare, l-a acoperit cu albinele Barberini, dar când JP s-a mutat, le-a dat jos și a expus din nou mottoul familiei. Albinele au mai mult prestigiu decât ar putea vreodată să aibă acele cuvinte în latină. Și-a golit ceașca de ceai. Aș fi fost o gazdă excepțională. Aș fi umplut acest castel cu cei mai de preț oameni din ținut și l-aș fi făcut măreț din nou.

Margot a zâmbit.

– Acum este plin de oameni și, într-un fel, este măreț din nou, a spus ea. Este încă destul de nou, dar aș spune că are potențialul de a deveni unul dintre cele mai bune hoteluri din lume.

– Nu va mai aparține niciodată unui membru al familiei Deverill. Acea eră s-a încheiat. Neamul acesta e terminat.

Dintr-odată temperatura din cameră a scăzut și un frison a străbătut pielea lui Margot. Contesa s-a încruntat iritată și s-a întors către ferestre ca să vadă de unde venea curentul. Ferestrele, însă, erau etanș închise. Cele două femei s-au privit confuze, amuțite, ca și cum ar fi simțit că urma să se întâmple ceva ciudat. Aerul a fost cutremurat de o vibrație, de o forță invizibilă, pe care amândouă au simțit-o însă. Flăcările din grătar au scăpărat, apoi s-au aprins mai tare.

– Contele a susținut întotdeauna că locul ăsta e bântuit, a șoptit ea.

– Nu e bântuit, a spus Margot cu fermitate, dar începea să aibă îndoieli cu privire la convingerea ei. Nu cred în supranatural.

– Nici eu, dar fantomele nu sunt supranaturale. Fac parte din viață. Oameni care au plecat dintre noi și nu și-au găsit calea spre cealaltă lume. Oameni pierduți. Oameni triști, și-a ridicat contesa bărbia și a inspirat pe nările care i se dilataseră.

– Cred că s-ar putea să aveți dreptate când spuneți că neamul Deverill nu va mai deține castelul niciodată, deși această familie are talentul de a se ridica din propria cenușă, nu-i așa? a continuat

Margot, încercând să se recompună.

– Nu va mai fi nici o pasăre Phoenix de data asta. JP este pierdut pe fundul sticlei lui de whisky. Așa păcat. Știți că a fost frumos și cuceritor în tinerețe. Dar e slab. Și-a pierdut soția din cauza slăbiciunii.

– Infidelitatea pare să fie o caracteristică pe linia bărbătească a familiei, nu-i așa?

– Într-adevăr, așa e, a fost de acord contesa. Tatăl lui cu o menajeră. El, cu guvernanta.

Margot nu și-a dezvăluit surprinderea. Doar a dat din cap și i-a lăsat contesei timp să elaboreze.

– Dacă vrei să ai o aventură, n-o faci în pragul casei tale. O faci departe și de preferat cu cineva care are la fel de mult de pierdut ca tine. Guvernanta, chiar așa! Copiii ăia o adorau. Ce trădare! Nu m-ar surprinde deloc dacă și Colm ar ajunge alcoolic. Vedeți dumneavoastră, sunt toxici. Toți. A dat din cap și s-a uitat fix la Margot, susținându-i privirea. Ați luat notițe, nu-i așa, domnișoară Hart?

– Am luat, a asigurat-o Margot. Am, de asemenea, o memorie destul de bună. Pot să întreb dacă aventura lui JP cu guvernanta este un lucru de notorietate?

– Desigur că nu, a spus Contesa, aruncându-i lui Margot un zâmbet viclean, conspirativ. Am sursele mele, așa că puteți avea încredere că nu vă induc în eroare. Oamenii au suspectat o aventură. Dar eu știu cu siguranță.

– Unde este acum acea guvernantă?

– Mă tem că nu veți scoate nimic de la ea. S-a mutat în Canada. Nu știu nici măcar unde mai exact, în Canada.

– Înțeleg.

Margot era dezamăgită. I-ar fi plăcut să stea de vorbă cu ea.

– Era o tânără englezoaică dintr-o familie bună. O fată de la țară. Nu era isteață. Nu s-a pus problema să-l fi sedus pe șeful ei. Departe de asta. El a sedus-o pe ea. După cum ați spus, infidelitatea este o caracteristică pe linia bărbătească în familie.

Margot și-a imaginat că JP a abordat-o pe guvernantă din cauza nefericirii și a nevoii de a fi alinat.

– Întotdeauna există două fațete ale aceleiași povești, a spus ea.

– Dar nu e obligatoriu ca fiecare fațetă să atârne la fel de greu. O compătimesc pe biata Alana, soția lui JP. Nu mă mir că a divorțat de el. Ce mizerie!

– Am impresia că acest castel nu a adus prea multă fericire nimănui.

– Dacă sugerați că este blestemat, greșiți. Familia *Deverill* este cea blestemată, nu castelul. Sau poate este vorba despre karma. Castelul

nu ar fi trebuit să-i fie lăsat lui JP și până la urmă el a plătit această greșeală.

– Nu cred că așa funcționează karma. Dacă a fost făcută o greșeală, greșeala a fost a mamei lui, nu a lui.

Contesa a clătinat ușor, nerăbdătoare, din cap.

– A fost o greșeală și cu asta basta. S-a uitat la Margot în timp ce aceasta își nota ceva. Trebuie să mă țineți la curent cu cercetarea dumneavoastră. Dacă aveți nevoie de mai mult ajutor, nu ezitați să mă căutați. Știți unde mă găsiți.

– Dar călătoriți așa de mult între diferitele dumneavoastră case, a spus Margot.

– În viitorul apropiat vom fi în Dublin. Mi-ar face plăcere să vin din nou aici. Îmi place să petrec timp în căminul ancestral al contelui, deși sunt îndurerată de fiecare dată când îl vizitez.

– Și contele cum se simte? a întrebat Margot.

Expresia contesei a devenit gravă.

– Nu îi va ierta niciodată pe mama sau pe fratele lui vitreg. JP ar fi trebuit să-și împartă moștenirea. Dar nu a făcut-o. A ținut-o numai pentru el. Mare rușine! Să treceți asta în cartea dumneavoastră. Sper că nu va fi plină de floricele și fluturași. Sper că veți scrie o relatare adecvată a adevărului.

– Așa intenționez.

– Bine. Contesa s-a ridicat în picioare. Ei bine, mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Sper că am fost de ajutor.

– Ați fost de mare ajutor.

– Mă bucur foarte mult. Soțul meu este mult prea demn pentru a vorbi despre nedreptatea care i s-a făcut, dar eu nu sunt. Asta nu înseamnă că nu sunt demnă, nu veți găsi o femeie mai demnă decât mine în întreaga Irlandă, dar adevărul este foarte important pentru mine și nu pot tolera nedreptatea, oriunde aș întâlni-o. Trebuia să vorbesc. Sinceritatea mă caracterizează.

– Este important să aud și punctele de vedere ale lui JP și Leopoldo, a spus Margot.

Contesa a tresărit când Margot a folosit prenumele soțului ei fără a menționa titlul.

– Sunt sigură că familia Deverill l-a șters pe conte din istoria ei, a spus ea, accentuând cuvântul „conte“. Mă bucur că am avut ocazia de a lămuri lucrurile. Acum, unde este managerul? Trebuie să-l anunț pe Roach că sunt gata de plecare. Sper din tot sufletul că s-a ridicat ceața.

---

5 „Nu contează“ (în limba franceză în textul original)

Kitty

Sunt furioasă. Sunt complet și absolut mistuită de furie. Cât o disprețuiesc pe femeia aceea prețioasă și mincinoasă! Cum îndrăznește să sugereze că Leopoldo ar fi trebuit să moștenească castelul. Cum îndrăznește! Tatăl lui Leopoldo, contele Cesare di Marcantonio, era un impostor. Nu avea nici un ban, iar titlul a fost inventat de nemernicul lui de tată, care a dus o viață destrăbălată pe seama numelui, păcălindu-i pe toți cei pe care îi întâlnea că ar fi fost un aristocrat italian bogat. Leopoldo este la fel de înrudit cu familia Barberini cum sunt eu cu papa de la Roma! Iar tatăl lui a fost ucis de către Michael Doyle când acesta l-a prins în flagrant delict în timp ce fugea cu banii lui Bridie și cu amanta. Fratele lui Bridie, Michael, nu avea cum să permită așa ceva. S-a ocupat de conte așa cum s-a priceput cel mai bine. O moarte oribilă. Dar Michael era specializat în asta.

Cu toate astea, contesa m-a luminat într-o privință: aceea că JP a avut o aventură cu guvernanta copiilor lui. Nu-i de mirare că Alana a fost rănită și furioasă. Dar nu sunt eu cea care să judece, după felul în care m-am purtat în viață. Poate Margot și contesa au dreptate când spun că infidelitatea este o trăsătură de familie, deși aș spune că nu doar pe linie bărbătească. Am păcătuit iubindu-l pe Jack, dar nu regret. Nici măcar pentru o clipă. Îmi pare numai rău că am rănit oameni. Nu o să-mi pară niciodată rău pentru iubirea mea.

Trec trei zile și Margot nu se duce în vizită la cabana de vânătoare. JP e agitat și nervos. Casa se cufundă din nou în tăcere. Singurul sunet care se aude este ticăitul regulat, sumbru, al orologiului, care este un afront adus doamnei B, acum, că a redescoperit radioul.

– A sunat domnișoara Hart? întreabă JP plin de speranță de fiecare dată când doamna B trece pe lângă bibliotecă. Nu trebuie să lăsăm camera să se răcească.

– Nu, stăpâne. Nu am auzit nimic, răspunde doamna B.

Umerii lui JP se lasă din cauza dezamăgirii.

Mai este cineva dezamăgit. Colm. Apare zilnic, pretinzând că este interesat de istoria familiei, dar JP nu se deranjează să aprindă focul

în salonul de jocuri pentru *el*.

– Unde este domnișoara Hart? îl întreabă cu dezinvoltură pe tatăl lui într-o seară, după ce s-a dus cu jurnalul lui Hermione în bibliotecă pentru a-l răsfoi lângă foc.

– E ocupată cu cercetarea, presupun, răspunde tatăl lui din fotoliul în care citește ziarul *Irish Times*.

– Nu a fost pe aici de câteva zile.

– Trei, spune JP, care le-a numărat.

– Nu a terminat încă cu astea, nu-i așa? întreabă Colm, ridicând jurnalul. Adică, pare să nu fi ajuns nici măcar la jumătatea cutiilor.

JP mormăie.

– Am distras-o. Am reținut-o din muncă. Îi place să vorbească. Este o companie plăcută. Am fost destul de însetat după o companie plăcută.

Colm nu-i permite tatălui lui să-l facă să se simtă vinovat pentru că este un fiu neatent. Din punctul lui de vedere, JP și-a îndepărtat familia de unul singur.

– Ai dus-o la călărie, spune el.

– Într-adevăr. Este o călăreață surprinzător de pricepută.

Colm ridică sprâncenele. Nu se aștepta la asta.

– Sigură pe ea, nu-i așa?

JP se uită în paharul de whisky, uimit că s-a golit așa de repede. Pare să nu-și aducă aminte că l-a băut pe tot. Se împinge în picioare din fotoliu și-și târșâie picioarele pe podea ca să-și mai toarne unul.

– Ce vrei să spui? Este o femeie modernă, asta este. Este independentă. Gândește cu capul ei și are păreri. Multe păreri. Cu siguranță nu e timidă.

Sesizez o absorbție a energiei în jurul lui Colm în timp ce vorbesc despre Margot. Îi displace felul în care femeia se insinuează, câștigându-i încrederea lui JP, pentru a smulge secrete care nu ar trebui scoase la lumină. Dar e suficient de deștept ca să știe că, distanțându-se de cei doi, nu va face altceva decât să le încurajeze complicitatea, izolându-i. Trebuie să se apropie și să încerce să influențeze lucrurile din interior.

– M-am înșelat în privința ei, spune el.

JP și-a reumplut paharul și este cuibărit în fotoliul lui.

– Mă bucur că ai suficient bun-simț ca să recunoști asta, Colm, răspunde el.

– Își face doar meseria, la urma urmei. Presupun că ar trebui să accept faptul că la un moment dat familia noastră a fost măreață și să fiu flatat că cineva vrea să scrie despre noi.

– Mă mir doar că nimeni nu a vrut să scrie despre noi până acum. Desigur, au fost mici lucruri pe ici, pe colo. Scurte relatări în cartea ciudată despre anglo-irlandezi și despre castele. Dar aceasta este

istoria familiei Deverill de la începuturile ei. Din momentul în care a fost construit castelul, iar numele familiei a fost construit odată cu el. Va fi o lectură foarte interesantă. Am impresia că e o fată isteață.

– Am auzit că a scris o carte despre Eva Peron, din Argentina. S-ar putea să încerc să fac rost de un exemplar.

– O idee bună.

– Deși cred că aș prefera să citesc despre soțul femeii, spune Colm.

– Nu-i spune *asta,* adaugă tatăl lui.

Colm îl privește. Când vede privirea jucăușă din ochii lui, zâmbește. Au trecut ani buni de când au complotat.

În acea seară, când Colm se duce la O'Donovan's pentru obișnuitul pahar de bere neagră, spre surprinderea lui o găsește pe Margot cocoțată de un scaun la bar, vorbind cu Seamus în timp ce el servește băuturi. Colm a lăsat să se înțeleagă foarte clar că nu o place. Cu toate astea, am senzația că tema cărții pe care vrea să o scrie este cea care îi displace, nu persoana ei. Nu se poate abține să nu fie intrigat de *ea*. Este bărbat, la urma urmelor, iar ea este o femeie atrăgătoare. Și eu am fost o femeie atrăgătoare pe vremuri, chiar frumoasă, și cunosc bine expresia feței unui bărbat atunci când este interesat. Colm este interesat. Margot e mai greu de citit. De fapt, e închisă ca o scoică.

– Vă deranjează dacă stau lângă dumneavoastră? întreabă, scoțându-și șapca și trecându-și degetele prin păr.

Are părul des al bărbaților Deverill, arată bine și are talentul de a-și face viața grea.

– Dacă vreți, răspunde ea.

Nu este chiar o invitație, dar Colm se așază oricum și își pune șapca pe bar.

Seamus umple o halbă cu bere neagră. Se uită la cei doi în timp ce stau de vorbă și percep cum se zbârlește din cauza sentimentului de posesivitate, ca un câine care simte un rival călcându-i teritoriul.

– Am fost la tata, îi spune Colm. Îi lipsește compania dumneavoastră.

– Pare destul de însingurat, răspunde ea.

– Are nevoie să iasă mai mult din casă.

– Are nevoie să se lase de băut, spune ea cu seriozitate.

– Și asta, e de acord Colm, mutându-și privirea.

Urmează o pauză stânjenitoare. Colm nu vrea să discute despre problema pe care o are tatăl lui cu alcoolul. E conștient de faptul că orice ar spune, ar putea să ajungă în cartea ei. Seamus împinge paharul de bere pe tăblia barului. Colm schimbă subiectul și o întreabă pe Margot despre ea.

– Cum v-a plăcut partida de călărie?

– Mi-a plăcut foarte mult.

Zâmbește. Este adorabilă când zâmbește. Ai putea fi păcălit să crezi că nu are nici o grijă pe lume. Încep să-mi dau seama, totuși, că are multe griji, doar că este bună la a le ascunde.

– Dealurile astea au ceva foarte special, continuă ea. Am călătorit mult, dar acest loc are ceva profund și magic, pe care nu l-am găsit nicăieri în altă parte.

Colm zâmbește fără să se prefacă. Este sincer încântat de faptul că ea simte magia pământului pe care noi, irlandezii, am cunoscut-o dintotdeauna.

– Mă bucur că simțiți și dumneavoastră asta.

– Am simțit o mare ușurare acolo. Ca și cum mi s-ar fi ridicat o povară de pe umeri. Un val de sălbăticie, de nepăsare. Ochii îi scânteiază din cauza amintirii. A fost minunat.

– Bunica mi-a spus că aveți sânge irlandez în vine?

– Am. Bunicul meu a fost anglo-irlandez, dacă asta se pune.

– Se pune. Mătușa mea, Kitty, își spunea tot timpul irlandeză, deși, de fapt, era anglo-irlandeză.

– Nu cred că pot pretinde că sunt vreuna din astea.

– Dar latura de sălbăticie și nesăbuință există în mod indiscutabil acolo. Moștenită de la bunicul dumneavoastră, fără îndoială. Poate pe dealuri ați eliberat-o.

– Poate. Mi-ar plăcea să mai fac asta și altă dată.

– Și tata ar vrea. A spus că sunteți o călăreață pricepută. Nu ar rata ocazia de a călări cu dumneavoastră din nou.

– Atunci îi voi spune. Poate dacă voi călări suficient, voi descoperi irlandeza din mine.

– Orice e posibil.

Colm zâmbește, deși nu vrea.

– Bunicului meu i-ar fi plăcut asta. Pentru el, vremurile în care vâna alături de bărbații Deverill au fost cele mai bune zile din viața lui.

– Deci Harry și cu el au fost prieteni buni?

– Au fost. Bunicul a murit nu de mult. Dar îmi aduc aminte toate poveștile minunate pe care mi le-a spus despre unchiul dumneavoastră, Harry, și tatăl lui, Bertie.

– Mi-ar plăcea să le aud și eu.

În timp ce Margot împărtășește anecdotele bunicului ei, simt o căldură care crește între ei. Colm nu *vrea* s-o placă, iar Margot este conștientă de resentimentele acestuia vizavi de faptul că ea scrie istoria familiei Deverill. Totuși, în ciuda acestor lucruri, conversația dintre ei este lejeră în timp ce Seamus își servește clienții fideli privind cu coada ochiului la ei. Margot nu se uită la Seamus. Nu simte nici o obligație față de bărbat numai din cauză că fac sex. Este evident că este o femeie care-și ia plăcerea de unde o găsește și nu acordă nici

o importanță acestui lucru. Seamus, provenind dintr-un mic orășel irlandez, cum este Ballinakelly, nu este obișnuit cu astfel de femei. Preotul ar spune despre ea că este păcătoasă, alții ar numi-o târfă – dar sunt anii 1980, poate este pur și simplu modernă. Cu toate astea, faptul că Seamus nu o poate deține îl face s-o dorească și mai mult.

– Ce înseamnă „acasă“ pentru dumneavoastră, domnișoară Hart? întreabă Colm.

– Nu am un loc fix, domnule Deverill, ridică ea din umeri.

Are ochii plini de voioșie, ceea ce-l face pe Colm să spună:

– Asta pare puțin caraghios, nu-i așa? Partea cu „domnișoară Hart, domnule Deverill“.

– Dacă o să stai pe scaunul de bar lângă mine și o să-mi vorbești ca un prieten, atunci sunt Margot.

Colm ia o gură de bere, apoi șterge spuma de pe buza de sus cu mâneca.

– Deci, Margot, dacă nu ai un cămin, unde îți atârni pălăria?

– Mama mea este franțuzoaică și locuiește la Paris. Tatăl meu a trăit în Dorset, dar a murit când eram adolescentă, așa că nu am considerat locul acela drept casă de ani de zile.

– Îmi pare rău.

– Nu e nevoie. Pentru nimeni viața nu e întotdeauna roz. Toată șmecheria e să trăiești în prezent, nu-i așa?

– Asta ar fi ideea, dar nu e așa de simplu, sunt lucruri în trecut care sunt dureroase.

– Eu nu mă gândesc la ele.

Margot ridică din umeri și pufnește în așa fel încât să fie clar că nici acum nu vrea să se gândească la ele.

– Deci ești nomadă?

Ea zâmbește, plăcându-i termenul.

– Am pașaport englezesc și un mic apartament în Londra. Mă duc acolo din când în când ca să-mi verific corespondența, facturi mai ales, și să mă asigur că e tot acolo. Altfel, îmi place să mă plimb. Călătoriile mi se par revigorante.

– Nu te simți niciodată singură așa?

– Câteodată. Dar mi-am făcut prieteni peste tot. Uite, abia ce-am ajuns în Ballinakelly acum câteva săptămâni și deja mi-am făcut un prieten nou.

Îi aruncă un zâmbet nevinovat și fermecător.

Colm nu este sigur cum să reacționeze, dar ridică paharul.

– Pentru prieteni noi, spune el.

– Pentru prieteni noi, repetă ea și își ciocnește paharul de-al lui.

Margot se întoarce în turnul ei simțindu-se mai ușoară după ce a băut un pahar alături de Colm. Nu mai simte că ar avea în el un

dușman. Își aruncă pantofii din picioare și se întinde în pat. Apoi o sună pe doamna Walbridge. Vorbește cu ea în majoritatea serilor, punând-o la curent cu ultimele evenimente. Vorbesc mult timp și Margot îi spune despre paharul pe care l-a băut la O'Donovan's cu Colm. Apoi râde de un comentariu al doamnei Walbridge și simt o afecțiune sinceră între aceste două femei.

Margot nu o sună pe mama ei. Încep să-mi pun întrebări în legătură cu rădăcinile ei – sau în legătură cu aversiunea pe care o simte vizavi de ele. Mă întreb de ce trece prin viață evitând să creeze legături durabile cu oamenii, mutându-se dintr-un oraș în altul, dintr-o țară în alta, fără să rămână prea mult timp într-un loc. La suprafață pare mulțumită, fermecătoare, fără griji și complicații. Încep să-mi dau seama că este numai o fațadă. O mască. O diversiune. Cine este Margot Hart și care este povestea ei?

Capitolul 9

La începutul lui februarie, ghioceii începeau să-și scoată capetele delicate din pământ, iar grădinile castelului erau impregnate cu mirosul dulce al florilor *Daphne odora*. Zilele păreau mai lungi, lumina puțin mai strălucitoare, soarele mai îndrăzneț în încercările lui de a elibera pământul de frig și de diminețile întunecoase de iarnă. Margot se simțea de-acum ca acasă în Ballinakelly. Făcea progrese cu cercetarea și se bucura de excursiile pe dealuri, călărind împreună cu JP și de incursiunile între cearșafurile lui Seamus. Dădea peste Colm în casa tatălui lui, unde acesta era absorbit încetul cu încetul în abisul fascinant al istoriei familiei lui. Părea să fi uitat animozitatea pe care o avusese la început față de ea. Poate începea să-și dea seama cât de fascinantă era istoria familiei lui și nu mai avea resentimente față de Margot pentru că voia s-o relateze.

Cele mai multe seri și le petrecea la cârciuma O'Donovan's. De obicei aveau muzică live, o formație folk sau pop sau un singur muzician cu un acordeon, cântând balade romantice cu lacrimi în ochi. Toată lumea știa melodiile și seara se termina de obicei cu toți clienții cântând la unison. Începea să-i cunoască pe localnici. Tomas și Aidan O'Rourke, care lucrau pentru lordul Deverill, erau dornici să joace cu ea darts. Domnul Flannigan abia aștepta să vorbească despre fantome și încerca să-i pună mâna pe fund. Margot făcea tot posibilul să-l evite, mai ales după ce acesta dădea peste cap câteva halbe de bere. Seamus era întotdeauna acolo, ocupat cu umplerea halbelor și urmărind-o cu posesivitate atunci când Colm o făcea să râdă cu poveștile lui amuzante despre aventurile pe care le avea ca medic veterinar. Îi plăcea atmosfera blândă, ușor adormită a localului, mirosul fumului de țigară și focul din șemineu, faptul că oamenii deveneau încetul cu încetul prietenoși cu ea și nu o mai priveau cu suspiciune când intra singură în local.

Într-o duminică s-a hotărât să se ducă la biserică, la slujbă. Nu era catolică. De fapt, nu era nimic cu adevărat. Mama ei fusese crescută catolică de către părinții ei stricți, francezi, dar tatăl ei ținuse de Biserica Anglicană până când războiul îi răpise credința în Dumnezeu.

Cum ar fi putut să existe Dumnezeu, pleda el, într-o lume în care era atât de multă ură și violență? Avea treizeci și cinci de ani când s-a născut Margot și nu intrase într-o biserică de optsprezece ani. Se însurase la starea civilă, iar Margot nu fusese nici botezată, nici confirmată.

Margot s-a dus la slujbă în biserica catolică All Saints din Ballinakelly din curiozitate, nu pentru că ar fi avut vreo dorință de a se ruga sau de a-l asculta pe un preot a cărui unică misiune părea să fie aceea de a face pe toată lumea să se simtă vinovată pentru că se născuse. Dar pentru ea bisericile erau locuri exotice și misterioase fiindcă îi fuseseră interzise. Erau pătrunse de vibrațiile rugăciunilor, implorărilor și ale speranței, amețitoare din pricina mirosului de tămâie și a tradițiilor și înverșunate din cauza contradicțiilor. Margot s-a gândit la conflictul dintre învățăturile spirituale ale lui Isus, care erau în esență despre iubire, iertare și viața de apoi și mentalitatea de club a religiei, care îi separă pe oameni unii de alții și îi face dușmani. A stat așezată pe scaunul ei și s-a lăsat impregnată de frumusețea și armonia clădirii străvechi, dar nu a putut să împace această frumusețe, care reprezenta ceva spiritual, cu dogma, care nu era deloc spirituală.

La sfârșitul slujbei a rămas așezată în timp ce toată lumea a ieșit. I-a observat pe Jack și Emer O'Leary și pe Colm, precum și pe alți localnici de la crâșmă. Roisin era acolo cu părinții și frații ei. Copiii mai mici erau nerăbdători să iasă afară în soare, mulțumiți că nu aveau să mai meargă la slujbă pentru încă o săptămână. Odată ce majoritatea enoriașilor au ieșit, și mai ales Jack și Emer O'Leary, despre care credea că nu ar fi fost bucuroși s-o vadă, s-a ridicat în picioare. Atunci a observat-o pe doamna B, care aprindea lumânări votive pe masa din partea din față a bisericii, din dreapta naosului. Părea mică, singură cu rugăciunile ei, trecând lumânarea de la un fitil la altul. Era îmbrăcată cu o fustă lungă și cămașă, amândouă negre, și avea un șal negru înfășurat în jurul capului și al umerilor. Silueta ei avea ceva de modă veche. Ar fi putut foarte bine să fi coborât dintr-una din acele fotografii victoriene pe care le privise Margot când fusese la cabana de vânătoare. S-a întrebat ce vârstă avea doamna B și s-a hotărât că, deși părea mai tânără datorită faptului că era rotofeie, cel mai probabil avea peste șaptezeci de ani.

După o vreme, doamna B s-a ridicat în fața altarului și și-a îndoit genunchii. Apoi s-a întors și a înaintat încet pe culoar, înspre uși. Margot s-a dus s-o salute.

– Bună ziua, doamnă B, a spus ea.

Doamna B a ridicat din sprâncene surprinsă și a zâmbit.

– Doamne, ăsta e ultimul loc în care m-aș fi gândit să vă găsesc, don'șoară Hart.

– Știu. Nu sunt catolică. Nu sunt nimic. Am vrut numai să vin și să mă impregnez cu liniște și pace. Este o biserică frumoasă, nu-i așa?

– Este cu adevărat frumoasă.

– Este un loc plăcut în care să vii și să reflectezi la lucruri.

– O, da. Eu vin de multe ori aici ca să reflectez. Simt că este un loc unde Dumnezeu mă aude.

– Vorbiți deseori cu Dumnezeu, doamnă B? a întrebat Margot în timp ce se îndreptau spre ușă.

Poteca de pietriș și curtea de afară erau învăluite în lumina soarelui.

– *Dumneavoastră* nu vorbiți cu Dumnezeu, don'șoară Hart? a întrebat ea.

– Nu prea.

– Ei bine, ar trebui s-o faceți. Ar trebui să vă arătați recunoștința pentru binecuvântările de care aveți parte și să vă rugați pentru cei pe care-i iubiți, morți sau vii.

– Mă simt destul de caraghios să vorbesc cu cineva pe care nu-l văd.

– Atunci închideți ochii.

Margot a râs.

– Nu știu de ce nu m-am gândit la asta.

Odată ajunse afară, Margot a întrebat-o pe doamna B unde erau înmormântați membrii familiei Deverill.

– Cei mai mulți dintre ei sunt înmormântați alături de colegii lor protestanți, în cimitirul de mai jos. Nu aveau aere și mofturi, știți. Nu există un mare mausoleu al familiei sau o criptă. Unii dintre ei au fost incinerați și împrăștiați, așa cum s-a întâmplat cu Kitty și Arethusa. Voiau să fie purtate de vânt. Erau spirite libere, vedeți dumneavoastră. Nu veți găsi pietrele lor de mormânt.

– Familia dumneavoastră e îngropată aici, doamnă B?

– Sigur că este.

A traversat încet iarba, a trecut pe lângă pietre de mormânt vechi, cu literele cioplite pe ele corodate de timp, vânt și ploaie, până când abia dacă mai puteau fi citite. Unele monumente erau instabile, înclinate, altele stăteau mândre, perfect verticale. Erau de toate dimensiunile, de la cele mici și modeste la cele mari și ostentative, iar unele erau îmbrăcate în mușchi și licheni. Doamna B s-a oprit.

– Aici este îngropat fratele meu, a spus ea încet.

Margot s-a dus lângă ea. A citit cuvintele gravate pe piatra simplă. *Rafferty Brandon Carbery 1906–1923.*

– A murit tânăr, a spus Margot.

– Așa a fost. Avea numai șaptesprezece ani, Dumnezeu să-l odihnească! Doamna B a inspirat adânc, fiindcă în continuare o șoca să-i vadă moartea expusă atât de brutal în acele două rânduri de date

cioplite în piatră. A fost ucis în războiul civil. Irlandezi împotriva irlandezilor. Tânărul care l-a ucis era și el numai un băiat. Fuseseră împreună la școală. Împărțiseră masa, mâncarea.

A dat din cap fără să-i vină să creadă, în timp ce simțea înțepături în ochi. Amintirile, precum trandafirii, au țepi.

– Câți ani aveați?

– Treisprezece. Eram numai noi doi. Eu și Raffy. Și am venerat pământul de sub picioarele lui.

– Îmi pare așa de rău, a spus Margot. Cred că duceți cu dumneavoastră mereu apăsarea acestei pierderi.

– O duc, don'șoară Hart. Este o greutate pe care sunt bucuroasă s-o duc. Pentru mine e grădina Ghetsimani.

Margot a apucat-o de mână pe doamna B, care a tresărit. Nu era obișnuită să fie atinsă. De fapt, nu-și aducea aminte când o ținuse ultima oară cineva de mână. Dar Margot era caldă și blândă, iar gestul fusese făcut cu sinceritate. Doamna B a simțit alinare și și-a lăsat umerii să-i cadă.

– Cred că nu-ți revii niciodată după ce ți-ai pierdut un frate, a spus Margot.

– Durerea nu pleacă niciodată, a fost de acord doamna B. E o ciudățenie, dar o parte din mine tot nu crede că s-a dus cu adevărat. Dacă închid ochii și mi-l imaginez, pentru mine e la fel de real cum ar fi să închid ochii și să mi te imaginez pe *matale*. Și totuși, am șaptezeci și cinci de ani. S-a dus de șaizeci și doi de ani. În mintea mea, e tot tânărul cu părul auriu care abia începuse să se radă. Dacă ar fi trăit, ar fi fost la fel de grizonant ca mine acum.

– Sunt sigură că era chipeș.

– O, era, don'șoară Hart. Un drăcușor frumos era. Și o și știa. Scăpa de orice din cauza felului cum arăta, cum zâmbea.

– Sunt sigură că o iubea pe surioara lui.

La această afirmație doamna B a sughițat. Și-a dus o mână la gură, sufocând suspinul care a urmat. Margot a văzut expresia doamnei B cedând din cauza tristeții. A strâns-o de mână, iar acest gest a eliberat ceva în sufletul bătrânei, care a început să plângă. Margot a rămas alături de ea. Voia s-o cuprindă cu brațele, dar nu credea că doamna B s-ar fi simțit confortabil cu o dovadă de afecțiune așa de modernă. În loc de asta, a ținut-o strâns de mână și a așteptat ca suferința să-și croiască drum prin ea. În cele din urmă, i-a dat drumul. Doamna B a băgat mâna în buzunar după o batistă și și-a suflat nasul.

– Îmi pare rău, a spus ea. Nu știu ce m-a apucat.

– Este în regulă, a liniștit-o Margot. Mâhnirea te ia câteodată prin surprindere, nu-i așa? Doamna B a dat din cap. Vă ajută să vorbiți cu Dumnezeu? a întrebat.

– O, n-aș fi supraviețuit dacă nu aș fi avut credința, a răspuns ea.

– Mi-ar plăcea să am și eu credință, a spus deodată Margot.

– Nu trebuie să vă duceți la biserică pentru ca să-l găsiți, don'șoară Hart. Dumnezeu este în frumusețe, și frumusețea e peste tot. În muzică, în natură, în lumină. Data viitoare când o să fiți într-un loc frumos, sus pe deal cu lordul Deverill, de exemplu, căutați-l acolo. Sunt sigură că-L veți găsi. El este iubire, iar dumneavoastră aveți o inimă mare, don'șoară Hart. Deja e în ființa dumneavoastră, așteptând să fie recunoscut.

– Știi că-mi poți spune Margot.

Doamna B a zâmbit și s-a șters la ochi.

– Tu îmi poți spune Bessie. Dar nu când suntem la cabană. Acolo trebuie să-mi spui doamna B, așa cum face toată lumea. S-ar putea să-l facem pe lordul Deverill să se simtă prost, iar localnicii ar crede că-s înfumurată.

– Foarte bine, a răspuns Margot. Îmi place numele Bessie. Ți se potrivește.

– Mulțumesc. Și mie îmi place.

– Te întorci la cabană acum?

– Asta fac.

– Ai vrea să te duc cu mașina?

– Ar fi grozav.

– Îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat mormântul fratelui tău.

Doamna B și-a băgat batista înapoi în buzunar.

– Îți mulțumesc că ai ascultat, Margot, a răspuns ea.

În acea după-amiază, Margot și-a pus lucrul deoparte și s-a dus să-l caute pe JP. Nu era în bibliotecă, deși focul era aprins, iar cartea și ochelarii de citit erau la locul lor obișnuit, pe masa de lângă scaun. L-a strigat, dar nu s-a auzit nici un răspuns. În cele din urmă, a găsit-o pe doamna B în bucătărie, ascultând radioul în timp ce pregătea tocănița pentru cină. Era încurajator să auzi muzică în loc de ticăitul orologiului și liniștea deplină. Inunda casa cu viață, ca și cum ar fi putut pătrunde în crăpăturile din dușumea și ar fi infuzat oasele construcției cu sănătate. Doamna B a zâmbit când a văzut-o. Muzica o trezise și pe ea la viață, iar obrajii îi străluceau de o roșeață ușoară. Când Margot a întrebat de lordul Deverill, doamna B i-a spus că-l văzuse plimbându-se prin grădină.

– A început brusc să fie interesat de ea, a informat-o ea încruntată. Înainte îi plăcea să fie în natură, dar asta era înainte… Nu a terminat fraza, lăsând să plutească în aerul dintre ele detaliile nerostite ale divorțului și alcoolismului. Dar recent pare să fi găsit un nou suflu de viață, a spus ea, fiind sigură că știa care era motivul. Cu toate astea, a simțit că Margot s-ar fi simțit jenată dacă renașterea lui i-ar fi fost atribuită, așa că a adăugat simplu: Trebuia să se întâmple de mult.

Apoi a apucat lingura de lemn și a început să amestece în tocăniță.

Margot a ieșit afară în lumina soarelui. Ghioceii acopereau pământul cu petice albe, iar lăstarii de narcise ieșeau deja din pământ. Cântecul păsărelelor umplea aerul și îi ridicau moralul lui Margot, deoarece primăvara debuta cu zile mai lungi, lumină mai strălucitoare și o briză călduță, cu miros dulce, care deștepta copacii și tufărișul din lunga lor hibernare. În timp ce mergea pe iarbă a fost sigură că simte o agitație sub picioare, pe care a calificat-o drept o fantezie. A zâmbit din pricina propriei nebunii. Ajunsese în Ballinakelly de puțin mai mult de o lună și deja o luase razna. Dacă nu ar fi fost atentă, în scurt timp ar fi văzut și spiriduși!

JP era la marginea gazonului, tunzând un călin ale cărui flori de iarnă se uscaseră. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de catifea reiată galbeni, un pulover cu decolteu în V și o eșarfă cu dungi în jurul gâtului. Margot l-a strigat când s-a apropiat de el.

– Ei, uită-te la tine! a spus ea zâmbind larg.

JP s-a oprit din lucru și i-a răspuns la zâmbet cu o grimasă la fel de veselă.

– E bine afară.

– Este o zi minunată. Ar fi păcat s-o irosești stând în casă.

– Vrei să te faci utilă?

– Sigur, deși, trebuie să recunosc, nu mă pricep deloc la grădinărit.

– Eu m-am priceput în urmă cu mult timp. Îmi aduc aminte încet-încet. Mai este o foarfecă de grădină în sacul ăla. Poți să mă ajuți să tai tufele astea.

– De ce le tunzi acum?

– Ajută la creștere, previne bolile, păstrează forma. Haide, îți arăt cum să faci treaba bine.

Margot a râs și a scormonit în sacul maro de pânză după foarfecă.

– Amuzant, n-aș fi crezut niciodată că te pricepi la grădinărit, a spus ea.

– Am făcut multe lucruri la un moment dat, Margot. Am fost amuzant, elegant, frumos – deși îmi dau seama că ți-e greu să crezi așa ceva – și competent.

– Și acum te regăsești, a adăugat ea, alăturându-i-se lângă tufă în timp ce agita foarfeca.

– Câte ceva din mine. Mi-e teamă că eleganța și frumusețea le-am pierdut pentru totdeauna.

– Nu sunt importante.

– Nu crezi asta. O fată drăguță ca tine nu are cum să creadă așa ceva.

– O, sunt percepute ca fiind foarte importante când ești tânăr, dar când ești bătrân nu devin irelevante? Îmi place să cred că atunci când voi fi bătrână n-o să-mi mai pese. O să mănânc prăjituri fără să mă

simt vinovată.

– Nu cred că va veni momentul în care n-o să-ți mai pese. Când ești obișnuit să fii frumos, trebuie să fie greu să renunți la asta.

– Toți îmbătrânim până la urmă. Este marele egalizator al vieții.

– Unii îmbătrânesc cu mai multă eleganță decât alții, a adăugat JP. Mi-e teamă că eu am îmbătrânit destul de urât.

– Ei bine, ți-ai cam făcut-o cu mâna ta, nu-i așa? s-a aventurat Margot cu îndrăzneală. Ar trebui să renunți la fumat, știi. Voia să adauge că ar fi trebuit să se lase și de băut, dar cumva părea un subiect prea delicat pentru a fi abordat.

– Ai dreptate, ar trebui. Dar s-o luăm pas cu pas, bine?

S-a încruntat din cauza sugestiei că deja ar fi făcut un pas în direcția schimbării.

– La care pas te referi, mai exact?

– Mă bucur să te anunț că deja am făcut doi pași, a spus el cu un zâmbet mândru.

– O, serios? Margot a zâmbit cinică.

Din câte își dădea ea seama, respirația îi mirosea în continuare a whisky și țigări.

– M-am apucat din nou de călărit și acum de grădinărit. Încetul cu încetul redevin cel care am fost. Pas cu pas, da? Nu putea să-l contrazică. JP și-a ridicat foarfeca de grădinărit. Acum dă-mi voie să-ți arăt cum se tunde un călin.

*

Era deja întuneric când Colm i-a găsit în bibliotecă, bând ceai. Doamna B s-a grăbit în bucătărie să mai aducă o ceașcă, înaintând cu un pas ușor, dar perceptibil săltat. Colm și tatăl lui abia dacă își vorbeau de ani întregi, răceala dintre ei fiind aproape palpabilă, ca un zid de gheață. Totuși zidul se topise și atmosfera chiar se încălzea în timp ce se redescopereau. S-a întrebat dacă Colm era mai capabil să înțeleagă eșecurile tatălui lui, acum că era adult. Nu mai era băiețelul care urmărise mariajul părinților lui destrămându-se. Băiețelul care nu știa nimic despre iubire, pierdere, dezamăgire și suferință. Poate era capabil să facă un pas în spate și să-l judece cu mai multă detașare decât patimă, pentru că experimentase și el câteva dintre vicisitudinile vieții și învățase empatia. Nu era sigură, dar spera că acesta avea să fie începutul unei reconcilieri între lordul Deverill și toți copiii lui. Poate chiar și Alana.

Doamna B a dat jos de pe raft vesela și s-a întors în bibliotecă, cu un sentiment fragil de fericire datorat obișnuinței, nepărându-i-se exclus să-i găsească certându-se, așa cum obișnuiau să facă. Ceea ce a auzit au fost râsete. În mijlocul râsetelor era tonul feminin al lui Margot povestind o glumă despre JP, imitându-i vocea într-o manieră lipsită de respect. Doamna B a intrat în încăpere și l-a găsit pe Colm

întins pe canapea, râzând cu lacrimi, în timp ce tatăl lui zâmbea amuzat și încântat în fotoliul lui. Margot stătea în fața focului cu mâinile în șolduri, complet absorbită de joc, dar plină de afecțiune. Doamna B nu a vrut să-i întrerupă, așa că a rămas în ușă în timp ce Margot și-a terminat interpretarea.

– Ce părere aveți despre asta, doamnă B? a întrebat JP chicotind când Margot a terminat. Cred că Margot ar fi o actriță foarte bună, nu crezi?

– O, da, într-adevăr ar fi, a răspuns doamna B. I-a zâmbit lui Colm. Îmi aduc aminte când erai un băiețel, conașule Colm, și obișnuiai să joci teatru cu surorile matale.

– Aisling își lua întotdeauna partea cea mai bună, dacă-mi aduc bine aminte, a spus Colm.

– Cred că te descurcai mai bine decât Cara, a adăugat tatăl lui.

– Biata Cara de obicei juca o pisică sau un șoricel, a spus doamna B, amintindu-și cu încântare acele vremuri nevinovate, lipsite de griji, înainte ca pereții castelului să-i strivească.

– Tu cel puțin ai avut frați cu care să te joci. Eu am fost singură, a spus Margot.

– Ei bine, noi suntem niște spectatori buni, a spus Colm.

Margot a făcut o reverență.

– Mulțumesc. Apoi s-a așezat. Ce altceva mai făceați în afară de a juca teatru? l-a întrebat.

– Jucam biliard. Dar cel mai mult jucam Rabbits.

– Ce joc e ăsta?

– A, Rabbits! a oftat JP cu nostalgie.

– Este un joc care se joacă la masa de biliard. De obicei cu mulți oameni. Ideea este să mențiii bila albă în mișcare lovind-o cu bila neagră, pe care o poți împinge numai dintr-unul din capetele mesei. Unul după altul jucătorii apucă bila neagră, aleargă la capătul mesei și rostogolesc bila pe catifeaua mesei pentru a lovi bila albă și a o menține în mișcare. Dacă bila albă se oprește, ai pierdut.

– Pe vremea mea, dacă pierdeai trebuia să-ți dai jos un articol de îmbrăcăminte, a spus JP.

– Asta este ideea, tată, a spus Colm.

Margot a râs.

– Pare foarte amuzant! Hai să jucăm!

– Ce, acum? a întrebat Colm.

– Da, acum.

– Nu sunt sigur că vreau să-mi dau jos hainele, a spus JP cu un aer nesigur.

– O să jucăm pe puncte, a sugerat Margot. Oricum e prea frig să ne dăm jos hainele.

– Mă duc să mai pun un buștean pe foc, a spus doamna B, plecând

din cameră.

– Sunt entuziasmată, a spus Margot așezându-se lângă Colm. Rabbits pare genul meu de joc. În varianta originală.

Apoi i-a zâmbit lui Colm, care i-a menținut privirea.

– Nu am jucat niciodată în trei.

– Poate ar trebui să vezi dacă funcționează.

A zâmbit și Colm s-a încruntat. Nu era sigur dacă îi făcea o propunere sau numai glumea.

– O, nu am nici o îndoială că va funcționa, a răspuns el, hotărându-se să nu ia în serios comentariul ei. Totuși îmi imaginez că se va termina destul de repede.

– Sunt intrigată. Grăbește-te, Colm, altfel tatăl tău va adormi.

– Ce, eu? Sunt treaz ca o santinelă la post.

Margot a observat că JP bea ceai. Carafa de whisky rămăsese pe tava cu băuturi, neatinsă. „Pas cu pas“, s-a gândit ea.

În timp ce focul trosnea în șemineu și lumina electrică strălucea caldă, Colm și JP i-au făcut lui Margot o demonstrație a regulilor jocului pe masa de biliard de pe care fuseseră date jos documentele pe care ea le studia. Fiind mai tânăr, Colm se mișca mai repede decât tatăl lui în jurul mesei, dar cu mai puțină pricepere. Anii de experiență îl învățaseră pe JP toate trucurile. Colm se arunca dintr-un colț în altul al încăperii, dornic să-și demonstreze priceperea în fața lui Margot. JP s-a gândit la tinerețe și și-a amintit cu o nostalgie dulce-amară de vremurile în care se întrecuse în cameră cu Bertie și Kitty, apoi mai târziu, când Colm era numai un băiețel și jucaseră Rabbits la masa de biliard de la castel. Margot îi urmărea pe ambii bărbați fascinată, în timp ce afecțiunea pe care aceștia o aveau unul pentru altul, latentă pentru atât de mult timp, se rematerializa pe când se înghionteau după bilă, dând viață din nou tiparelor vechi și familiare.

– A, îmi amintesc mișcarea aia! a exclamat Colm încântat. Dar să nu crezi că mă vei păcăli, vulpoi bătrân!

– Vârsta va învinge de fiecare dată. Secretul este în rostogolirea lentă, a spus JP, dându-i drumul bilei negre pe masă, atât cât Colm să nu o poată atinge, să mătură bila albă cu un pupic, oprind-o și aducându-i un punct lui JP.

– Ai fost păcălită, vulpe tânără! a exclamat el triumfător.

Margot și-a dat seama că acestea trebuie să fi fost poreclele pe care și le dăduseră cu mult timp în urmă. S-a întrebat cât timp trecuse de când le folosiseră ultima dată.

– Ești gata, Margot? a întrebat Colm, cu ochii strălucitori de ambiție.

– Absolut, a răspuns Margot, suflecându-și mânecile.

– Începe tu, având în vedere că este prima dată. I-a întins bila

neagră, apoi a așezat-o pe cea albă în mijlocul mesei. OK, suntem gata.

Margot a ochit, apoi a rostogolit bila pe suprafața de catifea, lovind bila neagră într-o parte. Colm a apucat bila și a mers calm până în celălalt capăt al mesei ca să lovească cu ușurință bila albă. Tatăl lui s-a grăbit în jurul mesei ca să lovească bila albă cu fermitate, pentru a-i oferi mai multe șanse lui Margot.

– Vei regreta, a râs ea, întinzându-se după bila neagră și dându-i drumul numai cât era nevoie ca să zgârie marginea celei albe.

– A, te pricepi! a izbucnit JP. Atunci nu voi mai fi așa drăguț data viitoare!

S-au întrecut în jurul mesei, s-au încăierat la capete, râzând tot timpul. În cameră s-a făcut cald. JP și-a scos puloverul. Lui Colm i-a ieșit cămașa din pantaloni. Margot și-a prins părul cu un elastic. Aveau obrajii încinși și gâfâiau în timp ce întrecerea devenise mai acerbă. Când a venit doamna B să-i întrebe dacă vor să servească cina, s-a oprit o clipă în pragul ușii ca să-i privească. Nu crezuse că o să mai vadă vreodată o asemenea scenă. Dar iată-i, tată și fiu, jucând Rabbits, exact ca-n vremurile bune.

*

După cină, când Margot a spus că voia să plece înapoi la hotel, JP a ridicat carafa de cristal de pe tavă și i-a oferit fiului său un pahar de whisky.

– Vrei să bei cu mine? a întrebat.

Colm și-a privit ceasul. Era târziu.

– De ce nu? a răspuns și s-a așezat în fotoliul din fața tatălui său.

– Bravo, a spus JP. Margot?

– Mulțumesc, JP, dar cred că o să vă las să beți voi doi. Eu voi pleca, nu trebuie să te deranjezi.

– Să conduci cu atenție, a spus el, urmărind-o în timp ce pleca. Apoi s-a întors către fiul lui. Spune-mi, Colm, cum merge afacerea? A umplut un pahar și i l-a întins. Din câte am auzit, îți merge destul de bine.

– Suficient de bine, a răspuns Colm. A luat o gură din băutură. Deși nu voi fi niciodată bogat.

– Dar faci ceea ce-ți place și eu cred că ăsta este secretul fericirii.

– Cu siguranță este unul dintre ele.

– Nu o să-mi bag nasul în celelalte secrete. O las pe mama ta să facă asta.

JP a ridicat sprâncenele, sperând că fiul lui avea să i se destăinuie totuși.

Colm a coborât vocea.

– Despre mama, a spus el. Presupun că nu știi că vine aici în câteva zile.

JP și-a coborât privirea în pahar.

– Nu, nu am știut, a răspuns el sec. Menționarea Alanei îi dezumflase entuziasmul, care dispăruse acum, se evaporase în aer. Presupun că vrea să vă vadă pe tine și pe părinții ei. Jack a îmbătrânit, nu?

Lui Colm i-a părut rău că îi stricase starea de spirit tatălui lui.

– Poate n-ar fi trebuit să-ți destăinui, a spus el plin de regrete. Ți-am stricat ziua.

JP a zâmbit amar.

– Nu ai putea să-mi strici ziua, băiatul meu drag. A fost magic, nu-i așa? Suntem amândoi aici, acum, tu și cu mine și stăm de vorbă așa cum făceam înainte. Nu, Alana nu poate să strice nimic, cel puțin nu dacă nu îi permit eu. Bea. E încă devreme. Hai să vorbim despre secretele fericirii. E vreo fată drăguță despre care vrei să-mi povestești?

Colm a zâmbit și a mai luat o gură de whisky.

– Ai spus că nu o să întrebi.

– Am mințit.

– Tot vulpe bătrână ai rămas.

JP a chicotit și ochii i s-au luminat.

– Mă bucur că încă mă vezi așa.

Capitolul 10

Margot s-a uitat la orizont, spre locul în care marea se contopea cu cerul într-o pâclă fascinantă albastru-cenușie și s-a întrebat dacă Dumnezeul despre care vorbea doamna B locuia acolo, la porțile raiului, asta în cazul în care exista. Un vânt dezlănțuit sufla peste apă, gonind pe faleză și prin iarba înaltă în care podbalul galben și grozama creșteau sălbatic, iar cerul era acoperit de un strat gros de nori întunecați, care ascundeau soarele.

– Ești foarte tăcut, a spus privindu-l pe JP.

Stăteau amândoi călare pe cai, la marginea costișei. Dedesubt valurile se loveau de stânci, acoperind apa cu spumă. JP a aprins o țigară și a oftat.

– În câteva zile vine Alana. A dat din cap și a suflat un jet de fum în vântul vijelios. Mi-a spus Colm aseară, după ce ai plecat. Chestia asta m-a cam dezumflat.

– Sunt sigură. Crezi că o să vrea să se întâlnească și cu tine?

– Mă îndoiesc. Niciodată nu vrea. Nu mai avem nimic să ne spunem.

– Dar gândul că va fi în Ballinakelly te face să te simți inconfortabil.

– Absolut.

– Când v-ați văzut ultima dată?

JP a ridicat din umeri.

– Nu-mi aduc aminte. În urmă cu ani de zile. Doi, poate trei, și numai fugitiv. Evit să merg în oraș când e aici și sunt sigur că și ea mă evită.

S-a întors din nou cu fața spre mare, iar Margot, văzându-i tensiunea pe chip, s-a hotărât să spună ceva pozitiv.

– A fost plăcut aseară, s-a aventurat ea veselă. A fost plăcut să vă văd pe tine și pe Colm înțelegându-vă așa de bine.

– Da, a fost o schimbare binevenită. Nu sunt sigur ce a determinat-o, însă calul de dar nu se caută la dinți.

– Poate era nevoie numai să petreceți niște timp împreună.

– Am crezut că l-am pierdut. Dar seara trecută mi-a demonstrat că

o reconciliere este posibilă. Că nici o relație nu este pierdută irevocabil, dacă îți dorești cu adevărat să repari lucrurile.

– Câteodată trece suficient de mult timp ca să poți să renunți la nemulțumirile vechi. Viața e prea scurtă ca să ții ranchiună.

– Ai zice că paisprezece ani sunt suficienți.

– Atât a trecut de la divorț?

– Da.

– De ce nu încerci să-ți repari relația cu Alana? În felul acesta ai remedia și relația cu restul familiei. Am senzația că ea este paznicul copiilor și socrilor tăi.

Fața lui JP s-a schimonosit plină de aversiune.

– Nici cincizeci de ani nu ar fi suficienți pentru ea, a spus el. Mă îndoiesc că mă va ierta vreodată în viața asta, sau în următoarea.

– Îmi pare rău. A fost o sugestie proastă. Sunt sigură că ai încercat.

S-a uitat la ea cu o privire întunecată de dezamăgire.

– La început ne-am certat. Apoi ne-am îmbufnat și am refuzat să mai vorbim. Apoi ne-am separat și am comunicat numai prin avocați. Apoi a fost ca și cum am fi uitat cum să vorbim unul cu celălalt. Între noi s-a deschis o prăpastie care era prea mare și periculoasă ca să încerci s-o traversezi, așa că am lăsat-o așa, iar prăpastia a devenit din ce în ce mai mare. Acum ea este de o parte, iar eu de cealaltă și așa stau lucrurile. Presupun că așa va fi întotdeauna.

– Și-a găsit pe altcineva?

– Din câte știu eu, nu.

– Dar tu?

Margot știa că era o întrebare absurdă. Era mai singur și însingurat decât oricine altcineva pe care cunoscuse vreodată.

JP a zâmbit cu amărăciune.

– Cine ar vrea să fie cu mine, Margot? Ea s-a încruntat, consternată de felul în care se autocompătimea. El a adăugat: Nu am nimic de oferit.

– Asta nu-i adevărat.

– Ești foarte drăguță, Margot. Dar nu mai sunt bărbatul care am fost. Sunt o persoană complet diferită.

– Poți să fii oricine vrei să fii, JP. E nevoie de voință, asta e clar, dar, așa cum ai spus și tu, lucrurile se fac încetul cu încetul. Te-ai apucat din nou de călărit și grădinărit, de ce nu ai încerca acum să-ți schimbi starea de spirit? Să nu te mai vezi ca pe o victimă, astfel și ceilalți te vor privi altfel.

El a chicotit.

– Ești prea tânără ca să știi cum este să pierzi totul. Te invidiez, Margot. Ești tânără și frumoasă. Nu ai nici o grijă. Poți să te duci oriunde vrei. Nu ai nici o obligație, nici o relație. Îți poți scrie cartea oriunde vrei. Lumea ta e plină de lumină. Este ca o adiere. Nu ai nici

cea mai vagă idee cum este să fii în locul meu.

Margot s-a uitat brusc în altă parte. Făcea multe presupuneri despre ea. Nu avea idee dacă suferise sau nu. Nu știa nimic despre viața ei. Era așa de absorbit de propriile probleme, încât credea că avea monopolul asupra suferinței.

Atenția lui Margot a fost distrasă de apariția bruscă a luminii care cădea în fascicule luminoase pe apă, în punctul în care apa se contopea cu cerul, locul despre care își imaginase că reprezenta porțile raiului. Priveliștea era fermecătoare și iritarea i s-a topit pe dată, ca și cum lumina din depărtare ar fi smuls-o din ea însăși, și ar fi dus-o departe de griji.

– Uite ce frumos! a șoptit ea. Dumnezeu ne arată o frântură din lumea următoare.

JP a ridicat bărbia și a privit. Încetul cu încetul tensiunea de pe fața lui s-a dizolvat și a fost și el atras de lumină. A inspirat profund, involuntar.

– Irlanda are un fel special de frumusețe. Nu știu ce este, dar e magic.

– Presupun că toți emigranții trebuie să fi luat cu ei imagini ca asta atunci când și-au început noile vieți în America sau unde altundeva s-au stabilit. Trebuie să le fi fost dor din toată inima.

– Sunt sigur că le-a fost și le este în continuare. Mă întreb dacă Alana tânjește vreodată după acasă. A iubit Irlanda la fel de mult ca mine.

– Nu trebuia neapărat să plece.

– Trebuia, dacă voia să fie cât se poate de departe de mine.

– Este interesant, Colm nu a plecat cu ea în America, a rămas cu tine.

– Pardon, a rămas cu bunicii lui. Nu suporta nici să *mă* vadă. M-a învinovățit în totalitate pentru divorț.

– Care este relația ta cu Aisling și Cara?

– M-au judecat mai puțin decât fratele lor. Când erau adolescente obișnuiau să vină aici în vacanțe. Pe ele le vedeam mult mai mult. Relația noastră era bună. Nu erau de partea nimănui, iar mama lor nu a încercat să le determine să aleagă. Îi recunosc acest merit. Faptul că nu a încercat să le întoarcă împotriva mea. Acum sunt adulte, au soți și copii și le este mai greu să găsească timp ca să vină aici. Ironia este că acum îl văd mai mult pe Colm, iar el a fost întotdeauna copilul care a avut cele mai multe resentimente față de mine.

– Nu este caracteristic pentru fii, însă? Le iau partea mamelor lor. Fiind bărbați simt nevoia să le protejeze.

– Nu știu. Probabil povestea noastră este banală. Divorțul pare să fie la fel în majoritatea cazurilor, nu-i așa? Dar nimic nu este niciodată alb sau negru. Fiecare poveste are două versiuni, și atât soțul, cât și

soția cred că sunt victime.

– Eu știu numai varianta ta.

JP a privit-o și a zâmbit.

– Dacă te dai pe lângă Alana, s-ar putea s-o convingi să-ți spună versiunea ei.

– Asta m-ar face să mă simt mai puțin ca un scriitor și mai mult ca un terapeut de familie!

– Cred că nu ai avea nici o problemă să te califici drept terapeut.

– Ei bine, am citit suficiente cărți motivaționale ca să cunosc destul de bine natura umană.

JP a părut surprins.

– Tu? Cărți motivaționale? De ce ai avea nevoie tocmai tu de astfel de cărți?

Margot a respins întrebarea dând din cap.

Nu putea nici măcar să înceapă să răspundă.

– Haide să pornim la galop. Începe să mi se facă frig, iar caii sunt agitați.

Fața lui JP s-a luminat.

– Hai să ne întrecem.

Margot a râs din cauza provocării și a strâns coastele calului.

– Prinde-mă dacă poți!

Colm avusese o dimineață aglomerată. Cabinetul fusese plin de animale care aveau nevoie de tratament, printre care un labrador care șchiopăta, o pisicuță deranjată la stomac și un terier care mâncase o șosetă. Și-a luat pauză de masă și a închis ușa cabinetului, lăsându-l pe asociatul lui să se ocupe de treabă. În timp ce stătea la birou mâncând un sendviș, a deschis cartea lui Margot pe care o cumpărase în acea dimineață. Era curios cum scrie. Spera că asta avea să-i dea o idee despre cum avea să scrie despre ei. Fusese hotărât să nu o placă, dar acum își dădea seama ce absurdă fusese ideea de a judeca pe cineva pe care nu-l cunoști. Faptul că ea făcea cercetări pentru o carte despre familia lui nu o făcea un om rău. Greșise atunci când se hotărâse cu atâta ușurință în privința ei. La urma urmelor, dacă nu ar fi fost un Deverill, ar fi plăcut-o de la început. Adevărul era că intenția lui fusese spulberată de farmecul ei, care era neașteptat de cuceritor. Sigur, era o plăcere să o privești, dar multe alte fete din Ballinakelly erau drăguțe. Margot avea ceva ce o făcea diferită, însă. Era caldă, independentă, inteligentă și ageră. Peste toate astea, îți scăpa printre degete. Nu vorbea niciodată despre propria persoană. Era ca și cum ar fi vrut să-i țină pe oameni la distanță. Ca și cum nu ar fi vrut să se apropie de nimeni. Această caracteristică îl atrăgea și mai mult. A început să citească prima pagină și în timp ce făcea asta, auzea vocea lui Margot în cap, ca și cum i-ar fi citit textul cu voce tare. Nu era

deloc interesat de Eva Peron, dar devenea din ce în ce mai interesat de Margot Hart.

În acea după-amiază, când a ajuns la hotel, Margot a observat imediat o schimbare. Atmosfera era electrică. Personalul stătea în poziție de drepți ca la armată, cu spatele și umerii îndreptați, expresiile alerte, ca și cum în orice clipă comandantul lor le-ar fi putut transmite un ordin. Nimeni nu pierdea timpul, nimeni nu stătea de vorbă sau zăbovea degeaba. Se mișcau mânați de un scop, plini de energie, de parcă întregul loc ar fi primit un fel de șoc. De aceea Margot nu a fost deloc surprinsă când a găsit în camera ei o invitație scrisă de mână, prin care compania ei era solicitată la ora șase, în salonul privat, la un pahar. Formidabila doamnă de Lisle era prezentă la fața locului.

– Deci, draga mea, cum merge cercetarea? Doamna de Lisle, îmbrăcată cu o jachetă cărămizie la două rânduri și o fustă conică, a sărutat-o pe ambii obraji și a învăluit-o într-un nor de parfum Rive Gauche. Sper că personalul meu are grijă de tine.

– Sunt tratată ca o regină, a răspuns Margot. Hotelul dumneavoastră este foarte frumos.

– Mă bucur foarte mult că îți place. Este nestemata din coroana mea. Vino, stai jos. Dorești să bei ceva? Un pahar de vin, poate? Un gin tonic?

Margot s-a așezat pe canapeaua pe care stătuse cu contesa de Marcantonio și a observat părul roșu, țeapăn al doamnei de Lisle și unghiile lucioase și roșii, gândindu-se ce aspect tipic de americancă avea. Femeile britanice nu reușeau să fie atât de dichisite.

– Mi-ar plăcea un pahar de vin alb, mulțumesc, a răspuns ea.

Doamna de Lisle a scuturat ușor din mână către un membru al personalului care dădea târcoale pe lângă ușă. Brățările grele de aur au zăngănit la încheietura ei și inelul cu un diamant uriaș de pe deget i-a strălucit. Când a dat ordinul, a făcut-o foarte din scurt, în stilul cuiva care era obișnuit să comande oamenii, care considera că amabilitățile sunt numai o pierdere de timp. Dar putea să fie fermecătoare atunci când îi convenea. S-a așezat pe unul dintre scaunele tapițate și și-a aranjat picioarele ordonat într-o parte, în poziția ei tipică, cu gleznele încrucișate și pantofii roșii cu toc așezați unul lângă celălalt. Apoi a privit-o pe Margot cu niște ochi inteligenți, gri-metalici și a zâmbit, înfățișând un set perfect de dinți albi, strălucitori.

– Spune-mi, draga mea, cum merge cercetarea? Mor de curiozitate.

– Ei bine, a început Margot, lordul Deverill a fost surprinzător de amabil și m-a lăsat să caut prin cutiile cu documentele familiei.

Doamna de Lisle a ridicat sprâncenele subțiri, exagerat de pensate.

– Asta chiar este surprinzător. Am crezut că o să întâmpini rezistență acolo.

– Și eu la fel. Nu sunt sigură că restul familiei este la fel de entuziasmat să mă ajute.

– Dacă l-ai cucerit pe el, nu mai ai nevoie de altcineva, nu-i așa?

– Ei bine, a venit să mă vadă contesa de Marcantonio.

Doamna de Lisle a dat din cap plină de înțelegere.

– M-am gândit că asta se va întâmpla.

– Consideră că ea ar trebui să fie doamna locului.

– Are dreptate.

– Și vrea ca eu să includ drama în carte.

– Și chiar ar trebui s-o faci. Un jurnalist bun explorează toate fațetele. În afară de asta, ai nevoie de niște tensiune, ca povestea să fie condimentată, dacă vrei să se vândă cartea.

– O, sunt sigură c-o să se vândă. Istoria acestei familii are suficiente condimente ca să depășească o piață indiană. L-ați întâlnit pe Leopoldo? a întrebat Margot.

– Nu. Cred că nu a pus piciorul pe proprietate de ani de zile.

– Dar contesa vine în vizită din când în când?

– Da, cred că-i face plăcere să-i aducă pe prietenii ei aici și să se laude cu căminul ancestral al soțului ei.

Margot a râs la auzul cuvântului „ancestral“.

Tânărul a reapărut cu două pahare pe o tavă. Margot i-a mulțumit în timp ce acesta îi întindea paharul de vin. Doamna de Lisle nu a făcut decât să apuce paharul.

– Este o femeie foarte hotărâtă, a spus Margot, alegându-și cuvintele cu mare grijă.

– Încăpățânată ca un catâr, a adăugat doamna de Lisle cu mai puțină reținere. Bărbații aristocrați atrag întotdeauna femei ambițioase, cu dorință de ascensiune pe scara socială, ca ea. Din câte am înțeles, Leopoldo a fost un play-boy în tinerețe și a risipit mari sume de bani la jocurile de noroc, distrându-se din greu și în principal făcându-și toate plăcerile. Nu este chiar surprinzător că mama lui i-a lăsat castelul și cea mai mare parte a averii lui JP Deverill. Ironia face că, dacă l-ar fi moștenit Leopoldo, probabil că soția lui l-ar fi pus la punct și ar fi condus locul ăsta cu cea mai mare eficiență.

– Și nu ați fi avut ocazia să-l cumpărați.

Doamna de Lisle a râs.

– Lordul Deverill mi-a făcut o favoare. Vezi tu, ceea ce face ca acest loc să fie special este istoria lui. Asta le place oamenilor. Câte hoteluri se pot lăuda cu trei sute de ani de apartenență la o singură familie? Barton Deverill l-a construit și JP Deverill l-a pierdut. Anii dintre aceste două momente sunt plini de scandaluri, tragedii, pierderi și iubire. Este o poveste minunată și tu, draga mea, vei scrie cartea cea

mai bună, care se va vinde în toată lumea și oamenii vor veni să-l viziteze cu grămezile. Ochii cenușii i-au strălucit de ambiție. Am băgat sume mari de bani în proiectul ăsta, Margot, pentru că îi cunosc potențialul. America iubește Irlanda. Atât de mulți americani au strămoși aici. Avem o afecțiune specială pentru irlandezi. Hotelul s-a deschis numai de cinci ani, dar avem o reputație solidă și strălucitoare. Vezi tu, faptul că lordul Deverill a apucat vremuri grele și a trebuit să-l vândă îi face pe oameni să-l iubească. Nu este aristocratul retras și fără suflet care și-a exploatat bieții chiriași, băgându-i în groapă în timpul foametei, sau care i-a trimis în America în sicrie plutitoare, ci un bărbat care s-a zbătut sub povara căminului lui ancestral și a fost forțat să se despartă de el. Este o poveste cu mult patos. Tragedia lui e câștigul meu. Oamenii vor să vină aici ca să simtă gustul vieții privilegiate a acestor aristocrați și nu îi detestă, îi compătimesc.

– Cred că lordului Deverill nu i-ar plăcea să știe asta.

– E mai bine decât să fie disprețuit. Ar trebui să accepte situația. Ne-ar plăcea să vină să le vorbească oaspeților noștri. Am putea cere sume exorbitante pentru astfel de cine. Ar putea să stea în picioare și să le spună oamenilor cum era viața când trăia aici. Ar fi fascinați. S-ar putea să se simtă mai bine dacă ar fi în continuare parte din asta.

– L-ați întrebat vreodată dacă ar vrea?

Doamna de Lisle și-a încrețit nasul și a scuturat din cap.

– Nu cred că e în poziția de a vorbi cuiva. Din câte știu, s-a pierdut pe fundul unei sticle de whisky. E păcat. Ar putea câștiga bani frumoși. I-am dat o sumă frumoasă pentru locul ăsta, dar banii nu durează la nesfârșit. Aștept până nu o să-și mai poată plăti facturile și atunci o să fac o înțelegere cu el. Când cartea ta va fi lansată, iar lordul Deverill va vorbi la cinele mele, o să trebuiască să refuz oameni!

Ambiția ei avea ceva dezagreabil, care a făcut-o pe Margot să se teamă pentru JP.

Alana Deverill a ajuns cuprinsă de sentimente contradictorii la casa de pe malul mării, locul în care se născuse. Puține lucruri se schimbaseră. Casa în sine era neschimbată, cu acoperișul cenușiu înclinat și pereții văruiți în alb, la fel și golful și valurile care se înălțau și dispăreau pe suprafața apei. Și-a adus aminte de nenumăratele ocazii în care se plimbase pe plajă când era doar o copilă, căutând crabi în nisip și arici de mare în bălțile dintre stânci. Râsese cu fața bătută de vânt, jucându-se prinselea cu frații ei și plânsese în ploaie când se hârjoniseră, așa cum fac toți copiii. Cu toate astea, cel mai mult plânsese când descoperise scrisorile de dragoste de la Kitty Deverill în geanta de veterinar a tatălui ei. A jurat atunci că

nu avea să-l ierte niciodată pentru că o trădase pe mama ei, numai ca să afle mai târziu că mama ei știuse tot timpul și așteptase plină de răbdare ca pasiunea să se stingă. Alana îl iertase în sfârșit pe Jack, căci nu avea de ce să țină ea ranchiuna, când mama ei nu făcea asta.

Nu-și imaginase niciodată că avea să fie trădată *și ea* în același fel, dar plânsese din nou pe acea plajă când aflase de aventura lui JP cu guvernanta. Spre deosebire de mama ei, nu o acceptase, nu o tolerase și nici nu așteptase să se stingă. Jelise, plânsese și azvârlise toate obiectele pe care le apucase în capul lui de trădător. Declarase că de data asta, odată ce făcuse un jurământ să nu ierte, avea să se țină de cuvânt. Trecuseră paisprezece ani de la divorț și totuși acum, privind spre marea neschimbată, avea senzația că nu trecuse decât o zi de când își azvârlise visele spulberate pe suprafața apei.

Stătea la masa din bucătărie împărtășind noutăți cu părinții ei, mai bătrâni și fragili acum, și cu fiul ei, Colm, care se făcuse mai frumos cu trecerea timpului. Când era acasă, Alana se simțea întotdeauna de parcă nu ar fi plecat. Locul era atât de confortabil de familiar. Atât de ocrotitor. S-a întrebat de ce fugise de partea cealaltă a Atlanticului ca să-și facă o viață acolo, când ar fi putut rămâne în locul pe care îl cunoștea și iubea. Dar nu ar fi putut rămâne în oraș cu JP, fiindu-i frică să nu dea peste el de fiecare dată când s-ar fi dus la cumpărături. Orice irlandez se atașa de New York, iar americanii cu siguranță le făcuseră pe ea și pe fiicele ei să se simtă binevenite. Nu se născuse mama ei acolo, iar tatăl ei își găsise un cămin acolo pentru scurtă vreme? America îi curgea prin vine în aceeași măsură ca Irlanda. Și totuși, stând acum la masă, la aceeași masă la care mâncase, învățase și bârfise în primele două decenii ale vieții ei, Alana trăia un sentiment de apartenență de neegalat, precum și regretul că îl pierduse.

Cei patru s-au bucurat de o masă copioasă cu friptură și cartofi. Emer făcuse o plăcintă cu mere la desert, gătind de la zero șarlota care lui Jack îi plăcea așa de mult. Nu cumpărase pachete de semipreparate, când putea să gătească ea totul.

– Trebuie să-ți spunem ceva, Alana, a spus Emer, așezând pe farfurie linguriță și furculiță.

Alana știa că avea de-a face cu JP.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea în timp ce stomacul îi era cuprins de un sentiment familiar de groază.

Jack a șters și ultimele urme de șarlotă de pe vas cu o linguriță.

– La castel este găzduită o scriitoare, a spus el. Și scrie o istorie a Deverillilor, a zis el direct, pentru că nu credea în îmblânzirea adevărurilor dure.

– JP i-a dat acces la documentele de familie, a adăugat Emer.

Alana a ridicat din umeri.

– Ceea ce reprezintă dreptul lui. La urma urmelor, e un Deverill. Ce legătură are asta cu mine?

– O să aibă multă legătură cu tine când va ajunge la ultimii douăzeci de ani, a spus Jack.

Colm tăcea. Se simțea ca un trădător între ei. Nu voia să recunoască faptul că nu numai că se împrietenise cu scriitoarea, ci își îmbunătățise și relația cu tatăl lui. Știa cât de mult se baza Alana pe susținerea lui. Întotdeauna fusese de partea ei. Acum își dorea să fi rămas neutru.

Alana s-a uitat la fiul ei.

– Ai făcut cunoștință cu această femeie?

– Da, a răspuns el.

– Cum este?

Colm a ezitat. A ridicat paharul de apă și l-a ținut în dreptul buzelor.

– Nu știu, isteață, presupun și…

– Este frumoasă, l-a întrerupt Jack. Frumoasă și vicleană ca o vulpe. Îl are pe JP la degetul mic. Privirea i-a stăruit asupra nepotului lui. Presupun că și pe *tine* te are la degetul mic, a adăugat. Bărbații sunt niște mămăligi în mâinile femeilor precum Margot Hart.

Alana s-a încruntat.

– Vrei să spui că JP dezvăluie toate secretele de familie?

Colm a sărit imediat în apărarea tatălui lui.

– Cred că o ajută să facă cercetări legate de trecutul îndepărtat. Vorbea despre Hermione Deverill ultima dată când am fost acolo.

Privirea Alanei s-a întunecat.

– Dacă va folosi această carte ca să se răzbune pe mine, trebuie să știu.

– Nu avem de unde să știm ce va face, a spus Emer.

– Din experiența mea, puține lucruri sunt mai periculoase decât un bețiv dezlegat la limbă cu un munte de secrete pe care le poate dezvălui, a spus Jack.

– Margot scrie o carte de istorie, nu una de bârfe, a intervenit Colm. A scris o biografie a Evei Peron. O citesc acum și e bună. Este istoric, nu cârcotașă.

A simțit cum se încinge pe sub guler și s-a întrebat de ce se făcuse brusc așa de cald în bucătărie.

Jack a zâmbit.

– Ei bine, ți-ai schimbat părerea, Colm, a meditat el.

Atunci s-a gândit la Kitty Deverill. Unele femei erau pur și simplu irezistibile. A cercetat figura nepotului lui și și-a dat seama în timp ce făcea asta că mai văzuse acea expresie, în oglindă, pe propria față.

– O să vorbesc cu JP, a spus Alana. O să aflu ce se întâmplă. Nu i se poate permite să vorbească în mod oficial despre mine, despre noi și

relația noastră. Nu o să-i permit să mă umilească în mod public.

– Sunt sigur că nu ar face așa ceva, a spus Colm.

Mama lui l-a privit cu o expresie sceptică.

– Serios? a întrebat.

Lui Colm nu îi stătea în fire să-i ia apărarea lui JP. Alana s-a ridicat de pe scaun și a spus:

– Mă duc la el acum.

– Vin cu tine, a sugerat Colm.

– Nu, mă duc singură, a răspuns ea. Asta e ceva ce ne privește pe mine și pe tatăl tău. A oftat. Întotdeauna ne-a privit pe noi doi.

Kitty

Se adună norii la castel și, pentru prima dată, nu au legătură cu mine. Doamna Carbery este cea care bântuie. Domnul Dukelow a angajat o fată nouă din Kinsale, pe nume Annie Dineen, o creatură dulce, ca un șoricel, cu păr drept, castaniu, ochi căprui, anoști, și o gură mică și timidă care nu articulează niciodată ceva interesant. Este o apariție complet neremarcabilă și își îndeplinește îndatoririle făcând paturile și curățenie în camere într-o manieră liniștită și eficientă, fără să atragă vreodată atenția asupra propriei persoane. De fapt, ceilalți membri ai personalului abia dacă o remarcă. Cu toate astea este remarcabilă într-o privință: este intuitivă. Este unul dintre acei oameni rar întâlniți care simt vibrațiile fine de care majoritatea oamenilor sunt inconștienți, dar, spre deosebire de bunica mea și de mine, care în timpul vieții ne tratam darul cu nonșalanță, ea se teme de el. Îl blochează îngânând ceva de fiecare dată când simte temperatura scăzând în încăpere sau simte o prezență în spatele ei din pricina firelor de păr care i se ridică pe ceafă. Dacă aș fi vie, i-aș explica că nu are de ce să se teamă. Nu există nici un spirit malefic aici, numai entități blânde, care au grijă de cei dragi care vin și pleacă din hotel, sau cei ca doamna Carbery și ca mine, care am rămas blocate între lumi, fie din greșeală, fie pentru că am ales. Totuși Anne nu cunoaște diferența dintre fantome, suflete legate de pământ și spirite, iar eu nu sunt în poziția în care să-i pot spune. Crede în stafii în cearșafuri albe și fantome fără capete care ar putea să-i facă rău. Aș vrea să-i șoptesc la ureche că poate castelul Deverill nu este locul ideal de muncă pentru ea, dar are nevoie de bani și este dispusă să suporte scârțâielile și gemetele care o acompaniază de-a lungul rutinei zilnice. Cu toate astea, doamna Carbery din încăperea cu lenjerie, este o cu totul altă poveste.

Doamna Carbery se împacă greu cu ideea că e moartă. După ce a petrecut zeci de ani într-o stare ca de vis, îndeplinindu-și sarcinile zilnice într-o realitate pe care și-a creat-o singură, începe să se trezească. Iluzia tremură și se estompează ca reflexiile pe apă. Începe să trăiască în același tărâm ca mine și nu-i place deloc.

– Castelul Deverill este un hotel, spuneți? m-a întrebat derutată când am încercat să-i explic. Fugiți de aici, don'șoară Kitty. Presupun că având în vedere toți oaspeții domniei sale, se poate să lase uneori impresia asta. Deși, ce știu eu? N-am pus niciodată piciorul într-un hotel.

– Castelul nu mai aparține unui Deverill, am început.

La această declarație și-a făcut cruce cu o expresie îngrozită pe față.

– Atunci vă întreb ce s-a ales de domnul și doamna Deverill, vreau să știu. Domnul să-i păzească și să-i protejeze de orice rău.

– Au murit cu mult timp în urmă. Îți aduci aminte de incendiu, nu-i așa, doamnă Carbery?

S-a încruntat și o expresie îngrijorată i-a întunecat fața.

– Incendiul… a murmurat ea, pescuind amintirea de undeva din profundul ființei ei.

Cu siguranță o îngropase, împreună cu moartea bunicului meu, Hubert, care era șeful ei.

– Și îți aduci aminte de bunica mea, Adeline, care a înnebunit în turnul de vest, singura parte din castel care a supraviețuit incendiului? Cu siguranță îți aduci aminte de moartea ei?

Ridurile de pe fruntea ei au tremurat în timp ce căuta și acea amintire în apele tăcute și liniștite ale subconștientului ei. Mi-am dat seama atunci că incendiul, morțile bunicilor mei și cea a preaiubitului ei fiu o făcuseră să-și piardă mințile și s-o determine ca, moartă fiind, cumva să creeze și să locuiască în această lume iluzorie.

Atunci s-a uitat la mine cu o privire terorizată pe când ceața se ridica, iar imaginile ieșeau la suprafață una câte una, pentru a dezvălui adevărul pe care îl ascunsese chiar ea.

– Într-adevăr îmi aduc aminte incendiul, a șoptit ea, uimită că fusese capabilă să-l uite. Îmi aduc aminte că am format un lanț uman și am adus găleți de apă, dar erau inutile în fața focului. Întreaga clădire era cuprinsă de foc și nu aveam altceva de făcut decât să urmărim cum locul pe care îl iubeam era distrus. Și-a dus o mână la gură. Ce s-a întâmplat după aceea? Nu-mi aduc aminte… Nu pot…

Am îngenuncheat în fața scaunului ei și am apucat-o de mână. Era ca și cum s-ar fi trezit dintr-o comă și ar fi trebuit să se confrunte în plin cu trauma care era cauza stării ei.

– Ai rămas acasă, doamnă Carbery, i-am spus eu cu blândețe. Fiica ta, Bessie, a avut grijă de tine. Îți aduci aminte de Bessie, nu-i așa? Era numai o copilă, dar a avut grijă de tine ca o micuță mamă.

Doamna Carbery și-a îngustat privirea, forțându-și mintea să recupereze și să confrunte acele amintiri dureroase.

– Bessie, da, mi-o amintesc pe Bessie a mea. Unde este acum?

– Încă trăiește.

– Dar fiul meu a fost ucis. Ochii i s-au umbrit. Fiul mi-a fost luat.

Și-a dus din nou mâna la gură, oprind suspinul adus de suferință.

– Fiul tău a murit în războiul civil și tu ai murit la scurt timp după aceea.

A suspinat, resemnată.

– Deci este adevărat. Chiar sunt dusă. A dat din cap, nevenindu-i să creadă. Nu mă simt diferit. Inima mă doare și acum. A luat mâna de la gură și și-a dus-o la piept. Încă doare aici. Ar trebui să mai doară acum, că sunt moartă?

– Inima este sufletul tău, doamnă Carbery. Sufletul nu moare niciodată.

– O, dacă asta e moartea, atunci nu o vreau, s-a jelit ea. Cum rămâne cu raiul, atunci? Raiul cum e?

Și nu am putut s-o ajut. Știa că era moartă, dar nu a fost învăluită de liniște, așa cum am crezut că avea să se întâmple. Mă așteptam să știu foarte bine cum s-o trimit pe calea ei, dar nu a fost așa. Nu am putut. S-a uitat la mine îngrozită.

– Raiul este locul în care te vei duce tu…, am început, dar nu m-a crezut.

– Am fost rea. Trebuie să fi fost rea, a bălmăjit ea.

– Nu ești rea, doamnă Carbery. Ești doar pierdută, i-am spus

– Și dumneavoastră? mi-a aruncat ea în față. Cum rămâne cu dumneavoastră?

– Și eu sunt pierdută, am răspuns, și m-am îndoit de mine pentru prima dată.

Refuzasem să merg mai departe. Era posibil ca atunci când m-aș fi hotărât că sunt gata, să nu-mi mai găsesc drumul spre casă?

Acum doamna Carbery creează haos. Biata Annie Dineen refuză să intre în încăperea cu lenjerii. Spune că este bântuită. Se plânge că e frig și este locuită de o femeie furioasă care țipă la ea să o lase în pace de fiecare dată când se duce acolo ca să ia lenjerii curate pentru paturi. Acum că doamna Carbery știe că e moartă, este hotărâtă să facă în așa fel încât toată lumea să fie la fel de nefericită ca ea. Dacă eu zgâlțâiam clanțele ca să-i sperii pe oameni, ea trântește toate ușile ca o nebună. Din fericire pentru hotel, de cele mai multe ori nu reușește să se facă auzită. Are mintea împrăștiată și nu înțelege deloc cum funcționează lucrurile. Nu o voi lumina. Dar pentru biata Annie Dineen, care o poate vedea, frica doamnei Carbery este o problemă reală. Am auzit-o pe doamna de Lisle dându-i instrucțiuni clare domnului Dukelow de a lămuri aceste presupuse incidente cu fantome.

– Nu vreau ca personalul să-mi sperie oaspeții, a spus ea cu fermitate. Fă ceva în legătură cu asta imediat!

Nu sunt sigură ce ar putea să facă.

Sunt atrasă de cabana de vânătoare, unde Alana a apărut pe neașteptate ca să vorbească cu JP. Când doamna B deschide ușa, fosta soție a lui JP nu așteaptă să fie invitată. O salută cu multă căldură, dar scurt, pe bătrâna menajeră, și intră direct în casă înainte ca doamna B să se poată gândi la ceva ce ar putea spune ca s-o oprească. Privește alarmată în timp ce Alana înaintează pe coridor spre bibliotecă. Știe unde să-l găsească pe JP.

Acesta o aude apropiindu-se înainte să o vadă și energia i se contractă. Dacă ar fi avut carapace, ca o broască țestoasă, s-ar fi retras în ea. Îngheață la biroul lui, cu stiloul în echilibru deasupra scrisorii pe care o compune și cu ochii căscați de anticipare. Știe că e ea. Se aștepta, nu, se *temea* de asta. Și nu are nici o îndoială vizavi de motivul pentru care a venit.

O clipă mai târziu, Alana e în pragul ușii. JP ridică bărbia.

– Bună, Alana, spune cu răceală.

Alana își pune mâinile în șolduri. Furia plutește ca o miasmă în jurul ei, pe care o văd la fel de clar cum văd ceața.

– Trebuie să vorbim, spune ea.

JP se ridică rigid în picioare și se duce la șemineu. Ridică un buștean din coș și îl aruncă pe grătar. Câștigă timp. Dar nu poate decât să amâne inevitabilul.

– Vrei să bei ceva? Un ceai?

– Nu voi sta mult, spune ea răspicat.

Cred că simte că emană mai multă putere stând în picioare, așa că nu se așază. La urma urmei, nu a venit în calitate de oaspete. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de când a fost oaspete în această bibliotecă, când părinții mei trăiau aici. Pe vremea aceea erau fericiți. *Toți* eram fericiți pe vremea aceea.

– Am auzit că la castel e cazată o scriitoare, spune ea. Și că scrie o carte despre familia noastră.

– Este adevărat, spune JP.

Stă cu spatele spre foc. Bușteanul trosnește și sfârâie în spatele lui, fiind cuprins de flăcări. JP aprinde o țigară cu mâini tremurânde.

– Am înțeles că i-ai permis să se uite prin documentele de familie. Este un gest foarte generos.

– Așa am făcut.

– De ce ai face așa ceva? Fața Alanei zvâcnește de furie. Nu înțeleg de ce i-ai da voie dușmanului în casa ta și i-ai da libertate totală să scormonească prin istoria familiei tale. De ce ai face așa ceva?

– Cred că va face o treabă bună, răspunde el.

Trage un fum din țigară. Degetele celeilalte mâini zvâcnesc din cauza agitației. Știu că e disperat după o băutură. Dacă ar fi știut despre venirea Alanei, ar fi dat peste cap jumătate de carafă de whisky ca să se pregătească. Dar acum este treaz și se luptă să facă față

situației.

– Nu știi nimic, JP. El dă să vorbească, dar îl întrerupe. Cât de bine o cunoști pe femeia asta? Nu o cunoști. Abia ai întâlnit-o. Nu știi ce o să facă cu informațiile pe care i le dai. Cu siguranță va dori să scrie o carte care se vinde. Scandalul vinde, JP, iar ea va dori să-și umple cartea cu scandaluri. Știe despre aventura lui Kitty cu tatăl meu?

Am fost așa de concentrată asupra dezintegrării mariajului dintre Alana și JP și asupra vânzării castelului, încât nu am mai luat în considerare aventura mea cu Jack. Dar Alana are dreptate. Dacă Margot află despre asta, biata Emer va fi rănită din nou. Deși sunt moartă, sunt sigură că rana pe care a provocat-o inimii ei această trădare nu s-a vindecat complet. Cum ar putea? Alana are grijă de mama ei.

– Și cum rămâne cu sinuciderea lui Archie? continuă ea. Celia trăiește. Te-ai gândit la ea? Nu va dori ca această tragedie să fie dezgropată și să se scrie despre ea în așa fel încât să poată afla întreaga lume despre ea. Și homosexualitatea fratelui tău vitreg? Dacă-ți imaginezi că femeia asta nu va pomeni despre toate aceste lucruri în cartea ei, trebuie să te gândești mai bine. Dacă își face bine treaba, o să le scoată pe toate la lumină. Sunt destui oameni în jur care o să-i ofere bârfe. Să nu-ți faci iluzii cum că ar fi prietena ta. Va fi prietena ta numai atât timp cât va avea nevoie de tine. Apoi o să dispară înapoi în Anglia și n-o să mai vezi nici urmă de ea. O să facă o avere din carte, iar tu o să te faci de râs. Și cum rămâne cu noi? Vrei ca toată lumea să știe de ce s-a destrămat mariajul nostru? Chiar vrei? Pentru că eu nu vreau, JP.

JP se holbează la ea. Își caută cuvintele, dar nu le găsește. L-a lăsat cu fața roșie și zbătându-se ca un pește pe uscat.

– De dragul copiilor noștri, JP, întrerupe imediat orice contact cu ea. Apoi expresia i se schimbă. Se uită la el fără ezitare și îi observ o reală compasiune în privire. Nu m-am măritat cu un prost, spune ea cu blândețe. Dar mi-e teamă că asta ai devenit.

– Nu ai nici un drept să vii aici și să-mi spui ce să fac, Alana, exclamă el și mă face să mă gândesc la un câine încolțit și la felul în care ar mârâi și geme, cu spatele la perete și fără posibilitatea de a scăpa.

– Am dreptul, pentru că sunt mama copiilor tăi. Am tot dreptul să-i protejez. Și te protejez și pe tine, chiar dacă nu-mi vei mulțumi vreodată pentru asta.

– Mă protejezi de ce? întreabă el cu un râs amar.

– De tine însuți. Se uită la el. Nu mai am nimic de spus, adaugă.

– Doamna B o să te conducă.

– Pot să ies și singură, îl corectează ea și iese din încăpere.

Ochii lui JP poposesc asupra locului unde a stat Alana, ca și cum

femeia ar fi lăsat o amprentă acolo. Ezită puțin, apoi se îndreaptă spre tava cu băuturi. Își toarnă un pahar mare de whisky, după care îl dă peste cap. Pe covor cade scrum din vârful țigării lui, dar nu observă. Își toarnă încă un pahar. Este chinuit de vină. Sigur că vrea ca Margot să relateze versiunea lui asupra lucrurilor, dar acum mi-e clar că vrea de asemenea să provoace suferință. Este o ființă rănită care se răzbună pe cei apropiați, în speranța că vor suferi la fel ca el. Asta fac oamenii nefericiți.

Duce carafa și paharul gol la fotoliu, unde se așază și privește în gol în foc. Își reumple paharul, se lasă pe spate și oftează din greu.

Alana are dreptate, nu s-a măritat cu un prost. Cum de s-a ajuns aici?

Capitolul 11

În acea după-amiază s-a pornit o furtună care lovea stâncile și biciuia marea, care se ridica în valuri înalte cât niște clădiri. Vânturi fioroase șuierau în jurul zidurilor castelului, iar ploaia se izbea de ferestre ca mii de gheare mici, care zgâriau ca să pătrundă înăuntru. În hotel domnea o senzație de disconfort. Oasele clădirii trosneau și mugeau și toată lumea vorbea în șoaptă, ca și cum oamenii ar fi fost agitați din cauza unei prezențe nevăzute care pândea pe coridoare. Margot se hotărâse să stea lângă foc în salonul de desen al castelului și să citească din notițele pe care le luase. O menajeră palidă a venit să tragă draperiile, blocând întunericul și furtuna. Margot și-a ridicat ochii din hârtii și a privit-o. Cunoștea cea mai mare parte a personalului hotelului de-acum și era considerată în mare măsură parte din mobilier. Fata i-a zâmbit, dar a știut că nu e cazul să intre în vorbă. Cu toate astea, Margot a sesizat din expresia îngrijorată de pe fața ei că ceva nu era în regulă.

– Totul e în ordine, Evie? a întrebat ea când menajera s-a apropiat ca să mai arunce un buștean în foc.

Evie s-a uitat de jur împrejur ca să se asigure că nu avea s-o audă nimeni.

– E vorba de Annie, din nou, a șoptit ea. Are o cădere nervoasă serioasă, asta face.

– Iar e vorba de fantome?

– Cred că e furtuna. Furtunile întotdeauna înspăimântă oamenii. Noi, irlandezii, suntem niște oameni superstițioși. A zâmbit poznaș. Problema e că un loc vechi ca ăsta întotdeauna va fi bântuit, nu-i așa?

– Nu este chiar așa de vechi, a corectat-o Margot. Celia Deverill l-a reconstruit în 1920.

– Dar tocmai asta-i chestia. Este pe locul vechiului castel, iar ăla a fost construit în secolul al șaptesprezecelea. Nu contează de câte ori este reconstruit, energia vechii clădiri este aceeași, ca o amprentă. Sub toate astea se găsește o magie foarte veche.

„Doamne Dumnezeule!“, s-a gândit Margot, dar s-a abținut să-și dea ochii peste cap.

– Deci nu ți-e frică de această magie veche?

– Sigur că nu! Chestiile astea mi se par fascinante. Câte lucruri sunt pe care nu le putem vedea? Încă nu am văzut o fantomă, dar jur că uneori simt ca și cum aș fi urmărită.

Margot s-a gândit la prietenul ei, Dan Chambers. Oare de ce de fiecare dată când cineva pomenea de o fantomă, se gândea la el? A închis agenda și s-a ridicat în picioare. Poate exista o modalitate de a exploata aceste așa-zise fantome, de a profita de ele pentru binele afacerii doamnei de Lisle. Dacă toată lumea credea că locul era bântuit, de ce să nu se profite de asta?

A găsit-o pe doamna de Lisle în salonul ei privat, la o întâlnire cu domnul Dukelow și asistenta ei personală, Jennifer, care era o tânără americană rafinată, cu piele măslinie impecabilă și ochelari. Întâlnirea părea informală. Beau ceai și cel puțin domnul Dukelow se înfrupta dintr-un platou cu biscuiți. Jennifer era așezată în vârful scaunului, cu agenda deschisă și stiloul pregătit. Doamna de Lisle stătea într-un fotoliu, cu o ceașcă într-o mână, farfuria în cealaltă, cu aerul că nu făcea altceva decât să se bucure de o după-amiază plăcută în compania prietenilor.

– Pot să vă deranjez o clipă? a întrebat Margot din ușă, gândindu-se că, dacă nu se obosiseră să închidă ușa, nu i-ar fi deranjat să fie întrerupți.

– Te rog, intră, a spus doamna de Lisle cu un zâmbet pe față. Tocmai vorbeam despre furtună. Mă bucur că nu zbor în după-amiaza asta.

– O să se potolească până mâine, a liniștit-o domnul Dukelow.

– Prognoza este bună pentru mâine, a adăugat Jennifer cu convingere. De fapt, spun că norii se vor împrăștia până în zori și la jumătatea dimineții va ieși soarele.

– Am o idee care s-ar putea să vă intereseze, a început Margot.

– Ia loc, Margot! a spus doamna de Lisle.

Margot s-a așezat pe canapea alături de domnul Dukelow, care s-a întins după încă un biscuit. Margot își dădea seama că avea emoții. Nu avea silueta cuiva care dădea iama în biscuiți.

– Deci, care este ideea asta a ta, Margot? a întrebat doamna de Lisle cu capul aplecat într-o parte și un rid provocat de curiozitate format în pielea fină dintre sprâncene.

– Ei bine, mi se pare că sunt mulți oameni care cred că acest castel este bântuit, a răspuns ea. Și mulți agreează ideea de fantome. Poate asta este ceva ce ați putea exploata.

Doamna de Lisle și-a îngustat privirea.

– Continuă.

– Am un prieten care este medium. Are foarte mult succes. Am fost la unul dintre evenimentele lui, în urmă cu niște ani, la Societatea

Regală de Geografie din Londra și lumea venise buluc. Sunt sceptică, dar chiar și eu am fost uimită de informațiile pe care le-a primit de la spiritele din viața de apoi. Adică, eu imediat găsesc explicații pentru astfel de lucruri, dar pot spune cu sinceritate că de acea dată nu am găsit nici una. A fost extraordinar.

Doamna de Lisle s-a gândit la asta o clipă. Nu avea nici o importanță dacă credea în lumea spiritelor. Dacă ar fi putut scoate bani, ar fi crezut în orice.

– Nu e o idee rea. În loc să încercăm să negăm lucrurile ciudate, am putea să facem un spectacol din ele. Bine gândit, Margot. Îmi place. Am putea să-l invităm aici pe prietenul ăsta al tău. Am putea găzdui un medium. A zâmbit cu viclenie. Dacă este cu adevărat bun, poate să ne scape de fantomele mai puțin atrăgătoare care par să-mi sperie personalul.

A râs, iar domnul Dukelow și Jennifer s-au amuzat împreună cu ea.

– Cum este acest prieten al tău? a continuat ea.

– Îl cheamă Dan Chambers. Are aproape șaizeci de ani, cred. Este prezentabil, șarmant, carismatic. Exact genul de persoană care poate face bine hotelului dumneavoastră. Este ca lumina pentru fluturii de noapte. Oamenii îl plac foarte mult.

– Cum l-ați cunoscut? a întrebat domnul Dukelow, încercând să-și revină.

– Ne-am cunoscut cam acum șapte ani în Montana, dacă vă puteți imagina. Făceam un profil al lui Ralph Lauren, iar el găzduia o tabără acolo. Este un om bun. Dacă există cineva care vă poate convinge că fantomele sunt reale și prezente, el este acela.

Doamna de Lisle s-a întors către Jennifer.

– Ia numărul lui de la Margot, bine? Află dacă este disponibil să vină pentru o săptămâna primăvara. Sunt de acord cu Margot. I-a zâmbit. Am putea să folosim aceste așa-zise fantome în avantajul nostru.

În acel moment s-a auzit o bătaie în ușă. Era Roisin.

– Mă scuzați, doamnă de Lisle, dar este un apel telefonic pentru domnișoara Hart. Femeia spune că este urgent.

Margot nu-și imagina ce ar fi putut fi. Nu avea cum să fie mama ei și era puțin probabil să fie Dorothy, deoarece vorbiseră în seara precedentă.

– De unde să vorbesc? a întrebat ea, ridicându-se.

– Pot să vă fac legătura la acest telefon, a sugerat Roisin.

Dar Margot știa că nu ar fi avut parte de intimitate.

– O să vorbesc de la recepție, a spus ea, scuzându-se și urmând-o pe Roisin pe coridor.

Când a dus receptorul la ureche, vocea tremurată a doamnei B a răsunat panicată de la celălalt capăt al firului.

– O, Margot, sunt eu, Bessie. Este vorba de stăpânul. E într-o stare îngrozitoare. Nu știu ce să fac. Am încercat să-l sun pe conașul Colm, dar a intrat robotul. Am lăsat un mesaj, dar nu pot fi sigură că o să-l asculte și chiar am nevoie de ajutor. Stăpânul a dus sticla la gură, Margot. Este supărat. Nu știu ce să fac. Nu am știut pe cine altcineva să sun.

– Este în ordine, Bessie. Vin acum.

– Îmi pare rău să te scot din casă într-o noapte ca asta, dar este într-o stare îngrozitoare.

– Puțin vânt și ploaie nu mă sperie pe mine, Bessie. Stai cu el și vin cât de repede pot.

– Dumnezeu să te ocrotească, Margot!

Margot s-a grăbit în camera ei, și-a scos paltonul și o pălărie din șifonier și a schimbat pantofii cu o pereche de cizme. Avea o presimțire familiară pe când își croia drumul în jos pe scări, până în hol. Avea stomacul chircit și gâtul sugrumat. Da, știa că trebuia să sară în ajutorul lui JP. Nu putea s-o lase pe biata doamnă B să gestioneze drama de una singură. Știa foarte bine cum era *asta*. Și o parte din ea voia să-i sară în ajutor. Chiar *avea nevoie* să facă asta.

A ieșit în furtună. Cu capul aplecat și pălăria din lână trasă în jos peste frunte, s-a luptat să ajungă la mașină. Era al naibii de frig, iar noaptea era întunecată ca cerneala. A băgat cheia în ușă, apoi a urcat în mașină. Farurile luminau ploaia și tufișurile, iar copacii din apropiere erau îndoiți de vânt. Nu era o noapte în care să ieși, dar nu avea de ales. Lui Margot nu-i lipsea curajul și nimic nu se compara cu un strigăt disperat după ajutor care s-o pună în mișcare. Acum era femeie, nu o fetiță. De data asta avea ocazia să facă lucrurile diferit.

A ieșit pe poartă, intrând pe alee. Crenguțe și frunze ude erau răspândite peste tot pe asfalt, iar bălțile luceau în lumina farurilor și stropeau zgomotos pe când le traversa. A avut grijă să conducă încet, fiind atentă la copacii care mărgineau drumul, în cazul în care vântul ar fi azvârlit o creangă în calea ei. Nu i-a luat mult să ajungă la cabana de vânătoare. A parcat cât de aproape a putut de ușă. Probabil că doamna B o așteptase în hol, pentru că imediat ce s-a dat jos din mașină, ușa casei s-a deschis și fața palidă, rotundă, a bătrânei a apărut nerăbdătoare în crăpătura ușii.

Margot s-a grăbit înăuntru.

– Ce noapte oribilă! a exclamat doamna B, ajutând-o să se dezbrace de palton și pălărie. Ești udă leoarcă, drăguță.

– Sunt bine, mulțumesc. Unde este?

– În bibliotecă.

Margot aproape că a alergat de-a lungul coridorului, îngrozită și cu inima la gură la perspectiva întâlnirii. Se aștepta să-l găsească pe JP

prăbușit în scaunul lui, în amorțirea beției, dar ceea ce a găsit era mult mai alarmant.

Camera era într-o dezordine îngrozitoare, ca și cum JP ar fi luat toate obiectele la care ajunsese și le-ar fi aruncat pe jos. Cărți, obiecte de decorațiune, lămpi, poze. Numai focul rămăsese neatins. Strălucea calm în grătar, flăcările aurii și purpurii învăluind cu blândețe bușteni și cenușa, ca și cum ar fi fost o după-amiază oarecare, liniștită, de iarnă. JP stătea în mijlocul camerei, prăbușit pe covor, cu spatele sprijinit de canapea, cu picioarele întinse și bărbia în piept. În mână îi atârna o sticlă goală de whisky.

Margot a îngenuncheat lângă el și l-a atins delicat pe umăr.

– JP, a spus ea, sperând să-l trezească din amorțeală. L-a scuturat. Haide, JP. Trezește-te!

Acum doamna B i s-a alăturat.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Margot.

Doamna B și-a ascuțit buzele.

– A fost vizitat de doamna Alana, asta s-a întâmplat.

– Înțeleg. Presupun că s-au certat.

– Nu-mi place să trag cu urechea, Margot, dar nu am putut să nu aud unele dintre lucrurile care au fost spuse.

Margot a privit-o neclintită.

– Îmi imaginez că a fost vorba despre mine și de cartea pe care o scriu.

Doamna B a dat din cap.

– Mi-e teamă că da. Doamna Alana era foarte supărată.

– Ce mai pereche! A oftat. Asta nu avea cum să nu se întâmple. Îmi imaginez că vede cooperarea lui cu mine ca pe o trădare îngrozitoare. Nu o învinuiesc. Și eu aș reacționa la fel. Știi, nu intenționez să rănesc pe nimeni scriind această carte, Bessie, a adăugat ea. Nu vreau să învrăjbesc familia.

– Nu ai putea să faci lucrurile mai rele decât sunt deja, a spus doamna B, dar Margot știa că nu era adevărat.

O pală de vânt a suflat pe hol până în bibliotecă pe când ușa din față s-a deschis, apoi s-a trântit. Margot a privit-o pe doamna B și s-a încruntat. Dar doamna B știa cine e și nu a fost deloc surprinsă când, o clipă mai târziu, Colm a intrat în încăpere.

– Ce s-a întâmplat? a vrut el să știe.

Doamna B s-a dat la o parte ca să-l lase să treacă.

– Este inconștient, i-a spus Margot.

Colm a îngenuncheat lângă tatăl lui și i-a căutat pulsul. A dat din cap și a oftat. Nu și-a articulat dezamăgirea, dar era clar din expresia îngrijorată de pe fața lui că era greu încercat.

– Hai să vedem dacă putem să-l ducem sus și să-l băgăm în pat, a

spus el.

– S-a mai întâmplat așa ceva? a întrebat Margot.

– Nu din câte știu eu, a răspuns Colm.

– Nu în halul ăsta, a spus doamna B încet. Nu l-am mai văzut niciodată așa de supărat. A fost ca și cum dintr-odată și-ar fi pierdut orice urmă de voință.

Colm știa care era lucrul care-l adusese în halul acela. I-a aruncat doamnei B o privire plină de înțelegere. Ea i-a răspuns zâmbind cu înțelegere și compasiune – un zâmbet care conținea toată iubirea și loialitatea pe care le simțise pentru el încă din copilărie. Un zâmbet care a rămas constant în timp ce toate celelalte lucruri din viața lui fuseseră spulberate de frământarea căsniciei părinților lui.

– Te simți puternică, Margot?

– O să încerc, a răspuns ea.

Și-au așezat brațele lui JP peste umeri și jumătate l-au târât, jumătate l-au cărat în sus pe scări. Din cauza mișcării, bărbatul s-a trezit, dar mintea îi era tulburată de ceață. A încercat să vorbească, dar cuvintele erau incoerente și neclare. Măcar încerca să meargă, ceea ce a fost de ajutor în timp ce Colm și Margot se luptau să-l ducă în dormitor.

Odată ajuns în pat, Margot i-a lăsat pe doamna B și pe Colm să-l dezbrace de hainele pătate și să-l bage sub așternuturi. S-a dus la parter și a început să strângă în bibliotecă. O senzație de greață îi cuprinsese stomacul, ca o baltă de catran care începe să bolborosească. Era de parcă s-ar fi aflat întotdeauna acolo, sub pojghița negării, ca un vulcan adormit în așteptarea unui impuls care să declanșeze erupția. Iat-o, încercând din nou să salveze pe cineva care cel mai probabil nu putea fi salvat, și luând asupra ei problema altcuiva.

Margot a început să plângă în timp ce punea cu mișcări lente cărțile în bibliotecă și obiectele de decorațiune pe mese. Focul se transformase în cărbuni care străluceau liniștitor în grătar. A mai așezat un buștean înăuntru și l-a urmărit o vreme în timp ce s-a afumat, a trosnit, pentru ca în cele din urmă să se aprindă. Acolo a găsit-o Colm, privind cu tristețe flăcările, pe când se lupta cu o senzație îngrozitoare de déjà-vu.

– Mulțumesc pentru că ai venit, Margot, a spus el, trecându-și privirea prin încăpere cu un sentiment sufocant de neajutorare.

Cum ar fi putut el să vindece pe cineva atât de distrus?

Margot s-a șters la ochi și s-a întors cu fața la el.

– Nu e bine, nu-i așa?

– Nu este problema ta. De ce nu te întorci la hotel? O să strâng aici împreună cu doamna B. Ai ajutat destul.

– Nu, ajut și eu. Nu am altceva de făcut. În afară de asta, m-am

atașat oarecum de tatăl tău.

– Nu te-ai atașat deloc de el. Probabil nu ar fi trebuit să te invite așa de repede în casa lui. Nu sunt sigur de ce a făcut-o. Mama a înnebunit.

– Mi-am imaginat. Îmi pare rău.

– Era inevitabil.

Nu a adăugat că-l făcuse să-i promită că n-o s-o mai vadă pe Margot.

Doamna B a apărut în ușă cu o față palidă.

– Nu l-am văzut niciodată în halul ăsta, a spus ea cu o privire plină de tristețe. A ridicat o veioză de pe covor și a așezat-o pe masă. I-a căutat abajurul. Nu știu ce să fac. Este așa de dureros să urmăresc cum se autodistruge, știind ce bărbat a fost.

Margot a închis ochii pentru o secundă. Acesta era momentul în care ar fi trebuit să plece, s-a gândit ea. Colm îi spusese să-i lase să se ocupe ei în continuare. O persoană înțeleaptă asta ar fi făcut. Chiar nu era problema ei. Dar ceva din interior nu a lăsat-o să-l abandoneze pe JP.

– Îți spun eu ce să faci, a spus ea cu fermitate, cu mâinile în șolduri, aruncându-se în locul din care nu mai exista cale de întoarcere. Iei toate sticlele de alcool din casă și le verși în chiuvetă. Apoi îi spui adevărul despre ce a făcut alcoolul din el și îl faci să se simtă rușinat. Și cel mai important, a spus ea cu blândețe, îi oferi ceva pentru care să merite să se facă bine.

– Nu are nimic, a spus doamna B cu disperare.

– Nu este adevărat că nu are nimic, a răspuns Colm, ridicând bărbia. Mă are pe mine.

Margot și-a dus mâna la gură și a simțit din nou lacrimile curgându-i.

– Îmi pare rău, a bălmăjit ea.

S-a întors cu spatele și a găsit pe jos un porțelan spart pe care s-a aplecat să-l strângă.

– Vrei să ne faci niște ceai, doamnă B? a întrebat Colm.

Doamna B a dat din cap cu înțelegere și a părăsit în liniște camera.

– Ești bine, Margot?

Margot a inspirat adânc.

– Tatăl meu m-a avut pe *mine*, i-a spus ea fără ocolișuri. *Numai* pe mine.

Colm s-a dus lângă ea și i-a luat porțelanul spart din mâini.

– Vino și stai jos. Putem strânge mai târziu. A urmărit-o în timp ce și-a șters nasul cu dosul palmei. Dacă aș avea o batistă, ți-aș da-o.

Margot a zâmbit.

– Dacă ai avea o batistă, nu aș lua-o, pentru că prefer de o mie de ori mâneca mea.

El a chicotit la gluma ei și s-a dus să se așeze în fotoliul tatălui său. Margot s-a așezat cu picioarele încrucișate pe covor, în fața focului. Pentru o clipă au stat în liniște, ascultând trosnetele liniștitoare ale focului, întrebându-se ce să facă mai departe.

– Deci din cauza asta îți pasă așa mult de tatăl meu. Pentru că și tatăl tău a fost alcoolic, a spus el în cele din urmă, alegându-și cuvintele cu grijă, în cazul în care ea ar fi vrut să închidă subiectul.

Margot a dat din cap și în loc să se abțină, așa cum făcea întotdeauna, a început să-i povestească totul. Poate focul a fost cel care a scos totul din ea sau poate a fost felul în care Colm și-a înclinat capul într-o parte, ascultând-o cu adevărat. Puțini oameni au abilitatea de a asculta. Oricare ar fi fost motivul, Margot a început să vorbească

– Tatăl meu a fost alcoolic cea mai mare parte a vieții mele, i-a spus ea. Aveam paisprezece ani când a murit. Eu am fost cea care l-a găsit într-o dimineață când eram pe punctul de a pleca la școală. Murise în somn. Ginul a fost cel care i-a pus capac. Întotdeauna era vorba despre gin. Mama renunțase de mult la el și plecase la Paris cu iubitul ei, un muzician jegos, cu șapte ani mai tânăr decât ea. Tata și cu mine eram singuri. Am încercat să-l salvez. A privit în foc și a oftat. Dar nu poți ajuta pe cineva care nu vrea să fie ajutat, a continuat ea. S-a întors și s-a uitat la Colm. Avea ochii strălucitori și plini de durere. JP îmi amintește foarte mult de el. Tata nu era un bețiv agresiv. Sigur, avea momentele lui, dar în mare era un bețiv jalnic. Nu făcea altceva decât să cadă în scaunul lui, așa cum face tatăl tău. Este o chestie deplorabilă, tristă și așa o irosire. Vărsam în mod constant sticle în chiuvetă, dar se pricepea să le ascundă. Le găseam în cele mai ciudate locuri. Le punea chiar și în rezervorul de la toaletă. Vreau să spun, era nebun. Când nu încercam să-l salvez, eram la școală, rămânând în urmă cu lecțiile și având dificultăți în a-mi face prieteni pentru că nu puteam invita pe nimeni acasă. Mi-era rușine cu el și mă simțeam oarecum întinată din cauza lui. Margot a chicotit amar. Așa că inventam povești. Le spuneam oamenilor că era un tată extraordinar. Că mă răsfăța, că eram foarte asemănători, dar adevărul era că-i păsa mai mult de ginul lui decât de mine. Până la urmă, cred că nu m-a cunoscut deloc. Eram o pacoste pentru el. Obstacolul în calea plăcerii lui. Personajul negativ. Și singurul lucru pe care mi-l doream era să fie bine, la fel ca tații altor copii.

– Ce meserie avea?

– Era jurnalist, și încă unul bun. Avea o rubrică într-un ziar național și era foarte respectat. Pentru multă vreme a fost ceea ce se poate numi un alcoolic funcțional, cam ca JP. Dar apoi chestia asta pur și simplu a pus stăpânire pe el. În secunda în care l-am văzut pe tatăl tău, am știut exact cum este. Am crezut că mă pot detașa, să fac

cercetare pentru carte fără să mă implic. Dar nu-i pot întoarce spatele unui om care are nevoie de ajutor așa cum are el nevoie. Așa cum avea nevoie tatăl meu. Nu l-am putut salva pe tata, dar poate reușesc să-l salvez pe JP.

A scos un hohot amar de râs, știind cât de ridicolă era afirmația ei. Nici dacă l-ar fi salvat pe JP nu l-ar fi avut pe tatăl ei înapoi.

– Nu sunt sigur că este cu putință, Margot, a spus Colm cu blândețe. Ceea ce vrei să faci este un lucru nobil, dar nu cred că este capabil să-și schimbe viața.

Margot s-a răsucit cu fața spre el, aruncându-i o privire înflăcărată.

– Vezi tu, aici te înșeli. În ultimele câteva săptămâni s-a produs o astfel de transformare. A ieșit la călărit, s-a dus în grădină. A început să fie interesat de viață și să-i placă persoana care a început să devină. Totul mergea așa de bine. Nu poți să susții că seara trecută, când a jucat Rabbits, nu a fost cel pe care îl știai odinioară.

– Este adevărat. Am observat. În mod evident a fost o schimbare în felul în care ne-am înțeles.

– Apoi a apărut mama ta și, deși nu știu ce i-a spus, am o idee destul de bună în legătură cu asta. Acum se urăște atât de mult și se simte atât de vinovat, încât tot progresul pe care l-a făcut s-a pierdut într-o singură beție monstruoasă. Dar nu s-a oprit niciodată din băut, Colm. Nici măcar o clipă. Pentru un alcoolic nu există jumătăți de măsură. Știu asta din experiență. Este totul sau nimic. *Trebuie* să fie nimic.

Doamna B a apărut cu o tavă cu ceai. Întârziase intenționat, pentru ca cei doi să poată sta de vorbă. A pus tava jos.

– Acum, am ceva să vă spun. Am ținut asta în mine suficient de mult și trebuie s-o scot afară. Biata mea mamă obișnuia să spună că e mai bine să ai o casă goală decât un locatar împuțit.

Doamna B și-a scos șorțul, și-a împreunat mâinile în fața stomacului și a început să-și răsucească degetele mari. Colm și Margot au privit-o surprinși, întrebându-se care era secretul pe care era pe punctul de a-l dezvălui. Apoi ochii ei s-au îndreptat asupra lui Margot și privirea i s-a îmblânzit când a început să vorbească din nou:

– Lordul Deverill este foarte atașat de dumneavoastră, domnișoară Hart. Nu vreau să spun prostii, dar de când ați venit să faceți cunoștință cu dânsul în ianuarie, a așteptat vizitele dumneavoastră cum așteaptă prichindeii Crăciunul.

Expresia lui Margot s-a relaxat într-un zâmbet când și-a amintit cât se dăduse peste cap ca s-o facă să se simtă binevenită. Cât de stimulat fusese să iasă din izolare de noul oaspete, care aducea lumină, căldură, compasiune și, cel mai important, companie.

– Focul trebuia să fie întotdeauna aprins în salonul de jocuri, indiferent dacă veneați sau nu, a continuat doamna B. Îi era groază să

nu răciți. Voia să vă simțiți confortabil, ca acasă. Mă cicălea să fac tort, să cumpăr biscuiți și să trag draperiile devreme ca să țin curentul departe. Doamne, dacă ați ști cum era înainte, v-ați da seama ce schimbare ați produs în el. Domnul fie lăudat, fața lui se luminează ca farul din Fastnet de fiecare dată când sosiți, iar când nu veniți, se învârte de colo-colo, în transă, ca un dop de plută pe ocean. Aș merge chiar atât de departe încât să spun că, fără să-și dea seama, este puțin îndrăgostit de dumneavoastră, dar nu cred că este o iubire romantică. Cred că este din cauză că sunteți luminoasă, bună și sunteți interesată de persoana lui. Sunteți singura persoană care l-a ascultat în ultimii ani de zile și Dumnezeu știe că a avut parte de multe ghinioane și tragedii. Așa cum spunea biata mea mătușă, fiecare are propria cruce de dus și propriul calvar de îndurat. Și nu, conașule Colm, nu mă pun la socoteală, că io-s ca o piesă de mobilier, a adăugat ea. Dacă există cineva care-l poate face să renunțe la băutură, dumneavoastră sunteți, don'șoară Hart. Face atac de cord dacă mai trece printr-o beție ca asta. După aia mă îndoiesc că ar supraviețui și, ca să vă spun cinstit, nu știu nici cum aș supraviețui eu fără dânsul.

Margot era înmărmurită. Habar n-avea că JP se atașase atât de mult de ea. O mică scânteie de speranță i s-a aprins în inimă și sentimentul de greață s-a potolit.

– Putem să ne raliem, noi trei, și să-l ajutăm, a spus ea entuziasmată. S-a uitat la Colm. Expresia lui era plină de îndoială. Asta nu va intra în carte, promit, l-a asigurat ea. Trebuie să ai încredere în mine.

Colm a oftat, renunțând la rezistență.

– Foarte bine, n-am de ales decât să am încredere în tine, Margot. Te rog, nu mă dezamăgi.

Colm a trimis-o pe doamna B la culcare, iar el cu Margot au rămas, făcând curat în cameră și aruncând și ultima picătură de alcool pe care au găsit-o în casă. Au golit carafele în chiuvetă și au cărat sticlele de whisky, vin și alte băuturi tari la mașina lui Colm, luptându-se cu ploaia și vântul, căci furtuna nu dădea nici un semn să se potolească. Când au terminat era miezul nopții. Biblioteca era aproape complet readusă la ordinea inițială, în afară de obiectele de decorațiune și sticlele sparte, care nu puteau fi reparate. Mai era nevoie doar de un aspirat bun, care să-i dea forma finală. Focul slăbise, numai tăciunii străluceau liniștiți în timp ce ultimele bucăți de lemn carbonizat erau încetul cu încetul transformate în cenușă.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, a spus Colm. Părea obosit și neliniștit în timp ce o însoțea de-a lungul coridorului, până la ușă. Eu rămân, ca să fiu aici dimineață, când se trezește tata. Poți să rămâi și tu, dacă vrei. Sunt suficiente dormitoare. Nu e bine să pleci la drum pe

vremea asta.

– Mulțumesc, dar voi fi bine. E un drum scurt până la castel, iar mașina mea este mai puternică decât pare. A pus o mână pe brațul lui, mișcată de emoția pură din ochii bărbatului. Îmi pare așa de rău, Colm.

Acum Colm știa că era sinceră.

– Ajutorul tău este foarte binevenit, Margot. A oftat. De când mama și surorile mele au plecat în America, a trebuit să mă descurc de unul singur cu tata și nu a fost ușor.

– Ei bine, acum nu mai ești singur. Mă ai pe mine.

A zâmbit plină de compasiune.

Ochii lui Colm au zăbovit pe fața ei. Părea să o pătrundă cu privirea. Margot nu s-a ferit. Dezvăluise prea mult din secretele ei în acea seară pentru a mai fi sfioasă.

– Ascultă, îmi pare rău că te-am judecat, a spus el cu blândețe. Acum îmi dau seama ce mult am greșit.

– Înțeleg de ce ai făcut asta, Colm, a răspuns ea. Nu m-am gândit la familia ta când m-am apucat de proiect. Dar acum mă gândesc la ei.

El a dat din cap.

– Știu că te gândești.

A tras-o într-o îmbrățișare strânsă. Ea nu se aștepta la una ca asta și a simțit de parcă s-ar fi depășit o limită. Nu mai erau un jurnalist și subiectul lui, ci doi oameni uniți de o suferință comună. Doi oameni care aveau nevoie unul de altul. Margot a închis ochii. Îi plăcea senzația brațelor lui care o cuprindeau, îi plăcea să renunțe la rezistență și să ofere. Era prea obosită în această seară ca să reziste. Colm a ținut-o aproape mult timp, iar Margot și-a dat seama cât de obosită era, nu din cauza lipsei somnului, nici măcar din pricina emoțiilor epuizante, ci din cauza armurii cu care își placase inima. Și-a dat seama că *el* avea nevoie de această îmbrățișare în aceeași măsură ca și ea. Și-a înfășurat brațele în jurul mijlocului lui și și-a sprijinit capul de pieptul lui. Îi spusese totul. Nu mai rămăsese nimic ascuns.

Apoi buzele lui le-au găsit pe-ale ei și s-au sărutat. Colm nu plănuise asta, iar ea nu se așteptase. Dar era plăcut, excitant și, pe măsură ce sărutul s-a adâncit, nervozitatea lui Colm s-a risipit, iar Margot nu s-a mai simțit obosită. Părea ceva natural să se țină în brațe în felul acesta, să se sărute, de parcă le-ar fi fost scris să se unească așa încă de la prima întâlnire.

Luați prin surprindere, nici unul dintre ei nu a găsit prea multe motive să n-o facă.

Capitolul 12

Abia dimineață Colm și Margot s-au gândit la motivele pentru care nu ar fi trebuit să se sărute.

Margot se dusese la hotel la scurt timp după aceea, făcând față furtunii în ciuda insistențelor lui Colm de a rămâne. Pe tot drumul de întoarcere zâmbise de una singură și păstrase senzația buzelor lui atingându-le pe ale ei, savurând amintirea, făcând-o să dureze. Cu toate astea, când lumina răsăritului s-a furișat firavă prin spațiile dintre draperiile camerei ei din turn, aducând cu sine sentimentul acut al realității, și-a dat seama că nu ar fi trebuit să-l lase. Cum va putea scrie cartea dacă avea o relație intimă cu unul dintre protagoniști? Ar părea că se folosește de el ca să obțină secretele poveștii. Și dacă ar fi fost ca el *într-adevăr* să-i spună secretele poveștii, ar fi putut să le scrie? Se culcase cu bărbați de care știuse că nu avea să se atașeze. *Asta* i se potrivea cel mai bine. Dar Colm Deverill nu era genul acela de bărbat. Margot intuia asta despre el. Dacă l-ar fi primit în sufletul ei, ar fi rămas acolo pentru totdeauna.

„Mai bine nu-l primi“, s-a gândit în timp ce se scula din pat și începea să se îmbrace. Spera că el ajunsese la aceeași concluzie. La urma urmei, din punctul de vedere al familiei lui, ea era dușmanul. Urma să plece peste câteva luni. Nu voia să apară ceva care s-o oprească să facă asta.

Margot a luat micul-dejun în sala de mese, de una singură și a citit *Irish Times*. IRA lansase un atac cu mortiere asupra bazei Royal Ulster Constabulary din Newry, în Irlanda de Nord, ucigând nouă ofițeri și rănind aproape patruzeci. S-a întrebat dacă problema irlandeză avea să fie rezolvată vreodată. Dar avea propriile probleme la care să se gândească. A închis ziarul, a băut și ultimul strop de cafea și și-a consultat ceasul. Era timpul să se ducă la cabana de vânătoare, să dea ochii cu JP și Colm.

Colm știa că nu ar fi trebuit s-o sărute pe Margot. Pe când stătea întins în pat, urmărind cum camera era încetul cu încetul cuprinsă de soarele dimineții, și-a dat seama că, deși știa că nu ar fi trebuit s-o

facă, își dorise asta de foarte mult. Nu regreta. Nici un pic. A rămas culcat pe spate și s-a întins în timp ce fragmente din după-amiaza anterioară i-au revenit în minte, oferindu-i din nou plăcere. Își dorise să o ducă în dormitor, dar ea se furișase în noaptea furtunoasă și dispăruse în beznă. A păstrat imaginile, care acum se solidificau în imaginația lui. Pielea lui și a ei atingându-se avusese acea chimie rară, a persoanelor între care există o conexiune sexuală puternică, ca un acord cântat într-o armonie perfectă. S-a întrebat dacă ea simțise același lucru. Îl lăsase în hol, arzând de dorință și totuși fericit, în ciuda evenimentelor traumatizante ale zilei. Știa ce ar fi simțit mama lui dacă ar fi aflat. Și-a imaginat, de asemenea, ce ar fi simți tatăl lui dacă *el* ar fi aflat. Dacă era s-o creadă pe doamna B, JP era puțin îndrăgostit de Margot. Dar Colm și-a scos din minte aceste obstacole din calea fericirii lui. Nu trebuia să stăruie asupra lor acum. Și-a imaginat că o aduce pe Margot în patul lui și face dragoste cu ea. A închis ochii și s-a bucurat de fantezie. Era un bărbat matur, de aproape treizeci de ani; părerea părinților lui chiar nu avea nici o importanță.

În cele din urmă s-a îmbrăcat și a coborât la parter pentru micul-dejun. Doamna B nu s-a mirat să-l vadă. Observase că mașina lui era parcată în continuare în curtea din față când deschisese draperiile în acea dimineață. Și-a imaginat că rămăsese acolo ca să-l supravegheze pe tatăl lui. Lordul Deverill dormea în continuare. Doamna B se uitase în drum spre parter în dormitorul lui prin ușa întredeschisă și constatase că respira blând, cu agonia serii precedente pierdute într-un somn liniștit.

– Ce vreți la micul-dejun, conașule Colm? a întrebat ea când acesta a venit în bucătărie.

El a zâmbit larg. Doamna B nu-l văzuse zâmbind așa de foarte mult timp, ceea ce i-a trezit suspiciuni.

– Îmi place muzica, doamnă B, a spus el, referindu-se la radio.

Bătrâna menajeră a zâmbit drept răspuns, având sentimente mai bune față de noaptea precedentă din cauza energiei accentuate molipsitoare a conașului Colm.

– E grozavă, nu-i așa? Mă face zglobie.

– Și pe mine mă înveselește, a râs Colm, iar doamna B i s-a alăturat.

Cât de atrăgător era când râdea, s-a gândit ea.

– O să mănânc ouă și pâine prăjită, doamnă B. Mulțumesc.

– Domnișoara Hart va veni azi?

L-a privit pe Colm cu atenție.

– O să ne ajute să găsim o soluție pentru tata. După cum ai spus, probabil este singura care poate.

– Cred că voi doi împreună veți face o pereche puternică, conașule Colm. Mă rog la Dumnezeu să vă permită să-l ajutați.

A luat două ouă din coș și a turnat puțin ulei într-o tigaie.

– Cred că avem nevoie de mai mult decât de rugăciuni, doamnă B, a răspuns Colm cu o expresie sceptică.

Și-a mâncat micul-dejun. Doamna B adusese ziarele, așa cum făcea în fiecare dimineață, oprindu-se în drum spre magazin la biserică pentru a aprinde lumânări votive pentru cei dragi. Cu toate astea, Colm nu se putea concentra asupra cuvintelor. Mintea îi stătea la Margot și la provocarea cu care aveau să se confrunte împreună. A ascultat să vadă dacă aude motorul mașinii ei, fiind dintr-odată emoționat la gândul că avea s-o vadă din nou. S-a întrebat cum se simțea în această dimineață și a sperat că nu regreta ce se întâmplase.

Doamna B i-a luat farfuria.

– Am aprins focul în bibliotecă, a spus ea. O să coboare într-un minut, presupun. Cunoscându-l, aș zice că a uitat totul despre noaptea trecută.

– Margot și cu mine îi vom aminti cu delicatețe, a răspuns Colm, așezându-și șervețelul pe masă.

Sunetul unui motor i-a anunțat pe amândoi despre sosirea lui Margot.

– Mă duc eu, a spus doamna B, părăsind încăperea.

Colm a inspirat adânc și a urmat-o.

– Poftește-o în bibliotecă, doamnă B, și adune-ne niște ceai, vrei, te rog?

Margot a tras mașina în fața cabanei de vânătoare. Vântul bătea în continuare cu putere, dar norii de ploaie se risipiseră la orele mici ale dimineții, dezvăluind pete tot mai mari de cer albastru. S-a dat jos din mașină și a observat crenguțe și frunze ude împrăștiate peste pietriș, precum și un copac ce căzuse peste râu.

– Bună dimineața, doamnă B, a spus ea, frecându-și mâinile. S-a trezit?

– Care dintre ei? a întrebat doamna B.

– Lordul Deverill.

– Nu încă. Conașul Colm este în bibliotecă, te așteaptă.

– Grozav. Mulțumesc. Mă duc la el.

Margot a înaintat pe coridor, gândindu-se emoționată la ce avea să-i spună. Nu ar fi trebuit să-l sărute. Fusese nesăbuită. Un moment în care te lași dus de val, pe care de cele mai multe ori îl regreți.

Colm stătea la fereastră când ea a intrat, privind pajiștea, la fel cum făcuse și tatăl lui prima dată când îl întâlnise, cu multe săptămâni în urmă. A zâmbit când a văzut-o. Un zâmbet de bucurie, temperat de speranță, care era în același timp înduioșător și fermecător. De fapt era atât de atrăgător încât a fost luată pe nepregătite. Dintr-odată regretul ei nu a mai fost așa de clar.

– Bună, a spus ea.

– Bună, a răspuns el.

S-au privit, căutând confirmare.

Margot nu știa ce să spună. Fusese așa sigură că făcuse o greșeală, dar acum, văzându-l chipeș și vesel, a început să aibă îndoieli. Nu mai avusese îndoieli înainte. Întotdeauna știuse exact ce-și dorește și mai exact, ce nu-și dorește.

Colm ar fi vrut s-o sărute din nou pentru a spulbera stânjeneala, dar dintr-odată, în ușă, în spatele lui Margot a apărut tatăl lui, arătând de parcă seara anterioară fusese numai o seară oarecare petrecută la gura sobei cu o carte și un pahar de whisky. Colm a fost nevoit să-și mute atenția de la Margot.

– Bună dimineața, a spus JP surprins.

În afară de o roșeață în obraji și niște ochi umezi, sticloși, nu părea să se simtă prea rău, având în vedere devastarea pe care o produsese asupra bibliotecii precum și asupra propriei persoane.

Colm și Margot l-au privit uimiți. Nici unul dintre ei nu se așteptase să-l vadă atât de vioi. S-au uitat unul la celălalt. Sărutul trebuia să aștepte.

– Bună dimineața, JP, a spus Margot.

– Ați vrea să luați micul-dejun? li s-a adresat el lui Margot și Colm. Doamna B poate să pregătească orice vă place, în limitele decenței.

– Tocmai am mâncat, a răspuns Colm. Dar vom bea o cană de ceai sau cafea, nu-i așa, Margot, ca să-ți ținem companie.

– Sigur. Chiar mi-ar face bine niște cafea, a răspuns ea.

JP și-a târșâit pașii pe coridor spre salonul de luat masa.

– A fost o furtună îngrozitoare aseară, a spus el, ca și cum ei n-ar fi știut. M-am uitat chiar acum pe fereastră și am văzut că unul dintre copaci a căzut peste râu. Din fericire nu era unul prețios. Doar un frasin bătrân. Probabil era pe cale de a muri oricum. Frasinii ăștia nu prea reușesc să se lupte cu boala. Îi pierdem peste tot prin țară. O să-i chem pe băieți să-l facă bucăți pentru foc.

Margot l-a urmat. L-a simțit pe Colm în spatele ei și a știut că se gândea la același lucru ca ea. Cum aveau să abordeze subiectul alcoolismului, când el nu-și amintea nimic din ceea ce se întâmplase în noaptea anterioară?

JP și-a ocupat locul consacrat, în capul mesei. Margot și Colm s-au așezat de-o parte și de alta a lui. Doamna B a ridicat discret din umeri când l-a văzut. Știa că așa avea să fie. Așa fusese întotdeauna. Amnezie selectivă o numea ea. I-a adus micul-dejun, alături de un ibric de ceai. Margot și Colm făceau conversație, limitându-se la subiecte ușoare, sorbindu-și cafeaua ca și cum ar fi fost o dimineață obișnuită. JP nu a întrebat ce făcea Colm acolo în acel moment al zilei. Nu dădea nici un semn că ar fi știut că fiul lui își petrecuse

noaptea la cabană. Margot a presupus că, dacă ar fi recunoscut cronologia neobișnuită a evenimentelor, ar fi trebuit să recunoască ce făcuse cu o seară înainte, iar ea știa că JP ar fi făcut orice ca să evite asta. Exact cum obișnuia să facă tatăl ei. În timp ce vorbeau despre vreme și cercetarea lui Margot, ea și Colm au făcut tot posibilul să nu li se intersecteze privirile pentru ca JP să nu le simtă complicitatea și să devină suspicios.

– Deci, a spus JP cu un oftat, așezându-și șervețelul pe masă, ridicând pachetul de țigări și scoțând una. Ce ai în program pentru ziua de azi, Margot?

A aprins țigara, suflând fumul peste masă.

Margot a zâmbit dulce, iar Colm și-a dat seama că avea de gând să dea cărțile pe față, chiar atunci, la masă. A început.

– Astăzi, JP, este prima zi a sobrietății tale.

A fost nevoie de câteva clipe pentru ca JP să perceapă sensul cuvintelor lui Margot.

– Îmi pare rău, Margot, ce-ai spus?

– O să renunți la băutură, JP. Colm și cu mine o să te ajutăm.

Și-a pus palma peste mâna lui. El a privit-o, nesigur dacă să-și mute mâna sau să o lase acolo. Colm nu îndrăznea să vorbească. Știa că exista pericolul ca tatăl lui să explodeze într-o criză de furie dacă s-ar fi alăturat și el.

JP s-a încruntat, ezitând între indignare și calm. A trecut o clipă ce a părut foarte lungă, apoi s-a forțat să zâmbească.

– Nu sunt sigur despre ce vorbești, Margot. Dar este foarte amuzant. *Tu* ești foarte amuzantă. Și-a retras mâna. Deci presupun că doamna B a aprins focul în deja salonul de jocuri.

Colm s-a pregătit și s-a aruncat în luptă.

– Tată, nu glumește. Îți amintești ceva de aseară?

Expresia lui JP a devenit dură. S-a întors către fiul lui.

– Aseară?

– Îți amintești ce s-a întâmplat?

Acum în ochii lui se citea frica.

– Nu s-a întâmplat nimic, nu știu despre ce vorbiți, a izbucnit el. Ce vrei să spui, Colm?

– Te-ai îmbătat, ai azvârlit toate obiectele pe care le-ai putut apuca pe podeaua bibliotecii și ți-ai pierdut cunoștința.

Era pe punctul de a nega. Furia i s-a ridicat în piept, fierbând și dând în clocot din cauza jignirii. Cum putea propriul lui fiu să-l acuze de așa ceva? Totuși, încet-încet amintirea s-a materializat din ceață precum o creatură hidoasă, sau poate întotdeauna fusese acolo, doar că el alesese să n-o vadă. Ce sens avea s-o infirme, când știa foarte bine că era adevărat?

– Și presupun că m-ai dus la culcare. Din cauza asta ești aici, la

micul-dejun, a spus pe o voce stinsă.

– Și Margot era aici, a adăugat Colm.

JP s-a uitat la Margot îngrozit.

– Îmi pare rău că a trebuit să mă vezi așa.

Privirea rănită din ochii lui JP i-a inundat lui Margot inima de compasiune.

– Este în ordine, JP, l-a liniștit ea cu blândețe. Am crescut cu un tată alcoolic. Am mai văzut toate astea și înainte. Nu mai pot fi șocată.

– Uite ce e, asta nu s-a mai întâmplat. Eram supărat, a început el, întorcându-se din nou spre Colm. Mama ta a trecut pe aici. Amândoi am spus niște lucruri îngrozitoare. Am pus mâna pe sticlă. Este normal. A chicotit, tratând întâmplarea ca pe ceva ce se întâmpla rar. Știu că beau prea mult. Și fumez prea mult. S-a uitat la țigara dintre degetele lui și a ridicat din umeri. Nimeni nu este perfect.

– Ești alcoolic, JP, a zis Margot. Și dacă nu te faci bine, vei muri.

JP a mângâiat-o pe mână.

– Hai să nu dramatizăm lucrurile.

– Are dreptate, tată. Știi că are dreptate.

– Nu se va mai întâmpla. Îmi pare rău că v-am făcut să vă îngrijorați.

– Chiar ne-ai *făcut* să ne îngrijorăm, a spus Colm.

JP l-a privit mirat pe fiul său.

– *Tu* ai fost îngrijorat, Colm?

– Sigur că am fost îngrijorat. Ești tatăl meu. JP și-a căutat cuvintele, dar nu le-a găsit. Când te-am văzut pe jos, am crezut că erai mort.

Margot a adăugat:

– M-ai șocat de-a binelea.

– Îmi pare rău. Pe viitor o să beau mai puțin. Și-a împins scaunul în spate, semnalând încheierea conversației.

– Nu, nu vei mai bea deloc, a spus Colm cu fermitate. S-a ridicat în picioare. Nu a mai rămas nici o picătură de alcool în casă.

JP s-a roșit la față.

– Mi-ați curățat casa de alcool? a exclamat el. Ai înnebunit de tot, Colm?

– Nu a făcut-o singur, JP. Și eu am făcut asta. Am făcut-o împreună. Pentru că vrem să te faci bine.

– Asta este inacceptabil! a spus el, ridicând vocea. Nu s-a uitat la Margot. Nu era capabil să-și direcționeze furia spre ea. Cine credeți că sunteți, să intrați ca niște hoți și să-mi furați bunurile? Nu puteți să luați ce vreți fără să întrebați.

– Tată, trebuie să recunoști că ai o problemă. Noi nu suntem dușmanii tăi. Suntem aici ca să te ajutăm.

Nările lui JP s-au lărgit. Se uita de la unul la altul, ca un taur încolțit de doi matadori.

– Vreau să plecați, a spus el. Vreau să plecați amândoi chiar acum.

Dacă avusese vreodată nevoie de un pahar, acesta era momentul. A simțit panica ridicându-se în piept.

– Nu plecăm, JP, a spus Margot cu blândețe. Hai să mergem în bibliotecă și să discutăm calm despre asta. Acolo este cald și plăcut.

JP nu s-a împotrivit. A stins țigara în scrumiera de lângă el. Cu umerii aduși și mâinile în buzunare, a traversat încet coridorul rece spre biblioteca unde doamna B aprinsese focul. S-a scufundat în fotoliul lui. Știa că nu era nici un pic de whisky în încăpere, dar l-a căutat cu privirea oricum. Colm s-a așezat în celălalt fotoliu, iar Margot pe canapea. JP a bâjbâit după altă țigară și a aprins-o.

– Sunt numai urechi. Spuneți ce vreți să spuneți. Știu că nu scap de voi până nu faceți asta.

– Până nu recunoști că ai pierdut controlul asupra băutului, JP, nu te vei face bine. Nu putem să te ajutăm decât dacă vrei să te ajuți singur.

– Nu am nevoie de ajutor, a replicat el supărat.

– Să te iluminez în legătură cu cât de grav a fost aseară? a spus Colm. Că te-am găsit acoperit în vomă și…

JP a ridicat mâna, s-a uitat la Margot, apoi înapoi la Colm.

– Bine, bine. Înțeleg punctul vostru de vedere. Nu eram o priveliște încântătoare, a izbucnit el. Doamne, nu-mi lăsați nici un pic de demnitate?

– Ți-ai pierdut demnitatea aseară. Nu este prima dată, tată. Nu ești același om care erai.

– Toți îmbătrânim, Colm. Ți se va întâmpla și ție, atunci să vedem dacă-ți place!

– Nu are nimic de-a face cu vârsta și are de-a face numai cu alcoolul, a spus Margot aplecându-se în față. Îți aduci aminte că mi-ai spus că regreți pierderea bărbatului care ai fost odată? a spus ea, cu glasul plin de blândețe și bunătate. El a mormăit, temându-se să recunoască ceva. Este încă aici, JP, în interiorul tău. Este încă frumos, fermecător, spiritual și deștept. Poți fi din nou el, dacă asta vrei. Dar trebuie să-ți dorești asta, fiindcă nimeni nu poate s-o facă pentru tine. Tatăl meu nu și-a dorit niciodată să se facă bine. Pentru el, alegerea a fost să moară mai tânăr, dar *să aibă* alcool, decât să îmbătrânească *fără* alcool. A fost alegerea lui. Aveam paisprezece ani când a murit. L-am pierdut pe bărbatul pe care îl iubeam mai mult decât orice pe lume. Dar de fapt îl pierdusem cu mult timp înainte, când încetasem să mai fiu prioritatea lui. Nimeni nu era mai important pentru el decât ginul. Nici măcar eu, copilul lui. Aș fi putut să mă înec și mai degrabă s-ar fi întins după sticla de gin decât să mă salveze. Margot și-a șters o lacrimă cu degetele. JP o privea, cu fața șifonată de compasiune. Chestia e, JP, că nu cred că ești irecuperabil, cum era tatăl meu. Tu nu

te-ai întinde după sticlă dacă fiul tău ar fi în pericol de înec. Ai ieșit la călărie cu mine și te-ai bucurat de lumina care se reflecta în apă și de micile flori care cresc în iarbă. Ai început să lucrezi în grădină, plantând lăstari și așteptând nerăbdător să crească. Pe tata nu-l interesa deloc natura. Nu se bucura de frumusețe, pentru că nu mai vedea dincolo de următorul pahar. Dar tu nu ești așa. Poți renunța la tot azi și, cu ajutorul nostru, să-l regăsești pe vechiul JP. Vechiul tău prieten, cel pe care toată lumea îl iubea.

Buzele lui JP au tresărit.

– Chiar credeți că pot să-l recuperez pe vechiul JP? Este cu putință?

Când s-a uitat la ei, ochii nu-i mai scânteiau de furie, ci străluceau de regret.

– Poți, tată, pentru că, așa cum a spus Margot, el este încă acolo, în tine.

– Foarte bine, a răspuns el cu vocea voioasă datorită hotărârii. O să încep azi. Prima zi de sobrietate. I-a aruncat lui Margot un zâmbet smerit. Pas cu pas, da?

– Pas cu pas, a repetat ea, după care s-a ridicat în picioare.

– Unde te duci? a întrebat Colm.

– Mă duc să mă plimb în jurul grădinii. Voi doi o să stați de vorbă. Amândoi au privit-o derutați. Colm s-a foit inconfortabil în fotoliu. Tu, JP, îi vei spune lui Colm de ce s-a terminat mariajul și de ce ai vândut castelul. Tu, Colm, nu îl vei întrerupe, nu te vei aprinde, ci vei asculta plin de compasiune și înțelegere, pentru că la rădăcina poveștii lui JP este motivul pentru care a început să bea. O să fiți sinceri unul cu celălalt, știind că nici unul dintre voi nu va fi judecat. Aș rămâne, dar nu se cade. Trebuie să fiți capabili să vorbiți unul cu celălalt în intimitate, știind că orice s-ar spune, lucrurile vor rămâne între acești patru pereți.

JP s-a uitat la Colm.

– S-o rog pe doamna B să ne facă niște ceai?

– Ar fi o idee bună, a spus Colm.

Margot a ieșit din cameră. Pe hol a trecut pe lângă doamna B.

– Cred că ajungem undeva, Bessie, a șoptit ea.

Doamna B și-a făcut cruce.

– Din mila Domnului, a răspuns ea cu solemnitate.

– Cred că aș fi un terapeut bun, a adăugat Margot cu un rânjet.

Dar doamna B era mai înțeleaptă decât ei toți, puși laolaltă. A bătut-o pe Margot pe braț.

– Cred că tu ai nevoie de terapie la fel de mult ca ei, a spus ea și a mers mai departe pe hol, spre bibliotecă.

Margot a urmărit-o îndepărtându-se, dar nu i-a venit nici o idee ce i-ar fi putut spune, poate numai că probabil avea dreptate.

Margot a pornit să traverseze pajiștea. Soarele își găsea calea prin rupturile dintre nori și arunca umbre lungi de-a lungul ierbii. A simțit un optimism precaut. JP nu scăpase încă de pericol, nici pe departe, dar făcuse primul pas. Nu spusese el, la prima lor întâlnire, că voia să spună propria versiune a poveștii? Nu se plânsese el că nimeni nu-l asculta? Că nu erau interesați să audă ce avea de spus? Ei bine, Margot spera că acum își spunea povestea, iar Colm îl asculta.

Și-a băgat mâinile în buzunare și și-a urmărit vaporii respirației în aerul umed. Mintea i s-a întors la sărut. A oftat adânc în timp ce povara dilemei i s-a așezat pe umeri din nou. Deși era reticentă să se atașeze de cineva, îi plăcuse sărutul lui. Deja complotau, ce importanță ar fi avut dacă în acest proces s-ar fi apropiat puțin mai mult? De când devenise ea așa de rațională? Se bucurase de compania multor bărbați; Colm era încă unul, nu? Margot s-a gândit la doamna B și a zâmbit. S-a întrebat ce ar fi spus ea, cu înțelepciunea ei neobișnuită, despre asta.

Kitty

Alana și tatăl ei sunt pe plajă. Niște siluete pe fundalul întinderii vaste de apă, sub cerul enorm, lovite de vânturile care mătură marea. Nori cenușii furioși se agită deasupra lor, de parcă durerea și furia Alanei s-ar fi materializat în vapori, blocând soarele, întunecând ziua, aducând noaptea înainte de vreme.

Plânge. Jack o cuprinde cu brațul în timp ce se plimbă prin furtună. Este din nou ca un copil, sprijinindu-se în îmbrățișarea lui. Bazându-se pe tatăl ei, să îndrepte lucrurile. Dar nici măcar Jack, în toată înțelepciunea lui, nu poate face asta.

– Ce s-a întâmplat cu bărbatul de care m-am îndrăgostit, tată? întreabă ea.

Toți am vrea să știm răspunsul la această întrebare. Ce s-a întâmplat cu râsul, năzbâtiile, cu distracția?

– Viața, spune Jack. Viața, asta s-a întâmplat.

„Viața ni s-a întâmplat și nouă, nu-i așa, Jack?“

– Lucrurile erau mai puțin complicate când eram tineri.

– Par mai puțin complicate când le privești retrospectiv, de la distanță, dar la vremea respectivă problemele tale erau la fel de mari cum sunt acum, doar diferite.

– Nu-mi aduc aminte deloc de probleme, spune ea.

– Pentru că problemele cu care te confrunți acum le-au eclipsat. Privești trecutul prin lentile roz. Dar viața nu e roz. Este dură și ne-a învățat pe toți niște lecții.

Alana pășește tăcută. Jack a declanșat o amintire întunecată care se trezește din adormirea ei și își arată colții. Știu că se gândesc amândoi la mine.

– Ai dreptate, este ea de acord. Am anulat logodna cu JP din cauza aventurii tale cu Kitty Deverill. Îmi aduc aminte asta.

– Așa ai făcut.

– Nu voiam să am nimic de-a face cu ei. Credeam că au sânge rău. Ar fi trebuit să rămân la hotărârea mea. I-am dat înainte și m-am măritat cu un Deverill și uite unde m-a adus asta!

– Și cum rămâne cu mine, Alana? Nu ar trebui să-mi asum și eu

niște responsabilități pentru aventura cu Kitty? Și eu am sânge rău?

– Este altceva.

– Nu, nu este. Eu am fost la fel de vinovat de încălcarea jurămintelor căsniciei mele cum a fost Kitty pentru încălcarea jurămintelor ei. JP le-a încălcat pe-ale lui și te-a rănit pe tine, exact așa cum eu am rănit-o pe mama ta. Nu e mare diferență, dacă e să le compari.

– Nu sunt nici jumătate din femeia care este mama, spune Alana și în voce i se citește înfrângerea.

– Asta din cauză că jumătate din tine vine de la mine. Încăpățânată, așa cum tind să fie cei din neamul O'Leary.

– Mi-ar plăcea să fiu mai mult ca mama, spune ea.

– Într-adevăr, este o femeie bună, este el de acord.

Și are dreptate, este o femeie mai bună decât am fost eu vreodată.

– Știi că am promis să nu-i spun mamei despre scrisorile de la Kitty, pe care le-am găsit în geanta ta de veterinar? Ei bine, mi-am încălcat promisiunea și i-am spus, se confesează ea.

– I-ai spus? întreabă Jack, deși acum nu-i mai pasă de asta.

La urma urmei, e ceva ce s-a întâmplat în urmă cu mai bine de treizeci de ani.

– Știi ce a spus?

– Ce a spus?

– Că a știut întotdeauna că o iubeai pe Kitty.

Se oprește din mers și se uită la ea mirat.

– Asta a spus?

– Asta a spus. Nu te-a blamat și nu a dat cărțile pe față cu tine. Doar a așteptat răbdătoare ca focul să se stingă, ceea ce s-a întâmplat până la urmă, nu-i așa? Am promis că nu aveam să-ți spun niciodată.

– Deci ai încălcat ambele promisiuni?

– Presupun că da.

– Unele promisiuni trebuie încălcate pentru binele mai mare.

– Unde este binele mai mare, atunci, în aceste promisiuni încălcate?

Jack oftează, aducându-și aminte, fără îndoială, de vremurile în care, trebuind să aleagă între mine și soția lui, a ales-o pe soția lui. Dar iubirea noastră nu a murit niciodată, așa cum crede Alana, doar a trebuit să-i onorăm pe cei pe care am jurat în fața lui Dumnezeu să-i iubim și prețuim. A trebuit să ne îndeplinim angajamentul față de ei. Aventura noastră ajunsese la capătul drumului și nu avea unde să se mai ducă. Trebuia să facem ceea ce era corect.

– Ai spus că ți-ai dorit să fi fost mai mult ca mama ta. Ei bine, mama ta știe când să se detașeze, spune el. Trebuie să ierți și să renunți la încrâncenare și tu, Alana.

Nu agreează această idee. Inspiră pe nas și își îndreaptă buzele. Sunt puțini, precum Emer O'Leary, care au abilitatea de a se ridica

deasupra egoului lor. Alana este rănită. Este supărată și dezamăgită. Și JP colaborează la o carte despre familia ei, în legătură cu care se teme că îi va expune secretele în lumina atenției publice.

– Nu sunt pregătită pentru asta, spune ea încet. Nu merită iertarea mea.

– Eu nu am meritat iertarea mamei tale.

– Mama este o femeie mai bună decât mine.

Este o femeie mai bună decât amândouă, Alana.

– Din cauza alegerilor pe care le face, spune Jack cu înțelepciune.

– Eu îmi mențin alegerile. Nu a fost alegerea mea că soțul meu s-a culcat cu altă femeie.

– Dar a fost alegerea ta să-l blamezi pentru asta. Au trecut, câți, paisprezece ani de când ați divorțat? O să-i permiți unei greșeli să stea între voi pentru tot restul zilelor voastre?

Alana a ridicat vocea.

– Nu este responsabilitatea mea că s-a transformat într-un bețiv fără șanse de recuperare. Nu este alegerea mea faptul că o ajută pe acea scriitoare cu cercetările pentru cartea despre familia noastră. Și nu a fost alegerea mea că a vândut căminul familiei. Nimic din toate astea nu-mi aparține.

Jack o privește cu o expresie plină de iubire și compasiune, dar și milă, pentru că îi poate vedea slăbiciunea, de care ea nu este conștientă.

– Până nu-ți asumi responsabilitatea pentru rolul pe care l-ai jucat în toate aceste hotărâri, Alana, nu vei fi fericită niciodată.

Și iată, înțelepciunea rostită de un bărbat care înțelege cu adevărat sensul umilității și valoarea iertării.

Capitolul 13

Margot era în salonul de jocuri, plimbându-se agitată, când Colm a venit după ea. Încercase să muncească, așezată în fotoliul de lângă șemineu, citind, dar gândurile i se îndreptau mereu spre bibliotecă cu speranța că fiul lui JP avea să-i dea spațiul necesar tatălui lui să spună ce avea pe suflet. Își dorea ca amândoi să manifeste compasiune. Lemnul tocului a trosnit când Colm a împins ușa ca s-o deschidă.

– Pot intra?

– Desigur. Am ținut ușa închisă numai ca să nu iasă căldura, a răspuns ea, apropiindu-se nerăbdătoare ca să fie pusă în temă.

– Vii cu mine la o plimbare? Simt nevoia să ies din casă, am nevoie de spațiu.

Colm părea serios și obosit, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că stătuse de vorbă cu JP mai mult de trei ore.

Au pornit pe poteca ce urmărea cursul râului, dincolo de frasinul căzut care făcea pod peste apă și de arbuștii de conifere împodobiți cu picături de ploaie ca niște bijuterii delicate. Colm a inhalat zgomotos aerul rece, ca și cum ar fi avut nevoie de oxigen pentru a-și reface puterile. Margot mergea în spatele lui în liniște, oferindu-i spațiul de care spusese că avea nevoie, până când poteca s-a lărgit suficient de mult cât să poată merge unul lângă altul.

– Ești o fată îndrăzneață, a spus el. Nu l-aș fi confruntat pe tata fără tine.

– Mă bucur că am fost de ajutor.

– Poate că nu ai reușit să-l salvezi pe tatăl tău, dar cu siguranță ajuți la salvarea tatălui meu.

– Nu-mi imaginez că cineva ar fi putut să-l salveze pe tata. Diferența este că JP chiar *vrea* să se facă bine. E cu totul altceva.

– Cred că cel mai tare i-a fost rușine să fie văzut în acea stare de către *tine*.

– Îmi pare rău că a trebuit să-i spunem ce i-am spus, dar cred că rușinea era singura modalitate de a-l face să vrea să se schimbe. Nu putem să facem noi asta pentru el. El este cel care trebuie să facă pașii.

– Vreau să-ți mulțumesc și pentru faptul că ne-ai încurajat să vorbim. Despre trecut, vreau să spun. Nu l-am procesat niciodată cu adevărat. A atârnat între noi, s-a făcut referire la el, dar nu a fost discutat. Cred că aveam nevoie să vorbim despre el. Colm s-a uitat la Margot. A fost greu.

– A ajutat să auzi versiunea lui?

– A ajutat, dar și pe el l-a ajutat să audă versiunea *mea*.

Margot nu se gândise la *asta*.

– Este interesant câte versiuni diferite ale aceluiași eveniment există, a continuat el. Vedem cu toții același lucru în moduri diferite. A fost important pentru tata să înțeleagă că nu a fost numai drama lui și a mamei, a devenit și a mea și a surorilor mele.

Margot voia să întrebe de ce surorile lui păstraseră o relație bună cu tatăl lor, dar el nu. Dar nu voia să pară curioasă. Avea mereu în minte cartea la care lucra. Și-a imaginat că și Colm o avea.

Au trecut printr-o poartă în zidul de piatră și au mers mai departe, în sus pe deal, spre stânci. Margot auzea zgomotul îndepărtat al mării și țipătul deznădăjduit al unui pescăruș. Au mers pe poteca bătătorită care șerpuia în fața lor. Mici flori galbene se ițeau din iarba înaltă, presărată cu usturoi sălbatic și buruieni, iar soarele, tot mai sus pe cer, încălzea pământul, pe când primăvara își făcea simțită prezența pentru a spulbera iarna. Vântul se juca în părul lui Margot, care începuse să aibă senzația de euforie pe care o simțise când călărise cu JP. S-a întrebat dacă magia antică îngropată adânc în pământ se ridica pentru a o fermeca din nou.

– Vreau să-ți arăt ceva, a spus Colm.

– Ce?

– Este o surpriză.

– Îmi plac misterele, a răspuns ea.

– Atunci o să-ți placă ce-ți arăt.

Margot a râs. A fost o senzație plăcută, după evenimentele încărcate de emoții din ultimele douăzeci și patru de ore.

– Sunt curioasă.

– Mi se pare că sub fațada detașată pe care o afișezi se ascunde o fată romantică.

A zâmbit spre ea.

Margot s-a gândit la sărutul lor și a roșit. Nu era genul care să roșească.

– Este un compliment?

– Cu siguranță asta a fost intenția mea, a răspuns el.

– Nu cred că am fost deloc detașată în ultimele câteva zile.

El a privit-o insistent și sugestiv.

– Dar *ai fost* romantică.

Ea și-a ferit privirea și a râs. Era un mecanism de apărare pe care-l

folosea ca să abată momentele jenante.

– Deci ceea ce vrei să-mi arăți este ceva romantic?

– Este cel mai romantic loc din Ballinakelly.

A simțit cum roșește mai tare. Știa că și el se gândea la sărutul lor. Oare se gândea s-o facă din nou?

Când au ajuns pe coama unei coline, în depărtare s-au văzut niște pietre uriașe care descriau un cerc, precum adunarea unor vrăjitoare îmbrăcate în pelerine cenușii, cocoșate în fața vântului. În spatele lor, marea strălucitoare se întindea până la orizont. Margot vizitase cercurile de piatră cele mai cunoscute de la Stonehenge când era la școală și fusese fascinată de misterul originii și scopului lor, care rămâneau încă nedeslușite. Era șocată de faptul că Ballinakelly avea propriul cerc de piatră.

– Acesta este misterul nostru local. Avem câteva, cum ar fi Madonna care se leagănă, i-a spus Colm.

– Madonna care se leagănă?

Margot nu auzise niciodată de așa ceva.

– Este o statuie faimoasă lângă șoseaua Ballinakelly, care se leagănă singură.

Colm și-a arcuit sprâncenele.

– Ai văzut-o vreodată legănându-se?

– Nu.

– Și chiar face asta?

– Așa se pare.

Margot a râs.

– Și locul acesta? Știe cineva pentru ce a fost construit?

– Nu, și ăsta este un mister. Sunt șaptesprezece pietre și se presupune că au mai mult de o mie de ani vechime. Legenda spune că sunt femei blestemate să fie din piatră ziua, dar se trezesc la viață noaptea.

– Drăguț. Cine le-a blestemat?

– Un bărbat, evident, a rânjit Colm. Întotdeauna e vorba de un bărbat, nu-i așa?

– Poate un vrăjitor, a spus Margot, intuind începutul unei povești bune. Un vrăjitor foarte posesiv care avea șaptesprezece fiice. Temându-se că aveau să se mărite și să plece de lângă el, le-a blestemat să rămână aici, sub formă de pietre. Dar nu avea puteri suficient de mari ca să le transforme în pietre pentru totdeauna, numai în timpul orelor cu lumină. Așa că atunci când soarele apune, ele sunt readuse la viață, numai pentru a se întoarce la formațiunea tristă, de piatră, la primul semn că soarele apune.

– Ar trebui să fii scriitoare.

Ea a oftat.

– Cred că aș avea o misiunea mai ușoară dacă ar fi să scriu *Fetele*

blestemate din Ballinakelly. Hai să ne uităm mai de aproape.

Au mers împreună spre ele.

– Mama mi-a spus că ăsta era locul secret al ei și al tatei atunci când s-au cunoscut, a spus el. Veneau aici ca să fie singuri.

– Pun pariu că nu au fost nici primii, nici ultimii.

– Probabil ai dreptate. Este locul ideal în care să furi o sărutare.

Margot nu a îndrăznit să-l privească. Nu a îndrăznit nici să menționeze sărutul lor. Erau multe motive pentru care nu ar fi trebuit s-o facă. Un singur motiv bun pentru care ar fi trebuit.

– Aceste pietre dețin multe secrete, a spus ea, apropiindu-se ca să atingă una. De-ar putea vorbi.

Și-a așezat mâna pe suprafața dură și rece a unei pietre.

Vântul gonea în jurul pietrelor așa cum sigur făcuse sute de ani, jucându-se cu ele, încercând să le trezească din somn sau din vrajă. Dar ele rămâneau în continuare tăcute, nemișcate, vigilente, observând întâlnirile secrete care se desfășurau în sanctuarul lor și ascultând intrigile și comploturile șoptite în umbra lor. Margot și-a imaginat la cât de multe lucruri fuseseră martore în sutele de ani ale istoriei zbuciumate a Irlandei și câte povești ar fi spus, dacă ar fi putut. Irlanda era o țară greu încercată de război. Fiind iubitoare de povești, cercul de piatră o fascina nu numai pentru romantismul lui, ci și din cauza comploturilor și intrigilor care trebuie să fi fost puse la cale acolo.

S-a întors către Colm, care se sprijinea de una din pietre, urmărind-o cu o privire nostalgică.

– E foarte frumos aici, a spus ea.

– Tocmai de aceea te-am adus. Am știut că o să-ți placă.

– Și aveai nevoie de aer.

– Aveam nevoie să fiu singur cu tine, a corectat-o el. Departe de casă. Departe de oricine altcineva. Să fim numai noi doi. S-a dus către ea. Mi-a plăcut să te sărut aseară, a spus.

Și iată adevărul rostit, expus, iar Margot nu știa cum să reacționeze.

– A fost nesăbuit, a spus ea.

– Știu.

Margot a oftat adânc.

– Uite ce, nu sunt o partidă bună, Colm, și scriu o carte despre familia ta. Este o idee proastă din multe puncte de vedere.

– Ai dreptate. Este o idee îngrozitoare. Încă am resentimente față de tine pentru faptul că scrii această carte.

– Încă am resentimente pentru faptul că mi-ai cerut să nu o scriu.

– Mama ar fi furioasă dacă ar ști și numai că am stat de vorbă cu tine.

– S-ar putea ca și tatăl tău să fie puțin deranjat de faptul că m-ai sărutat.

– Dar mi-ai răspuns la sărut.

Colm a zâmbit. Nu a putut să nu zâmbească și ea.

– Așa e.

Margot a simțit piatra dură lipită de spatele ei. Colm stătea în fața ei, privind-o intens și profund cu ochii lui albaștri, ca și cum nu ar fi avut de gând să permită nici unui lucru să intervină între ei, mai ales logicii.

– Îmi placi, Margot. Doamne ajută-mă, dar nu mă pot opri să-mi placă de tine.

Ea s-a încruntat.

– Și tu îmi placi, dar…

Apoi a sărutat-o din nou. Lipind-o de piatră, strecurându-și mâinile pe sub haina ei, în jurul taliei, trăgând-o în brațele lui, ținând-o strâns. Iar ea i-a răspuns fără inhibiții, cu ochii închiși, cu fiecare nerv al corpului electrizat, scufundându-se în momentul prezent fără nici un pic de rezistență. Pietrele au rămas tăcute și vigilente, învăluindu-i în sanctuarul lor, așa cum făcuseră pentru sute de iubiți înainte. „Cât de puțin se schimbă iubirea“, ar fi spus, dacă ar fi putut vorbi. „Întotdeauna secretoasă, grăbită, pasională și temătoare.“ Sus pe coastă, singure, cu zeci de kilometri de pământ pustiu în jurul lor, pietrele le ofereau darul prezentului pe care să-l savureze deplin.

După mai mult timp s-au așezat împreună pe iarbă, ocrotiți de vânt la picioarele unuia dintre megaliți, și au vorbit despre JP.

– Tata și cu mine am păstrat un secret ani de zile, i-a spus Colm. Nu am vorbit niciodată despre asta. Dar stătea între noi ca un mucegai. Mi-ai dat curajul să aduc acel lucru la lumină.

– Nu trebuie să-mi spui despre ce este vorba, Colm.

– Margot, nu pot să fiu cu tine dacă nu pot să am încredere în tine. Așa că voi avea încredere în tine, în speranța că nu sunt un idiot făcând asta.

– Nu ești un idiot, l-a asigurat ea. Trebuie să ai încredere că am sensibilitatea de a ști ce să consemnez și ce să nu consemnez în carte.

– Nu voi mai menționa altă dată încrederea, îți promit. A tras-o lângă el și a sărutat-o pe tâmplă. Aveam doisprezece ani. Mama era plecată cu surorile mele, iar eu stăteam la râu cu prietenul meu, Paul. Ne-am certat. Nu-mi aduc aminte despre ce fusese vorba. Dar am fugit și m-am dus acasă. Nu mă așteptau înainte de cină. Am crezut că mă voi duce să mă plâng despre ceartă lui Rosie, guvernantei noastre. Nu era chiar guvernantă, mai mult ca o bonă glorificată sau soră mai mare. Avea numai douăzeci de ani, sau pe aproape. Și țineam mult la ea. Era drăguță și amuzantă. Presupun că aveam o slăbiciune pentru ea. A fost prima femeie care mi-a trezit anumite sentimente. Margot ar fi râs de această afirmație, dacă nu ar fi intuit ce urma să-i spună. M-am dus la ea în cameră. Alergam pe coridor, nerăbdător să-mi vărs

năduful. Avea dormitorul la primul etaj, cu un salon alături. Deseori jucam jocuri de societate acolo, pentru că atunci când era aprins focul, era cald. Nu am găsit-o numai pe Rosie. I-am găsit pe tata și pe Rosie, împreună în pat.

– Doamne, asta este oribil, a spus Margot, imaginându-și fața băiețelului, plină de oroare și nevenindu-i să creadă.

– Nu știam aproape nimic despre sex, dar bănuiam ce avea să urmeze.

– Ce ai făcut?

– Am luat-o la fugă. M-am ascuns în camera mea și am plâns până n-am mai putut.

– Ah, Colm, este îngrozitor. Și nu ai spus nimănui?

– Absolut nimănui.

– Rosie nu a pomenit nimic despre asta?

– Nu a putut să mă privească în ochi după aceea, iar tata pur și simplu s-a prefăcut că nu se întâmplase nimic.

– Cum a aflat mama ta?

– A devenit suspicioasă. Cred că la început a fost vorba numai de mici detalii. Cum ar fi mirosul parfumului lui Rosie pe hainele tatei. Apoi a început să fie atentă, iar atunci când cauți ceva cu acel gen de atenție, de obicei găsești. Mama i-a surprins sărutându-se. Rosie a fost concediată. Cred că s-a dus în Canada. Nu am mai primit nici o veste de la ea. Eu m-am simțit rănit. Nu și-a luat la revedere de la nici unul dintre noi.

– Deci ai pierdut-o pe femeia în care aveai încredere, numai din cauza nepăsării tatălui tău.

– Dacă vrei să te exprimi amabil.

– Și apoi căsnicia s-a destrămat și ți-ai pierdut și familia.

– Mama s-a dus să locuiască în America. Aisling și Cara au ales să plece cu ea. Eu am rămas aici, cu bunicii mei. Nu voiam să stau cu tata. Deja bea mult și devenea rău.

– Sunt sigură că era rău fiindcă se simțea vinovat pentru că-l văzuseși așa. Erai numai un băiețel.

– L-am învinuit pe el pentru tot ce s-a întâmplat. Numai acum, fiind un bărbat matur, pot să văd lucrurile dintr-o perspectivă mai largă. Rămâne totuși sentimentul de trădare și suferință.

– I-ai spus asta?

– I-am spus.

– Și ce a zis?

– A spus că îi pare rău. Era trist și regreta. Ar fi trebuit să vorbim despre asta mai demult. E o mare diferență să auzi aceste cuvinte articulate, mai ales când sunt sincere.

– Ți-a spus de ce s-a aruncat în brațele lui Rosie?

– Da. După cum am observat, sunt multe moduri diferite de a privi

același lucru. Noi, oamenii, suntem niște ființe complicate.

Margot s-a întors să-l privească.

– Alcoolismul tatălui tău derivă dintr-o stimă de sine foarte scăzută, Colm. Probabil că a debutat exact în acel moment, când l-ai găsit împreună cu Rosie. JP este o ființă decentă și plină de onoare. Trebuie să se fi simțit îngrozitor când partea lui lipsită de onoare a fost expusă în acest fel. Pentru că el nu este așa cu adevărat. A fost condus spre asta din nefericire. Dar s-a dezamăgit pe sine, ca și pe toți ceilalți. Sunt sigură că a făcut primul pas pe drumul spre recuperare când ați stat de vorbă despre asta. Colm a dat din cap. Margot i-a cuprins obrazul cu palma și și-a trecut degetul mare peste gropița din bărbie. Și tu aveai nevoie să vorbești despre asta, Colm. Băiețelul din tine avea nevoie să se descarce și să nu mai rămână agățat de povestea asta.

– Viața este o luptă și cu toții suntem zguduiți de ea într-un fel sau altul, a spus el, plimbându-și degetele în jurul gâtului ei, pe sub păr.

Colm a inspirat, gândurile întorcându-i-se la chestiuni mai de actualitate.

– Și tu ar trebui să fii scriitor, a chicotit ea, observând schimbarea din expresia lui și simțind din nou fluturi în stomac.

El și-a înclinat capul, cu privirea albastră intensă și expresivă.

– Nu sunt sigur că a fost ceva prea original, dar a sunat bine.

A zâmbit și a sărutat-o din nou.

Când s-au întors la cabana de vânătoare, JP era în grădină, aruncând bălegarul pe margine. Avea obrajii roșii din cauza frigului și a efortului și părea să lucreze cu o nouă vigoare, ca și cum fiecare mișcare istovitoare a lopeții ar fi fost un pas făcut cu intenție în direcția vindecării. Margot s-a bucurat când l-a văzut. Avea coloana vertebrală care îi lipsise tatălui ei. O voință puternică și hotărârea de a face o schimbare în viața lui, pe care Jonathan Hart nu le putuse găsi. JP o făcea să fie optimistă, în timp ce tatăl ei îi dăduse un sentiment de neajutorare. Știa că cel mai bun mod de a te face bine era să rămâi ocupat, de preferat afară, în natură. Avea să aibă nevoie mai mare de susținerea lor serile, când obiceiul de a se scufunda în fotoliu, lângă foc, l-ar fi putut face să vrea să se întindă după carafa de whisky. Ea și Colm vor trebui să facă ture pe rând, petrecând timp cu el. Nu ar fi fost corect să-l lase de unul singur. S-a uitat la Colm în timp ce traversau iarba îndreptându-se spre JP și și-a imaginat o scenă cu ei trei jucând cărți în bibliotecă. În mod ciudat, nu era o imagine neplăcută.

– Presupun că ar fi mai bine să mă întorc la muncă, a spus Colm, băgându-și mâinile în buzunare și zâmbindu-i tatălui lui.

JP și-a înfipt cazmaua în pământ și a zâmbit la rândul lui.

– Foarte bine, fiule. Poate te văd mai târziu?

– Sigur. Margot și cu mine o să fim prin zonă destul de mult ca să te ținem sub observație și să te susținem. O să te cam saturi de noi, mi-e teamă.

JP a râs.

– Nu o să mă satur niciodată de voi doi.

– O să lucrez puțin aici, apoi mă duc înapoi la hotel la ora ceaiului, a adăugat Margot. Trebuie să-mi arăt fața pe acolo, altfel voi fi trimisă înapoi în Anglia în dizgrație.

Au plecat spre peluză, lăsându-l pe JP cu munca lui. Land Roverul lui Colm era parcat pe pietrișul din fața casei. A apucat-o de mână pe Margot și a tras-o în spatele mașinii.

– Nu trebuie să ne vadă nici tata, nici doamna B.

– Sau mama ta, a adăugat Margot cu un rânjet pe față. De fapt, nimeni nu trebuie să ne vadă.

– Doamne, e ca și cum am fi din nou adolescenți. Și-a strecurat mâna în jurul gâtului ei, pe sub păr.

– Miza e mai mare decât să fim pedepsiți, i-a amintit ea.

El a râs.

– E mai bine să nu ne asumăm nici un risc. Și-a lipit buzele de-ale ei și pentru o clipă au fost amândoi distrași. Margot a simțit cum i se încălzește corpul și și-a dorit să se fi putut furișa și să folosească unul dintre dormitoarele din cabană.

Colm i-a citit gândurile.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Margot, a mormăit în urechea ei.

– Și eu te vreau, a șoptit ea.

Simplul gând i-a tăiat respirația.

El a ezitat o clipă, încercând să ia o hotărâre.

– Vino în seara asta, a spus el. Putem lua cina cu tata și apoi… Nu știu, îl trimitem la culcare devreme.

– Sună bine, a fost ea de acord și l-a privit urcându-se în mașină și plecând.

După dimineața pe care o avusese, Margot nu era sigură că ar fi putut să se concentreze pe muncă, dar s-a dus în salonul de jocuri chiar și-așa. Doamna B aprinsese focul. Soarele ieșise pe cer și inunda peluza cu lumină. Auzea cântecele păsărelelor, care o făceau să se gândească la primăvară, la albăstrele și narcise, la seri mai lungi și dimineți mai luminoase. S-a uitat la mormanele de registre și hârtii așezate ordonat pe covor și și-a adus aminte de jocul Rabbits. L-a văzut cu ochii minții pe Colm alergând în jurul mesei, cu fața plină de veselie și părul ondulat căzându-i peste frunte.

A fost deranjată de o bătaie în ușă. Era doamna B.

– Ați dori o ceașcă de ceai, don'șoară Hart? a întrebat ea.

– Mi-ar plăcea, doamnă B, mulțumesc foarte mult.

A urmat o pauză în care doamna B a zăbovit în ușă.

– Mă bucur să-l văd pe conașul Colm pe lângă casă, a spus ea în cele din urmă. E bine că ei doi stau de vorbă. Ești o fată curajoasă, Margot, a adăugat menajera, iar ochii ei blânzi erau plini de recunoștință. Ai un dar rar.

Margot a dat din cap, fără să știe ce să spună, dar doamna B nu avea nevoie de un răspuns, așa că a adăugat, înainte de a închide ușa:

– Mă duc să fac ceaiul.

*

Margot s-a așezat la lucru. A deschis ultima cutie. Era cea mai mică dintre toate, motiv pentru care o lăsase la urmă. Înăuntru era un cufăr miniatural purpuriu făcut din lemn. Părea vechi, de la începutul secolului al nouăsprezecelea, a presupus ea. L-a scos cu grijă și a încercat să-l deschidă. Spre frustrarea ei, era încuiat. Micuța încuietoare cerea o cheie și totuși, în urma unei cercetări ulterioare a cutiei, nici o cheie nu era de găsit. A scuturat cufărul. Ceva s-a zgâlțâit. Erau obiecte înăuntru – comori, spera ea. L-a pus deoparte cu reținere. Avea să-l roage pe Colm mai târziu să o ajute. Era probabil exact genul de lucruri pe care ar fi putut să le facă, ajutându-se de unul dintre instrumentele din trusa lui de veterinar.

A scos în schimb un teanc de scrisori legate cu o fundă albastră de mătase. Citise deja sute de scrisori. Unele erau interesante, altele doar îi satisfăceau curiozitatea, dar nu erau de folos pentru carte.

A desfăcut cu delicatețe panglica și a scos prima scrisoare. Era redactată într-o caligrafie ordonată, înclinată, iar cerneala se decolorase până la un maro deschis, dar era în continuare lizibilă. Destinatarul scris pe plic era o anume doamnă Jane Chadwick din Lancashire, Anglia. Margot s-a întrebat cine era această Jane Chadwick și de ce aceste scrisori adresate ei își croiseră drum în arhivele familiei Deverill. A mai scos una. Spre uimirea ei, îi era adresată aceleași femei. Frunzărind prin toate plicurile, Margot și-a dat seama că toate scrisorile îi erau adresate lui Jane. A devenit mai curioasă, așa că a deschis prima scrisoare și a scanat pagina până a găsit semnătura de jos. „Sora ta iubitoare, Frances.“ Grăbită și cuprinsă de un entuziasm tot mai mare, a întors pagina în căutarea datei. 12 iulie 1821. Frances era nimeni alta decât France Wilson, măritată cu Tarquin Deverill.

Margot s-a cuibărit în fotoliul de lângă foc și a început să citească. Scrisorile, în afară de faptul că erau pline de noutăți cotidiene, exprimau din plin dragostea lui Frances pentru băiețelul ei cu dizabilități, Gabriel. Frances avusese încă cinci copii – Peregrine fiind cel mai mare și, în același timp, moștenitorul – care fuseseră zdraveni și sănătoși, iar pe trei dintre ei îi pierduse în pruncie. Gabriel era cel mai mic și un motiv de multă îngrijorare pentru ea. Scrisorile erau în

cea mai mare măsură despre el. Nu doar că se născuse cu coloana răsucită, ceea ce-l făcea să aibă un picior mai scurt, dar avea și un retard mintal. Frances îl descria ca fiind „iubitor“, „plin de râsete“, „neobișnuit de afectuos“ și „încet“. „Va rămâne întotdeauna un copil, mă tem, chiar și după ce va crește. Tatăl lui nu-l suportă și nu-l vrea în fața ochilor lui, ci îl închide în turn ca să nu-l facă de rușine. Îmi frânge inima să văd că e tratat în acest fel. Tarquin le oferă mai multă afecțiune câinilor.“ Margot s-a întrebat dacă acel biet copil fusese ținut în turnul în care era găzduită ea. Și-a ridicat privirea de pe pagină pentru o clipă pentru a și-l imagina pe Gabriel uitându-se de la fereastră la peluza de jos, unde frații lui se jucau în iarbă, poate chiar cu tatăl lor, în timp ce el trebuia să rămână izolat și întemnițat în dormitorul lui. Cu inima plină de indignare a citit mai departe.

Tarquin se referea la fiul lui folosind termeni ca „monstru“, „ciudățenie a naturii“ și „fiară“. A refuzat să-i ofere o educație împreună cu ceilalți fii ai lui, astfel încât mama lui a trebuit să-l învețe ea însăși să citească, misiune aproape imposibilă din cauza retardului mintal. Tarquin îl displăcea pe băiat într-o asemenea măsură încât în public pretindea că avea numai cinci copii. Odată, când Frances îi reamintise de al șaselea, o lovise peste față cu dosul palmei, rupându-i pielea cu sigiliul de la inel. Femeia nu a mai îndrăznit să facă asta altă dată.

Doamna B a intrat cu un ibric de ceai și niște prăjituri, dar Margot abia dacă s-a clintit de pe scaun, numai ca să bălmăjească un „mulțumesc“ tăcut înainte de a se întoarce la scrisori. Nu o dată s-a temut Frances pentru viața băiatului. „Disprețul soțului meu pentru băiat este atât de mare, încât sunt terorizată gândindu-mă ce ar putea să-i facă pe când puiul meu doarme. Am început să mă urc în pat alături de el noaptea ca să-l țin în siguranță.“ Apoi scrisorile ajungeau la cumplitul punct culminant. Caligrafia lui Frances devenea dezordonată. Margot îi sesiza durerea din scrijeliturile ciudate ale condeiului pe hârtie. Tarquin făcuse ceva neobișnuit. Îl dusese pe copil în grădină de ziua lui ca să-i arate florile. Nu făcuse niciodată înainte așa ceva. Frances era plină de neliniște. Îl cunoștea pe soțul ei și de ce era el capabil. Iar apoi inimaginabilul se întâmplase. Băiatul, pretinsese Tarquin, se întinsese după peștii din bazinul decorativ și căzuse în el. Înainte ca tatăl lui să ajungă la el, se înecase.

Disperată, Frances i-a scris surorii ei: „Nu cred nici un cuvânt, Jane. Doamne, iartă-mă pentru că arunc vina, dar cred că soțul meu a vrut ca preaiubitul meu băiat să moară în felul acesta, în această zi, pentru a se elibera de povara de a avea un fiu imperfect. Deși frumosul meu băiat nu era o povară pentru nimeni. Doar sursa luminii lui Dumnezeu și iubire întrupată într-un copil inocent și schilodit. Acum este în pace. Dar eu sunt într-un infern fără sfârșit, dragă Jane. Nu văd nici o

ușurare pentru mine.“

Margot și-a șters o lacrimă și a inspirat adânc. A dat drumul scrisorii în poală. Știa ce se întâmplase apoi. La scurt timp după aceea, biata Frances Deverill murise, iar Margot a presupus că de inimă frântă.

A presupus că scrisorile erau în arhivele familiei pentru că sora lui Frances a vrut ca Tarquin să fie făcut responsabil pentru crima lui. Asta nu s-a întâmplat, bineînțeles. Dar cumva aceste scrisori și-au găsit drumul în castel astfel încât cel puțin istoria să înregistreze lucrul îngrozitor pe care îl făcuse. Margot a privit flăcările, văpăi mișcătoare de lumină aurie, și s-a întrebat ce se întâmplă cu suflete ca al lui Tarquin, dacă într-adevăr există viață după moarte. Există într-adevăr iad pentru cei ca el? Dacă nu se face dreptate în viața asta, poate fi obținută în următoarea?

Margot a simțit mai mult decât oricând înainte un rost pentru scrierea acestei cărți. Avea nevoie să fie scrisă pentru cei ca Frances și Gabriel, ale căror povești nu văzuseră niciodată lumina zilei. Și-a sprijinit capul de fotoliu și a închis ochii. S-a gândit la fantomele din castel, în care părea că atât de multă lume credea, și dintr-odată și-a dorit să creadă și ea. Nenumărați oameni diabolici scapă nepedepsiți pe pământ. Ce consolare ar fi să știi că, până la urmă, vor fi făcuți responsabili pentru acțiunile lor într-un loc întunecat și îngrozitor, după moarte.

A deschis ochii și s-a uitat la micul cufăr purpuriu care stătea pe masa de biliard. S-a întrebat ce secret ascundea.

Capitolul 14

Margot i-a vorbit lui JP despre scrisori în timpul prânzului.

– Mă tem că unii dintre strămoșii mei nu au fost oameni prea cumsecade, a spus el cu un aer timid. De fapt, când Alana mă acuză că am sânge rău, probabil are dreptate.

– Nu este adevărat, a spus Margot. Păcatele lor nu sunt păcatele tale și în afară de asta, dacă te acuză că ai sânge rău, atunci își acuză copiii de același lucru, ceea ce mă îndoiesc că intenționează să facă. Este numai o modalitate de a te face să te simți vinovat. Dar orice poveste are două variante și, din câte pot să-mi dau seama, Alana are la fel de multe lucruri pentru care să se simtă vinovată ca și tine.

JP a privit-o cu tandrețe.

– Îmi ești foarte loială, Margot, având în vedere că nu ne cunoaștem de prea mult timp. Poate îți aduc aminte de tatăl tău?

Margot s-a încruntat.

– Există unele asemănări. Dar, ca să fiu sinceră, te plac pentru cine ești, JP. Tatăl meu era un caz fără speranță. Tu, în schimb, mă umpli de speranță. Știu că poți să te faci bine. Contez pe asta.

JP s-a întins și a bătut-o pe mână.

– Sunt recunoscător pentru încrederea pe care o ai în mine. Nu te voi dezamăgi. Apoi a zâmbit. Aștept cu nerăbdare să-i arăt acelei foste soții ale mele un nou eu al meu, treaz. Asta o să-i dea un subiect de meditație.

Margot a zâmbit surprinsă. Cine ar fi crezut că persoana care avea să-l inspire pe JP să se facă bine putea fi chiar cea care fusese cauza stării lui deplorabile?

Margot s-a întors la hotel la timp pentru a servi ceaiul. A fost surprinsă când a văzut-o pe contesă la o masă rotundă în mijlocul încăperii, perorând în fața a șase turiști americani fermecați. Elegantă, într-o bluză cu fundă la gât, cu părul ridicat într-o strânsoare elaborată și cu cercei mari cu diamante strălucindu-i în urechi, arăta din cap până-n picioare ca o contesă cu sânge albastru, cel puțin în ochii turiștilor care nu se pricepeau, s-a gândit Margot.

– Vedeți, când soțul meu, contele, locuia aici, spunea cu accentul ei puternic austriac, acesta era locul în care familia servea prânzul, la o masă lungă, asistată de valeți. Câte un servitor pentru fiecare persoană, știți, în poziție de drepți în spatele scaunelor. Așa se făceau lucrurile pe vremea aceea. Era perfect normal să trăiești așa. Desigur că servitorii trebuiau să pretindă că nu auzeau conversația, dar vă imaginați, trebuie să fi auzit totul. Oaspeții erau oameni importanți, nobilime, politicieni… Contesa a inspirat și a oferit un zâmbet mulțumit de sine. Chiar și din familia regală.

Margot a dat ochii peste cap. Nu credea că bietul Bridie respirase vreodată același aer cu un membru al familiei regale. Pe când își croia drum prin hol, spre scări, a fost interceptată de domnul Dukelow, care se îndrepta spre ea cu un zâmbet satisfăcut pe față, similar cu al contesei.

– Bună ziua, domnișoară Hart, a spus el, frecându-și mâinile. Am vești.

A așteptat să-i spună că erau chiar în acele clipe onorați cu distinsa prezență a contesei. Dar el nu a menționat-o.

– Am vorbit cu prietenul dumneavoastră, domnul Chambers, a spus el.

– A, a spus Margot, surprinsă.

– L-am programat pentru prima săptămână din mai. Nu am cerut recomandări. Recomandarea dumneavoastră este suficientă. Sunt sigur că va fi pe deplin captivant. Și-a ridicat bărbia. Deși, după cum am spus de multe ori, acest castel nu este bântuit. Nici un pic.

– Nu cred că va contacta fantomele castelului.

Domnul Dukelow s-a încruntat.

– Atunci ce fantome va contacta?

– Persoanele dragi decedate ale celor din public.

Domnul Dukelow părea îngrozit. Margot a continuat:

– Nu ați văzut niciodată cum lucrează un medium?

– Nu, nu am văzut. Și nu mi-ar fi trecut prin cap ideea de a invita unul la hotel dacă șefa nu ar fi insistat. A ridicat din umeri. Ceea ce-și dorește doamna de Lisle, doamna de Lisle primește.

– Cred că veți fi surprins de numărul mare de oameni interesați de paranormal.

– Bine. Doamna de Lisle a menționat de asemenea că-l va ruga pe lordul Deverill să ia cuvântul după prânz.

Stomacul lui Margot s-a chircit.

– Nu cred că și-ar dori să facă asta.

Domnul Dukelow și-a frecat buricul degetului mare de cel al degetului arătător.

– S-ar putea să vrea, când o să audă cât îl plătește. Ar atrage mulți oameni. Lordul Deverill însuși, vorbind despre istoria familiei lui,

chiar în castelul în care s-a petrecut totul.

– Fără îndoială că puteți să-l întrebați.

Margot și-a reamintit că JP nu era responsabilitatea ei. Cine era ea, ca să spună dacă ar fi fost de acord sau nu să lucreze pentru doamna de Lisle?

– Asta voi face. M-a rugat doamna de Lisle.

– Și dacă refuză, puteți de asemenea s-o invitați pe contesă.

I-a aruncat un zâmbet jucăuș bărbatului.

– Contesa ține deja discursuri pe gratis.

– Poate caută un job?

Domnul Dukelow nu părea amuzat.

– Sigur că nu. Ar fi sub demnitatea ei, a răspuns el.

– Cel puțin pare autentică, chiar dacă nu este.

– I-am menționat-o doamnei de Lisle, dar m-a refuzat, a spus domnul Dukelow.

– Sunt sigură. Din câte știu despre formidabila doamnă de Lisle, îi plac lucrurile autentice. Leopoldo nu este un Deverill și a trăit în castel numai paisprezece ani. Mi-e teamă că oaspeții dumneavoastră se vor simți păcăliți dacă el sau soția lui vor ține discursuri după masă. Dacă chiar veți face asta, trebuie să invitați un Deverill.

– Sau pe *dumneavoastră,* a adăugat el, ridicându-și sprâncenele ca și cum tocmai s-ar fi gândit la asta.

– Poate că eu am o bună cunoaștere a istoriei familiei, dar, dacă ar fi să aleg, cu siguranță l-aș alege pe lordul Deverill. Cred că ar atrage mulți oameni.

– Cum merge cartea, apropo?

– Aproape că mi-am terminat cercetarea.

Și-a frecat bărbia o clipă.

– Poate, domnișoară Hart, având în vedere că acum sunteți așa bună prietenă cu lordul Deverill, ați putea dumneavoastră să-l întrebați dacă este dispus să vorbească după prânz.

Margot a râs.

– Mi-e teamă că nu, domnule Dukelow. Dacă doriți să lucreze cu dumneavoastră, trebuie să-l întrebați dumneavoastră.

Margot era pe punctul de a urca scările spre dormitorul ei, când s-a răzgândit și s-a îndreptat spre salonul de desen. Atrasă de magnetismul întunecat al lui Tarquin Deverill, a stat în picioare sub portret și l-a privit cu o fascinație macabră. Acum, că citise scrisorile soției sale, bărbatul nu mai era doar o imagine plată în ulei, ci o persoană, în carne și oase, cu vene pline de sânge și energie care radia în cameră, oferindu-i o impresie puternică a personalității sale amenințătoare. Pe când se adâncea tot mai mult în tablou, el părea să-și întoarcă încet fața și s-o privească direct în ochi. Privirea rece și

plină de resentimente a unui bărbat căruia nu-i place să fie cercetat. Lui Margot i s-a tăiat respirația și a privit în spate șocată. A clipit. Apoi a clipit din nou. Era înfricoșător cât de puternică putea fi imaginația, s-a gândit ea, pe când portretul s-a întors la forma inițială. Acum nu se mai uita la ea, privirea îi era fixată asupra unui obiect de dincolo de ramă, sau poate era pierdut într-un gând neplăcut. Căci iată-l, plin de aroganță și mândrie, cu pieptul umflat, bărbia ridicată, buzele crispate batjocoritor, de parcă nimic nu l-ar fi mulțumit. Margot s-a întrebat cum a putut deveni cineva atât de nemulțumit de viață încât să decadă în cruzime, pentru că o persoană satisfăcută nu ar fi putut niciodată să devină crudă. Oamenii fericiți sunt prin natura lor niște spirite generoase și bune. Și-a amintit de Frances și Gabriel și s-a gândit din nou la dreptate. Tarquin Deverill a murit liniștit în patul lui la vârsta de șaptezeci și opt de ani. Asta nu părea corect.

S-a dus la ea în cameră și s-a uitat pe geam. A pus mâinile pe pervazul de piatră și s-a întrebat dacă și Gabriel își pusese mânuțele acolo și privise schimbarea anotimpurilor prin sticla ferestrei. Ce înțelesese din toate aceste lucruri?

Când Margot s-a întors la cabana de vânătoare era după-amiaza târziu și aproape se întunecase. A parcat mașina și a intrat în casă. A fost imediat izbită de o schimbare evidentă în atmosferă.

Casa părea mai caldă, nu numai ca temperatură, ci și ca energie. Pe coridor pluteau acordurile muzicii clasice, precum sângele care curge prin vene, readucând locul la viață. JP și Colm nu erau în bibliotecă, ci stăteau în salonul de desen, în haine de călărie. Focul era aprins, draperiile trase. Fețele lor erau înroșite de la vânt, erau entuziasmați.

– Margot! a exclamat JP. Vino și tu!

– Am avut o după-amiază grozavă călărind pe dealuri, a spus Colm, amintindu-i de sărutul lor de la cercul de pietre cu un zâmbet conspirativ.

– Și iată-vă, folosind această cameră frumoasă, a spus Margot, bucurându-se de muzica vibrantă care venea din boxele din bufet.

A presupus că era un patefon ascuns în dulapul de dedesubt.

– A fost camera preferată a bunicilor mei, i-a spus Colm. Au locuit aici, jucând cărți și primind prieteni. Era și timpul să fie redată gloriei ei anterioare.

– O cameră în plus pe care trebuie s-o curețe biata doamnă B, a spus JP.

– Nu mă deranjează, a spus doamna B, intrând. Casa este fericită când sunt folosite toate camerele, nu-i așa? Nici o casă nu vrea să lâncezească sub straturi de praf, în liniște. Nu este grozavă muzica asta, don'șoară Hart? Îmi place mult să ascult muzică. S-a oprit o clipă și a zâmbit. Pur și simplu grozavă.

Margot s-a așezat pe una dintre canapele.

– M-am uitat printre discurile mele vechi, a spus JP. Am o colecție impresionantă, știți? Acesta este Richard Strauss. A ridicat mâna și a mișcat-o în ritmul muzicii, ca și cum ar fi dirijat o mică orchestră. Nu te face să te simți bine?

– Ce ai făcut în după-masa asta? a întrebat Colm.

Felul în care se uita acum la Margot era intim, amintindu-i de profunzimea sărutului și de atingerea mâinii lui. Cât de repede se schimbă energia între doi oameni atunci când atracția reciprocă dintre ei a fost dezvăluită, s-a gândit ea și și-a ferit privirea de teamă să nu-și trădeze sentimentele față de JP.

– Vreau să-ți arăt ceva, a spus ea, ridicându-se. A părăsit încăperea, întorcându-se o clipă mai târziu cu cufărul încuiat. Am deschis azi-dimineață ultima cutie și am găsit asta.

Colm a întins mâna.

– Ce este?

I-a dat cufărul.

– Este încuiat.

– A, și nu e nici o cheie.

– Poți să-l deschizi?

Colm a râs.

– Drept cine mă iei? Sunt veterinar, nu hoț.

– Sunt sigură că ai ceva care va descuia broasca în geanta aia de veterinar.

– Nu am geanta cu mine. Dar cred că am ceva mai bun. A scos un briceag din buzunar. Toți cercetașii buni au așa ceva cu ei.

– Ești un cercetaș bun, Colm? a întrebat ea.

– N-am fost niciodată, dar briceagul ăsta a fost util de multe ori.

– Cui i-a aparținut cufărul? a întrebat JP. Ai vreo idee?

– Cred că e posibil să-i fi aparținut lui Frances Deverill, soția lui Tarquin. Era în aceeași cutie în care am găsit scrisorile pe care i le-a scris surorii ei, a răspuns Margot.

Colm a folosit forfecuța miniaturală ca să deschidă încuietoarea.

– Sunt interesante scrisorile?

– Foarte. Fiul lor cu dizabilități a murit înecat, iar ea l-a învinuit pe soțul ei.

Colm a ridicat privirea de la ce făcea, îngrozit.

– Serios?

– S-a înecat în iazul decorativ, în ziua în care împlinea zece ani. Tatăl lui s-a prefăcut că nu vede. Tarquin era o brută.

– Este o poveste îngrozitoare, Margot, a spus Colm, mișcând forfecuța cu grijă, în speranța de a deschide cutia.

– Mi-e teamă că da. Sper că acest cufăr conține ceva interesant.

– Toate aceste comori, încuiate pentru sute de ani și nu m-am

gândit niciodată să mă uit la ele, a spus JP minunat.

– De ce? a întrebat Margot. De ce nu ai fi curios în legătură cu propriii tăi strămoși?

– Nu știu, a răspuns JP ridicând din umeri. Presupun că este ca și cum ai trăi într-un oraș plin de cultură și nu te-ai deranja să vizitezi muzeele pentru că le iei de bune. Nu am fost niciodată interesat de istoria familiei mele, până acum.

– Mă bucur că te-am inspirat.

– A, a spus Colm. Am reușit!

Margot s-a dus în grabă lângă el. El i-a înmânat cufărul.

– Poftim, uite ce e înăuntru.

Margot și-a ținut respirația. A deschis capacul cu grijă. Înăuntru era o cruce simplă de lemn și un obiect oval. A scos obiectul și l-a întors. Când a văzut ce era, a fost cuprinsă de entuziasm. Era un portret miniatural al unei mame cu fiul ei, montat într-o ramă de aur și sticlă.

– Trebuie să fie Frances și Gabriel, a șoptit ea. Ce descoperire! Fața femeii era plină de tandrețe și iubire în timp ce-și ținea băiețelul lipit de piept. Era atât de frumoasă! a exclamat Margot, privindu-i părul lung, ondulat și ochii blânzi, căprui. Și uită-te la micul Gabriel. Blond, ca mama lui, cu ochi mari, curioși, căprui. Ce păcat că a murit așa cum a murit! I-a întins miniatura lui JP. Trebuie să citiți scrisorile, le-a spus ambilor bărbați. Atunci veți cunoaște întreaga poveste. Au fost trimise cuiva din castel, îmi imaginez, pentru ca adevărul să iasă la iveală. Dar nu cred că s-a întâmplat, pentru că Tarquin nu a fost niciodată acuzat că l-ar fi neglijat pe fiul lui.

– Este un miracol că nu au fost distruse, a spus Colm.

– Motiv pentru care mă și îndoiesc de faptul că Tarquin le-ar fi citit, a răspuns Margot.

– Atunci cine le-a citit? a întrebat JP.

– Acesta este un mister pe care nu-l vom desluși niciodată, a spus Margot. Dar cineva le-a pus în această cutie pentru a fi păstrate. Scopul era de a fi citite, așa încât crima lui Tarquin să iasă la lumină. Ei bine, asta se va întâmpla acum. Cu o întârziere de o sută șaizeci de ani!

În timp ce JP studia portretul, Colm și-a trecut degetele peste pielea de pe antebrațul lui Margot. Ea a rămas nemișcată o clipă, pentru că nu-și dorea ca el să se oprească, fiind în același timp conștientă de faptul că nu erau singuri.

– O descoperire fascinantă, a spus JP, întinzând miniatura.

Colm și-a retras mâna. Margot a luat portretul și l-a pus înapoi în cufărul lui. S-a ridicat în picioare.

– Mă duc să aduc scrisorile, JP. Sunt o lectură sfâșietoare, a spus, și a părăsit încăperea.

S-a întors excitată în salonul de jocuri. Și-a dus o mână la obraz.

Atingerea lui Colm fusese suficientă pentru a o face să roșească complet. A inspirat adânc și și-a spus că trebuia să se calmeze. Nu făcuse altceva decât să-i atingă brațul. S-a sprijinit de masa de biliard, așteptând să i se calmeze pulsul. Focul aproape se stinsese, lăsând în urma lui numai rămășițe de căldură și cenușă. Draperiile erau trase, iar documentele erau așezate ordonat în teancuri pe podea. Văzuse toate materialele din cutii. Venise momentul să scrie cartea.

Dintr-odată în încăpere a intrat Colm. A închis încet ușa în urma lui. Apoi s-a îndreptat spre ea hotărât, a tras-o în brațe și a sărutat-o. I-a răspuns la sărut trecându-și mâinile prin părul lui, care mirosea a praf de la călărie și a vânt sărat.

– Tata s-a dus la etaj să facă o baie și să se schimbe, a spus el, răspunzând întrebării ei nerostite înainte de a-și lipi buzele de ale ei ca s-o sărute din nou.

Mâinile i s-au strecurat pe sub puloverul și cămașa lui Margot și au găsit pielea fină a spatelui. Margot a simțit cum se înfierbântă. Îl dorea cu întregul corp. Colm a așezat-o pe masă.

– Hai să facem dragoste, Colm, a șoptit ea.

– Și să fim prinși de doamna B? Nu este o idee bună, Margot, a râs el.

I-a prins fața în palme și l-a privit în ochi.

– Chestia asta mă înnebunește, Colm. Suntem adulți.

– Cu o datorie față de tata, i-a amintit el.

Margot și-a sprijinit fruntea de fruntea lui și a oftat.

– Atunci mai târziu. După ce se duce la culcare.

– Îți place să-ți asumi riscuri, nu-i așa?

– Doar știu ce vreau, Colm.

– Și eu la fel, a răspuns el serios. Pe tine, cât mai curând.

După cină doamna B a curățat masa și a spălat vasele, apoi s-a dus la etaj, în dormitorul ei. A luat radioul cu ea pentru că îi plăcea să asculte muzică în timp ce stătea întinsă în pat și citea înainte de culcare. Acum lordul Deverill asculta vechile lui discuri, iar casa se scuturase în sfârșit de vălul de liniște, vibrând de viață din nou. Până și orologiul părea să ticăie mai voios. Era ca și cum toate culorile casei s-ar fi schimbat, de la un gri posomorât, într-o paletă vibrantă de nuanțe drăguțe. Într-adevăr, când soarele se revărsase prin ferestrele salonului de desen de dimineață, întreaga încăpere fusese scăldată într-o lumină de culoarea chihlimbarului.

Le era recunoscătoare conașului Colm și lui Margot. Cei doi inspiraseră schimbarea în lordul Deverill și, cinstit vorbind, probabil că el fusese dornic și pregătit, pentru că este foarte greu să-ți schimbi obiceiurile așa cum o făcea el. Totuși, simțea cum ceva se cocea între cei doi tineri. Fără ca lordul Deverill să fi observat. Era mult prea

ocupat să se lupte cu poftele lui pentru a observa micile semne subtile pe care și le făceau. Dar *ea* observase. Femeile tind să aibă un spirit de observație mai bun, credea ea. Era vorba despre felul în care se priveau și își vorbeau. Era o intimitate care nu fusese acolo de la început, deși, Dumnezeu să-i aibă în pază, se străduiau foarte tare s-o ascundă. S-a întrebat cum s-ar fi simțit lordul Deverill dacă ar fi sesizat. Știa că avea o slăbiciune pentru Margot.

Doamna B a aprins un chibrit și apoi micuțele lumânări votive din fața fotografiilor părinților și fratelui ei, Rafferty. Și-a șoptit rugăciunea, și pe când privea fața serioasă a fratelui ei, a simțit tandrețea inundându-i rănile din inimă, locurile în care durerea nu avea să se vindece niciodată. Totuși, s-a simțit pozitivă și optimistă cum n-o mai făcuse de mult timp, iar asta cu siguranță a ajutat-o să se smulgă din suferință. Suferința nu era ceva care să ia sfârșit, ci ceva cu care învățai să trăiești. Muzica și râsetele care răsunau în casă cu siguranță o ajutau să conviețuiască cu suferința ei.

S-a spălat și s-a schimbat în cămașa de noapte, apoi a îngenuncheat lângă pat. „Pas cu pas“, s-a gândit ea suspinând, lipindu-și palmele și închizând ochii. A murmurat o rugăciune pentru lordul Deverill, pentru conașul Colm și Margot, pentru doamna Alana și fete. S-a rugat să se reunească precum o familie, pentru că știa că toți ar fi fost mai fericiți în acest fel.

Apoi s-a urcat în pat, a stins radioul, a deschis cartea și a început să citească.

JP s-a retras în camera lui. Nu era ușor să se abțină de la alcool, dar era mult mai simplu avându-i pe Colm și Margot care să-l distragă. Îl făceau să se simtă prețuit. Nu se simțise îndrăgit de mult timp. S-a schimbat în pijama și s-a dus la baie. Și-a privit reflexia în oglindă. Trecuseră numai două zile, dar deja i se părea că arăta mai bine. Mai sănătos. Era cu putință? Cu siguranță că nu.

Era hotărât să se schimbe. Acea seară din bibliotecă fusese un semnal de alarmă îngrozitor. Spera că Margot nu-l văzuse în momentele cele mai jalnice. Îl treceau fiori la gândul că era posibil să-l fi văzut. A început să se gândească la faptul că fiul lui stătea în casă. Era plăcut să-l aibă acolo. Era plăcut să nu fie singur. Sigur că doamna B era sus, în mansardă, dar nu era același lucru cu a avea un fiu lângă tine. Cum regreta trecutul. Îl regreta amarnic. Totuși, punându-l în lumină, se eliberaseră de o parte din frică. Vorbind despre trecut cu Colm, puseseră în mișcare un puternic proces de vindecare. O idee simplă, de fapt, aceea de a vorbi despre lucrurile petrecute, și totuși greu de pus în practică. Fusese greu să-și găsească cuvintele. Dureros, ca și cum ar fi fost acoperite de spini. Cu toate astea, din clipa în care le articulase, spinii se înmuiaseră. Cu cât vorbiseră mai mult, cu atât

mai inofensivi deveniseră spinii.

Cele mai puternice cuvinte dintre toate pe care le rostise fuseseră „Îmi pare rău“. Trei cuvinte atât de simple, s-a gândit el. „Îmi pare rău.“ Zece litere. Totuși, cât de greu să le rostești cu sinceritate. Dar chiar le spusese cu sinceritate. Le simțise desprinzându-i-se din inimă și, spre surprinderea lui, articularea lor micșorase puțin durerea, atât pentru el, cât și pentru Colm.

În timp ce JP s-a strecurat sub așternuturi, a simțit cum un sentiment ușor, vesel, îi crește în piept. Nici asta nu mai trăise de mult timp.

La parter, în salonul de jocuri, Margot a sugerat o rundă de Rabbits.

– Varianta tradițională, a spus ea cu un rânjet pe față.

– Știi că nu mă poți bate, a răspuns Colm. O să ajungi dezbrăcată înainte ca eu să-mi desfac nasturii de la cămașă.

– O să vedem, a râs ea, apucând bila neagră și așezându-se într-un capăt al mesei. Încep eu, i-a spus.

Colm a așezat bila albă în mijlocul mesei.

– Când ești gata, a spus.

A țintit și a dat un impuls ușor bilei peste căptușeala de catifea. Bila albă s-a rostogolit spre stânga. Colm a apucat în grabă bila neagră și a împins-o ușor ca să mărture laterala celei albe. Margot a apucat bila neagră și a fugit la capătul mesei, unde acum Colm bloca intenționat locul din care ar fi putut ținti. S-a iscat o încăierare.

– Asta a fost obstrucție! a exclamat ea în timp ce bila albă se oprea încet.

– Asta reprezintă un obiect de îmbrăcăminte, domnișoară Hart.

– Foarte bine, a răspuns ea. Și eu pot juca murdar.

Și-a desfăcut încet nasturii de la bluză în timp ce Colm o privea amuzat și excitat în același timp.

– Știi că ai putea să-ți scoți un pantof sau un ciorap, a spus el.

– Nu am fost niciodată sfioasă.

A deschis ultimul nasture și a dat drumul bluzei pe podea.

– Îmi place asta, a spus el și s-a dus către ea.

Margot a întins mâna.

– Fără atingeri. Este împotriva regulilor. Poți să te uiți, dar nu poți atinge, iar învingătorul ia totul.

– Ce tot?

– Pe cel care pierde.

– Asta chiar că îmi place.

– Și mie. A râs. Mă simt deosebit de lacomă în seara asta.

– Foarte bine. Având în vedere că tu ai pierdut, încep eu.

A dat drumul bilei negre.

O clipă mai târziu, Margot era întinsă peste masă, blocându-i

vederea lui Colm, și măturând delicat bila albă cu cea neagră.

– A, ce jenant, să fii bătut de către o femeie în sutien! a ciripit ea în timp ce bila albă se oprea.

– Mă cam distrage priveliștea, a spus el.

– După cum am spus, și eu pot juca murdar. Deci, cât de sfios vei fi, Colm? l-a întărâtat ea.

– Ca și tine, a răspuns el, deschizând nasturii de la cămașă.

O clipă mai târziu, era la bustul gol. Margot și-a dorit să nu fi introdus regula care interzicea atingerile. Colm avea pieptul lat și musculos. Voia să-și treacă degetele prin părul de pe pectorali, în jos, până la buric.

– E rândul meu să încep.

De data asta a pierdut. Și-a dat jos pantalonii, pantofii și șosetele fără întârziere.

– Devii din ce în ce mai puțin sfioasă cu fiecare minut care trece, a spus el râzând. E ca și cum ai fi pierdut cinci puncte dintr-o singură lovitură.

– Nu sunt sigură că mai rezist prea mult, a spus ea, stând în fața lui în chiloți și sutien.

Părul îi cădea în șuvițe pe umeri, pielea albă strălucea delicat în lumina electrică. Arzând de dorință, Colm a făcut din nou o mișcare către ea.

– Ești sigură de regula fără atingeri? a întrebat, urmărind cu privirea plină de dorință contururile corpului ei.

Margot s-a dus către el și s-a oprit la o distanță de câțiva centimetri.

– Dacă eu mă pot abține, poți și tu, a spus ea, dar abia rezista să nu se întindă și să-l atingă.

Au alergat în jurul mesei. Margot avea bila neagră. I-a dat drumul în așa fel încât s-o mângâie ușor pe cea albă. Colm s-a întins după ea în timp ce a țintit, Margot s-a întins în fața lui, zâmbindu-i triumfător. Bila albă s-a oprit în spatele ei. A râs răgușit, ridicând o sprânceană.

Colm a dat drumul bilei și s-a urcat pe masă.

– M-am săturat de jocul ăsta, a șoptit el, apucând-o de încheieturi și imobilizând-o. Hai să zicem că e remiză, a spus el, atingându-i buzele într-un sărut.

Kitty

O prezență întunecată a început să intre și să iasă din cabana de vânătoare. În timp ce, pentru cei de pe pământ, casa arată mai luminoasă și mai strălucitoare, pentru mine, care sunt între lumi, această creatură odioasă este mai mult decât evidentă. Nu zăbovește mult timp. Simt că este o prezență masculină de o vibrație mai scăzută decât a mea, venind probabil dintr-un plan inferior, dar pentru ce, nu știu. Sunt obișnuită cu venirea și plecarea spiritelor, dar această entitate este diferită. Îmbufnată, furioasă și plină de resentimente, conturul ei întunecat întârzie în salonul de desen, scăzând temperatura și energia, precum și starea mea de spirit, făcându-mă să-mi pierd tot mai mult răbdarea. Devii singur în acest purgatoriu, neavând pe nimeni cu care să vorbești în afara de doamna Carbery.

Nu m-am mai simțit singură până acum. Eram măcinată de furie, dar acea furie se potolește încetul cu încetul. Presupun că nu poți fi furios pentru totdeauna. Până și spiritele își pierd din energie. Doamna Carbery m-a surprins, trebuie să recunosc. Am crezut că, odată ce aveam s-o trezesc la realitatea faptului că e moartă, avea să găsească lumina și să-și croiască drum către casă. Nu a făcut nici unul din aceste lucruri. Lumea ei iluzorie s-a prăbușit și acum știe exact unde este, dar nu este deloc fericită pentru asta. Poate ar fi trebuit s-o las în starea în care era, o ignoranță binecuvântată.

Din cauza ei, în mintea mea persistă o întrebare inconfortabilă. Dacă lumina nu a apărut pentru *ea,* înseamnă că nu va apărea nici pentru *mine*? Îmi e dat să rămân aici, precum ea? Și pentru cât timp? Când voi fi gata să plec, voi descoperi că nu pot?

Doamna B și JP nu sunt conștienți de prezență. Cu excepția scăderii temperaturii, pe care au pus-o pe seama curentului care se strecoară prin tocurile ferestrelor care sunt vechi și șubrede, sau a hornului. Aprind focul, așază bușteni în stive, dar atât timp cât prezența va persista, încăperea nu se va încălzi. Cu toate astea, lui JP îi place să folosească această cameră. Cred că datorită muzicii, acum, că și-a descoperit vechile discuri. Poate prezenței îi place de asemenea muzica, deși presupun că este prea rea ca să găsească loc în suflet

pentru frumusețe.

Starea lui JP se îmbunătățește cu fiecare zi. Poate că cei din familia Deverill nu-și fac viețile mai ușoare cu pasiunile incontrolabile pe care le dezvoltă, dar au cel puțin voință de fier. Odată ce JP a hotărât că ar trebui să se abțină de la alcool, nu a mai existat cale de întoarcere. Margot și Colm au ținut în fața lui o oglindă ca să poată vedea ce a devenit, iar el a luat o decizie conștientă de a se schimba. Îl admir pentru asta. Poate odată ce își va fi revenit complet, ar putea începe să lucreze pentru recuperarea castelului, deși nu sunt sigură cum ar putea face asta, acum, că acesta se găsește în mâinile ambițioasei și avarei doamne de Lisle. Nu-mi place femeia aia nici un pic.

Au hotărât să angajeze un medium care să le întrețină oaspeții. Când bunica mea, Adeline, trăia, ea și cele două surori ale ei, Hazel și Laurel, obișnuiau să țină ședințe de spiritism pentru a contacta morții. Îmi aduc aminte masa tremurând în timp ce Barton Deverill, bătrânul bădăran, obișnuia să le saboteze eforturile cu pozne. Cred că pot crea o mică poznă a mea. Poate că furia mea și-a pierdut din forță, dar nu e nevoie de prea multă forță ca să te ții de pozne, și chiar sunt îngrozitor de plictisită.

Colm e îndrăgostit de Margot. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Are pasiunea neamului Deverill, cât și a neamului O'Leary, iar eu ar trebui să știu ce-nseamnă asta. Cred că Fairy Ring este locul lor special, dar a fost al meu și al lui Jack, al Alanei și al lui JP, și a unei mulțimi de alte suflete lovite de iubire, dinainte ca ei să vină și să-l revendice. Pământul pe care au fost așezate acele pietre cu cinci mii de ani în urmă are o energie foarte specială, îngropată în adâncuri când a fost creat pământul. Istorici și arheologi dezbat misterul, pretinzând că pietrele au fost aranjate pentru a vedea soarele și luna, sau planetele și stelele, pentru a comemora morții sau a-i sacrifica pe cei vii, dar nu se uită niciodată în jos. În adâncurile pământului de sub picioarele lor există o atracție magnetică. O energie supranaturală care afectează pământul de deasupra și pe toți cei care pășesc pe el. Chiar și în moarte sunt atrasă de ea. Mă scald în strălucirea ei și simt conexiunea sufletului meu cu sursa lui, undeva acolo, dincolo de orizontul îndepărtat.

Jack este atras de cercul de pietre din cauza amintirilor. Printre aceste pietre îl găsesc deseori alături de câinele lui, privind la linia orizontului, ca și cum m-ar putea găsi acolo, în negură. Acolo îl găsesc acum. Simt greutatea din inima lui – povara iubirii care nu are unde să plece. Jalea lui este consolarea mea. Regretul lui este și al meu. Cât timp este aici, în cercul de piatră, este al meu. Își amintește pasiunea și durerea și mă întorc la viață în amintirea lui. Măcar de-ar ști că sunt tot cu el. Mă caută în punctul în care marea întâlnește cerul și totuși eu sunt chiar aici, lângă el, retrăind și eu amintirile.

Apoi, spre surprinderea mea, apare soția lui. Pășește în cerc și îl trezește din reverie. Sunt ofensată. Acesta este locul *nostru*. Ea nu are nici un drept să fie aici.

– Ce faci aici, Emer? întreabă el.

Aș pune aceeași întrebare dacă aș putea.

Zâmbește în felul acela pașnic al ei. Întotdeauna a zâmbit în acest fel, fără vanitate sau pasiune și sunt deranjată de faptul că este precum fundul calm și liniștit al mării, în timp ce eu am fost întotdeauna precum valurile, schimbătoare, capricioasă și haotică.

– Am venit după tine, răspunde ea.

– Totul este în regulă?

– Alana își face bagajele. O să vrea să plece în curând.

– Aha, știu cât e ora.

Emer stă lângă el și se întorc, bucurându-se de rafalele de vânt care împrăștie apa pulverizată a mării. Ea oftează și-și bagă mâinile în buzunare.

– Aș vrea să nu trebuiască să plece.

– Și eu la fel, aprobă Jack. Dar și-a construit o viață în America acum.

– Nu ar trebui să mă plâng. Eu m-am născut acolo, este locul unde ne-am întâlnit. America este o țară bună de locuit.

– Aparține acelui loc, ca și noi. M-am stabilit în America atunci când eram tânăr, dar tânjeam după casă.

Emer îl ia de mână.

– Sunt recunoscătoare pentru viața pe care ne-am construit-o aici, împreună. Am fost foarte fericită, Jack.

Jack își fixează privirea albastră pe fața ei și îi răspunde cu un zâmbet plin de tandrețe. Și-au construit o viață împreună, dar ea a fost cimentul care a ținut-o în loc atunci când aventura noastră a fost descoperită. Nu era nevoie decât de un singur cuvânt din partea lui și l-aș fi lăsat pe Robert ca să mă duc oriunde în lume. Eram gata să las totul baltă. Totuși cuvântul nu a venit. Nimic. Era prea târziu. Jack era mai înțelept decât mine. Nu poți să construiești fericire pe nefericirea celor pe care-i iubești. Pur și simplu nu se poate.

– Știu că o jelești pe Kitty, spune ea dintr-odată.

– Știu că știi, răspunde el.

– Înțeleg. A fost marea ta iubire. Nu vreau să te simți vinovat pentru asta. Este cu putință să iubești două femei în același timp, în feluri diferite.

Jack se încruntă, privind-o ca și cum s-ar lupta s-o înțeleagă pe această creatură la fel de liniștită ca fundul mării. Ea suspină, nu de oboseală, ci delicat, consolator.

– Știu că te-ai luptat de-a lungul întregii noastre căsnicii, spune ea.

– Nu întreaga căsnicie, o corectează el.

– Cea mai mare parte.

– M-am îndrăgostit de-a binelea de tine în America, îi spune Jack cu convingere și știu că spune adevărul.

Refuzasem să părăsesc Irlanda; presupun că amintirile lui legate de mine nu erau prea duioase atunci.

– Dar până la urmă am venit aici și, ei bine, ea era aici. Nimeni nu putea rivaliza cu Kitty Deverill în frumusețe sau personalitate. Cu părul ei roșu ca focul și acei ochi de un gri furtunos, nimeni nu mai era ca ea. Și făcea parte din copilăria ta. Crescuserăți împreună. Nu am putut să concurez cu frumusețea ei sau cu rădăcinile care vă legau.

– Nici nu ar fi trebuit, Emer. Ai fost întotdeauna a mea. Jack se încruntă din nou și o strânge de mână. Ce te-a apucat?

Ea ridică din umeri și are un aer nostalgic.

– Viața e scurtă. Suntem bătrâni. Sunt lucruri care trebuie spuse. Lucruri pe care eu trebuie să le spun.

– A spus Alana ceva?

– Încă îl iubește pe JP, știi.

– Presupun că da.

– Nu ar fi așa rănită dacă nu i-ar păsa.

– JP e în ultimul hal. Nu o merită.

– Nu, nu o merită. Dar a meritat-o la un moment dat și au creat o familie frumoasă împreună. Mă întristează când mă gândesc la ce ar fi putut fi. Mă întristează acum, când mă gândesc la plecarea ei.

– Din cauza asta vii cu toate prostiile astea?

Ea râde.

– Vreau numai să știi că nu te judec, Jack. Vreau de asemenea să știi că înțeleg de ce ești trist uneori. Poți s-o jelești fără să ai sentimente de vinovăție. Nu sunt geloasă. Nu am fost geloasă când trăia și nu sunt geloasă acum, că a murit. Și poți să-mi vorbești despre ea.

Jack o privește uluit.

– Ești un om mai bun decât aș putea fi eu vreodată, spune el cu o voce plină de regret.

– Nu trebuie să te învinovățești niciodată pentru iubire, Jack.

– Mă învinovățesc pentru faptul că nu te-am respectat.

– Oprește-te acum. Hai să sărbătorim iubirea ta și a lui Kitty. Stăm în cenușa ei. Hai să nu ne amărâm pentru trecut, hai mai bine să-l onorăm. Este ce este, la urma urmei, și nimic nu-l poate schimba. Te iubesc. Ești soțul meu și prietenul meu și călătoria care ne-a adus până-n acest punct ne-a făcut oamenii care suntem azi. Ne-am descurcat bine, nu-i așa? Am supraviețuit.

– Numai mulțumită ție, Emer, spune Jack trăgând-o în brațe și ținând-o strâns. Îmi pare rău dacă te-am rănit vreodată, sau nu te-am văzut, sau am considerat că mi se cuvine să te am. Ai dreptate, suntem

bătrâni. Sunt lucruri care trebuie spuse.

– Te iert, Jack, șoptește ea, și sunt profund impresionată.

Stau deoparte în timp ce acești doi oameni fac pace unul cu celălalt și-mi dau seama, spre rușinea mea, că e nevoie de curaj ca să spui „Îmi pare rău“ și să ierți. Am luptat în Războiul de Independență; am continuat după ce Michael Doyle m-a violat la ferma lui; am pus deoparte propriile mele dorințe ca să-l cresc pe JP ca și cum ar fi fost al meu; am crezut că eu, mai mult decât oricine altcineva, aveam curaj, dar m-am înșelat. Îți trebuie curaj ca să ierți, iar eu nu am nici un pic de curaj.

Sunt atrasă către cabana de vânătoare. JP este în salonul de desen cu Margot și Colm. Au terminat de mâncat și sunt la masă, jucând Monopoly. Simt imediat prezența. Focul este aprins și totuși simt răcoarea. Margot și-a înfășurat umerii cu un șal, Colm poartă o vestă peste pulover și JP se încălzește cu o jachetă de catifea deși este începutul lui martie, iar catifeaua este un material rezervat în mod tradițional iernii. Muzica clasică răsună din patefonul din dulap. Este un sunet înălțător. Prezența zăbovește aproape, o siluetă întunecată care, pe măsură ce mă concentrez mai tare, devine mai clară. Nu reușesc să-i deslușesc hainele, pentru că este întunecat și estompat, dar îi pot aprecia dimensiunea. Este un bărbat masiv, cu păr lung și un fel de jachetă, pentru că nasturii lucesc. Energia lui este așa de densă și grea încât îmi e greu să ajung la el. Dar îi vorbesc chiar și așa și sper că mă poate auzi. Niciodată nu mi-a fost frică să vorbesc cu spiritele. În această privință am suficient curaj.

– Bună, spun. Pentru că nu se întâmplă nimic, încerc din nou. Bună. Prezența nu se mișcă. Rămâne lângă bufet ca și cum ar sorbi din muzică. Poate într-adevăr să fie aici datorită muzicii? mă întreb. Îți place ce auzi? întreb. Este frumos, nu-i așa? Simt senzația înțepătoare a atenției lui în timp ce-și mută concentrarea de la muzică, spre mine. Continui, curajoasă. Este Richard Strauss, cred. Îți place Strauss? Întotdeauna mi-a plăcut muzica. Este un balsam pentru suflet.

Simt ca și cum prezența m-ar vedea acum și ar fi surprinsă că nu este singură. Mă întreb dacă îi vede pe JP, Margot și Colm. Dintr-un oarecare motiv, cred că nu. Vine spre mine, un bărbat impunător cu o energie înfricoșătoare, la fel de întunecată și grea precum pământul.

– Mă vezi? aud.

Vocea lui este profundă și arțăgoasă, ca pietrele tocate pe o plajă pustie.

– Sigur că te văd, răspund sigură pe mine. Ești un spirit, ca mine. De ce nu te-aș vedea?

– Și tu ești aici pentru muzică?

– Nu. Sunt aici pentru că am trăit aici. Tu ești aici pentru muzică?

– Da, eram într-un loc întunecat și mizerabil și apoi, dintr-odată, am ajuns aici. Muzica este cea care face totul. Mi-am dat seama de asta acum. Muzica este cea pentru care sunt aici, acum. Apoi sunt înapoi în cocioabă și muzica dispare. Nu există muzică acolo unde trăiesc eu.

– Unde trăiești?

– Într-un loc oribil. Obișnuiam să trăiesc într-un castel.

– Castelul Deverill? întreb.

– Exact acela, răspunde el.

Face un pas mai aproape și am senzația înțepătoare a atenției lui.

– Nu te recunosc.

– Nici eu, răspund, ridicând bărbia și ținându-mă tare pe poziții. Eu sunt Kitty Deverill. Tu cine ești?

– Nu cunosc nici o Kitty Deverill, mormăie el, cu tonul plin de acuzații, ca și cum m-ar considera o mincinoasă.

– Atunci nu se poate să fi trăit în castel.

– Nu doar că am trăit în castel. A fost al meu.

Acum interesul meu a fost stârnit.

– Nu ești Barton Deverill, nici Egerton Deverill, pentru că i-am întâlnit pe amândoi. Nu ești nici bunicul meu Hubert, sau tatăl meu, Bertie.

Oftează ca și cum lista mea de nume ar fi plictisitoare.

– Sunt Tarquin Deverill, spune el lipsit de răbdare. Ceea ce înseamnă că ești… Sunt mult prea multe generații trecute ca să le pot număra.

Capitolul 15

Odată cu primăvara, a apărut un sentiment reînnoit de optimism. Sub soarele cald peisajul a explodat de buruieni vineții și grozamă galbenă. Orhideele sălbatice și cimbrișorul au înflorit în iarba înaltă și pământul însuși emana mirosul dulce al regenerării. Zarva păsărilor vestea răsăritul în primele ore ale dimineții; ciripitul lor vesel umplea aerul în timp ce văzduhul se crăpa și din el se vărsa aur lichid peste orizont.

Sentimentul renașterii era contagios. JP lucra în grădină, cu inima plină de uimire în fața priveliștii minunate a naturii și a propriei lui recuperări miraculoase, căci era cu siguranță un miracol. Renunțase la băutură și în locul ei descoperise o nouă vigoare și sentimentul încântător de a avea un țel. Cu mintea clară și o atenție stabilă, își dăduse seama ce-și dorea, sau mai degrabă pe cine dorea. Era o dorință scandaloasă, dar nu este adevărat că limitările în viață sunt numai cele pe care ni le impunem singuri? Viețile noastre sunt de fapt pline de oportunități, așteptând să se împlinească. Secretul este să ai curajul să o manifești. JP a păstrat totuși secretul pentru el. Nu voia ca fiul lui să-l descurajeze și nu voia să distrugă relația fragilă pe care o reconstruiau încetul cu încetul. Doamna B pur și simplu ar fi dat din cap și i-ar fi spus că acest gen de vise nu se pot manifesta, oricât de tare și-ar dori inima. Singura persoană care ar fi înțeles era Margot. Blândă, plină de compasiune, dulce, Margot cea care l-a stimulat pe calea recuperării de la început. Dar nu era pregătit să-i spună. Nu încă. Voia să fie o surpriză și voia să fie el însuși din nou. Desigur, persoana căreia i-ar fi fost cel mai tare frică să-i spună ar fi fost Alana. Dar plecase înapoi în America și avea să treacă o vreme până să se întoarcă. Asta îi dădea timp. Timp să-l găsească pe vechiul JP.

În fiecare dimineață călărea pe dealuri, uneori singur, alteori cu Margot sau Colm. Cu fiecare plimbare, se simțea mai mult el însuși. Când mergea în galop pe iarbă, mintea îi era smulsă din trecut și plasată ferm în prezent. În momentul prezent l-a găsit, chiar dacă trecător, pe tânărul care fusese odată, nedefinit de timp sau experiență, ci de inima lui pasionată și exuberantă.

Încetul cu încetul, reflexia lui în oglinda de la baie a început să se schimbe. La început, aspectul pielii s-a îmbunătățit, de la pătat, la uniform, apoi albul ochilor, de la culoarea unui pergament vechi, la un alb sănătos, strălucitor, iar în cele din urmă, dispariția grăsimii din jurul fălcilor și a umflăturilor din obraji l-au făcut să arate mai tânăr, chiar chipeș. Această transformare l-a stimulat și l-a adus mai aproape de scopul lui. Era posibil, la urma urmelor, ca această inimă bătrână și afectată, să se umple din nou de iubire. Sentimentul era îmbătător. Cum supraviețuise atâtor ani de amărăciune și resentimente, s-a întrebat, când iubirea fusese întotdeauna acolo, așteptând răbdătoare să fie redescoperită?

Margot începuse să scrie cartea. Recunoștința ei față de JP, pentru că îi permisese să consulte acele cutii cu documentele familiei, era imensă. Și-a dat seama, în timp ce bătea la mașina electrică de scris, că nu ar fi putut să încerce să aducă aceste personaje la viață dacă nu ar fi fost scrisorile, jurnalele și registrele ascunse în cutiile aparent lipsite de interes. Era entuziasmată. O poveste captivantă se derula încetul cu încetul, pentru că această familie era într-adevăr încercată de drame, scandaluri și succes. Din clipa în care Barton Deverill și-a construit castelul pe un pământ furat de la familia O'Leary, fusese plantată o sămânță îngrozitoare. O sămânță germinând un vrej de fasole care a dat naștere unor generații de titani și unei suferințe nesfârșite. JP avusese dreptate. El era Jack din basm, care tăiase vrejul și adusese sfârșitul moștenirii neamului Deverill. Dacă teoria ei – că obsesia castelului nu le adusese moștenitorilor Deverill decât nefericire – era corectă, atunci eliberarea de această legătură ar fi trebuit să-i aducă lui JP libertatea, și totuși nu o făcuse. Îi adusese durere și un sentiment paralizant de pierdere. Tristețea lui JP îi submina întreaga teorie.

Cu toate astea, nu s-a concentrat asupra finalului, ci asupra a ceea ce scria în prezent. Cuvintele veneau cu ușurință, nu suferise niciodată de blocajul scriitorului, dar era distrasă. De fiecare dată când ridica ochii de pe pagină, îl vedea pe Colm.

Din punct de vedere practic, era greu să țină relația secretă. Își petreceau foarte mult timp în compania lui JP și era dificil să nu se apropie și să nu se atingă, să evite glumele pe care le înțelegeau numai ei doi, era imposibil să-și ascundă intimitatea în felul în care se uitau unul la altul. Lui Margot, faptul că nimeni nu știa despre relația lor, îi oferea spațiul de care avea nevoie. Pentru o femeie care evita angajamentele, secretul o ajuta să nu se simtă constrânsă. Pentru Colm, caracterul secret al relației era frustrant. Se îndrăgostea și voia să le spună tuturor despre asta.

Momentele împreună erau furate. Noaptea târziu, după ce JP se

ducea la culcare. După-amiezile, când Colm putea să-și ia liber de la muncă și s-o furișeze în casa lui de la marginea orașului și la Fairy Ring, când călăreau împreună, furând sărutări în spatele pietrelor gigantice, unde erau siguri că nimeni nu i-ar fi putut găsi. Ballinakelly era o comunitate restrânsă. Bârfele se răspândeau precum focul de paie. Nu-și puteau permite să afle JP, și de altfel nici bunicii lui Colm, Jack sau Emer, care i-ar fi spus Alanei. Margot a încetat să se mai ducă la O'Donovan's. Nu voia să se întâlnească cu Seamus și să trebuiască să-și explice absența. Nu se simțea bine din cauza felului în care se purtase cu el, dar lăsase în urma ei un șir lung de inimi dezamăgite de-a lungul anilor. Seamus era numai una în plus.

Și cum rămânea cu inima lui Colm? Margot știa că situația era diferită. Știa din cauza felului în care se simțea când erau despărțiți. Pur și simplu știa, iar asta o speria. La orele mici ale dimineții, când refrenul dimineții o scutura din somn și deschidea ochii pentru a descoperi că el nu era acolo, avea un sentiment de singurătate pe care nu-l mai simțise înainte. Acest sentiment o speria cel mai tare; sentimentul de pierdere dinainte să fi pierdut.

– Vreau să mă trezesc cu tine dimineața, Colm, i-a spus într-o noapte în care zăceau încolăciți pe canapeaua din bibliotecă, mult după ce JP se dusese la culcare. Ceasul vechi de pe polița de deasupra șemineului indica ora două. Focul scăzuse, devenind de un portocaliu stins. Vreau să deschid ochii și primul lucru pe care să-l văd să fie fața ta.

Colm a zâmbit cu tandrețe. Era cel mai romantic lucru pe care-l spusese Margot. Inima i s-a umplut de afecțiune.

– Vreau ca fața ta să fie primul lucru pe care-l văd când mă trezesc în fiecare dimineață, a spus el, așezându-i părul după ureche. Nu vreau să trebuiască să ne ascundem așa.

– Cât timp o să dormi aici, în casa tatălui tău?

– Atât timp cât tata are nevoie de mine.

– Însă acum e bine, nu ți se pare?

– Nu am crezut niciodată că-l voi căpăta pe tatăl meu înapoi, dar asta s-a întâmplat. Miracolele chiar se întâmplă uneori.

– Nu crezi că poate fi lăsat singur? O are pe doamna B care să aibă grijă de el.

– Nu sunt îngrijorat că se va întoarce la băutură dacă nu sunt aici. Sunt îngrijorat că va fi singur. De-acum s-a obișnuit cu mine.

– Și eu vreau să mă obișnuiesc cu tine, Colm. Margot a zâmbit, trecându-și degetele peste marginea maxilarului lui. Vreau să te am toată noaptea, nu doar la începutul ei. Nu vreau să mă strecor afară în miezul nopții, ca un hoț.

„Am făcut asta de suficiente ori până acum, ca să știu că nu mai

vreau s-o fac“, s-a gândit în sinea ei. Dacă el ar fi știut ce lucru semnificativ era pentru ea faptul că își dorea ca iubitul ei să rămână!

– În curând, i-a spus. În curând, întreaga noapte va fi a noastră.

Doamna B s-a trezit și ea la viață. A cules narcise și le-a așezat într-un borcan pe masa din bucătărie. Luminau încăperea și îi ofereau plăcere în timp ce gătea. Muzica răsuna la radio, înălțându-i spiritul și făcând-o să zâmbească. De fapt, din când în când se surprindea privind în depărtare, un zâmbet discret jucându-i pe buze, în timp ce muzica o transporta în vremurile fericite din copilăria ei, înainte ca războiul civil să-i fi furat bucuria. Dar nu numai muzica și sosirea primăverii îi făcuseră pasul săltat, era vorba despre atmosfera din casă. Aceasta se scuturase de asemenea de fiorul iernii, un fior care o acoperise cu un strat de gheață invizibil în cea mai mare parte a ultimilor nouă ani. Lordul Deverill era alt bărbat. Doamna B se obișnuise într-o asemenea măsură cu sufletul ursuz și sobru, care pândise din lumea tenebroasă a nefericirii lui, încât uitase cât de jovial și fermecător fusese mai demult. Acum își aducea aminte pentru că era din nou în fața ei, nu la fel de tânăr și chipeș cum fusese odată, dar cu aceeași luminiță în ochi și aceleași remarci jucăușe, pline de duh. Era cumsecade din nou, râzând copios, observând frumusețea din jurul lui și apreciind-o cu o bucurie exprimată în superlative. Conașul Colm părea să se fi mutat înapoi la cabană, iar Margot îi vizita frecvent. Cei trei păreau să fie o familie fericită. Doamna B era totuși îngrijorată în legătură cu atașamentul tot mai puternic al conașului Colm față de Margot. „Cum s-ar simți lordul Deverill dacă ar afla?“, se întreba ea. Doamna B știa că era suficient de bătrân ca să-i fie tată, lordul Deverill știa și el acest lucru, dar inima vrea ce vrea ea și nu ai ce face în legătură cu asta.

Spera numai că, dacă și când aveau să se hotărască să-și facă publică relația, lordul Deverill nu avea să se simtă rănit.

Luna aprilie a adus floarea de cireș peste domeniul castelului, violetele pe pajiști și cântul cucului în aer, precum și pe contesa di Marcantonio. Margot avea impresia că era în castel în majoritatea după-amiezilor, îmbrăcată în straie prețioase, întreținând oaspeții cu generozitate și perorând despre „căminul ancestral“ al soțului ei. Margot făcea eforturi substanțiale să o evite, dar domnul Dukelow insista ca ea să-și petreacă timp în prezența oaspeților pentru că, îi tot amintea, care era sensul faptului de a avea un scriitor aflat în rezidență, dacă nimeni nu îl vedea? Avea dreptate. La urma urmei nu plătea nimic și, după cum se zice, nimic nu e gratis în viață.

Ca atare era inevitabil să dea peste contesă la un moment dat. Acel moment a venit într-o după-amiază ploioasă în care Margot se

instalase la biroul de lângă fereastră din salonul de desen. Focul era aprins, luminile din încăpere orbitoare, pășunea de afară întunecată sub nori cenușii care atârnau deasupra ei.

– Draga mea domnișoară Hart, a exclamat contesa, făcându-și apariția în salonul de desen îmbrăcată într-o jachetă roșu aprins purtată peste rochia cu buline pe care o purtase prima dată când Margot se întâlnise cu ea. Bijuterii aurii supradimensionate atârnau în toate locurile accesibile, de la loburile urechilor, la degete, iar unghiile era pictate într-un roșu aprins. A zâmbit entuziasmată, ca și cum Margot ar fi fost o bună prietenă. M-am gândit atât de mult la dumneavoastră! a continuat ea cu accentul austriac sacadat. Mă întrebam cum merge cartea. Nu m-ați contactat, așa că presupun că v-ați finalizat cercetarea.

Margot s-a ridicat în picioare și a strâns mâna osoasă a contesei.

– Acum scriu cartea, i-a spus. Am încheiat cercetarea.

Contesa a arcuit o sprânceană subțire.

– Sper că ați ținut cont de ceea ce am discutat, domnișoară Hart, și veți acorda celor din familia di Marcantonio importanța cuvenită. Contele trebuie să fie recunoscut. La urma urmelor, a trebuit să se retragă și să-l urmărească pe fratele lui vitreg furându-i moștenirea. Apoi a râs, genul de hohot lipsit de veselie, menit să-i ascundă dorința de a intimida. A pufnit ușor. Dar dumneavoastră sunteți istoricul, nu eu. Departe de mine gândul să vă spun *eu* cum să vă scrieți cartea.

– Voi include toate datele relevante, a răspuns Margot rezervată.

Contesa a chicotit, învăluindu-și din nou amenințarea într-un râs fals.

– Să nu lăsați nici un scandal nepomenit, bine? Acestea sunt cele mai bune părți. Familia Deverill este un caz în sine, când vine vorba de indiscreții și scandal.

– Puteți să mă credeți, descendenții care sunt în viață nu se compară cu strămoșii lor. Margot și-a întors privirea către portretul lui Tarquin Deverill. Sunt mai puțin interesată de trecutul actualului Lord Deverill, ca să fiu sinceră. Este mult prea benign ca să devină o carte bună.

Zâmbetul contesei a șovăit și privirea a căpătat o intensitate metalică.

– Nu minimizați suferința soțului meu, a șuierat ea. Dacă ați ști cât de mult l-a durut trădarea, nu ați folosi cuvântul „benign“ pentru a-l descrie pe JP Deverill. Dar… A făcut o pauză, adunându-se și recompunându-și zâmbetul. Dumneavoastră sunteți istoricul. Hotărâți singură ce fel de istoric vă doriți să fiți. Unul care spune adevărul, sau unul care nu o face. De fapt e foarte simplu.

Margot ar fi putut să-i spună câte ceva despre adevăr, dar s-a abținut. Întotdeauna era mai prudent să se situeze pe o poziție de

superioritate morală și să nu permită să fie târâtă în jos de către persoane lipsite de scrupule. S-a prefăcut că afirmațiile contesei nu avuseseră absolut nici un efect asupra ei și, odată ce aceasta a părăsit încăperea, s-a întors la lucru. Totuși fumega de nervi. Cum îndrăznea femeia aceea s-o amenințe în acest fel, s-a gândit ea plină de furie. Înainte crezuse despre ea că era numai arogantă și narcisistă, dar acum își dăduse seama: contesa era răutăcioasă.

La sfârșitul lunii aprilie, Margot și Colm au plecat pe furiș la Dublin în Land Roverul lui Colm, ca să petreacă un weekend împreună. Drumul era frumos pentru că vremea era bună, soarele strălucea, iar dealurile erau de un verde aprins după atât de multă ploaie. Margot se simțea ca o școlăriță care chiulea, emoționată la început că ar fi putut fi prinsă, apoi entuziasmată pentru că acest lucru nu se întâmplase. Au ajuns în Dublin, pe care l-au găsit împodobit cu flori albe și roz, narcise și lalele. Peste tot pe unde s-ar fi uitat, Margot vedea coșulețe și cutii pline cu flori agățate la ferestre. După mohoreala iernii, peisajul plin de culoare era fermecător.

S-au cazat la un mic hotel de pe o stradă retrasă. Au luat prânzul într-un mic restaurant din centrul orașului, servind o sticlă de vin fără să se grăbească, ținându-se de mâini pe deasupra mesei, bucurându-se de sentimentul că pot să-și afișeze afecțiunea deschis și liber, fără precauții. Nu mai erau momente furate, săruturi secrete și o vigilență plină de anxietate, cel puțin pentru un weekend. După prânz s-au plimbat prin St Stephen's Green, așa cum fac iubiții obișnuiți și nimeni nu le-a acordat atenție, în afară bătrânilor nostalgici care și-au amintit de tinerețe și de caracterul trecător al acestei iubiri tinere și pasionale.

În acea seară au mâncat în apropierea hotelului, apoi s-au întors în cameră. Au făcut dragoste lent și senzual. În acea noapte nu trebuiau să se grăbească. Nu trebuiau să plece ca niște hoți în toiul nopții, nu trebuiau să jinduiască unul după celălalt. Când Margot a întins mâna la răsăritul soarelui, Colm era acolo, alături de ea. Și-a lipit corpul de al lui, și-a aliniat stomacul cu șira spinării lui Colm și și-a strecurat brațul sub brațul lui. Nu se simțea singură și nu avea sentimentul că ar fi pierdut ceva. A închis ochii și a adormit la loc, știind că atunci când avea să se trezească dimineața, el avea să fie tot acolo. Nu-și dorise niciodată asta înainte.

Margot se trezea de obicei devreme. Colm încă dormea când prima rază de soare a pătruns prin fanta dintre draperii. Ea s-a ridicat din pat și a făcut un duș. Când a ieșit din baie, el tot nu se trezise. S-a hotărât să se ducă să cumpere niște produse de patiserie și să mănânce în cameră. Nu era genul de hotel care să ofere room service.

A lăsat un bilețel pe pernă pentru a-i spune unde se dusese, apoi s-a furișat în liniște afară. Trecuseră pe lângă o cafenea în ziua

precedentă, cafenea care avea o vitrină plină de prăjituri și brioșe care-ți lăsau gura apă, și acolo s-a hotărât să se ducă. Mirosul de pâine proaspăt coaptă și cafea măcinată a izbit-o când a deschis ușa. A inspirat adânc, satisfăcută de faptul că era acolo, în Dublin, însoțită de Colm. Numai ei doi. De cum avea să se întoarcă la hotel, avea să-l trezească și să facă dragoste toată dimineața.

Un bărbat cu păr alb, vâlvoi, i-a zâmbit din spatele tejghelei și i-a dat bună dimineața cu un puternic accent de Dublin. O ospătăriță îmbrăcată în uniformă roz cu alb îi umplea ceașca de cafea unui bătrân de la o masă din colț. Bătrânul stătea liniștit de unul singur și citea ziarul *The Irish Times*. În afară de el nu erau alți clienți. Margot s-a dus la vitrină ca să aleagă câteva produse.

– Astea par proaspete, a spus ea, plimbându-și privirea peste rândurile de felii de cozonaci, pateuri și cornuri cu stafide.

– Toate sunt proaspăt scoase din cuptor la răsărit.

– Ce delicioase sunt! Este liniște aici în dimineața aceasta, a spus ea, privindu-l pe bătrânul din colț.

Părea deșirat și slab, ca și cum nu ar fi servit o masă bună de mult timp.

– Este unul dintre clienții noștri fideli, a spus bărbatul pe o voce de bas. În scurt timp va fi aglomerat și n-o să-mi văd capul de treabă. Toată lumea doarme până târziu fiindcă e sâmbătă și enoriașii sunt încă la slujba din zori. Cei răi nu se hodinesc, însă, a adăugat el cu un rânjet pe figură.

Margot a ales un corn cu stafide pentru ea și un pateu și o felie de cozonac pentru Colm. A ezitat înainte de a plăti. Și-a imaginat că avea să mai treacă niște timp până când Colm avea să se trezească, iar mirosul de cafea proaspăt măcinată era prea plăcut pentru a fi ignorat. A comandat o cană și s-a așezat la o măsuță rotundă, unde a început să ciugulească din corn. În scurt timp, bărbatul din colț și-a împăturit ziarul și s-a ridicat rigid în picioare. A fluturat ziarul către bărbatul din spatele tejghelei, înainte să-și târască picioarele afară din local. Margot a observat că era cocoșat, iar pantalonii îi atârnau pe șolduri. Ar fi fost o imagine deplorabilă, dacă nu ar fi avut zâmbetul unui om care are nevoie de puține lucruri în viață ca să fie mulțumit.

– Pun pariu că vine aici de ani întregi, a spus Margot.

– Dumnezeu știe că vine aici de la fel de mult timp ca și mine, a răspuns bărbatul. Și asta înseamnă de când eram un băiețel în pantaloni scurți. Nu ți-ai da seama că este conte privindu-l, nu-i așa? Și încă unul *faimos*.

Margot a înțepenit, cu ceașca de cafea în echilibru, la jumătatea distanței dintre masă și buzele ei. Nu-și imagina că erau mulți conți în Dublin.

– Urmează să-mi spui că este contele Leopoldo di Marcantonio? a

spus ea.

– Chiar el, a răspuns bărbatul și s-a încruntat. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde știți *dumneavoastră* cine este?

– Scriu o carte despre familia Deverill din Ballinakelly, i-a spus ea. Leopoldo a crescut la castelul Deverill.

Bărbatul părea impresionat. Și-a pus mâinile în șolduri și a chicotit.

– Ei bine, doamnă, nu-i așa că-i remarcabil? Doi oameni faimoși în cafeneaua mea într-o singură dimineață. Stai să-i spun doamnei mele.

– Am întâlnit-o pe soția lui, contesa, a spus Margot, în speranța de a obține mai multe informații.

Omul nu părea să fie străin de bârfă.

– Știți că nu ne trece niciodată pragul, a spus el și s-a strâmbat. Nu-i destul de fițos localul pentru de-alde măria sa.

– Cred că ea s-ar putea să fie dintre cei fițoși, a fost Margot de acord.

– Dar el este un domn adevărat, chiar e. Nu are, doamnă, nici un fel de aere.

– Credeam că-și petrec cea mai mare parte a anului călătorind între casele lor de lux.

El a dat din cap, ca și cum ideea ar fi fost aberantă.

– Contele e aici în fiecare dimineață, indiferent de vreme. Asta face de ani de zile. Au o locuință după colț. Nimic grandios. A trebuit să fac o livrare acolo, nu-i nimic ieșit din comun.

În acea clipă s-a deschis ușa și câteva doamne în vârstă și-au târât picioarele înăuntru. Margot și-a golit ceașca de cafea și s-a ridicat în picioare.

– Mulțumesc pentru cafea. Cred că e cea mai bună cafea din Dublin, a spus ea.

Bărbatul a zâmbit.

– Așteptați până-mi gustați cozonacul!

Margot s-a întors la hotel și a găsit draperiile trase și patul gol. Prin ușa întredeschisă a băii se auzea dușul pornit și vocea lui Colm fredonând un cântec. Margot a zâmbit și a pus sacoșa cu bunătăți pe masă. Și-a scos grăbită hainele și s-a strecurat dezbrăcată în baie. Colm era în cabina de duș, cântând o baladă irlandeză pe care Margot o auzise interpretată de formația de la O'Donovan's. Când a văzut-o, Colm s-a oprit din îngânat și a zâmbit.

– Bună dimineața, a spus el, trecându-și privirea peste corpul ei cu o expresie apreciativă pe față. Ce priveliște minunată la prima oră a zilei!

Ea a râs.

– Este loc pentru doi?

– Cu siguranță că este.

Margot a deschis ușa de sticlă și a pășit înăuntru.

Kitty

Sunt atrasă spre Tarquin Deverill. Tenebrele lui au o suferință care-mi ajunge la inimă și, în ciuda bădărăniei lui, simt că-l pot ajuta. Nu o pot ajuta pe doamna Carbery. Am crezut că pot, dar nu pot. Poate sunt naivă crezând că-l pot ajuta pe Tarquin. Poate sunt naivă crezând că pot ajuta pe cineva. Nu sunt sigură nici măcar că mă pot ajuta pe mine însămi. Dar nu pot să rezist. Este o nevoie atât de profundă și stăruitoare, încât este imposibil de ignorat. Am început să stărui mai mult timp în cabana de vânătoare decât în castel, așteptând ca muzica să-l atragă din întuneric.

Vine și pleacă și nici unul dintre noi nu știe cum se întâmplă asta. Nu își controlează spațiul, așa cum fac eu. Este ca și cum ar fi ghidat de o forță invizibilă, care îl aduce în acest loc, oferindu-i un răgaz scurt de la peisajul îngrozitor în care sălășluiește. Îmi spune că este o cocioabă. Oamenii sunt răi. Nu există culoare, afecțiune, natură, lumină. Este întuneric, spune el. „Întuneric dincolo de puterea ta de imaginație. Întuneric și sterp."

Dar în decursul săptămânilor de când a început să vină, observ o schimbare treptată. La început era plin de resentimente și rău, revoltat de prezența mea, ca și cum aș fi fost un intrus care nu avea nici un drept să fie aici. Apoi a început să comenteze muzica. Să spună că acolo unde sălășluia el nu exista frumusețe. Că sufletul lui jinduia după frumusețe, la fel cum un muribund jinduiește după apă. Zăbovea pe lângă bufet, absorbind notele, întreaga ființă cutremurându-se de emoție pe când muzica atingea ceva dinlăuntrul său – acel spațiu sensibil, adânc îngropat în inima lui, unde nu ajungea întunericul. Și spațiul a început să crească. Precum o sămânță, a înmugurit într-o tulpină de lumină. Încet și timid la început, dar apoi cu mai mult avânt, s-a înălțat. Lumina s-a extins și atunci mi-am dat seama, într-un moment de inspirație, că Dumnezeu e iubire și iubirea e frumusețe și că, în timp ce frumusețea îi trezea sufletul, începea să trezească cu blândețe iubirea care era deja în interiorul lui – nu suntem toți, fiecare dintre noi, scântei din Dumnezeu?

Apoi, spre surprinderea mea, a început să manifeste primele semne

de regret.

– Presupun că aș fi putut să-mi trăiesc viața mai bine, îmi spune el.

– Cum ai fi putut face asta? îl întreb.

Urmează o pauză lungă în care dă târcoale adevărului, temându-se să se confrunte cu monstrul care este.

– Am avut un fiu. Gabriel era numele lui. Era schilod.

– Ce s-a întâmplat cu el? întreb.

– S-a înecat.

– Îmi pare rău.

– S-a înecat în ziua în care împlinea zece ani.

– Este îngrozitor. Trebuie să fi fost devastat.

Energia lui se contractă. Devine ca o carapace strâmtă în jurul lui, dură și impenetrabilă.

– Aș fi putut fi mai bun cu soția mea, spune el cu părere de rău. Nu am fost prea blând cu ea.

Data următoare când apare, în cameră sunt narcise. Narcise de un galben aprins, pe care doamna B le-a cules și le-a așezat într-o vază de sticlă.

– Nu sunt flori unde locuiesc eu. Nu crește nimic, mormăie el.

– Acestea sunt frumoase, nu-i așa? răspund eu. Întotdeauna mi-au plăcut narcisele. Sunt un semn al venirii primăverii.

– A, primăvara, suspină el. Ce n-aș da să fiu într-o poiană, primăvara. Suspină din nou și simt acel fascicul de lumină din inima lui cum devine puțin mai puternic. Nu am apreciat niciodată florile când trăiam.

– Ce ai apreciat? îl întreb.

Caută un răspuns. Când îl găsește, nu-l satisface. Meditează la el o vreme, încercând să delibereze dacă să-l divulge. Îi simt rușinea. Spiritelor le este greu să-și ascundă sentimentele, când nu au trupuri pe care să le folosească pentru a le masca.

– Este o încăpere frumoasă, nu-i așa? spune el, ca și cum ar vedea-o pentru prima dată. Culorile sunt frumoase. Suspină din nou, un suspin adânc, plin de dor. Ar fi frumos dacă ar exista culoare acolo unde trăiesc eu. Nu mi-ar trebui prea multă. Numai o vază cu flori, ca aceste narcise. Sau niște culoare pe pereți. Sufletului meu i s-a urât de atâta întuneric.

– Spune-mi despre Gabriel, îi cer.

Știu că băiețelul este esența suferinței lui.

– Era infirm, îmi spune din nou.

– Cum te făcea să te simți asta?

Atunci se întoarce către mine.

– Cum crezi că mă făcea să mă simt? mârâie el. Nu era natural.

– Nu era natural? replic eu. Nimic din ce creează Dumnezeu nu este

nenatural.

– A adus rușine asupra numelui meu, mârâie din nou și îmi dau seama că nu este pregătit să recunoască greșelile pe care le-a făcut.

– Îi plăceau florile? întreb.

Tarquin se zgâiește la narcise și mica înmugurire de lumină pâlpâie ușor.

– Iubea florile, spune el încet. Iubea natura. Apoi se întoarce și lumina se stinge. Dar a băgat mâna în iaz ca să mângâie peștele și s-a înecat. Idiotul!

*

Următoarea dată când vine mă hotărăsc să fiu puțin mai dură cu el.

– De ce crezi că sălășluiești într-un loc îngrozitor, în care nu există lumină sau culoare? întreb. De ce nu ești în rai?

– Nu știu, răspunde el. Nu crezi că aș face ceva în legătură cu asta dacă aș știi?

– Nu s-ar putea oare să aibă de-a face cu viața pe care ai dus-o?

Își abate atenția de la muzică și se uită la mine.

– Am locuit într-un castel frumos. Am avut avuții și putere. Am avut oameni care au muncit pentru mine, oameni care au depins de mine. Hainele îmi erau făcute din cele mai fine mătăsuri și catifele. Caii mei erau fiarele cele mai de temut din ținut.

– Dar ai avut un fiu care era infirm, îi amintesc eu. Cum își găsea locul în lumea hainelor fine și a cailor?

– De ce aduci din nou vorba de el? cere să știe.

– Ai avut și alți copii, presupun. Și ei ți-au adus rușine?

– Desigur că nu.

– Fiul cel mai mare, Peregrine, a moștenit castelul. Sunt sigură că era imaginea ta în oglindă.

– Era tot ce trebuie să fie un fiu, răspunde el.

– Perfect la trup, exact ca armăsarii tăi, îmi imaginez.

– Știu ce faci, Kitty Deverill. Încerci să mă constrângi să recunosc că m-am purtat prost cu un schilod.

– Asta ai făcut?

Se uită în altă parte.

– Nu-l voiam în fața ochilor.

– Pentru că era o rușine.

– Nu era demn de a fi văzut.

– Desigur că nu era, nu în căminul tău opulent, cu mobila ta opulentă și prietenii importanți.

Știe cum sună asta și nu-i place.

– Era încet. Încet la minte, adaugă pentru a se scuza. Numai mama lui putea să-l suporte. Își petreceau tot timpul în turn, citind sau plimbându-se în grădină. Ei doi erau tot timpul împreună.

– Ai disprețuit-o pentru asta?

Se oprește în timp ce caută din nou un răspuns care, atunci când îi apare, nu îl mulțumește.

– Nu era o soție pentru mine, răspunde în cele din urmă. Avea inima prea moale. Nu avea ochi decât pentru băiat.

– Îl iubea pe Gabriel, spun eu.

– Da, îl iubea, recunoaște el. Își iubea băiețelul neajutorat.

– Și o disprețuiai pentru că tu nu-l iubeai.

Se întoarce cu spatele.

– Nu puteam.

Și iat-o, durerea vinovăției strecurându-i-se în inimă. Conștiința i se trezește încetul cu încetul.

– L-ai privit vreodată în ochi, Tarquin?

– De ce ar fi contat așa ceva? întreabă.

– Ai făcut-o?

– Nu.

– Dacă te uiți în ochii cuiva, vezi dincolo de corp, vezi în suflet. Vezi cine este cu adevărat. Gabriel era un suflet frumos, Tarquin. Soția ta știa asta.

– Nu mă puteam uita la el.

Muzica ajunge la un apogeu sublim. Tarquin este mișcat de ea. Profit de moment.

– Era numai un băiețel, spun. Un băiețel inocent, care voia numai să fie iubit.

Nu poate vorbi. Rămâne ascultând muzica. Dar observ cum energia i se schimbă. Simt regret. Își așază o mână pe inimă. Știu că nu mai am nimic de spus. Îl las acolo, încercând să înăbușe cu mâna lumina care îi inundă inima, căci această lumină este dureroasă. Aduce cu sine conștientizarea. Nu poate fi evitată. Faptele lui malefice și adevărul urât despre ele ies ușor la suprafața conștiinței lui.

Poate acum își dă seama că este creatorul iadului în care sălășluiește.

Capitolul 16

Dan Chambers a ajuns la hotel în luna mai împreună cu Dorothy, după ce, printr-o coincidență, se îmbarcaseră în același avion care venea de la Londra. Margot era încântată să-i vadă și i-a îmbrățișat cu căldură.

– Am avut o conversație atât de interesantă în taxi, i-a spus Dorothy în timp ce așteptau la recepție. Dan vede oameni morți tot timpul, ce zici de asta?

– Nu întotdeauna, a corectat-o el cu un zâmbet pe figură. Pot să opresc asta atunci când am nevoie.

– Ca pe un televizor, a spus Dorothy. Nu-i așa că e isteț?

Dan era înalt și elegant, cu păr des, grizonant, ochi gri-perlați inteligenți și o față nobilă. Era spilcuit, îmbrăcat într-un costum gri deschis, cu o croială elegantă, cravată Hermes cu dungi roz și gri și pantofi negri cu șireturi, care luceau ca niște oglinzi. Cu o carismă discretă și un caracter afabil, era genul de persoană care îi cucerea pe toți cei pe care îi întâlnea, iar Dorothy nu făcea excepție.

– Este chipeș, nu-i așa? i-a șoptit lui Margot. Deși sunt suficient de bătrână să-i fiu mamă.

– Cu greu, a răspuns Margot.

I-a surprins privirea lui Dan și au zâmbit amândoi.

– Vezi deja pe cineva? a întrebat Dorothy interesată.

Margot s-a încruntat.

– Parcă îți era frică de fantome, a spus ea.

– Dan m-a asigurat că sunt prieteni, nu dușmani. Cu toate astea, nu aș vrea să văd una în miezul nopții.

– Acest loc este plin de energia spiritelor, i-a spus el lui Margot. Treaba îmi este ca și făcută aici.

– Ei bine, vei avea de-a face și cu mulți oameni. Se pare că localnicii cred că pot să vadă fantome. Nu am întâlnit niciodată atât de mulți oameni superstițioși într-un singur loc, a răspuns Margot.

– Nu greșesc. E aglomerat, a spus el, plimbându-și privirea prin hol. Totuși, este un loc frumos, nu-i așa?

– Foarte, a fost de acord Margot. Mi-a făcut plăcere să locuiesc aici

din ianuarie, de când am venit.

– Întotdeauna cazi în picioare, nu-i așa? a spus el chicotind.

– Nu este întotdeauna așa de bine ca aici.

– Sigur că nu. Profită când ai ocazia, asta e filozofia mea.

– Și a mea, a spus Dorothy. Este minunat să fiu din nou aici. Pur și simplu încântător.

Margot a urmat-o pe Dorothy până la camera ei de la primul etaj, aproape de scările care duceau la camera din turn a lui Margot. Dormitorul avea un pat cu baldachin, tapet floral în tonuri de albastru și draperii asortate. Erau locuri de stat în nișele de la ferestre și pe geam se vedea o priveliște a grădinii amenajate ca un labirint.

– Spune-mi, draga mea, cum merge cartea?

Margot s-a așezat pe pat în timp ce Dorothy despacheta.

– O să fie foarte bună, a spus ea. Mulțumită cutiilor cu documente ale lui JP am putut să-i readuc la viață pe toți strămoșii.

– Este o familie extraordinară, a spus Dorothy, agățându-și paltonul în dulap.

– Cred că îi va face foarte bine hotelului.

– Doamna de Lisle nu este o fraieră. De asta te-a invitat aici.

– Desigur. „Vicleană“ este cuvântul pe care l-aș folosi. Și motivul pentru care mi-a făcut cunoștință cu contesa di Marcantonio.

– Presupun că vrea ca această carte să fie cât de picantă se poate. Scandalul vinde, la urma urmei. Nu trebuie decât să te uiți în tabloide.

– În cazul acesta, nu cred că va obține ceea ce-și dorește. Nu va fi acel gen de carte.

– Chiar așa, Margot. Totuși, va aduce lumea buluc la hotel, în special americani. Îi iubesc pe irlandezi și presupun că se bucură și de un titlu englezesc.

– Vor ca JP să le vorbească oaspeților aici.

– Ce părere are despre asta?

– Nu i-am spus.

– Crezi că este în stare?

– Vrei să știi dacă a avut o recidivă? Nu, nu a avut. Nu l-ai recunoaște, Dorothy. Este un alt om.

Dorothy era surprinsă.

– Minunat! Este meritul tău și al lui Colm că l-ați susținut.

– Colm și tatăl lui se înțeleg foarte bine.

Dorothy părea îngrijorată.

– Mama lui știe ce se întâmplă?

– Nu cred. De ce? Nu crezi că s-ar bucura?

– Cred că mai degrabă se bucura de faptul că fiul ei o susținea pe *ea*.

– Colm este și fiul lui JP. Este al amândurora. Faptul că s-a împăcat

cu tatăl lui este un lucru bun. Este un lucru foarte bun că l-a încurajat să-și schimbe comportamentul. Va fi foarte surprinsă data viitoare când îl va vedea pe JP. A fost nevoie de foarte multă voință din partea lui ca să facă ce a făcut. Ar trebui să sărbătorească asta. Ar trebui, de asemenea, să încurajeze împăcarea. Colm îi iubește pe amândoi. Ar fi frumos dacă s-ar putea înțelege cu toții.

Dorothy și-a închis valiza goală.

– Deci, îl vezi în continuare destul de mult pe Colm, nu-i așa?

– Destul, a răspuns Margot relaxată.

Dorothy nu s-a lăsat păcălită de nonșalanța ei.

– Am știut întotdeauna că voi doi o să vă plăceți reciproc. Este atrăgător, nu-i așa?

– Ce? Ca Dan? a spus Margot cu un surâs pe figură.

– Dan joacă pentru cealaltă echipă, a răspuns Dorothy cu o privire plină de înțeles. Tu, în schimb, ești într-o foarte mare măsură genul lui Colm.

– De unde știi care este genul lui Colm? De unde știi că el este genul *meu*?

– Pentru că arăți mult prea bine pentru cineva care a stat încuiată în cameră ca să scrie o carte de istorie.

– Am călărit cu JP.

– Ai călărit și cu Colm.

Margot a oftat.

– Bine, Dorothy. Ai câștigat. Îmi place Colm. Îmi place mult. Dar nimeni nu trebuie să afle că-mi place.

Dorothy s-a așezat în locul de la fereastră și și-a adunat mâinile în poală.

– Înțeleg.

– După cum știi, Dorothy, este complicat.

Dorothy a dat din cap, plină de compasiune.

– Înțeleg foarte bine cât de complicat este.

– Ești singura persoană cu care pot să vorbesc.

– Sunt flatată, Margot, de faptul că simți că poți vorbi cu mine ca să împărtășești aceste lucruri. Dar cum e cu mama ta? Nu i te confesezi?

– Mama și cu mine nu am vorbit de ani de zile. Probabil nu m-ar recunoaște dacă aș intra pe ușă. Niciodată nu a fost interesată de persoana mea. De fapt, aș merge atât de departe încât să spun că o incomodez. Ultima dată când am văzut-o, ceea ce s-a întâmplat cam acum șase ani, abia aștepta să plec. Are un iubit mai tânăr, așa că presupun că faptul de a avea o fiică de vârsta mea îi trădează vârsta, pe care se străduiește probabil din răsputeri să o ascundă.

Margot a ridicat din umeri, apoi și-a plecat privirea pentru că nu putea suporta compasiunea din ochii lui Dorothy.

– Îmi pare rău să aud una ca asta, a spus Dorothy încet.

– Nu mă mai deranjează. Am grijă de mine însămi.

Dorothy a oftat.

– Știi, ești mult mai complexă decât pari, a spus ea.

– Știu. Dar încerc să nu las trecutul și oamenii care m-au adus pe această lume să mă definească. Și știi ce? Mi-e bine.

– Cu siguranță că ți-e bine.

– Să mergem jos să bem niște ceai?

– Ce idee bună!

– Dacă ești norocoasă, o vei vedea pe contesă, împrăștiind minciuni despre căminul ancestral al soțului ei.

– Sper că da, a spus Dorothy cu un zâmbet pe față. Pare foarte distractiv.

Margot a oftat și s-a ridicat.

– Nici n-ai idee!

Nu au găsit-o pe contesă în sala de mese, ceea ce a fost o dezamăgire, dar l-au găsit pe Dan. Stătea la intrare, așteptând să fie condus la masă.

– Te deranjează dacă stăm cu tine? a întrebat Margot.

Dan a zâmbit, încântat să o vadă.

– Ce sincronizare perfectă! a răspuns el.

– Deci, Dan, când ai prima sesiune? a întrebat Margot când stăteau jos și se bucurau de ceai.

– Mâine, a spus el.

– Ce se va întâmpla? a întrebat Dorothy puțin nerăbdătoare. O să vedem ceva?

– Puțin probabil, a răspuns Dan. Eu sunt cel care vede pentru voi.

– Și vei vedea fantome?

– Spirite, suflete legate de pământ și fantome. Sunt sigur că voi vedea câte puțin din toate.

Margot părea derutată.

– Care este diferența dintre ele? Am crezut că o fantomă e o fantomă.

– Sunt diferențe foarte mari, a spus el. Cei mai mulți oameni nu știu ce le diferențiază, dar dați-mi voie să vă spun. Și-a fixat privirea cenușie asupra lui Dorothy, care se uita la el cu nerăbdare. Ceea ce ați văzut în dormitor era cel mai probabil, un suflet legat de pământ.

– Fantoma care făcea curat? a întrebat Margot, zâmbind către Dorothy.

– Nu e fantomă, a corectat-o Dan. Fantomele sunt pur și simplu energie captivă aici, în planul pământului. Cam ca o peliculă bidimensională a unei persoane sau a unui eveniment care s-a petrecut în trecut. De exemplu, Anne Boleyn care bântuie coridorul turnului din Londra, nu este ea. Ea s-a dus demult. Este energia ei, captivă din

cauza traumei, repetându-se la nesfârșit. În timp se va estompa. Auzi povești despre oameni care aud zgomot de lupte în locuri în care a fost un conflict îngrozitor. Bătălia de pe Somme și cea de la Hastings sunt numai două exemple. Soldații nu mai sunt acolo, luptându-se sub formă de spirite. Este numai trauma care a rămas și cumva se repetă într-o buclă.

– Atunci ce este fantoma menajerei mele, dacă nu este o fantomă? a întrebat Dorothy.

– Este un suflet legat de pământ. O persoană care a murit, dar nu s-a dus în lumină.

– De ce nu se duce mai departe?

– Sunt multe motive. Frica de locul în care se duce. O dorință puternică de a rămâne aici. Uneori oamenii nu-și dau seama că au murit. Există într-o stare ciudată, asemănătoare unui vis, unde nu este timp.

– Atunci cum își găsesc calea spre rai? a întrebat Dorothy cu înfrigurare, dorindu-și foarte mult să nu o sfârșească la fel.

– Până la urmă o găsesc. Mediumuri, ca mine, intervin și îi ajută să meargă mai departe. Au ghizi spirituali care în cele din urmă ajung la ei. Unele suflete sunt fericite să rămână, crezând că ceea ce au deja este ca un rai pentru ele. Dacă ar ști ce îi așteaptă în viața următoare, nu ar fi așa dornice să rămână aici.

– Și spiritele? a întrebat Margot, mirată de interesul ei sincer pentru un subiect care înainte o plictisea.

– Aceia sunt oamenii pe care îi iubim, care s-au mutat în ceea ce numim rai, și care se întorc pentru a ne fi aproape. Ca să ne ghideze, să ne ajute în viața de zi cu zi, sau pur și simplu ca să se bucure de faptul de a fi cu noi. Cei pe care îi iubești nu te părăsesc niciodată. Suntem cu toții conectați prin iubire.

– Asta înseamnă că cei pe care îi iubesc sunt cu mine uneori? a întrebat Dorothy cu un zâmbet duios.

– Cu siguranță că sunt, Dorothy, a spus Dan, iar siguranța cu care a spus-o a fost foarte liniștitoare.

– Asta e drăguț, a spus ea. Îmi place să mă gândesc la faptul că mă vizitează din când în când. Dintr-odată zâmbetul i-a dispărut. Și-a mușcat buza, iar ochii îi trădau o tristețe dintr-un trecut îndepărtat. Este plăcut să te gândești că cei pe care îi iubești și i-ai pierdut nu sunt niciodată pierduți cu adevărat.

Margot spera că asta era adevărat. Și ei îi plăcea să se gândească la tatăl ei, susținând-o ca spirit, deși nu o susținuse niciodată când fusese în viață. A vrut să-l întrebe pe Dan de ce lucrurile ar sta diferit acolo, sus. Dacă nu îi păsase de ea în timpul vieții lui, de ce i-ar fi păsat brusc de ea acum, când era mort? Dar nu l-a întrebat. Poate că nu o iubise. Poate așa stăteau lucrurile.

– Când ai pomenit raiul, ai spus: „ce ai numi rai“. *Tu* cum l-ai numi? a întrebat Margot.

– Sunt multe niveluri prin care treci înainte să ajungi la Nirvana, a răspuns Dan. Raiul este un loc binecuvântat, plin de iubire, lumină și frumusețe, dar nu este sfârșitul călătoriei. Este doar o altă etapă de-a lungul căii.

– Cred că aș fi obosită, odată ajunsă acolo, a spus Dorothy, inspirând adânc și alungând emoțiile care o năpădiseră pe neașteptate. Cred că aș sta la acel nivel o vreme. Nu mă deranjează să ajung la capătul călătoriei mele. Este un loc drăguț și aș fi cu oamenii pe care îi iubesc, ce ar fi greșit dacă aș rămâne acolo pentru totdeauna?

Dan a râs.

– Presupun că sufletul tânjește după mai mult, a spus el.

– Pare epuizant, dacă mă întrebi pe mine. S-a întins după un sendviș. Sper că sufletul meu nu tânjește după mai mult și mă lasă să mă odihnesc! O să se mulțumească având un loc plin de iubire, lumină și frumusețe, mulțumesc frumos.

Margot era mulțumită de prezența lui Dan și a lui Dorothy. Simțea că acum avea aliați în hotel și nu doar la cabana de vânătoare. Spera că șederea lui Dan avea să fie încununată de succes, astfel încât să fie chemat și altă dată. Ea era cea care-l recomandase. Dacă nu era bun, domnul Dukelow avea să fie foarte supărat pe ea.

Margot s-a întâlnit cu Colm mai târziu, la el acasă, o căbănuță la marginea orașului, așezată în capătul unei alei foarte scurte, ascunsă în spatele unui tufiș des. Se mutase în sfârșit înapoi, ceea ce le dădea libertatea de a se întâlni de fiecare dată când voiau. Lui Margot îi plăcea confortul camerei de zi și dormitorul de sub streașină. Se bucura de faptul că erau numai ei doi. În Ballinakelly păreau să aibă foarte mult timp. Nu conta că se întorcea la hotel dimineața. Avea libertatea de a veni și a pleca după bunul plac. Nici măcar sprânceana ridicată a domnului Dukelow nu o deranja.

Se îndrăgostea. Nu mai permisese niciodată ca asta să se întâmple.

În ziua următoare, Colm s-a dus la muncă, iar Margot s-a dus la cabana de vânătoare, pentru a-l vizita pe JP. L-a găsit așezat la masa rotundă din colțul camerei de zi, lucrând la ceea ce părea a fi o machetă veche a unui vas. Muzica răsuna din bufet și pentru prima dată de la începutul iernii, focul nu era aprins. Soarele, cald și strălucitor, se revărsa prin geamurile ferestrelor cu entuziasmul verii timpurii, încălzind camera și umplând-o cu un avânt plin de optimism.

JP și-a ridicat privirea din ceea ce făcea când a văzut-o.

– Bună dimineața, Margot, a spus el cu zâmbetul pe buze. Am făcut asta când eram mic. Cu ajutorul tatălui meu, bineînțeles. M-am gândit

s-o repar.

– Tu ai făcut asta? a întrebat ea, privind mai de aproape. Este extraordinar.

– Ei bine, nu aș merge așa de departe. Este munca unui amator. Dar m-am distrat când am făcut-o. Aveam o slăbiciune pentru vase de când eram copil. Obișnuiam să navighez cu tatăl meu în micuța lui barcă și să pescuiesc. Navigam și în jurul coastei, căutând peșteri. Îmi plăcea să aud povești despre traficanți.

– Nu știam că navighezi.

– Nu navighez. Am făcut asta, dar nu mai fac. Au trecut ani întregi. Cred că de când Colm și fetele erau mici.

– Poate este și asta ceva ce ar trebui să reiei.

JP a deschis capacul sticlei de adeziv și a întins lipiciul pe machetă.

– Nu știu. Mi-am regăsit drumul spre călărie, dar nu sunt sigur că-l voi găsi pe cel spre mare.

Doamna B a intrat cu cârpa de șters praful în mână.

– Bună dimineața, don'șoară Hart.

– Ați văzut asta, doamnă B? a întrebat Margot, arătând către macheta vasului.

– O, da. Este uimitor, nu-i așa? Lordul Deverill a fost întotdeauna foarte talentat.

JP a chicotit.

– Ce m-aș face fără tine, doamnă B, care îmi tot cânți în strună?

Doamna B a râs și și-a pus mâinile în șolduri.

– Ia mai terminați cu codeala, stăpâne, a spus ea.

Margot s-a așezat pe canapea în timp ce JP înfigea piese în machetă cu o mână sigură. Nu trecuse mult timp de când aceleași mâini tremurau, s-a gândit ea, în timp ce l-a observat concentrându-se asupra muncii.

– Prietena mea, Dorothy Walbridge, s-a întors la hotel, i-a spus ea.

– Doamna Walbridge? Este prietenă cu Emer O'Leary, a zis JP.

– O cunoști?

– Nu foarte bine. Este o doamnă drăguță, dacă îmi aduc bine aminte. Englezoaică. Poartă bocanci maro închiși cu șireturi, ca domnișoara Marple.

Margot a râs.

– Da, așa este.

– Soțul ei a murit într-un accident de mașină.

Margot a fost șocată.

– Asta este îngrozitor! Au copii?

– Au avut o fiică, care a murit de leucemie, cred. Când era tânără. Știi că a locuit în Buenos Aires?

– Da, mi-a spus asta.

– Cred că are un fiu care s-a căsătorit cu o fată din Anglia, din

cauza asta s-a mutat înapoi în Anglia. Sunt anglo-argentinieni. Este una dintre acele femei stoice care își continuă viața. Nu intră în depresie și nu-și plânge de milă. Îi dă înainte. Astfel de femei au construit imperiul. A chicotit. Nu am știut că este și prietena ta.

– Am cunoscut-o în ziua în care am sosit la hotel. Ea mi-a făcut cunoștință cu Emer. Asta a fost înainte să descopere pentru ce sunt aici. Nu sunt chiar o preferată în casa O'Leary.

– Nici unul dintre noi nu este.

– Dacă ar ști că și Colm este prieten cu mine, am forma un grup de trei.

JP s-a oprit din lucru și s-a uitat la ea.

– Dacă ar ști ce om bun ești, ar vedea dincolo de carte, Margot.

– Ca Dorothy, ea nu m-a judecat niciodată. Margot a oftat, simțind cum îi crește recunoștința pentru noua ei prietenă. Presupun că familia O'Leary va trebui să citească această carte înainte să-și dea seama ce om bun sunt.

– Abia aștept s-o citesc, a spus JP.

– Tu vei fi primul, JP!

El a zâmbit.

– Mulțumesc.

Doamna B a intrat cu o tavă cu prăjituri și ceai.

– Mai am un prieten care a ajuns la hotel, a continuat Margot. Îl cheamă Dan Chambers și este un medium cunoscut. Stă aici o săptămână și are organizate multe evenimente și seminare. Este modalitatea doamnei de Lisle de a profita de fantomele castelului, a adăugat ea chicotind cinic.

Doamna B a pus tava jos și a început să toarne ceai.

– Va găsi o mulțime de fantome acolo, asta e sigur, a spus ea pe un ton sumbru. Dumnezeu să ne ajute, le simțeam în jurul meu când făceam puțină curățenie. Nu eram nicidecum îngrijorată, pentru că aveam întotdeauna o medalie miraculoasă prinsă la vestă și o sticluță cu apă de Lourdes în buzunar. Cu siguranță bietele suflete sunt la fel ca noi, unele sunt fericite și împăcate, altele zbuciumate și agitate. Domnul să ne aibă în pază, unele ar provoca probleme și într-o casă goală. Suntem toți unul, morții și vii, cu un voal subțire între noi.

– Ar fi trebuit s-o auzi pe Kitty vorbind despre spirite, a spus JP, dând ochii peste cap. Dumnezeule, îi dădea întruna înainte despre ele, ca și cum ar fi avut o conexiune directă cu viața de apoi. Totuși, dacă prietenul tău este un medium bun, a venit în locul potrivit. Doamna B are dreptate. Castelul e plin de ele.

– Primul eveniment este în seara asta, a spus Margot. Mă întrebam dacă ai vrea să vii cu mine.

JP s-a încruntat.

– Să văd un medium?

– Să vezi un hotel, a răspuns ea cu emfază.

– Aha.

– Cât timp a trecut de când ai fost acolo?

– Nu m-am dus din ziua în care m-am mutat.

Margot a fost șocată.

– Serios? Niciodată de atunci?

El a ridicat din umeri.

– Nu am avut nici un motiv.

Doamna B a așezat ceașca lui JP pe masă, lângă el. L-a privit, cu fața solemnă de îngrijorare. Ea știa cel mai bine cât îl rănise vânzarea locului.

– Nu aș dezgropa morții, a spus ea încet.

– Despre care morți ar fi vorba, doamnă B? a întrebat JP.

– Propriile dumneavoastră fantome, stăpâne. Cele care v-au bântuit afară din castel în primul rând.

Margot a luat cana pe care i-a oferit-o doamna B.

– Nu sunt de acord, a spus ea. Cred că ar fi foarte bine pentru tine să te duci înapoi. Numai lăsând lumina să pătrundă în locurile întunecate alungi frica.

– Nu mi-e frică de castel, a spus JP vesel. Sigur că voi veni cu tine.

Doamna B a tăiat încet prăjitura. I-ar fi plăcut și ei să meargă la hotel, dar era prea nervoasă. Nu credea că i-ar fi plăcut să vadă căminul neamului Deverill transformat într-un hotel, oricât de somptuos ar fi fost. Cu toate astea, dacă însuși lordul Deverill nu considera că ar fi fost o problemă în a-l vizita, atunci nici ea nu ar fi trebuit. Avea să aștepte să vadă ce părere își făcea el și apoi poate ar fi putut fi convinsă să se ducă acolo. Întotdeauna fusese curioasă în legătură cu cei care pretindeau să comunice cu morții. Fața fratelui ei i-a apărut în minte atunci și și-a simțit inima încălzită și moale. S-a întrebat dacă mediumul ar fi putut să-l contacteze pe el.

În acea seară, Colm și JP au ajuns la hotel în Land Roverul lui Colm. Erau tăcuți. Imaginea acelor ziduri de piatră și a turnurilor înalte i-a făcut să simtă în piept o angoasă pe care erau incapabili să o exprime. Mottoul familiei, cioplit în piatră, deasupra ușii principale, reprezenta acum un afront, pentru că acest castel nu mai era împărăția neamului Deverill, ci rușinea lor. JP se simțea ironizat în timp ce se dădea jos din mașină și pășea pe pietrișul pe care tălpile Deverillilor îl călcaseră timp de mai bine de trei sute de ani. A șovăit o clipă și s-a sprijinit cu mâna de mașină ca să se echilibreze. Și-a trecut privirea peste castelul care reflecta amintiri de la fiecare fereastră, precum reflexiile pe apă. Imagini din trecut, atât vesele cât și triste, și fiecare amintire îi rupea inima. Putea auzi vocea lui Kitty implorându-l să nu vândă. Putea să-și audă răspunsul, cum că nu avea încotro. A auzit-o

chiar și pe Alana: „Cum ai putut? Cum ai putut, JP?“

Margot îi aștepta în hol. Când i-a văzut apropiindu-se, s-a grăbit afară. JP era tras la față. Colm era și el serios. Amândoi erau vizibil afectați. Pentru o fracțiune de secundă, Margot s-a întrebat dacă făcuse bine convingându-l pe JP să vină.

– Nu o să fie ușor, a spus ea, apucându-l de mână pe JP. Dar suntem aici, cu tine.

JP și-a mutat privirea de la ferestre și a reușit să-i arunce un zâmbet firav, recunoscător.

– Nu o să mă termine chestia asta, a răspuns el, îndreptându-și umerii. O să fac față situației.

– Ești bine, tata? a întrebat Colm.

– Sunt bine, fiule, a răspuns JP. Hai să vedem ce fantome ies din umbre ca să ne întâmpine!

Portarul, îmbrăcat în haină lungă și cu joben pe cap, i-a întâmpinat pe stimații oaspeți cu un zâmbet și un semn din cap, după care a deschis ușa cu mâna îmbrăcată în mănușă albă. JP a intrat în hol, unde domnul Dukelow aștepta să-l întâmpine. Acesta era în mod evident un moment important pentru managerul hotelului. Stătea în poziție de drepți, în cel mai bun costum bleumarin al lui, aprins la față, cu ochii căscați și cel mai fermecător zâmbet pe buze. Lordul Deverill nu a lăsat să se vadă nimic din îndoiala pe care o simțea și a întins mâna ca un prinț, cu încredere și amabilitate. Nu avea nimic din infatuarea contesei, ci vorbea încet și politicos, lăudându-l pe domnul Dukelow pentru treaba grozavă pe care o făcea, căci hotelul arăta splendid. Apoi l-a prezentat pe fiul lui, iar domnul Dukelow i-a strâns mâna lui Colm cu multă vigoare. Margot l-a urmărit pe manager lingușindu-l pe JP, frecându-și mâinile și mulțumindu-i pentru onoarea prezenței lui acolo. În ochii cinici ai lui Margot, era prea mult. Domnul Dukelow nu-și putea stăpâni entuziasmul și folosea titlul lui JP la fel de mult cum îl folosea pe al contesei. Totuși, Margot greșea crezând că îl flata excesiv, căci JP părea tot mai înalt cu fiecare compliment pe care-l primea, ca și cum admirația nedisimulată a domnului Dukelow i-ar fi redat puțin din prestigiul deteriorat. Nu ieșise mult în ultimii ani, și-a imaginat Margot, și cel mai probabil își imaginase că s-ar fi confruntat cu un public ostil, bârfitor și dezaprobator. Dar iată-l pe domnul Dukelow spunându-i cât de onorați se simțeau pentru că venise la micul lor eveniment. Rezervase trei locuri în primul rând și dacă domnia sa ar fi dorit, ar fi fost fericit să-i arate hotelul după eveniment, ca să vadă cu ochii lui tratamentul plin de respect pe care doamna de Lisle îl acordase fostei sale locuințe.

– A vrut să mențină atmosfera unui cămin, să nu pară un hotel steril, i-a spus domnul Dukelow. I se face reclamă ca fiind reședința familiei Deverill. Sper că atunci când îl veți vizita veți fi de acord că a

făcut o treabă fantastică.

– Sunt sigur că așa va fi, a spus JP.

– Este așa de bine pentru tata, i-a spus Colm lui Margot în timp ce-l urmăreau pe domnul Dukelow mergând prin castel spre sala de bal unde, în anii de demult, balurile de vară ale familiei Deverill fuseseră punctul culminant al calendarului anglo-irlandez.

– Mi-am făcut griji să nu fi fost o greșeală că l-am convins să vină, a răspuns ea. Dar nu arată grozav în acest costum? Arată sută la sută ca lordul Deverill din Ballinakelly.

– Sunt mândru de el, a spus Colm. Nu am crezut niciodată că o să spun cuvintele astea. Dar chiar sunt foarte mândru de el.

Margot voia să-l ia de mână. Voia să-l strângă pentru a-i arăta că, la fiecare pas pe care-l făceau amândoi, era alături de ei. Dar nu a făcut-o.

Sala de bal era plină de oameni. Lui Margot i s-a tăiat răsuflarea când a văzut. Rânduri după rânduri de scaune și abia dacă era vreunul gol. Era ca o sală de teatru, deoarece într-unul din capete se ridicase un podium. Domnul Dukelow i-a condus la locurile lor, din mijlocul primului rând. Margot și Colm s-au așezat unul lângă altul. Când JP era pe punctul de a se așeza, o femeie din rândul din spatele lor s-a ridicat ca să-l salute. Era Dorothy.

– Lord Deverill, a spus ea. Probabil nu vă amintiți de mine, dar…

– Doamnă Walbridge, a răspuns el cu un zâmbet pe față, strângându-i mâinile între palme. Ce plăcere să vă văd din nou!

Dorothy a fost luată prin surprindere. Nu și l-ar fi imaginat arătând așa de bine, sau să pară așa de lucid. Din câte îi spusese Emer, JP era un bețiv jalnic, care se complăcea în milă de sine. Dar în fața ei era un bărbat complet stăpân pe sine. Un bărbat cu carismă și încredere și cei mai fermecători ochi scânteietori albaștri. Chiar și mirosea a apă de colonie de lămâie. Abia aștepta să-i spună lui Emer.

Margot a simțit o atingere pe mână. S-a uitat în jos și a văzut degetul mic al lui Colm atingându-i degetul mic. Era un gest minuscul, ascuns vederii, dar care însemna foarte mult pentru Margot. Și-a mutat atenția asupra scenei și a zâmbit. În timp ce publicul îl primea pe medium cu aplauze furtunoase, Colm a știut că zâmbetul lui Margot îi fusese adresat lui.

Kitty

Sunt surprinsă și, dacă pot îndrăzni să spun, impresionată să-l văd pe JP în castel din nou. Fratele meu vitreg, pe care l-am crescut ca pe fiul meu și l-am iubit la fel cum iubește orice mamă care a purtat copilul în pântece nouă luni, stă în rândul din față al sălii de bal unde am dansat odată sub candelabrele strălucitoare, în sunetul muzicii interpretate de cele mai bune orchestre din ținut, iar eu sunt copleșită de emoție. Căminul meu, preaiubitul meu cămin, este din nou redat unui Deverill, chiar dacă numai pentru o seară. Dar pare corect să-l văd aici. Este ca și cum tot ce a fost în neregulă în acest castel este din nou în echilibru. Sigur, este în continuare un hotel, dar cu JP așezat în rândul din față al sălii de bal, simt că piesa care lipsea a fost așezată la locul ei. Cu fiul lui alături, simt că universul îmi dă un semn. Moștenirea Deverill va merge mai departe. După JP, va continua cu fiul lui, Colm, și în timp, cu fiul lui Colm. Castelul va fi redat acestora, știu că așa va fi. Singura întrebare este cum. Asta nu știu.

Stau pe scenă în timp ce Dan Chambers își salută publicul. Este un bărbat elegant, blând și generos. Totuși, nu-mi dau seama dacă este sau nu medium. Aștept plină de nerăbdare și, mi-e jenă să recunosc, de cinism, pentru că în viață am fost un medium talentat și foarte mândru de calitățile mele. Mă îndoiesc de faptul că cineva este la fel de bun să comunice cu morții precum eram eu și bunica mea, Adeline.

O parte din mine vrea să deturneze această întâlnire. O, necazurile pe care aș putea să le creez dacă el chiar ar putea vorbi cu spiritele. Aș putea să-i dau nume greșite și să-l fac de râs. E plictisitor unde mă aflu eu, la urma urmei. Sigur, există perioade interesante, cum ar fi atunci când stau de vorbă cu Tarquin Deverill sau când o urmăresc pe doamna Carbery cum îi sperie pe oameni, dar în cea mai mare parte a timpului nu se întâmplă nimic, e ca și cum ai urmări actorii care joacă o piesă plictisitoare, care nu se termină. La început furia mă ținea ocupată, faptul că bântuiam mă distra, iar noutatea de a fi la curent cu secretele oamenilor era incitantă. Dar acum m-am obișnuit să exist fără un corp care să-mi limiteze mișcările, iar furia mi s-a diminuat într-o oarecare măsură. Sinceră să fiu, am obosit să fiu furioasă. Este o

emoție care se alimentează pe ea însăși, ca un șarpe care-și mănâncă coada. Singura persoană pe care o rănește, sunt eu. Nu sunt sigură de ce n-am văzut asta până acum.

Mediumul stă în picioare tăcut și își oferă o clipă pentru a se acorda. Știu cum e asta. Și eu obișnuiam să mă acordez când eram vie. Este ca și cum ai învârti butonul la radio pentru a găsi frecvența potrivită. Stau lângă el și-i șoptesc în ureche: „Moș Crăciun“. Văd expresia de pe fața lui. Este îngrozit și nu-i vine să creadă. Deci este medium, până la urmă. Sentimentul de jubilare este înlocuit de unul de vină. Cum pot eu, o femeie care a adus atâta consolare celor suferinzi cu ajutorul darului meu de a transmite mesaje de la cei decedați, să îmi bat joc de un bărbat care nu vrea să facă decât bine? Brusc sunt copleșită de rușine.

Sunt pe punctul de a pune lucrurile în ordine șoptindu-mi numele, dar atunci observ o lumină strălucitoare în stânga mea. Mă întorc și văd o fetiță. O fetiță radioasă. Este strălucitoare. Are părul auriu și este înconjurată de o aureolă de lumină. Emană un sentiment de iubire atât de puternic, încât mă simt smerită. Mă retrag, rușinea ascunzându-mă în umbră și îi urmăresc energia care plutește lângă doamna Walbridge. Femeia nu simte nimic. Urmărește și așteaptă la fel ca restul auditoriului, puțin emoționată, pentru că mediumul stă pe scenă de o vreme, fără să fi spus nimic.

Se uită la doamna Walbridge și zâmbește.

– Ați pierdut o fetiță? întreabă.

Doamna Walbridge se înroșește la față. Se uită în spate, nesigură dacă mediumul i s-a adresat ei. Apoi, dându-și seama că era într-adevăr vorba de ea, se uită înapoi în față și dă din cap.

– Îmi arată un crin, îi spune el.

Doamna Walbridge își duce mâna la gură.

– O chema Lily[6], spune ea.

– A murit când avea treisprezece ani, continuă el. A fost vorba de leucemie? Doamna Walbridge dă din nou din cap. Îmi arată o casă într-o țară cu climă caldă, cu o grădină plină de flori. Înțeleg că este America de Sud. Argentina. Îmi arată un club unde mulți oameni îmbrăcați elegant joacă golf. Îmi spune că îi plăcea să colecționeze mingile, pentru că erau ascunse în iarba înaltă peste tot pe teren. Apoi râde. Era un struț care obișnuia să le mănânce?

Ochii doamnei Walbridge sunt plini de lacrimi. Dă din cap, apoi râde împreună cu el. Simt iubirea curgând între acest spirit luminos și mama ei și sunt uimită de puterea ei, uimită că un spirit aparent atât de tânăr poate avea o radiație atât de intensă.

– Vrea să nu vă mai simțiți vinovată pentru că ați lăsat-o în Argentina după ce a murit, spune el. Pentru că ea nu este acolo. Este unde sunteți și dumneavoastră. Din public se aude un suspin, căci

toată lumea este la fel de mișcată de ceea ce spune bărbatul ca și mine. De fiecare dată când vedeți un măcăleandru care se comportă ciudat, să știți că fiica dumneavoastră vă trimite un mesaj ca să vă aducă aminte că este cu dumneavoastră.

Doamna Walbridge își șterge ochii cu un șervețel. Îi tremură mâna. Fiica ei se apleacă și o sărută pe creștet. Observ cum mama ei este traversată de un fior.

– Tocmai v-a sărutat, spune mediumul.

Văd că acum încăperea este aprinsă de sute de spirite. Nu sunt stinse, ca mine și doamna Carbery, care suntem legate de pământ. Vin din lumea spiritelor și sunt făcute din lumină. Lumină albă, pură. Sunt toate nerăbdătoare să comunice cu cei dragi. Știu ce vor să spună. În această privință, toate spiritele sunt la fel. Vor numai să-i reasigure pe cei dragi că nu sunt moarte, că trăiesc în continuare și că îi iubesc. Este foarte simplu. Într-o încăpere plină de suflete, ca aceasta, este greu de crezut că există oameni care cred că moartea este sfârșitul vieții. Dacă ar putea vedea ce văd eu. Viața ar fi mult mai simplă dacă oamenii ar putea fi siguri că cei pe care îi iubesc și i-au pierdut se mută doar în altă dimensiune, în altă stare a ființei și nu-i părăsesc niciodată. Că aceasta este soarta majorității oamenilor, cel puțin a celor care au iubire în suflet. Cei care sunt nemiloși ar trebui să se teamă foarte tare de moarte.

Mediumul trebuie să se concentreze tare ca să distingă fiecare spirit. Se descurcă foarte bine. Fiecare persoană care primește un mesaj se simte încurajată. Cei care nu primesc mesaje sunt impresionați, purtați de acest val enorm de iubire care inundă încăperea. Și ăsta este lucrul care mă frapează cel mai tare: iubirea pe care acești oameni o simt pentru cei care s-au dus și iubirea spiritelor pentru cei care trăiesc. Iubirea este o legătură care nu poate fi întreruptă și care îi conectează. Mă uit la JP, care stă liniștit, pierdut în gânduri. Se gândește la mine? Sau la tatăl nostru, Bertie, poate? Are o expresie foarte serioasă. Este încruntat. Dar nu-i pot citi gândurile, îi pot percepe numai energia și este prea multă energie în cameră acum ca să pot percepe altceva în afară de iubire.

Cele două ore trec foarte repede. Mediumul nu poate transmite toate mesajele, dar îi asigură pe cei din public care aveau speranța de a comunica cu cei dragi că va mai ține astfel de ședințe în cursul săptămânii. Spiritele se estompează, oamenii se ridică în picioare și vorbesc entuziasmați unii cu alții. Margot o îmbrățișează pe doamna Walbridge, care îi plânge pe umăr. Nu cred că de acum îi va mai fi frică de fantome.

Și atunci o văd pe „fantoma menajeră“, doamna Carbery. Este pe scenă și are o expresie derutată. O umbră de femeie mohorâtă, ca un șoricel, urmărind plină de uimire cum încăperea se golește de oameni.

Apoi suntem numai noi două și o femeie tânără care se plimbă printre scaune, ridicând pliante și făcând curat.

– Isuse Cristoase, despre ce a fost reprezentația asta? mă întreabă ea.

– Este medium. Vorbește cu morții, ca noi, și transmite mesaje celor vii.

– Ca un fel de ghicitor? întreabă ea.

– Să zicem, dar nu exact la fel.

– Preotul ne spunea că oamenii ăștia sunt ca niște copii răi și să ne ținem departe de ei, Dumnezeu să ne ajute.

– Nu, o liniștesc eu. Doar au un dar special.

– Ei bine, în cazul ăsta, eu fiin' moartă, crezi că poate transmite mesaje și pentru mine?

– Cu cine ai vrea să intri în legătură? întreb eu.

– Cred că mai am o fiică de trăiește.

Sigur că are.

– Bessie, spun eu.

– Bessie. Micuța mea copilă pe care a trebuit s-o las în urmă. Bessie, care a avut grijă de mine și m-a adus înapoi din ghearele morții după ce Rafferty a fost omorât. Când nu a venit acasă, am intrat în cea mai adâncă și neagră supărare. În toți acești ani nu am purtat nici un veșmânt colorat. Dumnezeu să mă ajute, biata-mi inimă era frântă în atâtea bucăți, că numai Sfântul Anthony le putea găsi și să le pună la loc. După aia viața mea a fost o grădină Ghetsimani. Unde e Bessie acum?

– Este în cabana de vânătoare. Încă muncește pentru lordul Deverill.

– Și Rafferty? Este în rai?

– Nu știu, îi spun.

Doamna Carbery începe să plângă.

– Am crezut că, odată ce voi fi moartă, o să-mi văd iar băiatul. Era unul din motivele pentru care așteptam moartea și m-am dus s-o întâmpin. Ce am făcut să merit purgatoriul ăsta? M-am dus la slujbă în fiecare dimineață și am comunicat cu Domnul zilnic. Nu am atins nici o bucățică de carne în zilele de vineri și m-am dus la Loch Derg și Knock[7] la fiecare doi ani. Ce am făcut să merit asta? Ce ar putea face mai mult de atât orice creștin? Este o profanare, asta este. Îți spun că vei merge în rai dacă duci o viață smerită și pioasă, dar este o minciună sfruntată ca să ne facă să nu ne răsculăm. Nu există rai. Este numai această existență neclară. Doamne sfinte, nu sunt pește, pasăre sau hering. Sunt ca ceva ce a fost pus laolaltă în grabă!

Nu știu ce să-i spun. Pot numai să o urmăresc neputincioasă în timp ce pleacă să colinde fără țel culoarele castelului și să-i sperie pe cei care se întâmplă să o simtă.

Apoi sunt atrasă către cabana de vânătoare unde JP, Colm și Margot iau cina în sala de mese. Doamna B le-a pregătit un festin. Observ cum zăbovește, dornică să audă cum a fost mediumul. Are o expresie crispată pe față, ca și cum s-ar lupta să ia o hotărâre legată de ceva important. Aș vrea să-i pot spune că mama ei este în castel și vrea să comunice cu ea. Îmi este ușor să-i sperii pe oameni, dar îmi este imposibil să-i liniștesc.

– Ce seară extraordinară a fost! spune JP. Prietenul tău, Dan Chambers, are cu adevărat un dar.

Este energic, cu o stare de spirit exaltată datorită atmosferei de prietenie de la hotel. Crezuse că era un paria, dar s-a înșelat. Este lordul Deverill din Ballinakelly, a cărui familie a locuit în castel vreme de mai bine de trei sute de ani. Și-a dat seama că asta este ceva cu care se poate mândri.

– Sunt sceptică, spune Margot. Dar trebuie să recunosc, după seara asta trebuie să mă mai gândesc.

– Este o mare consolare să știi că oamenii pe care îi iubești, care au murit, nu te părăsesc niciodată. Vreau să spun, nu era nevoie decât să te uiți la fața doamnei Walbridge ca să vezi câtă bucurie i-a adus comunicarea cu fiica ei, spune Colm.

– Este îngrozitor să pierzi un copil, spune Margot cu tristețe. Știți, nu mi-a pomenit niciodată de Lillie sau faptul că soțul ei a murit într-un accident de mașină. A avut parte de atât de multă amărăciune în viață și totuși, nu ți-ai da seama. Este o persoană așa de plină de viață.

– Este un dar, spune JP.

A avut și el partea lui de durere și învață încetul cu încetul să lase suferința în urmă.

– Dan ar spune că despre asta este viața, le spune Margot. Că suntem aici pentru a ne maturiza prin suferință. Dacă viața ar fi floare la ureche, am fi toți egoiști și ne-am complace în situație. Suferința ne învață compasiunea și aprecierea. Cred că probabil are dreptate în legătură cu asta.

– Când este următoarea întâlnire? întreabă JP. Aș vrea să merg din nou.

– Mâine-seară, răspunde Margot.

Doamna B nu mai poate zăbovi. Pleacă discret cu mâinile pline de vase.

– Cu cine ai vrea să comunici, tată? întreabă Colm chicotind. Kitty?

JP se strâmbă.

– Doamne, nu! Este furioasă pe mine pentru că am vândut castelul. Cred că dacă ar apărea i-am simți toți fiorii!

Râd. Dar JP are dreptate, sunt furioasă pe el pentru că a vândut castelul. Cu toate astea, sunt smerită de iubirea transmisă de spirite azi, în sala de bal. Nici unul nu a apărut cu inima împietrită. Nici unul

nu a fost furios. Numai iubirea era prezentă. Asta înseamnă că atunci când voi merge mai departe, îmi voi lăsa indignarea în urmă? Voi dori asta? Este un lucru atât de rău să iubești castelul atât de mult?

După cină se mută în salonul de desen și JP pune un disc. Muzica sublimă umple încăperea și, după cum mă așteptam, Tarquin Deverill este atras din realitatea lui întunecată. Observ imediat că este diferit. S-a schimbat. Este intimidat. Energia lui este mai puțin densă și are o textură mai fină, iar el este disperat. Îi simt dezolarea printr-un nor greu care se răspândește în cameră și simt o milă imensă pentru bietul lui suflet chinuit.

De data asta nu caută muzica. Mă caută pe mine.

– Am nevoie să mă confesez, spune imediat ce mă vede. Sufletul îmi este plin de angoase și nu mai suport.

– Ce te-a inspirat, Tarquin? îl întreb.

– Sunt tulburat. Nu mai suport să stau nici o clipă în locul acela oribil. Nu pot. Nu există culoare, lumină, bunătate, muzică sau flori… Se îneacă și se apucă de piept. Dar nu merit altceva. Dacă nu mai văd vreodată un lucru frumos, este pentru că atâta merit, dar mă rog pentru iertare.

– De la cine cauți iertare?

– De la fiul meu. De la Gabriel.

– Spune-mi, Tarquin, ce ai făcut?

De fapt nu vreau să aud lucrul oribil pe care l-a făcut, dar știu că trebuie să-l forțez să vadă greșelile căii lui și să permită luminii să intre în sufletul lui întunecat. Este singura modalitate prin care se poate mântui.

Cade în genunchi și-și lasă bărbia în piept.

– Mi-am ucis fiul, șoptește.

Mi se taie răsuflarea. Nu mă așteptam la asta.

– Ce ai făcut?

– L-am ispitit la iaz de ziua lui. I-am spus mamei lui că-l duc în grădină să se uite la flori. Nu îl scosesem niciodată înainte afară. I-am arătat peștii. Stătea pe burtă, cu mâna întinsă ca să-i atingă. Face o pauză. Îi simt regretul. Se răsucește în inima lui ca un ciob de sticlă. Scutură din cap, dar nu poate alunga amintirea a ceea ce a făcut. I-am împins capul în apă. L-am ținut apăsat până viața s-a scurs din el. Deodată se ridică în picioare. M-am înșelat să cer iertare, spune el. Cum mă pot aștepta ca fiul meu să-și ierte tatăl pentru o astfel de crimă înfiorătoare? Nu pot. Este dincolo de capacitățile oricărei ființe umane. Mai întâi i-am luat veselia, apoi i-am luat viața. Este de neiertat și trebuie să sufăr în iad pentru eternitate. Asta merit. Te las acum, Kitty, și mă întorc în locul pe care l-am creat pentru mine. Aveai dreptate, la urma urmei. Viața pe care am dus-o pe pământ a

modelat viața pe care o am acum. Nu poți scăpa de justiție. Nu mă pot învinui decât pe mine.

Inima mi se umple de milă. Vreau să-l ating, această creatură chinuită care a văzut în sfârșit lumina. Începe să se retragă.

Camera este umplută dintr-odată de o lumină orbitoare. Îl simt pe Tarquin repliindu-se. Își ascunde ochii din calea luminii. Este prea intensă pentru amândoi. Încetul cu încetul lumina se diminuează și în cele din urmă putem vedea o ființă de pe altă lume care stă acum în fața noastră. La început cred că este un înger, dar îmi dau seama repede că nu este o ființă angelică, ci un suflet frumos, de o mare iubire și puritate.

Se uită la creatura chinuită care tremură în fața lui plin de compasiune.

– Tată, spune el.

– Gabriel?

Vocea lui Tarquin e răgușită. Nu-i vine să creadă. Dar eu știu că este adevărat. Dacă s-ar fi uitat în ochii băiețelului, ar fi văzut ce vedea mama lui: un suflet frumos, perfect, nepătat.

– Am fost mereu cu tine, tată, spune el. Zâmbetul lui este plin de bucurie, ochii îi strălucesc de iubire. Nu te-am părăsit niciodată.

– Dar eu… Eu…

Tarquin se luptă cu emoția. Nu poate articula cuvintele. Este prea plin de rușine.

– Chiar și în locul întunecat în care ai sălășluit, am fost cu tine. Doar că tu nu m-ai putut vedea. Acum, că ai recunoscut că ai rănit îngrozitor oamenii, ai permis luminii să-ți intre în inimă și pot să ajung la tine. Sunt aici ca să te iau acasă.

– Acasă? Tarquin își trage răsuflarea. Dar de ce îți pasă? Nu, e mai bine să mă lași în dizgrație.

– Haide. Fiul îi întinde mâna. Te iert. Acum trebuie să te ierți singur.

Tarquin tremură. Întreaga lui energie oscilează de o slabă, dar incontestabilă, lumină. Se răspândește în ființa lui, ca o flacără care crește. Apucă mâinile lui Gabriel și mă uit plină de admirație și smerenie în timp ce acest suflet evoluat îl conduce pe tatăl lui în lumea următoare. Lumina dispare și încăperea revine la atmosfera ei obișnuită. JP, Margot și Colm stau în jurul mesei, jucând cărți. Habar n-au ce eveniment extraordinar tocmai s-a petrecut în mijlocul lor.

Atunci îmi dau seama că este adevărat. Felul în care alegem să trăim pe pământ creează viața în care ne ducem când murim. Și este o alegere. Câți dintre noi aleg nechibzuit!

---

6 Crin (în limba engleză)

7 Locuri de pelerinaj pentru credincioșii romano-catolici din Irlanda

Capitolul 17

Dorothy se simțea de parcă o mare greutate i-ar fi fost ridicată de pe umeri. Lillie era în continuare cu ea. În această seară primise confirmarea. Cum ar fi putut Dan Chambers să știe despre măcălendri? Cum ar fi putut afla numele lui Lillie și boala de care a murit, dacă nu ar fi fost acolo, să-i spună? Lillie nu era o fantomă. Știa asta acum, după ce vorbise cu Dan. Lillie era un spirit vibrant. Aceeași persoană iubitoare care fusese când era în viață, dar fără corpul ei bolnav. Nu se schimbase, nu-i crescuseră aripi și nu devenise pioasă. Era liberă, fericită și plină de pozne. Serios, acei măcălendri erau extraordinari. Nu avea să se mai teamă vreodată de spirite, deși ar fi preferat să nu mai vadă spiritul menajerei vreodată. Era foarte tulburător să te trezești în miezul nopții la tine în cameră și să simți pe cineva acolo. Ar fi preferat ca asta să nu se mai întâmple.

Dorothy era îmbrăcată în cămașa de noapte și capot, pe punctul de a se urca în pat, când s-a auzit o bătaie în ușă. Curioasă cine ar fi putut fi la acea oră din noapte, a întrebat puțin emoționată:

– Cine este?

– Eu sunt, Margot, a venit răspunsul.

Dorothy a presupus că ceva nu era în regulă, dacă Margot avea nevoie de ea la ora unsprezece seara, așa că a deschis ușa. Dar Margot nu arăta ca o femeie în suferință.

– Îmi pare rău că este așa târziu, a spus ea. Dar am vrut să vin să văd ce faci. Adică, a fost o seară extraordinară, nu-i așa?

Dorothy a deschis ușa larg, deodată dornică să vorbească despre ce se întâmplase.

– Intră, a spus entuziasmată, făcând un pas într-o parte.

Margot a intrat în cameră.

– Eu am fost întotdeauna puțin cinică, a spus ea, așezându-se pe pat. Dar în seara asta Dan chiar m-a pus pe gânduri.

Dorothy s-a așezat pe micuța canapea de lângă fereastră și și-a adunat mâinile în poală.

– Este un om foarte dăruit. Adică, cum ar fi putut știi despre măcălendri?

– Exact. A fost uimitor.

Dorothy a zâmbit.

– Au fost atât de mulți oameni în încăpere, dar Lillie a mea a ajuns la mine. A fost întotdeauna o mică descurcăreață.

– E plăcut să știi că este în continuare cu tine.

– Pentru mine a schimbat totul, a spus Dorothy. Singurul lucrul de care am fost întotdeauna îngrijorată a fost că am lăsat-o singură în Buenos Aires. Din cauza asta am stat așa de mult timp. Mult mai mult decât aș fi vrut. Pentru că *ea* era acolo. A fost o prostie, sincer. Bineînțeles că știam că nu era în mormânt. Credeam că este în rai, dar chiar și așa, asta era tot ce-mi rămăsese din ea, mormântul ei cu numele gravat pe placă. A fost îngrozitor să plec. Încă mă doare uneori să mă gândesc la ea acolo, fără cineva care să o viziteze.

– Nu mai ai de ce să simți asta. De fapt, nu e acolo. Este aici. Margot a zâmbit plină de afecțiune. Probabil e aici chiar acum.

– Este un gând plăcut, a fost de acord Dorothy. Este de asemenea încurajator să știu unde voi ajunge când mor. Știi, când ajungi la vârsta mea, te gândești destul de mult la moarte.

Margot a părut îngrozită.

– O, Dorothy! Nu te duci nicăieri încă.

– Sper că nu, dar chiar și-așa, mă apropii de sfârșitul vieții, nu-i așa? A chicotit. Nimeni nu scapă de aici viu.

– Mai ai mulți ani de trăit, și în afară de asta, am nevoie de tine.

– Ei bine, rămân prin zonă cât de mult pot, a spus Dorothy. O știa de Margot de puțin timp, dar era plăcut să simtă că cineva avea nevoie de ea. Și era plăcut s-o susțină pe Margot, care nu avea o mamă pe care să se bazeze. Te poți baza pe mine, a spus ea și a fost impresionată că constate că vorbele ei erau importante pentru Margot.

– Mulțumesc, a spus Margot, roșind în obraji. Este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a spus cineva.

În trecut, singura persoană pe care Margot putuse să se bazeze fusese ea însăși.

După plecarea lui Margot, Dorothy s-a întins în pat și a început să se roage. I-a mulțumit lui Lillie pentru comunicare și i-a mulțumit puterii responsabile pentru comunicare, oricare ar fi fost aceasta. A trimis o rugăciune și pentru Margot. Dacă nu era ea, Dan nu ar fi venit la castel. Era bine că el era acolo. Avea să aducă liniște atât de multor oameni aflați în suferință. Este imposibil să eviți moartea. Într-o anumită etapă din viață ești atins de ea și în cele din urmă, moartea ne ia pe toți. Cât de liniștitor ar fi dacă am ști că nu este un sfârșit, ci o tranziție!

În următoarea dimineață a vizitat-o pe Emer O'Leary în casa ei de lângă mare. Ziua era vântoasă, dar însorită. Nori grași se îngrămădeau

pe cerul azuriu și dedesubt valurile se ridicau și coborau brusc, provocând pescarii care ieșiseră pe mare în căutarea capturii zilnice. A luat un taxi chemat de la recepția hotelului și a tras în fața casei O'Leary la ora zece. Emer a salutat-o călduros la ușă. Jack era în pat cu o răceală, i-a spus Emer.

– Nimic serios, sper, a spus Dorothy.

– A fost o iarnă grea, a spus Emer, închizând ușa și acompaniind-o în salon. Jack iese în fiecare zi cu câinele, indiferent de vreme, și nu întinerește.

– Nici unul dintre noi nu întinerește, a spus Dorothy. Un picior în groapă și celălalt pe o coajă de banană.

Au stat împreună și și-au împărtășit noutățile. Apoi Dorothy i-a spus lui Emer despre JP.

– Trebuie să fi renunțat la băutură, a spus ea. Arată foarte bine. Are ochii luminoși și coada stufoasă, cum ar fi spus tatăl meu.

– Ce l-a apucat? a întrebat Emer gânditoare. Crezi că e îndrăgostit?

– Tot ce se poate. Nu-mi imaginez că o astfel de transformare poate să se petreacă fără un motiv.

– Dar de cine? Pe cine vede în afară de Margot Hart?

– Sincer, nu știu. Poate Colm l-a convins să-și schimbe obiceiurile.

Emer a ridicat din umeri.

– Nu ne-a spus nimic despre asta. S-a încruntat. A fost și el acolo aseară?

– Da, au fost JP, Colm și Margot. Ei trei.

Emer s-a gândit la asta o clipă.

– Margot este suficient de tânără ca să-i fie fiică, a spus cu o notă dezaprobatoare în voce.

– O, nu cred că este îndrăgostit de *ea*.

– De ce nu?

– Pentru că nu e prost.

– Este foarte frumoasă. Bărbații se poartă prostește când e vorba de femei frumoase.

– Nu cred că este îndrăgostit de ea. Sunt prieteni, a spus Dorothy ferm.

Nu putea să-i spună că Margot și Colm erau iubiți. Nu putea trăda încrederea lui Margot.

– Margot nu este prietena lui JP. Îl folosește. Sigur își dă seama de asta, nu?

– Chiar nu cred asta.

– Ești foarte naivă, Dorothy.

– Sunt?

– O, da. Margot este o tânără sofisticată, vicleană și ambițioasă. Este atât jurnalistă, cât și scriitoare, și știi cum sunt ei, nu? Nu au scrupule. Se joacă cu JP cum se joacă pisica cu șoarecele, îți spun.

Odată ce va termina cartea, o să-și ia picioarele la spinare.

– Chiar crezi asta? Nu sunt sigură. Are o inimă bună.

Emer a dat din cap. Dorothy era derutată. Nu era genul lui Emer să vorbească pe cineva de rău.

– Poate se folosesc reciproc, a spus Emer. JP o ajută cu cartea ca s-o rănească pe Alana, iar Margot îl folosește ca să obțină toate informațiile de care are nevoie ca să facă această carte cât se poate de savuroasă.

– Cred că va avea tact, a spus Dorothy în apărarea lui Margot.

– O, chiar asta crezi, nu?

– Am ajuns să o cunosc puțin și intuiția îmi spune că este de încredere.

Emer a râs.

– Atunci ai căzut și tu în farmecele ei.

– Sper că te înșeli, a spus Dorothy firav.

– Și eu, de dragul Alanei.

Atunci Dorothy a înțeles de ce Emer i se opunea atât de vehement lui Margot. Era ca o leoaică care își proteja puiul. Dar dacă avea dreptate? Dacă Margot îi păcălea pe toți? Dacă îl păcălea pe Colm? Femeia a privit în cana de ceai, cu o senzație de greață în piept. Sigur Margot nu avea cum să fie atât de crudă.

Margot a stat la birou să scrie toată ziua. Mottoul ei era: *Mai întâi scrie, apoi corectează.* Odată ce avea povestea pusă pe hârtie, putea s-o ia de la început și s-o finiseze după placul inimii. Partea cea mai dificilă era așternerea datelor pe hârtie. Oricât de plăcut ar fi fost să scrie despre Barton Deverill, tot era nevoie de disciplină, efort și multă concentrare. La ora ceaiului și-a dat seama că avea nevoie să iasă puțin. Să se plimbe în jurul grădinii, să inspire aer curat și să-și întindă picioarele. A lăsat teancul de foi A4 care creștea văzând cu ochii lângă mașina de scris și s-a îndreptat spre parter. Nu a fost surprinsă când a văzut-o pe contesă escortată de domnul Dukelow în hol. Acesta își freca mâinile și zâmbea în timp ce livra complimente în superlative extravagante. Margot s-a ascuns după o coloană ca să-i evite.

– Aș putea să vă ofer salonul privat al doamnei de Lisle, pentru a avea intimitate? întreba el în timp ce treceau pe lângă Margot.

Margot a observat-o pe contesă punând mâna pe antebrațul lui.

– Sunteți prea amabil, domnule Dukelow. Vă gândiți la toate. Nu-i de mirare că sunteți managerul hotelului.

– Fac tot ce pot pentru a mă asigura că oaspeților importanți, ca dumneavoastră, nu le lipsește nimic.

– Cu siguranță așa faceți. A suspinat. Cum s-ar descurca doamna de Lisle fără dumneavoastră?

Margot i-a urmărit pe când ieșeau din hol, apoi a ieșit din spatele coloanei. Era ceva foarte deplasat în felul în care contesa pusese mâna pe antebrațul lui. Margot a devenit suspicioasă. Își dădea seama când se întâmpla ceva. Cu cât devenea mai matură, cu atât mai ascuțită îi devenea intuiția.

Și-a croit drum afară. Roisin i-a făcut semn cu mâna din spatele recepției. Toată lumea din hotel o cunoștea foarte bine. Soarele strălucea, iar cântecele păsărelelor umpleau văzduhul. A inspirat mirosul fertil al solului și s-a bucurat de faptul de a fi afară, după o zi întreaga petrecută în fața mașinii de scris. Și-a întins picioarele, plimbându-se pe pajiște. Apoi a privit castelul. Știa, după ce se uitase pe fereastra salonului privat al doamnei de Lisle, unde era localizată încăperea. Și-a mușcat buzele. Știa că era o imprudență, având în vedere că exista riscul de a fi observată de grădinari, dar a simțit o dorință puternică de a-i spiona prin geam.

S-a uitat în jurul ei. Nu părea să fie nimeni prin apropiere. Pajiștea era liniștită, împrejurimile tăcute și nemișcate. Un porumbel singuratic gângurea de pe acoperișul castelului. Spera ca grădinarii să fie ocupați în grădina de zarzavaturi și în seră. Încercând să aibă un aer nonșalant, s-a îndreptat spre castel. S-a prefăcut că privește straturile de flori, că miroase plantele, că se bucură de priveliște. Apoi s-a strecurat lângă fereastra salonului doamnei de Lisle. S-a mai uitat o dată în jurul ei. Chiar nu-și dorea să fie prinsă băgându-și nasul unde nu era treaba ei. S-a sprijinit de piatră și a privit prin colțul de jos al geamului.

Imaginea i-a ars retina. A icnit. Contesa și managerul hotelului erau strânși într-o îmbrățișare pasională, sprijiniți de bibliotecă. Se sărutau, corpurile li se mișcau la unison într-o frecare înfierbântată. Margot și-a smuls privirea și s-a grăbit înapoi pe pajiște, cu inima la gură. Exact când a pornit spre copaci, unul dintre grădinari a apărut pe o bicicletă de teren, trăgând după el un cărucior cu turbă. I-a făcut semn cu mâna. Margot i-a răspuns la salut. A răsuflat ușurată. Dacă ar fi rămas numai o clipă în plus la fereastră, ar fi fost prinsă.

Și-a băgat mâinile în buzunarele pardesiului și a procesat informația pe care tocmai o primise. Contesa îl dorea pe domnul Dukelow, sau altceva? Sigur, soțul ei era bătrân și decrepit, iar Margot știa că femeile au nevoile lor, dar domnul Dukelow? Ceva nu se potrivea. Oricât de ridicolă ar fi fost contesa, era cu câteva trepte mai sus pe lanțul trofic decât domnul Dukelow! Margot a grăbit pasul. Abia aștepta să-i spună lui Colm.

Doamna B a ocupat un loc în spatele sălii de bal și și-a așezat poșeta pe genunchi. Încăperea era plină de oameni. Lordul Deverill, Margot și Colm erau în rândul din față, dar ea își dorise să vină

singură, așa că nu le spusese că era prezentă. Era bucuroasă că ajunsese devreme, pentru că, dacă ar fi ajuns doar puțin mai târziu, nu ar fi găsit nici un loc. Oamenii stătea în spatele ei și erau mulți care intrau în continuare. Se dusese vorba despre Dan Chambers că era foarte dăruit și oamenii voiau să vadă minunea cu ochii lor. Doamna B s-a uitat de jur împrejur cu timiditate. Și-a imaginat că fiecare dintre cei prezenți pierduse pe cineva. Era imposibil să treci prin viață fără să fi pierdut persoane iubite. „Toți ne ducem în cele din urmă“, s-a gândit ea.

Dan Chambers a pășit pe scenă. Doamna B a fost surprinsă de înfățișarea lui. Și-l imaginase mai extravagant. Mai asemănător unui vrăjitor. Dar el era un bărbat înalt, subțire, suplu ar fi cuvântul potrivit, cu o față simpatică, s-a gândit ea. Da, într-adevăr, era simpatic: blând, înțelept și modest. Fața cuiva cu o inimă mare și multă iubire de oferit. S-a îndreptat pe scaun. Dacă Rafferty ar fi venit cu un mesaj, era fericită că ar fi fost transmis de un om ca Dan Chambers. Simțea că se poate baza pe el pentru a spune adevărul. Când Dan a început să vorbească, doamna B s-a ridicat în picioare. Inima a început să-i bată puțin mai repede, mai cu putere, iar palmele au început să-i transpire. Și-a spus că nu trebuie să aibă emoții. Dar nu a folosit la nimic. Nu avea emoții fiindcă exista o șansă de a primi un semn de la fratele ei, avea emoții fiindcă se gândea că exista posibilitatea de a nu primi un semn.

Spiritele au apărut unul câte unul și de fiecare dată persoana care a primit mesajul a fost mișcată până la lacrimi. Sentimentul de iubire din încăpere era copleșitor. Doamna B era impresionată. La început spiritele ofereau o dovadă că erau chiar ele, dovadă care-l mulțumea pe cel îndoliat din public și îl făcea să icnească uimit. Apoi își transmiteau iubirea. De fapt la asta se reducea totul.

Doamna B l-a așteptat pe Rafferty, dar acesta nu a apărut.

La sfârșitul celor două ore, care păruseră zece minute, Dan a luat o gură de apă.

– Îmi pare rău dacă unii dintre voi sunteți dezamăgiți. Sunt atât de multe spirite în încăpere încât nu pot să le canalizez pe toate. O să fiu din nou aici mâine după-amiază, așa că vă invit să reveniți. Aceste spirite sunt foarte insistente și toate vor să vă transmită dragostea lor. O să fac tot posibilul să le confirm pe toate în timpul săptămânii în care sunt aici. Dar pentru aceia dintre dumneavoastră care nu primiți un mesaj, nu disperați. Cei dragi sunt cu voi, vă promit. Iubirea vă conectează cu ei, iar aceasta este o legătură care nu poate fi distrusă.

Doamna B și-a tamponat ochii și a pus batista mototolită în geantă, apoi s-a ridicat și s-a dus înapoi la cabana de vânătoare având inima un pic mai grea și tristețea mai intensă. „Știu că ești cu mine, Rafferty, și voi încerca să nu fiu dezamăgită. Mă duc din nou mâine. Sunt sigură

că vei veni la mine.“

În dimineața următoare, Dorothy i s-a alăturat la micul-dejun lui Margot. Părea puțin palidă.

– Ești bine, Dorothy? a întrebat Margot, turnând câte o ceașcă de ceai pentru fiecare.

Dorothy a oftat.

– Sunt bine, mulțumesc, draga mea. Dar am ceva pe suflet despre care trebuie să vorbesc cu tine.

– Desigur. Dă-i drumul.

Judecând după expresia emoționată a lui Dorothy, Margot și-a dat seama că nu era de bine.

– Este despre cartea pe care o scrii. Sunt îngrijorată că îi va răni pe unii oameni, a spus ea.

Margot a fost ușurată că asta era tot. Era sigură că scria cartea cu suficient tact pentru a evita să rănească pe cineva.

– Chiar nu trebuie să-ți faci griji, a spus ea.

– Nu? Dorothy a privit-o întrebător. Ești sigură?

– Știi că poți avea încredere în mine.

– De fapt nu știu asta. La urma urmei, nu suntem prietene de prea mult timp.

– Dar ce-ți spune intuiția?

– Să am încredere în tine, a spus Dorothy fermă.

Margot s-a gândit pentru o clipă. Și-a imaginat că prietena ei vorbise cu Emer O’Leary.

– Uite ce, dacă te face să te simți mai bine, poți citi prima schiță, a sugerat ea. Înainte de a i-o da altcuiva. Ca să fiu sinceră, aș aprecia părerea ta.

Ochii lui Dorothy s-au luminat, pentru că, dacă nu ar fi fost de încredere, Margot cu siguranță nu i-ar fi oferit o avanpremieră.

– Asta m-ar liniști, a spus ea recunoscătoare.

– Este o istorie a familiei, Dorothy. Trecutul recent este numai o mică parte a acestei istorii. O să aleg ce să includ și ce nu, cu sensibilitate. Nu este o demascare.

– Știu. Ai dreptate. Ești stăpâna peniței tale. Sunt sigură că vei avea tact.

Starea de spirit a lui Dorothy s-a schimbat. I-a revenit culoarea în obraji și a început să ciripească precum un cintezoi. Și-a trecut privirea prin încăpere, după care a comentat:

– Este aglomerat, nu?

– Îi merge bine. Îți place sau nu de ea, doamna de Lisle a făcut o treabă foarte bună.

– O treabă excelentă. Spune-mi, ce părere a avut JP despre castel? A fost prima oară când a venit după vânzare?

– A fost prima dată și pentru el, și pentru Colm. Au fost amândoi foarte impresionați. Cred că JP a fost surprins de cât de frumos s-a purtat toată lumea cu el. Cred că avea senzația că întreaga lume îi era potrivnică.

– Nu întreaga lume. Numai fosta lui soție, a spus Dorothy cu un zâmbet plin de regrete. Mă bucur că s-a împăcat cu fiul lui. Nimic nu e la fel de important ca familia.

Margot s-a gândit la faptul că ea nu avea familie.

– Aș spune că nu e nimic mai important decât prietenii, a spus cu hotărâre și i-a zâmbit lui Dorothy.

Aceasta a răspuns zâmbetului. Cum ar fi putut Emer să sugereze că Margot își bătea joc de toată lumea? Dacă ar fi cunoscut-o așa cum o cunoștea ea, și-ar fi dat seama ce persoană drăguță era.

Margot stătea de vorbă cu Roisin la recepție, când contesa a apărut în hol. A fost întâmpinată de domnul Dukelow, care i-a strâns mâna într-un salut formal. Margot a căutat un semn al intimității pe care o surprinsese în salonul doamnei de Lisle, dar nu a observat nimic. Contesa s-a dus cu o ținută demnă în sala de mese, unde a fost așezată la o masă cu șase turiști americani. Aceștia s-au ridicat în picioare la apariția contesei, care a dat mâna cu fiecare dintre ei, zâmbind cu amabilitate și repetându-le numele, ca să le țină minte, pe când aceștia se prezentau. Păreau încântați să o vadă, electrizați, ca și cum ar fi avut de-a face cu o persoană de viță nobilă.

– Contesa pare să-și petreacă din ce în ce mai mult timp aici, i-a spus Margot lui Roisin.

Roisin a rânjit.

– Face bani frumoși, presupun, a răspuns ea ridicând din umeri.

Margot era șocată.

– Este plătită?

– O, da, a spus Roisin, coborându-și vocea. Domnul Dukelow o plătește pentru faptul că-i întreține pe oaspeți. Aceștia, desigur, sunt încântați să fie în prezența cuiva care are o legătură cu castelul.

– Nu mi-aș fi imaginat că are nevoie de bani, a spus Margot, știind după înfățișarea bietului ei soț că de fapt avea nevoie.

– Nu am de unde să știu. Poate pentru ea este mai mult o chestiune de ego să fie admirată de către turiști. Poate pretinde că este castelană. I-ar plăcea cu siguranță. Roisin a pufnit ușor. O să recunosc față de dumneavoastră și numai față de dumneavoastră, că nu-mi place de ea nici un pic.

– Cred că sunt de acord cu tine, a spus Margot. Dar domnul Dukelow este destul de cucerit de ea, a adăugat, aruncând momeala în speranța de a prinde ceva.

– Este orbit de ea. Dar asta este tipic pentru domnul Dukelow. Se

entuziasmează excesiv când e vorba despre oameni importanți. Problema este că uneori nu-și dă seama de diferența dintre oamenii cu adevărat importanți și cei care numai pretind a fi! a spus Roisin. Dar nu trebuie să-l vorbesc de rău pe șeful meu, că voi ajunge în iad! A râs. Ar fi mai bine să-l invităm pe lordul Deverill să le vorbească oaspeților. El este autentic, nu-i așa? Asta ar pune-o pe contesă la locul ei.

*

În acea seară, doamna B a ocupat un loc în sala de bal și și-a așezat geanta pe genunchi. Camera era din nou plină și din nou s-a gândit la Rafferty și l-a rugat să-și facă apariția. Dan a pășit pe scenă și în încăpere s-a lăsat liniștea. Aerul părea mai dens și nemișcat. Pulsul doamnei B a crescut din nou. Aproape uitase să respire. Oare fratele ei avea să-și facă apariția pentru ea în seara aceasta?

Kitty

Stau în spatele mediumului și observ încăperea din fața lui, plină de oameni vii și morți. Văd spirite care strălucesc de iubire și observ câteva suflete întunecate, legate de pământ, care au fost atrase aici ca să urmărească spectacolul. Printre ele este doamna Carbery. Clipește uimită din cauza imaginii, care nu e asemănătoare cu nimic din ce a văzut vreodată. În comparație cu spiritele, este ca o găinușă maronie. Își trece privirea peste oameni, pentru că nu sunt sigură că poate vedea spiritele așa ca mine. Lumina lor este prea aprinsă pentru ea. Nu-mi imaginez că ar putea s-o suporte.

Când o recunoaște pe fiica ei, Bessie, este înmărmurită. Fața ei mică se deschide într-un mic zâmbet. Nu am mai văzut-o niciodată zâmbind. Întotdeauna a fost supărată, cu colțurile gurii coborâte, ochii lipsiți de strălucire și triști. Dar acum capătă o lumină.

– Bessie a mea! exclamă ea. Micuța mea Bessie!

Încearcă să-i atragă atenția, dar eforturile îi sunt zadarnice. Bessie stă cu geanta pe genunchi, cu mâna tremurând în timp ce-și tamponează ochii cu o batistă. Este plină de speranță, dar se așteaptă să fie dezamăgită.

Doamna Carbery este disperată. Acum stă pe scenă, chiar lângă medium, dar îmi dau seama că el nu o aude. Atunci realizez că *eu* am puterea de a face ceva și chiar *trebuie* să fac. Trebuie să-i atrag atenția mediumului. Dacă nu o pot ajuta să găsească lumina, măcar o pot ajuta să comunice cu fiica ei.

Cu toată voința pe care o pot aduna, trimit o undă prin aer și batista din mâna lui Bessie zboară și plutește ca un porumbel. Oamenii care stau lângă ea icnesc și un murmur întrerupe concentrarea mediumului. Trimit o nouă undă și carafa de pe masa de lângă medium cade, iar apa se împrăștie pe scenă. Murmurul devine mai zgomotos. Mediumul își îngustează privirea.

– Cred că cineva încearcă să-mi atragă atenția, spune el. Ridică mâna. Nu vă temeți, adaugă el. Este un spirit prietenos. Un spirit disperat să comunice, cred.

Doamna Carbery vorbește.

– Vreau să vorbesc cu Bessie, spune ea.

Dar mediumul tot nu o poate auzi.

Acum sunt furioasă. Nu este corect că biata doamnă Carbery, un suflet pierdut și legat de pământ, nu poate să-i transmită un mesaj fiicei ei. Le trimit un gând ființelor superioare, care știu că trebuie să fie aici, cerând ajutor. Lumina doamnei Carbery se diminuează și se retrage în colțul camerei. Acum este atât de mică încât este aproape imposibil s-o distingi printre umbre.

Bessie este în continuare cu gura căscată. Este în alertă, ochii i se plimbă prin încăpere, în așteptare. Știe că batista nu a zburat de una singură. Poate simte că un spirit vrea să comunice cu ea. Sau poate este numai plină de speranță. Nu pot suporta ideea că va fi dezamăgită. Durerea ei este vizibilă în aura din jurul corpului ei. Pot s-o văd și îmi doresc foarte tare s-o vindec. Mai trimit o cerere de ajutor. „Dacă este cineva aici care poate ajuta, pentru numele lui Dumnezeu, faceți ceva!“

Și rugăciunea îmi este ascultată.

O lumină, mai strălucitoare decât toate luminile din încăpere, apare pe scenă. Este lumina copilului infirm care a coborât ca să-și ajute tatăl, pe Tarquin Deverill. Împreună cu el este un băiat frumos. Trebuie să aibă în jur de șaptesprezece ani. Are părul blond și ochii de un albastru strălucitor. Are o expresie dulce pe față. Mediumul se oprește din vorbit. Nu poate ignora și nici să nu simtă acest suflet avansat care stă acum în fața lui.

Peste încăpere se lasă liniștea. Nu se mișcă nimic. Nimeni nu tușește, nici nu strănută. Nimic. Este ca și cum toată lumea ar simți prezența acestui suflet frumos.

Mediumul își îngustează privirea. Se acordează.

– Am aici un băiat tânăr pe nume Rafe sau Rafferty, spune mediumul.

Bessie scoate un geamăt. Numele i se înfige în piept. Pune o mână pe inimă. Este prea înmărmurită ca să vorbească.

– Este cineva aici care a pierdut un tânăr pe nume Rafe sau Rafferty? întreabă mediumul. Era un tânăr tăcut, atent. Îi plăcea să cânte balade. A avut o surioară pe nume Bessie sau Bess.

Doamna B mai scoate un geamăt. Femeia de lângă ea ridică mâna.

– Cred că doamna este aici, spune ea, arătând către Bessie.

– Tu ești, nu-i așa, dragă?

Doamna B dă din cap.

Mediumul se uită la Bessie cu compasiune.

– Spune că a fost ucis în războiul civil. Dar l-a iertat pe bărbatul care l-a ucis, căci nu i-a făcut deloc plăcere să facă asta.

Acum Bessie plânge. Lacrimile i se scurg pe obraji. Este prea șocată de ceea ce spune mediumul pentru a-și șterge lacrimile.

– Îmi spune că în fiecare seară aprinzi câte o lumânare pentru el și pentru părinții voștri și spui o rugăciune. „Până ne vom întâlni din nou, fie ca Domnul să vă țină în palmele sale.“

Sunt mișcată de bucuria care strălucește acum în pieptul lui Bessie. Este ca o flacără care arde durerea, purificând-o, vindecându-i inima frântă, cu dragoste. Dă din cap, dar în continuare este incapabilă să vorbească.

– Vrea să duci cu tine, pentru tot restul vieții, iubirea pentru el, nu amintirea morții lui sau durerea absenței. Viața este pentru a fi trăită, îmi spune, și nu vrea să ratezi nici o clipă din ea. Va fi cu tine când vei muri. Te va lua de mână și te va duce în lumină.

Bessie nu mai vede din cauza lacrimilor. Este copleșită, dar fericită.

Și atunci se întâmplă un lucru extraordinar. Doamna Carbery iese din umbră. Fiul ei, Rafferty, întinde mâna. Ea îl vede, vede acest suflet strălucitor, iar fața îi este luminată de iubire. Și eu sunt copleșită. Urmăresc concentrată când o ia de mână și cei trei, copilul infirm, doamna Carbery și fiul ei, dispar în lumină.

L-a găsit în cele din urmă. Raiul.

Și-a găsit drumul spre casă.

Capitolul 18

Pe când vara se apropia, Colm și Margot își mențineau în continuare relaxați relația secretă și deveneau tot mai mulțumiți. După muncă se duceau să călărească pe dealuri, se sprijineau de pietre la Fairy Ring și stăteau pe plajă, cu stâncile ferindu-i de vânt și bucurându-se de o băutură pe care o aduceau cu ei în termos. Considerau că aceste locuri erau ale lor, fără să-și dea seama de nenumărații iubiți din trecut care le revendicaseră.

JP nu mai avea nevoie de supraveghere permanentă. Era fericit și ocupat – în grădină, călărind și, după cum se aflase, în discuții cu domnul Dukelow despre posibilitatea de a vorbi după cină oaspeților de la hotel despre trecutul său. Contrar a ceea ce crezuse Margot, ideea nu i se părea respingătoare deloc, iar banii cu siguranță reprezentau o tentație. Doamna de Lisle ar fi plătit bani frumoși pentru un Deverill, mult mai mult decât îi dădea contesei.

Trecuseră săptămâni bune de când Margot nu se aventurase în localul O'Donovan's. Nu îl mai văzuse pe Seamus și a presupus că el nu avea nici o idee despre relația care înflorise între ea și Colm. De obicei îi abandona pe bărbați fără să privească în urma ei. Dar pentru că se afla în continuare în Ballinakelly, asta nu era o opțiune. Spera că Seamus era genul de bărbat care de asemenea nu privea în urmă.

Cârciuma era plină în această seară de sâmbătă. O formație cânta. Atmosfera era exuberantă. Colm a găsit pentru ei o măsuță în colț, după care s-a dus la bar să cumpere băuturi. A schimbat două cuvinte cu Seamus, care s-a uitat la Margot. Aceasta i-a zâmbit. Seamus a zâmbit la rândul lui, iar Margot a văzut imediat confuzia din privirea lui. Știa la ce se gândea. Nu era naiv. Vedea cum înțelegea ce se întâmplă. Apoi bărbatul s-a întors către Colm și a început să toarne băuturile. Cei doi au mai stat de vorbă, aparent cu nonșalanță, dar fața lui Colm s-a întunecat brusc și i-a aruncat o privire lui Margot. Aceasta a simțit cum o înțeapă pielea din cauza neliniștii. S-a întrebat ce-i spusese Seamus, dar nu a trebuit să se întrebe prea mult timp, deoarece Colm s-a întors la masă, a pus jos băuturile și s-a așezat pe scaunul din fața lui Margot.

– Deci când aveai de gând să-mi spui că te-ai culcat cu Seamus O'Donovan? a întrebat încet.

Instinctul ei de autoapărare s-a activat.

– Nu aveam de gând. Nu are relevanță, nu?

Colm a dus halba la gură și și-a unit sprâncenele.

– O, deci nu aveai de gând să-mi spui, asta vrei să zici?

– Nu aveam de ce să-ți spun, nu-i așa?

– Aș fi preferat să fi auzit de la tine decât de la Seamus.

Margot a ridicat din umeri.

– S-a întâmplat la începutul lui ianuarie, Colm. Adică în urmă cu patru luni. M-am culcat cu el de puține ori. Nu a însemnat nimic. A suspinat. Nu a dat dovadă de prea multă clasă spunându-ți.

Colm a privit-o îngrijorat.

– Asta faci, Margot? Te culci cu bărbați, după care îi arunci la gunoi?

– Asta este ceea ce fac majoritatea bărbaților, dacă nu mă înșel. De ce ar trebui ca femeile să fie diferite? Sigur, m-am bucurat de câteva interacțiuni scurte, *tu* nu?

Știa că nu avea să-i placă asta, majorității bărbaților nu le plăcea, dar nu avea de gând să ascundă cine era.

Colm nu era sigur cum să-i răspundă. Știa că argumentul ei era valabil – avea tot dreptul să se culce cu toți bărbații cu care voia să se culce, dar asta îi făcea stomacul să i se strângă.

– Seamus nu este prea încântat de asta, a spus el, încercând să se concentreze asupra acestui amant, nu asupra altora pe care îi avusese în trecut.

– Ne-am bucurat de o aventură scurtă și ne-a făcut plăcere. Nu avea să fie niciodată mai mult de atât.

El s-a încruntat din nou.

– Asta sunt, Margot? O aventură scurtă?

– Știi că însemni mai mult pentru mine, Colm.

– Din câte știu, vei pleca atunci când îți termini cartea, iar eu nu voi mai auzi de tine.

Margot s-a întins și l-a atins pe mână.

– Vreau să fiu cu tine. Știi asta.

Colm s-a uitat în stânga și-n dreapta, apoi a apucat-o de mână și a strâns-o.

– Aș vrea să ne facem publică relația, a spus el. Furișatul ăsta mă înnebunește.

– Și eu aș vrea.

– Atunci hai s-o facem.

– Trebuie să ne facem griji pentru tatăl tău?

Colm a oftat.

– Nu știu. Nu vreau să-i provoc o recidivă.

Margot a dat ochii peste cap.

– Mă place, dar nu mă *iubește,* Colm. Asta este numai interpretarea doamnei B. Îl fac să râdă și suntem prieteni buni, dar te asigur că nu este interesat de mine în felul acela.

– Nu ai văzut cum se uită la tine?

– Cu afecțiune.

– Nu, hai să păstrăm secretul deocamdată, a sugerat Colm, dându-i drumul mâinii.

– Seamus știe, a spus ea, văzându-l pe Seamus cum se uita la ei. Se uită la noi.

– Asta este din cauză că nu ai fost drăguță, Margot, a răspuns Colm dojenitor. Ar fi trebuit să-i spui.

– Despre noi?

– Nu, că nu mai voiai să te culci cu el.

– Nu fac asta, a spus ea. Este neplăcut.

– Când te vei hotărî că nu mai vrei să te culci cu mine, aș aprecia un avertisment.

– Colm, asta este ridicol!

– Este?

– Da, a spus ea zâmbind. Cred că întotdeauna o să vreau să mă culc cu tine.

– Crezi? a zâmbit și el în cele din urmă.

Ea a dat din cap.

– Haide. Hai să mergem la tine și o să-ți arăt cât de sigură sunt de asta.

Era trecut bine de ora trei dimineața, când domnul Dukelow a condus-o pe contesă în castel pe vechea ușă din spate, a servitorilor. Această intrare nu era folosită niciodată și a trebuit să dea la o parte iedera care o ascundea. Noaptea era neagră și adâncă. Nu era lună, numai micuța lumină de la lanterna pe care o avea pentru a le lumina calea. Cei doi s-au furișat pe coridor și au urcat pe scara de serviciu. Această parte din hotel nu fusese amenajată în modul somptuos în care fuseseră aranjate zonele destinate oaspeților. Podelele erau acoperite cu linoleum, pereții erau albi și becuri fără abajur atârnau din tavan. Obiectele erau acoperite cu un strat gros de praf, iar pe jos erau movile de frunze uscate care fuseseră la un moment dat împinse de vânt înăuntru și fuseseră lăsate acolo. Era de asemenea frig. Dar asta nu i-a descurajat. Nu au vorbit, s-au furișat ca niște hoți, încetișor și în liniște, au pătruns mai adânc în castel până au ajuns la baza unei scări care ducea la mica suită de camere din vârful turnului de vest.

Aici au ezitat o clipă.

– Ești sigur că nu este aici? a șoptit contesa.

– Absolut sigur. După cum ți-am spus, este acasă la Colm Deverill.

Contesa și-a curbat buzele într-o expresie de dispreț.

– Se culcă cu el, nu-i așa?

– Da, a confirmat domnul Dukelow. Crede că nu știe nimeni.

Contesa a zâmbit, iar buzele ei subțiri s-au transformat într-o linie.

– Cât de satisfăcător!

Erau atenți să păşească în liniște. Când a ajuns sus, domnul Dukelow a ridicat zăvorul și a împins încet ușa ca să se deschidă. Înăuntru era beznă. A plimbat lumina prin salon. Draperiile nu fuseseră trase, ceea ce era o dovadă clară că locatarul nu era prezent. A păşit în interior cu încredere, urmat de contesă, care a dat jos gluga pelerinei și a oftat. Domnul Dukelow a intrat în dormitor și a luminat patul cu lanterna. Nu fusese atins de dimineață, când menajera îl aranjase. Fasciculul de lumină a dezvăluit ceea ce căutau. Teancul de foi A4 care fuseseră așezate ordonat lângă mașina de scris.

Contesa a icnit când le-a văzut. A răsturnat teancul de hârtii și a ridicat ultima filă. I-a făcut semn domnului Dukelow să se apropie.

– Luminează aici, a cerut ea. El a făcut ce i se ceruse. Contesa a scanat foile cu lăcomie.

– Ce zice? a întrebat bărbatul.

Contesa a izbucnit frustrată:

– Scrie despre bătrânul Hubert și Adeline. Ei bine, va trebui să ne întoarcem peste câteva săptămâni, după ce va fi scris mai mult.

Doamna B nu mai era aceeași femeie care fusese când stătuse în sala de bal, cu geanta pe genunchi, cuprinsă de o învălmășeală de nerăbdare, speranță și groază. Era mai ușoară și, cel mai surprinzător, voioasă. Acesta era un cuvânt pe care nimeni nu l-ar fi folosit ca s-o descrie pe Bessie Brogan. Dar era voioasă. Voioasă, veselă și plină de bucurie.

Lordul Deverill observase imediat schimbarea. Când doamna B se întorsese la cabană în seara aceea, cu ochii umezi și visători și inima debordând de emoție, o așezase pe scaun în bibliotecă și ascultase cu atenție. Doamna B plânsese din nou în timp ce povestise, dar după aceea nu se întinsese nici măcar o dată după batistă; nici o dată.

A continuat să aprindă lumânările votive din dormitorul ei și să repete rugăciunea, după cum făcea în fiecare seară, dar acum închidea ochii și îl simțea pe iubitul ei frate alături de ea. Știa că era acolo. Așa spusese el, nu? Era chiar alături de ea și avea să fie până ce timpul ei pe pământ avea să se termine și avea să fie și ea chemată acasă.

Doamna B dansa pe muzica ce răsuna din radioul ei. Bătea din picioare, își unduia șoldurile și mișca din umeri în timp ce gătea și spăla. De asemenea fredona. Asculta balade și îngâna cu bucurie. Avea inima plină și simțea nevoia să exprime acest sentiment. Muzica îi permitea să facă asta fără inhibiții pentru că acum, când conașul Colm

se mutase la el acasă, nu mai intra nimeni în bucătărie.

Cabana de vânătoare ieșise din umbră, la fel cum pământul fusese eliberat de frigul și umezeala iernii pentru a fi năpădit de primăvară. Atmosfera părea călduroasă, nu doar datorită începutului verii, ci din cauza bucuriei. Doamna B știa că despre asta era vorba. Casa era fericită, iar ea și lordul Deverill erau fericiți în interiorul ei.

Într-o după-amiază, la începutul iunie, Margot, Colm și JP stăteau pe terasă, bucurându-se de niște răcoritoare înainte de cină. Aerul era înmiresmat și călduț, lumina chihlimbarie era blândă în timp ce soarele dispărea încet în spatele castanilor sălbatici. Era o după-amiază perfectă de vară, genul de seară la care să te gândești cu nostalgie toamna, când vânturile de octombrie izgonesc căldura. Grădina era în formă perfectă, plantele încă tinere și fragede, tufișurile tunse și trandafirii de Himalaya în plină floare, cățărându-se cu înverșunare până în vârful paltinului. În atmosferă plutea sentimentul optimist al schimbării în bine. Doamna B îi privea cum râdeau și flecăreau în timp ce porumbeii gângureau pe acoperiș, iar cerul devenea roz. Tocmai adusese o nouă carafă de limonadă, când JP a anunțat că avea niște noutăți de împărtășit.

– După expresia pe care o ai, sunt vești bune, a spus Colm.

– *Sper* că sunt vești bune, a răspuns JP, așezându-și paharul pe masa de lângă bancă. Am de lucru.

– O să iei cuvântul la castel, a spus Margot. Cred că este nemaipomenit.

– Da, am vorbit cu doamna de Lisle. Este foarte nerăbdătoare și mă va plăti foarte bine. Exagerat de bine, aș spune.

– Cred că este o idee nemaipomenită, a spus Colm.

JP s-a uitat la Margot.

– Dar mai e ceva. Vedeți voi, am o idee.

– Și care ar fi aceea? a întrebat Margot.

– Ce-ar fi ca noi să facem o prezentare împreună? Tu spui povești despre trecut și despre ce au făcut strămoșii, iar eu vorbesc despre cum era să trăiești la castel. Cred că împreună am realiza un duo bun. Ce părere ai?

Colm s-a uitat la Margot. Ea se așteptase la asta și reflectă clipă. Ce avea de pierdut? JP avea dreptate. Ar fi făcut o pereche nemaipomenită, completându-se cu o combinație de istorie și experiențe personale. Era exact genul de alăturare care i-ar fi plăcut doamnei de Lisle.

– Ai făcut această sugestie? a întrebat Margot.

– Nu încă. Am vrut să te întreb pe tine mai întâi.

– Cred că ar fi distractiv să facem ceva împreună. Ce-ar fi să am o discuție cu domnul Dukelow și să văd ce părere are?

Doamna B a simțit un junghi de îngrijorare. Lordul Deverill încă nu știa că fiul lui și Margot aveau o relație. Știa cât de mult ținea el la Margot, afecțiune care nu ar fi făcut altceva decât să crească dacă ar fi început să lucreze împreună, a presupus ea, și era îngrijorată că atunci când avea să afle adevărul, avea să se simtă rănit. Sigur, era suficient de bătrân ca să-i fie tată, dar asta nu a oprit niciodată inima din a simți ce simte. Nu aveai cum să controlezi așa ceva. S-a întrebat când aveau să iasă din ascunzătoare cei doi tineri. Nu puteau să-și țină relația secretă pentru totdeauna, nu-i așa?

Domnul Dukelow tremura în mod vizibil de entuziasm când Margot a sugerat ca ea și lordul Deverill să facă niște prezentări după cină. I-a dat imediat telefon doamnei de Lisle.

– Am o idee genială.

Când i-a spus doamnei de Lisle despre ce era vorba, ea s-a arătat extrem de încântată.

– Vezi, acesta este motivul pentru care angajez oameni ca tine, domnule Dukelow, a izbucnit ea. Ai înțeles exact despre ce este vorba aici. Îmi place foarte mult. Întotdeauna am considerat că doamna contesă este o impostoare, deși turiștii au crezut-o. Totuși îi poți spune că nu mai avem nevoie de serviciile ei. Avem persoana autentică. De un Deverill avem nevoie. Întotdeauna am avut nevoie de un Deverill și dumneata, domnule Dukelow, ai reușit să-l obții. Margot și lordul Deverill o să se vândă ca pâinea caldă. O să pun imediat echipa de marketing la treabă.

Domnul Dukelow nu era fericit că trebuia s-o dezamăgească pe contesă. Femeia nu avea să se bucure deloc pentru asta.

– Sunteți sigură că nu ar trebui să o păstrăm pe contesă pentru petrecerile cu ceai? Sunt foarte populare, știți.

– Nu mi-a plăcut niciodată de ea, Dukelow. Dar era bună pentru afacere. Nu mai este bună, așa că te rog să faci ce te-am rugat, bine?

– Desigur, doamnă de Lisle. Și-a încleștat fălcile ca să se abțină. I-ar fi plăcut să se fi luptat mai mult pentru contesă, dar doamna de Lisle era o femeie căreia nu-i plăcea să fie contrazisă. Domnul Dukelow a adăugat: Va trebui să o plătim cumva pe domnișoara Hart, a adăugat el.

– Sigur că o vom face. O vom plăti bine. La urma urmelor, ni l-a dat pe Chambers și ce succes s-a dovedit să fie! Tipa e dinamită. Așteaptă să vezi când va ieși cartea. Va aduce o grămadă de oameni la hotel. Când te gândești că îi vor strânge mâna chiar lordului Deverill. Super! Asta este, a suspinat doamna de Lisle cu satisfacție. Am știut întotdeauna că acest castel va fi nestemata din coroana mea.

Domnul Dukelow a așteptat până când contesa a găzduit ultima

petrecere cu ceai ca să-i spună veștile proaste. Aceasta l-a privit terorizată.

– Nu înțeleg, a răspuns. Mă concediezi?

Se uita la el cu fața albă, nevenindu-i să creadă.

– Mi-e teamă că doamna de Lisle nu mai crede că…

– Angela de Lisle! Nu mă poate trata în acest fel. Este dezgustător! Ea a fost cea care m-a rugat să le dau clienților ei o idee despre ce înseamnă aristocrația și istoria. Nu cred. Nu are cum să fie adevărat.

– Mi-e teamă că este, contesă. Am vorbit cu dânsa azi-dimineață.

Și-a îndreptat rochia și și-a încrucișat brațele.

– Niciodată în viața mea nu am fost tratată cu o asemenea lipsă de respect. Așteptați numai ca soțul meu, contele, să afle despre asta. Va fi furios. Nu se știe ce este în stare să facă!

– M-am luptat pentru dumneavoastră, jur. Dar nu a vrut să se răzgândească.

– A uitat cumva cine sunt? Soțul meu a crescut în acest castel. Este, de drept, al meu. Ar trebui să găzduiesc serate private și dineuri și petreceri în grădină și… A inspirat, copleșită dintr-odată de emoție. Eu ar trebui s-o concediez pe Angela de Lisle, nu invers. S-a încruntat la Dukelow. Sunt persoana cea mai apropiată de istoria acestui loc pe care o veți găsi. Dacă eu nu le voi da oaspeților hotelului să guste un pic din izul istoriei, atunci cine o va face? a zâmbit triumfătoare.

Domnul Dukelow și-a frecat bărbia. Ei bine, avea oricum să afle până la urmă.

– Lordul Deverill, a răspuns el.

– Lordul Deverill? Bețivul ăla bătrân? A râs disprețuitor. Acum chiar că le-am auzit pe toate.

– De fapt, nu mai bea, i-a spus bărbatul, în timp ce ei îi cădea fața, iar el nu simțea nici un pic de satisfacție. Va vorbi împreună cu Margot Hart.

Contesa nu știa ce să spună.

– Ei bine, să nu veniți la mine când toate astea se vor duce de râpă. Nu mă voi întoarce!

Și-a țuguiat buzele și a oftat ca un copil bosumflat.

– Îmi pare rău, contesă. Chiar îmi pare rău. Dacă ar fi după mine, ați găzdui dineuri în fiecare seară.

– Nu ți-ai permite să mă angajezi, a șuierat ea. Apoi, aducându-și dintr-odată aminte că avea nevoie în continuare de domnul Dukelow pentru cealaltă chestiune legată de cartea lui Margot Hart, și-a trecut o unghie purpurie peste bărbia lui. Nu ar trebui să te învinovățesc pe tine, Terrence, a spus ea încet. Știu că și pentru tine trebuie să fi fost foarte greu.

Ușurat de faptul că nu avea de gând să plece din viața lui, domnului Dukelow i-au căzut umerii și a apucat-o pe mână.

– Știi cât de mult te ador, contesă. A așezat un sărut pe pielea ei palidă. Dacă pot face ceva ca să mă revanșez…

Ea a zâmbit.

– Poți, a răspuns fără ezitare. A rămas o mică chestiune nerezolvată.

Margot și JP au conceput un format pentru prezentarea lor, prin care ea urma să prezinte familia spunând povestea lui Barton Deverill și a construirii castelului, plus poveștile amuzante despre descendenții ulteriori, apoi avea să se retragă și să-i lase loc lui JP. El avea să le spună oaspeților povești despre bunicii lui, Hubert și Adeline Deverill, și cum a ajuns să moștenească castelul de la mama lui, Bridie, contesa di Marcantonio, care își începuse viața în calitate de menajeră. Era o poveste grozavă.

Primul eveniment era programat la sfârșitul lui iunie. În ajunul premierei au repetat pe terasă, rafinându-și discursurile până au ajuns să fie capabili să le prezinte cu încredere și fără ezitare. Margot era obișnuită cu vorbitul în public, dar JP era un novice. Totuși, pregătirea a dat rezultate, având în vedere că repetiția cu costume pe care au dat-o în fața lui Colm și a doamnei B s-a desfășurat fără nici un obstacol. Chiar au răspuns fără ezitare celor mai impertinente întrebări pe care le-au putut inventa Colm și doamna B.

Cu toate astea, una este să ții un discurs în fața prietenilor și a familiei și cu totul altceva să fii în fața unei încăperi pline de străini.

În ziua evenimentului, JP era emoționat, după cum era de așteptat. Și-a găsit de lucru în grădină, încercând să nu-și privească ceasul, pe când timpul trecea ca de obicei, aducându-l mai aproape de evenimentul de care începea să-i fie groază.

– Ce crezi, doamnă B? M-am pripit puțin când am fost de acord cu asta? a întrebat-o când a intrat în casă pentru prânz.

– Fugiți de-aici, stăpâne. Nu e în tot comitatul Cork un bărbat, femeie sau copil care să cunoască castelul așa ca matale. Nu veți trăi ziua în care să recăpătați castelul înapoi. Bine sau rău, zilele alea sunt duse pentru totdeauna. Dar asta nu înseamnă că nu puteți să vă distrați puțin purtându-vă ca lordul pe acolo din când în când. Pentru numele lui Dumnezeu, lordul meu, care poate fi răul în asta?

JP s-a așezat și și-a pus șervețelul în brațe.

– Nu cred că aș vrea castelul înapoi, nici măcar dacă l-aș putea avea, a spus el gânditor. Ceva din lipsa de responsabilitate și libertatea care vine cu asta îmi plac din ce în ce mai mult pe măsură ce îmbătrânesc. Îmi place aici, în această casă, doamnă B. Mi se potrivește. I-a zâmbit în timp ce doamna B a așezat o felie de pâine irlandeză în fața lui. Îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de mine în

toți acești ani, doamnă B. Să știi că apreciez foarte mult.

– Mulțam, stăpâne, a spus ea încet, cu roșeață în obraji. A ridicat farfuria cu praz și supă de cartofi de pe bufet și a adus-o la masă. Nu v-ați gândit niciodată că și dumneavoastră ați avut grijă de mine, a adăugat ea. Sunt una dintre cele mai norocoase femei care au existat pentru faptul că am făcut parte din familia dumneavoastră.

Zâmbetul din privirea lui JP a devenit mai tandru.

– Ai putea spune că ne-am salvat unul pe altul, a spus el, iar ea a dat din cap.

– Nebănuite sunt căile Domnului, a răspuns ea, urmărindu-l cum își turna supă în bol. Întotdeauna există un plan, doar că de cele mai multe ori nu-l vedem. Cum spunea biata mea mamă, sacul și peticul. Încep să văd tot mai clar asta acum.

– Și eu la fel, a fost el de acord.

– Vedeți-vă de treabă, stăpâne, și duceți-vă diseară și distrați-vă. O meritați.

Având această intenție, JP a stat în picioare în fața a o sută de oaspeți din sala de mese a castelului și s-a prezentat drept Jack Patrick Deverill, al optulea Lord Deverill din Ballinakelly, cel care a pierdut castelul pe care mărețul lui strămoș, Barton, l-a construit în 1662.

– Regele a furat pământ care aparținea neamului O'Leary și l-a dat familiei Deverill. Aproape trei sute de ani mai târziu eu m-am însurat cu Alana O'Leary și m-am mutat în castel, redându-l astfel, într-o mică măsură, familiei O'Leary. Îmi place să cred că prin această uniune ceva foarte greșit a fost reparat. Poate karma a fost cea care a făcut ca noi să ne pierdem căminul, cine știe? Dar, a spus el, trecându-și privirea peste încăpere, este ceva foarte satisfăcător atunci când vezi un public minunat, așa cum sunteți voi, împărtășind istoria și magia castelului Deverill.

Publicul a fost captivat, iar JP s-a ridicat pe un val de bunăvoință și a rostit un discurs fascinant și plin de umor. Margot l-a urmărit cu mândrie pe acest bărbat frânt pe care îl ajutase să-și revină. L-a surprins pe Colm cu privirea și a văzut mândria strălucind și pe fața lui. Când ajunsese acolo în ianuarie, nu ar fi putut să-și imagineze în ce punct avea să ajungă viața ei.

La sfârșitul discursului au fost câteva întrebări, pe care JP și Margot le-au gestionat fără probleme.

Apoi contesa, care stătuse la masa din colțul îndepărtat al încăperii, menținându-se anonimă, a ridicat mâna. JP a recunoscut-o imediat și s-a crispat.

– Lord Deverill, a spus ea. Insinuați că ați pierdut castelul din cauza karmei. Pământul a fost furat așa că, până la urmă, drept plată pentru acea crimă, v-a fost luat. Acesta reprezintă un anumit mod de a se face

dreptate, cu siguranță. Cu toate astea, soțul meu, contele Leopoldo di Marcantonio, ar spune că acest castel ar fi trebuit să-i fie lăsat lui, în calitate de unic fiu al mamei dumneavoastră, Bridie, și al contelui Cesare di Marcantonio. Nu vi se pare că ați pierdut castelul din cauza acestei nedreptăți mai recente? Simțiți regret sau aveți vreun sentiment că soțului meu i s-ar fi făcut vreo nedreptate?

JP a ridicat bărbia.

– Mulțumesc, contesă, pentru că ați venit în seara aceasta. Este o plăcere să vă văd aici, la castelul Deverill. Pentru a vă răspunde la întrebare, simt compasiune pentru situația soțului dumneavoastră. S-a așteptat să moștenească castelul, dar acesta mi-a fost lăsat mie. Nu putem desface ceea ce s-a întâmplat în trecut, puteam numai să nu ne agățăm de el. Am învățat, în timpul nenumăratelor ore pe care mi le-am petrecut în introspecție, că mulțumirea vine atunci când te desprinzi de vechile răni. Castelul este acum un hotel frumos. Mă bucur pentru asta. Dacă aș face altfel, mi-ar dăuna sănătății și liniștii interioare. Vă sugerez ca dumneavoastră și soțul dumneavoastră să faceți la fel. Din resentimente nu poate să rezulte nimic altceva decât nefericire.

Fața contesei s-a albit în timp ce publicul a izbucnit în aplauze.

Margot a urmărit-o cu precauție pe contesă, înconjurată de o miasmă întunecată care o scotea în evidență față de toată lumea din încăpere. Ceva i s-a răsucit în stomac. Un sentiment care nu a dispărut nici în timp ce a primit cu modestie laudele și felicitările de la cei așezați la masa ei.

Kitty

Stau lângă patul lui Jack. Este bolnav și se stinge repede. Alana a venit din State cu fetele ei, Aisling și Cara, iar frații ei, Liam și Aileen, au venit din Connemara și comitatul Wexford pentru a fi cu tatăl lor în ultimele lui clipe. Ajunge și Colm. Se adună cu Emer în dormitorul lui Jack, în jurul patului lui, în timp ce Jack zace nemișcat, cu ochii închiși, obrajii supți, așteptând moartea. Dacă mă întrebați pe mine, pare mort deja, dar pieptul sfidează această aparență, ridicându-se și coborând ușor. „Nu voi pleca înainte să fiu pregătit“, îl aud șoptind mut. A fost întotdeauna un bărbat încăpățânat.

Pe când se lasă noaptea, întinde mâna stângă. Emer o apucă. Jack deschide ochii și are privirea plină de pace și acceptare. Este privirea unui suflet care este deja la jumătatea distanței spre rai.

– Iartă-mă, draga mea Emer, pentru toate felurile în care ți-am greșit, spune el.

Ochii lui Emer scânteiază.

– Nu este nimic de iertat, dragul meu, răspunde ea blând, lipindu-și buzele de pielea diafană și pătată a mâinii lui. Ne-am iertat unul pe altul cu mult timp în urmă, nu-i așa?

– Alana. Întoarce capul încet și o găsește în cealaltă parte a patului. Îi întinde mâna dreaptă. Împacă-te cu JP, spune el.

Vocea îi este o șoaptă acum.

Alana clipește și eliberează lacrimile. Dă din cap. Nu este cazul să-i refuze unui muribund ultima dorință.

Are câte un cuvânt pentru fiecare dintre copiii lui, iar aceștia îl primesc plini de respect și recunoștință. Jack este deja mai aproape de Dumnezeu decât sunt ei.

Se întoarce către Colm.

– Ai fost un nepot bun, Colm, spune el.

Reușește să schițeze un zâmbet discret. Apoi mormăie ceva atât de încet, încât Colm trebuie să se aplece ca să audă. Trebuie să-și lipească urechea de buzele bunicului lui ca să audă cuvintele. Dar exact asta își dorește Jack, ca nepotul lui să se apropie suficient pentru ca nimeni altcineva să nu audă ce are de spus.

– N-o lăsa să-ți scape, șoptește Jack.

Sunt copleșită de emoție; pe patul de moarte, Jack se gândește la mine.

Nu durează mult până își dă ultima suflare. Cu familia alături de el, alunecă în tăcere. Nu se zbate, nu se luptă, nu este decât pace. Văd spiritul mamei lui. O ființă de lumină și iubire. Întinde mâna, iar el o apucă. Se ridică, lăsând corpul de care nu mai are nevoie pe pat, ca pe o haină veche, și pleacă împreună. Nu mă vede.

Atunci sunt cuprinsă de o dorință înflăcărată și urgentă: vreau să mă duc acasă.

Vreau să mă duc acasă *acum*.

Dar nu are cine să mă ia.

Capitolul 19

Lui JP i-a părut rău când a auzit vestea despre Jack. Colm a venit de dimineață să-i spună. Fusese treaz toată noaptea, stând de priveghi la căpătâiul bunicului lui, după cum era tradiția. Priveghiul avea să dureze toată ziua. Prietenii aveau să vină să-și aducă omagiile, să bea bere Guinness și să mănânce gustări în camere întunecate, luminate de lumânări. Câinele lui Jack stătea întins lângă el, refuzând să se miște.

JP și-a îmbrățișat fiul și l-a ținut așa mai mult timp. Știa cât de apropiat fusese acesta de bunicul lui.

– Hai să ne plimbăm prin grădină, a sugerat el. Aerul proaspăt o să-ți facă bine.

Cei doi au plecat spre pajiște.

Era o dimineață frumoasă. Cântecul păsărelelor umplea văzduhul, briza era delicată și călduță, iar soarele strălucea de parcă nu observase moartea lui Jack O'Leary.

– Tată, trebuie să-ți spun ceva, a spus Colm, băgând mâinile în buzunare.

– Bine, spune, a răspuns JP.

– Este despre Margot.

JP a părut alarmat.

– Ce-i cu Margot?

Colm a ezitat.

– Sunt îndrăgostit de ea, a spus în cele din urmă, apoi s-a strâmbat, așteptându-se ca fața tatălui lui să trădeze suferința.

– Și eu la fel, a râs el. Cred că toată lumea este puțin îndrăgostită de Margot Hart.

– Nu înțelegi. Și ea este îndrăgostită de mine. Avem o relație.

JP s-a oprit și s-a uitat la fiul lui cu o expresie diferită.

– Serios? De când?

– Am vrut să-ți spunem, dar nu am vrut ca asta să-ți afecteze recuperarea.

– Acum spune-mi, de ce ar putea o veste bună ca cea pe care mi-ai dat-o, să-mi afecteze recuperarea?

– Ei bine, am crezut că era posibil să fii și tu puțin îndrăgostit de

ea. După cum tocmai ai spus…

– Iubitul meu băiat, nu vreau să spun că o iubesc în felul *acela*. JP a râs din cauza absurdității ideii. Sunt suficient de bătrân ca să-i fiu tată!

– Știu, și din cauza asta…

– Țin foarte mult la Margot, l-a întrerupt JP. Suntem prieteni. Prieteni buni. Dacă n-ar fi fost ea, nu cred că aș fi avut curajul sau voința de a mă face bine. M-a salvat și-i voi fi întotdeauna recunoscător pentru asta. Dar nu sunt îndrăgostit de ea. Deloc. L-a bătut pe spate pe fiul lui și au continuat să meargă. Sunt bucuros că v-ați găsit, Colm. Este o fată bună. Trebuie să recunosc, nu am suspectat nimic. V-ați priceput foarte bine să ascundeți asta.

Colm s-a simțit ușurat.

– Nu a fost ușor.

– Presupun că nu-i vei spune mamei tale.

– Asta este cealaltă problemă despre care voiam să vorbesc cu tine. Vreau să te duci să vorbești cu mama. Nu vreau să spun să vă certați. Vreau să spun să vorbești cu ea frumos. Este foarte supărată din cauza bunicului.

– Colm, sunt ultima persoană pe care vrea s-o vadă.

– Nu sunt de acord. Care este opusul iubirii?

– Ura.

– Nu, nu-i adevărat. Indiferența este opusul iubirii. Să nu-ți pese deloc. Cred că amândoi țineți măcar puțin la celălalt, dacă aveți suficientă energie ca să vă urâți.

– „Ură“ este un cuvânt prea puternic, Colm. Nu am urât-o niciodată pe mama ta.

– Atunci vorbește cu ea, tată. Pentru mine. Pentru noi trei.

Dorothy era într-o stare îngrozitoare când a ajuns în Ballinakelly. Venise cât de repede putuse, lăsând baltă toate lucrurile și luând primul zbor spre aeroportul Shannon. Jack murise. Jack O'Leary, bărbatul pe care-l admirase mai mult decât pe oricine, murise. Era incredibil. Desigur, ea nu lăsase niciodată să se vadă că îl iubise în secret. Emer era prietena ei și în afară de asta, Jack nu o încurajase niciodată, nici un pic. Probabil nu-și dăduse seama ce simte. La urma urmei, nu o arătase și nu împărtășise asta cu nimeni. Fusese secretul ei, pe care îl păzise cu mare atenție.

Până și la peste nouăzeci de ani, el îi deținuse inima. Ca să vezi! Un bărbat de nouăzeci și patru de ani care are puterea de a o face pe o femeie de optzeci și ceva de ani să se înfierbânte. Dar așa era Jack O'Leary. Avusese întotdeauna o scânteie în privire și genul de carismă care nu se atenuează cu vârsta, ci continuă să strălucească. Și desigur, îl cunoscuse în tinerețe, pe când era un bărbat plin de vigoare. Acum

murise.

Dorothy se gândea des la moarte zilele acelea. Anii pe care îi mai avea de trăit erau cu mult mai puțini decât cei care se duseseră. „Chiar există viață după moarte?“, s-a întrebat. Avea credință, fiind crescută ca o protestantă practicantă, dar acum, pe când sfârșitul se apropia, avea îndoieli. Se îndoia din pricina fricii. Aproape că suna prea bine ca să fie adevărat, iar experiența o învățase că, de obicei, lucrurile care păreau prea bune ca să fie adevărate nici nu erau adevărate; era un fapt. Evenimentele lui Dan Chambers îi erau vii în amintire și totuși, se îndoia și de ele. Chiar își făcuse apariția fiica ei? Oare Dan spusese un nume la întâmplare și fusese norocos? Lillie nu era un nume rar, la urma urmelor. La momentul respectiv, toată întâmplarea păruse foarte reală, dar acum se întreba dacă crezuse pentru că voia să creadă. Dorul îi întunecase judecata?

Unde era Jack acum? Unde era conștiința lui? Era ciudat să se gândească la faptul că el știa răspunsul. Desigur, nici măcar nu avea cum să fie conștient de întrebare, dacă nu mai exista. Acest gând îi dădea cei mai mulți fiori.

După o oprire scurtă la hotel, Dorothy a luat un taxi spre priveghiul de la casa lui Emer și a lui Jack. În spațiul mic se înghesuiseră mulți oameni, nu mai era nici un loc pe scaun. Emer a îmbrățișat-o strâns, recunoscătoare pentru faptul că venise.

– Nu știu ce o să fac acum, că Jack nu mai e, a spus ea cu vocea răgușită. O să fiu ca o păpădie în vânt.

– O să stau cu tine cât de mult vrei, a asigurat-o Dorothy.

Ochii lui Emer s-au umplut de lacrimi.

– Vorbești serios, Dorothy?

– Sigur că da. O să stau la hotel până când pleacă Alana și fetele, iar apoi mă mut cu tine și-ți țin companie pentru o vreme. Acum că Jack nu mai e, pot să stau cât vreau.

Emer a râs cu tristețe.

– O, ești amuzantă, Dorothy. Dar pot să-ți spun că ai dreptate, lui Jack chiar nu-i plăcea să avem oaspeți prea mult timp.

– Am știut eu!

– Nu era o persoană sociabilă. În cea mai mare parte a timpului eram numai noi doi. Îmi plăcea așa.

Emer a fost distrasă dintr-odată. A întors privirea către ușă. Spre surprinderea ei, l-a văzut pe JP, nesigur cum avea să fie primit. Era îmbrăcat într-o jachetă de tweed, cu pălăria în mână și o expresie emoționată pe față.

– Ia uită-te cine și-a făcut apariția, i-a spus Emer prietenei ei.

– Nimic nu scoate ce-i mai bun din oameni, așa cum face moartea, a spus Dorothy, surprinsă și ea să-l vadă pe JP acolo.

– Aș face bine să mă duc să-l primesc. La urma urmei, a fost drăguț

din partea lui să vină.

– Și curajos, a adăugat Dorothy.

Emer a zâmbit cu precauție când l-a salutat pe JP. O rănise pe fiica ei, până la urmă, iar ea era în continuare tristă din cauza asta. Dar Emer era amabilă și nu-i plăceau confruntările sau resentimentele, fiindu-i imposibil să nu fie politicoasă.

– Îți mulțumesc pentru că ai venit, JP, a spus ea, uimită de ochii lui limpezi și pielea curată.

Era ca și cum ar fi fost o variantă de-a lui mai tânără și atletică. Mai asemănător cu bărbatul chipeș, nonșalant, de care se îndrăgostise Alana cu toți acei ani în urmă. Și-a exprimat condoleanțele în puține cuvinte bine alese, iar Emer le-a primit cu recunoștință.

– De ce nu intri să-ți prezinți omagiile?

Nu-și imagina că fiica ei și-ar fi dorit să-l vadă și a sperat că avea să intre și să iasă înainte ca Alana să-și dea seama că era acolo.

Îndoliații vorbeau în șoaptă în camera în care era așezat trupul lui Jack sub un cearșaf alb. Era întuneric, cu excepția lumânărilor care luminau în auriu pe noptieră și comodă. Jack părea împăcat, ca și cum ar fi dormit. JP era trist pentru că nu făcuse pace cu el. După divorț, cele două familii nu își mai vorbiseră. JP era sigur că Jack l-ar fi învinuit pentru faptul că Alana plecase din Irlanda. Într-un fel și Jack o pierduse. Viața era complicată. Această răceală era greu de acceptat atunci când te gândeai la primele zile ale căsătoriei, când fuseseră fericiți și fără griji.

A simțit o mână pe braț. S-a întors și a văzut-o pe Alana stând alături de el. I-a aruncat un zâmbet plin de tristețe.

– Îți mulțumesc, JP. Faptul că ai venit înseamnă mult pentru mine.

A răspuns cuvintelor ei printr-o înclinare a capului. S-au uitat la Jack cu tandrețe, luptându-se să accepte faptul că nu mai era acolo. Era ca și cum în orice clipă ar fi putut deschide ochii și să se trezească.

S-au dus pe hol.

– Ai vrea să stai pentru un pahar? a întrebat ea.

– Nu, mulțumesc. Cred că mă voi întoarce. Am vrut numai să-mi iau la revedere. Tatăl tău a fost un om bun. Înțelept, curajos, puternic. Am fost prieteni la un moment dat. A ezitat, apoi a intervenit cu un comentariu anost, fără sens. Merită să se odihnească. Simțea că o lua pe calea spinoasă a nostalgiei, iar acum nu era nici timpul, nici locul pentru așa ceva.

– Într-adevăr, merită, a fost de acord Alana și l-a urmărit cum pleacă.

„Trebuie să fie vorba despre o femeie“, s-a gândit ea cu un junghi de gelozie. Nu ar fi putut să arate așa de bine sau să fi renunțat la alcool așa de repede, dacă nu ar fi fost vorba despre o femeie. S-a întrebat cine era această femeie care-l inspirase să se adune. Cu

siguranță nu avea cum să fie vorba despre Margot Hart.

Înmormântarea a avut loc în ziua următoare la biserica catolică All Saints, din Ballinakelly, iar Jack a fost înhumat în cimitirul în care generații întregi de O'Leary fuseseră înmormântate înaintea lui. Întregul oraș a venit să-și prezinte omagiile, căci fusese un membru al comunității foarte iubit, chiar dacă mai puțin prezent.

Colm avea inima frântă. Își iubea bunicul, iar acum acesta nu mai era. Sentimentul de pierdere era profund, se simțea ca și cum ar fi fost eviscerat, ca un pește. Apoi și-a adus aminte ceva ce îi spusese la un moment dat doamna B: „Jalea este numai iubire care nu are unde să se ducă".

În acea noapte, în timp ce Margot dormea în brațele lui Colm, contesa l-a urmat din nou pe domnul Dukelow în castel prin ușa din spate, luminându-și calea cu lanternele. Au urcat din nou pe vechea scară a servitorilor, până în turnul vestic, unde camera lui Margot era cufundată în tăcere și întuneric. Contesa și-a dat jos gluga pelerinei și s-a dus direct la birou. A apucat manuscrisul în mâini și l-a întors. A ridicat prima pagină și a văzut, spre încântarea ei, că Margot era foarte aproape de a fi terminat cartea. Domnul Dukelow a luminat paginile ca să se poată citi cuvintele.

Ochii contesei au scanat înfrigurați rândurile, în căutarea numelui lui Leopoldo. A întors pagina lipsită de răbdare și a apucat o filă nouă. Le-a scanat una după alta, dar erau foarte puține detalii în afară de ocazionala mențiune a soțului ei.

– Trebuie să fie o greșeală, a bombănit ea.

A luat-o de la capăt, de data asta mai încet.

– Pune paginile jos și hai să le citim împreună, a sugerat domnul Dukelow, calm.

– Abia dacă l-a pomenit pe Leopoldo, a izbucnit ea. Este ridicol. Și își mai spune istoric! A râs cu amărăciune. Dar a scris despre crima lui Cesare. Desigur că a scris despre asta. A scris că fugea cu banii soției și cu o fată din oraș pe care o sedusese. Scandalos! a exclamat ea. Mă gândesc să dau foc paginilor!

– Nu ar fi o idee bună, a spus domnul Dukelow. Hai, să ieșim de aici.

Nările contesei s-au dilatat de furie.

– Mi-am sacrificat din timp și m-am deranjat să vin să stau de vorbă cu ea și s-o ajut la cercetare. Și așa mă răsplătește! Nu ar fi trebuit să-mi irosesc timpul.

– Aceasta este o carte despre familia Deverill. Poate nu vrea să divagheze.

– A înghițit ca o tâmpită toate minciunile pe care i le-a spus JP, a continuat ea, ignorând scuza jalnică a domnului Dukelow. Ar fi trebuit

să știu că asta avea să se întâmple. Și se culcă cu fiul lui. Ei bine, fără îndoială a obținut toate informațiile de care avea nevoie. Sunt sigură că imediat ce va termina va pleca înapoi în Anglia fără să se uite înapoi. Am fost naivă să cred că va scrie o relatare corectă. Nu este nici un pic de adevăr în paginile astea. Leopoldo este numai o notă de subsol. O notă de subsol! Cum îndrăznește?

Domnul Dukelow nu prea înțelegea despre ce era toată agitația. De ce ar fi scris domnișoara Hart despre Leopoldo, când acesta trăise în castel numai paisprezece ani? Nu era cu adevărat relevant pentru istoria familiei Deverill. Domnul Dukelow s-a întrebat dacă nu cumva contesa era puțin dezaxată. Anii întregi de resentimente cu siguranță amplificaseră situația în mod disproporționat. Acum, că nu mai juca un rol în reprezentațiile de la hotel și citise manuscrisul aproape terminat, avea să-i ceară s-o furișeze înapoi în castel? Dacă nu ar fi făcut asta, ar fi vrut să-l vadă în continuare?

– Am văzut tot ce trebuia să văd, a spus ea, cuprinsă de un calm ca după furtună.

– Ar fi bine ca hârtiile să fie așezate la fel de ordonat cum le-am găsit, a avertizat-o domnul Dukelow.

Contesa a lovit degetele cu manichiura perfectă de hârtii, pentru a le aranja într-un teanc ordonat.

– Poftim, le-am aranjat, a spus ea. Nu-și va da seama.

Domnul Dukelow a condus-o jos pe scări în bezna nopții. Stelele sclipeau și semiluna atârna ca o seceră deasupra lor. S-au grăbit pe poteca grădinii, au intrat între copaci și au părăsit moșia printr-o poartă din zidul castelului. Domnul Dukelow parcase mașina într-un refugiu din apropiere. S-au urcat în mașină, iar bărbatul a condus-o înapoi în Dublin. Era un drum lung, dar era fericit să-l facă. Era fericit să petreacă mai mult timp cu ea. Neliniștit că ar fi putut fi ultima dată.

– Când te mai văd? a întrebat el în timp ce se apropia de clădirea ei.

Contesa s-a întors către el și a zâmbit dulce.

– Nu cred că voi mai veni vreodată la castel.

– Putem să ne întâlnim în altă parte. Oriunde vrei. Doar mă anunți și vin.

– Ești foarte drăguț, a spus ea, atingându-i ușor obrazul. Dar cred că a venit timpul să ne luăm și noi la revedere. A râs pe nas, amar, deloc amuzată. Nu fi așa trist, Terrence! A fost distractiv. Cum ne-am furișat ca niște hoți. Era ca și cum am fi trăit într-un roman, nu-i așa? Un roman de dragoste. Doi iubiți, furișându-se prin umbre, furând clipe împreună. Dar acest gen de lucruri nu poate dura. Cu siguranță știi asta. Este o fantezie, iar fanteziile funcționează numai un timp scurt, pentru că realitatea va interveni și le va distruge întotdeauna.

– Putem să ne furișăm prin Dublin, a sugerat el plin de speranță, deși simțea că speranța era inutilă.

Ea a deschis ușa.

– Nu, nu putem, a răspuns ea. S-a terminat. La revedere, Terrence!

A urmărit-o descuind ușa clădirii și strecurându-se înăuntru. A rămas o vreme privind, în speranța că s-ar fi putut răzgândi. Dar nu a făcut-o. Strada era goală și liniștită. Contesa plecase. Și-a croit drumul înapoi în Ballinakelly cu inima grea, gândindu-se la cum ar putea-o recuceri. Cu siguranță ar fi putut găsi ceva ce să-i ofere.

În ziua de după înmormântarea lui Jack, Margot a găsit-o pe Dorothy luând micul-dejun în sala de mese. Era îmbrăcată într-o bluză de mătase de culoarea fildeșului și un cardigan, iar în picioare avea o pereche de ghete închise cu șireturi.

– Mă duc în oraș, i-a spus lui Margot. M-am gândit să mă plimb. E plăcut să iei aer. Este o zi frumoasă, nu-i așa? Foarte frumoasă.

Margot s-a așezat și a pus un pachet maro pe masă.

– Este ceea ce cred eu? a întrebat Dorothy entuziasmată.

– Cartea mea, a răspuns Margot. Prima schiță.

– Doamne, ai viteză.

– Nu este greu, odată ce ai toate datele pe care le-ai cules în fața ta.

– Ești o fată isteață. Asta ești. Dorothy a ridicat pachetul. Este destul de greu.

– Nu trebuie să-l citești pe tot. Doar ultimele o sută de pagini.

– O să-l citesc pe tot. Fiecare cuvințel.

– Sunt deschisă la sfaturi. După cum am spus, nu vreau să-l jignesc pe JP sau familia lui.

– Sunt sigură că ai avut foarte mult tact.

– Sper, a răspuns Margot.

– O să încep să-l citesc imediat.

– Ei bine, după plimbare.

– Da, după plimbare. Mulțumesc, Margot, pentru faptul că ai încredere în mine. Îl vrei înapoi?

– Numai după ce-l vei fi terminat. Nu vreau să cadă pe mâini greșite.

– Nu este singura copie, nu-i așa?

– Nu. Roisin mi-a mai făcut o copie la fotocopiatorul hotelului.

Dorothy a oftat.

– Când mă gândesc că Jack nu mai este. Lumea pare incompletă acum. Dezechilibrată. Nu-mi pot imagina cum se simte Emer. O să-i fac o vizită după-amiază. Imediat ce Alana și fetele pleacă, mă mut cu ea și îi țin companie pentru o vreme. Este greu să fii văduvă. Dar te obișnuiești până la urmă.

Margot s-a dus cu mașina pe o plajă retrasă ca să se plimbe. Cartea era scrisă. Sigur, trebuia s-o șlefuiască, dar partea narativă era așternută pe hârtie. Avea să aștepte părerea lui Dorothy înainte de a o trimite editorului. Era un echilibru delicat între menținerea integrității în calitate de istoric și loialitatea în calitatea de prietenă. Spera că reușise să satisfacă atât istoria, cât și familia Deverill. Ar fi fost mai ușor dacă nu s-ar fi apropiat de JP și de Colm. Dar se apropiase. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i supere.

A pășit pe nisip. Nori pântecoși, cenușii, alunecau pe cer și vântul bătea cu putere, dar era cald, aerul era dulce de la aroma de apă sărată și turbă. Irlanda chiar era o țară frumoasă, s-a gândit ea, dar își dorea oare să rămână acolo? Contractul ei cu hotelul avea să se termine în curând și avea să fie liberă să se ducă oriunde și-ar fi dorit. Își petrecuse ultimii zece ani din viață colindând întreg globul, iar ideea de a rămâne într-un loc o făcea să se simtă în mod clar inconfortabil. Da, începea să-l iubească pe Colm. Sigur, era îndrăgostită de el de ceva vreme, dar era diferit de a iubi cu adevărat pe cineva. „Îndrăgosteala“ este atracția amețitoare, sexuală, dintre două persoane cărora le place ceea ce văd. Iubirea este ceea ce se întâmplă când nu mai ești îndrăgostit, momentul în care îți dai seama că iubești pe cineva cu tot cu defecte, din cap până-n picioare, la bine și la greu. Momentul în care-ți dai seama că nu poți fi fără el. Era acolo cu Colm? Ar fi putut suporta să stea fără el? Și-a băgat mâinile în buzunarele jachetei și a mers în continuare. Nu știa.

Kitty

Sunt singură. Sunt c*omplet* singură și este pustiu între lumi.

Doamna Carbery a mers mai departe și deși nu-i doream prea mult compania, era liniștitor să știu că era aici. Desigur, sunt conștientă de celelalte suflete legate de pământ care își târâie pașii pe coridoarele castelului, dar ele nu sunt conștiente de mine. Cei care sunt captivi, deseori nu-și dau seama că sunt morți. Există într-o stare ciudată, ca în vis, până când cineva îi salvează. Cine mă va salva pe *mine*?

Era distractiv să bântui hotelul, dar m-am săturat de asta. Era amuzant să-i urmăresc pe cei vii cum își desfășurau activitățile zilnice, dar acum mă plictisesc să fac asta. Era palpitant să călătoresc cu ajutorul gândului, dar acum nici asta nu mă mai încântă. Dar ce pot să fac? Sunt cu adevărat captivă. Captivă din propria mea voință. Chiar și castelul, care m-a ținut legată de pământ din cauza iubirii mele obsesive, își pierde din importanță pentru mine. Iar Jack a murit. Poate nu castelul era cel care mă ținea aici, poate Jack mă ținea.

La urma urmei, castelul înseamnă numai cărămizi și mortar.

Sunt atrasă către Fairy Ring. A trecut o săptămână de la înmormântarea lui Jack. Ar fi trebuit să fie risipit aici, cu mine, dar a fost înhumat. Dar ce importanță are? Trupul lui nu-i mai este de folos nici lui, nici altcuiva. Doar mie și inimii mele romantice ne place ideea ca rămășițele noastre pământești să fie eliberate în același vânt, în locul pe care la un moment dat îl făcuserăm al nostru.

Dar nu este numai locul nostru. Este și al lui Colm și Margot și, după cum arată acum Alana, mergând pe iarbă, așteptându-l pe JP, este și al lor. Sau mai degrabă a fost. Îl așteaptă nervoasă și nerăbdătoare și, în timp ce se uită spre mare, privirea îi este atrasă de orizontul îndepărtat. Locul în care pot fi găsite toate adevărurile noastre. Cu cât se uită mai mult spre negura misterioasă, cu atât mai mult se înțelege pe sine și dorințele ei. Și adevărul îi apare într-o scânteiere de conștientizare care o face să i se taie respirația.

Se întoarce și JP este acolo, mergând spre ea îmbrăcat cu jacheta de tweed și pălăria pe cap. Are pasul lung și sigur, fața frumoasă. Alana nu este obișnuită să-l vadă astfel.

Ridică bărbia, își îndreaptă umerii, iar expresia feței îi e din nou dură. Nu vrea să se expună.

– Mulțumesc pentru că ai venit să te întâlnești cu mine, îi spune ea.

El o salută cu un zâmbet precaut. Este curios. Se întreabă de ce l-a invitat în acest loc, dintre toate posibile.

– Îți aduci aminte când veneam aici? întreabă ea, îndreptându-și din nou privirea către mare. Era locul nostru special. Nu s-a schimbat. Dar noi, da.

– Locul este astfel de mii de ani, răspunde el. Gândește-te la lucrurile pe care le-au văzut aceste pietre.

– Ce n-aș da să pot vorbi cu ele.

El zâmbește.

– Poți vorbi cu ele cât îți dorești.

– Știi ce vreau să spun, prostuțule.

Zâmbește fără să vrea. JP avea abilitatea de a o face râdă ca nimeni altul.

– Cum te descurci? întreabă el.

Ea ridică din umeri.

– Așa și așa. Încă nu realizez ce s-a întâmplat. Încă mă aștept ca tata să fie acolo, pe lângă casă. Este ciudat fără el.

Se uită la JP și nedumerirea îi încrețește fruntea.

– Arăți bine. Te-ai îndreptat. Trebuie să recunosc, nu am crezut niciodată că se va întâmpla asta. Care a fost factorul declanșator?

– Am atins pragul de jos. Nu mai aveam încotro să mă duc. Doar în sus. Cealaltă direcție nu era o opțiune.

Alana se încruntă.

– Dar cine te-a ajutat?

– Colm și Margot.

Ea înțepenește.

– Așa m-am și gândit. Râde cu amărăciune. Trebuia să fie o femeie în spatele unei schimbări așa dramatice. Vreau să spun că este suficient de tânără ca să-ți fie fiică, dar nu este treaba mea.

– Are o relație cu Colm, îi spune JP.

Acum Alana se simte penibil. Clipește spre el uimită, ca o cârtiță care iese la lumină.

– Ea și Colm se văd?

– Cred că deja sunt dincolo de stadiul ăsta.

– Dar am crezut că tu…

– Nu știu de ce.

– Ei bine, am crezut că nu poți arăta atât de bine fără o femeie care să te inspire să te faci bine.

– Nu te înșeli. O femeie *chiar* m-a inspirat să mă fac bine, dar nu cea care crezi.

Dezamăgirea ei este evidentă.

– O, deci *am* dreptate. Ei bine, mi-am imaginat atâta lucru. Foarte bine pentru tine, JP. Mă bucur pentru tine. Chiar mă bucur, spune ea, *ne*fericită. Presupun că amândoi ar fi trebuit să mergem mai departe până acum. Abia poate să-l privească. Cine este? întreabă ea.

– Tu, răspunde JP.

Alana este derutată. Nu vrea să creadă ceea ce aude.

– Poftim? Eu? Nu înțeleg.

– Sigur că nu înțelegi. Putem să ne plimbăm puțin? Cred că ne va fi mai ușor amândurora să vorbim dacă ne plimbăm. Și nu vrem ca pietrele astea să ne știe secretele, nu?

Îi urmăresc plimbându-se de-a lungul coastei. Valurile se umflă și se înspumează sub ei, iar pescărușii țipă în timp ce se ridică și se avântă în căutarea prăzii.

– Nu am stat niciodată de vorbă cu adevărat. Amândoi ne-am îngrijit rănile, fiecare pe insula lui, disprețuindu-ne reciproc. Și în timp ce ne-am îndepărtat, dorința de a comunica s-a diminuat, până am încetat complet să mai vorbim. Margot m-a încurajat să vorbesc despre sentimentele mele. Să mă întorc în locul întunecat și să permit luminii să intre, așa mi-a spus. Odată ce lumina a pătruns, mi-am dat seama ce greșeli teribile am făcut și mi-am asumat responsabilitatea pentru ele. Nu ar fi trebuit să caut alinare în brațele lui Rosie. Nu ar fi trebuit să am resentimente față de tine pentru faptul că-ți mai doreai un copil. Ar fi trebuit să te susțin mai mult când ai pierdut copilul. Alana, sunt multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Dar mai mult decât orice, nu ar fi trebuit să te las să pleci. Ar fi trebuit să găsim o cale de comunicare.

Ochii Alanei s-au umplut de lacrimi. Are pieptul atât de încordat încât abia poate să respire. Își așază o mână pe piept și inspiră cu dificultate.

– Îmi pare rău că te-am împins în brațele lui Rosie, JP. Și eu am lucruri pentru care trebuie să-mi asum responsabilitatea. Nu este ușor, nu-i așa? Dar moartea tatei m-a făcut să mă gândesc la lucruri și nu vreau să plec în America fără să vorbesc deschis cu tine. Nu a fost numai vina ta. A fost și a mea. Te-am respins după ce am pierdut copilul. Am fost așa de furioasă pe tine că nu mai voiai un copil, încât atunci când l-am pierdut, te-am învinuit pe tine pentru că ai cobit și pentru că ai obținut ceea ce-ți doriseși. Nu ar fi trebuit să te păcălesc. Aveam deja trei copii. Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare pentru ceea ce aveam și să nu poftesc la mai mult.

– Am fost fericiți înainte să ne mutăm în castel, nu-i așa? spune el cu nostalgie.

– Nu mi-am dat seama niciodată ce povară a fost acea moștenire pentru tine. Ce povară a devenit castelul. Ar fi trebuit să-mi spui. Aș fi putut să te susțin.

JP se încruntă la ea.

– Ai vorbit cu Colm? o întreabă.

– Nu, răspunde ea repede, dar are aerul că ar ascunde ceva. Mi-am petrecut săptămâna asta gândindu-mă.

– Nu vreau castelul înapoi, spune el. Kitty se va răsuci în mormânt, fără îndoială, dar sunt fericit că este hotel. Îmi place să locuiesc în cabana de vânătoare. Sunt fericit acolo. Sunt eliberat de povara de a conduce castelul, de a trebui să plătesc pentru el. Vechile vremuri bune de influență s-au dus demult. Nimeni nu mai trăiește așa în zilele noastre. A fost bine pentru bunicii mei, dar Margot are o teorie…

– Că acest castel le-a adus celor care au locuit în el numai durere și tragedie.

– Chiar *ai vorbit* cu Colm! exclamă el.

– S-ar putea să fie ceva adevăr în asta, continuă ea fără a răspunde întrebării. Poate a fost blestemat. La urma urmelor, Barton Deverill l-a construit pe un teren furat. Asta reprezintă o energie negativă, nu? Roata se întoarce, nu? Mă bucur că l-ai pierdut. Îmi doresc numai să nu te fi durut așa de mult.

– Mi-a trecut.

– Foarte bine.

– Dar ceva lipsește. Tu lipsești. JP se oprește din mers și se uită la ea cu fața plină de afecțiune. Încă te iubesc, Alana. Nu cred că am încetat vreodată să te iubesc. Nu-ți cer să mă iubești la rândul tău, îți cer numai să fim prieteni. Ar fi un lucru minunat pentru familie dacă am putea fi prieteni.

Alana îl apucă de mână.

– Cred că am putea deveni mai mult decât prieteni, spune ea cu un zâmbet timid pe față. Dar trebuie s-o luăm încet.

– Desigur.

Nu îi dă drumul mâinii. Continuă să meargă. Atmosfera este mai limpede, mai curată. Soarele se reflectă din apă în panglici de lumină.

– Când te întorci în America? întreabă el.

– Nu mă întorc.

– O? Am crezut…

– Trebuia să mă întorc, dar acum nu mă mai duc.

– Bun.

Alana îi zâmbește. Nu a zâmbit în acest fel de mult timp.

– Aici este acasă, la urma urmei, nu?

Și simt o tristețe în suflet pentru acest pământ care a fost la un moment dat și casa mea, dar acum nu mai este. Știu unde este adevărata mea casă și totuși nu am cum să ajung acolo. Cât timp voi rămâne izolată de lumină?

Capitolul 20

Margot stătea întinsă în patul ei din turn și se uita în tavan. Lumina argintie a lunii despica întunericul, scoțând în evidență grinzile de deasupra ei și scăldând încăperea într-o lumină palidă, spălăcită. Nu putea să doarmă. Mintea îi era agitată. Plecase din patul lui Colm pentru că avea nevoie să fie singură ca să încerce să înțeleagă sentimentul tot mai puternic de claustrofobie, care începuse ca un junghi în plexul solar, dar care acum devenea o crampă în toată puterea cuvântului. De ce avea această frică de a se stabili într-un loc? Avea încredere în Colm. Nu fusese niciodată capabilă să aibă încredere în tatăl ei, dar îl cunoștea pe Colm și știa că era o specie complet diferită de tatăl ei. Dacă teama izvora din problemele de încredere pe care le avusese cu primul bărbat pe care îl iubise, atunci tatăl ei era răspunzător de multe lucruri.

Voia să-și ia un angajament, chiar voia. Dar când se gândea să rămână în Ballinakelly, întregul corp i se zbârlea de aversiune. Fusese nomadă ani întregi, călătorind din oraș în oraș pe urma muncii ei. Nu-i era frică să fie singură, era obișnuită, iar atunci când i se strecura în suflet singurătatea, o risipea cu ajutorul oamenilor pe care îi aborda pe drum. Prieteni, iubiți, străini cu care vorbea prin baruri sau pe care îi întâlnea prin intermediul cercetărilor ei. Ar fi putut spune, desigur, că acei oameni nu erau niște prieteni adevărați. Nu ar fi fost alături de ea la nevoie. Nu așa cum ar fi fost Colm. Deci care era motivul pentru care i se strângea stomacul atunci când își imagina viața în Ballinakelly? De ce nu putea fi ca alte femei? Să se îndrăgostească, să se mărite, să se așeze la casa ei și să crească o familie? Cum ar fi putut să reprezinte o tentație mai mare pentru ea faptul de a cutreiera lumea fără țintă?

Frustrată, s-a dus și a cotrobăit prin trusa de cosmetice după un somnifer. De obicei nu avea nevoie de așa ceva, dar în seara asta voia numai să se prăbușească inconștientă în pat. Terminase cartea. Scăpase de presiune. Ar fi trebuit să fie satisfăcută, dar nu era. Era agitată și derutată.

Somniferele și-au făcut efectul imediat. Întunericul a obturat

lumina, pe când norii jilavi au acoperit luna. Vântul a început să bată, iar ropotul ploii pe geamuri a acompaniat-o în timp ce adormea. S-a auzit un zgomot de târșâit de picioare, dar Margot nu credea în fantome.

A fost trezită de mirosul de fum și senzația de căldură sufocantă. Amețită din cauza pastilelor, a deschis încet ochii. La început a crezut că visează, dar când a început să se înece, și-a dat seama, panicată, că nu visa. Era real. Castelul luase foc.

Din cauză că era un turn vechi, s-a aprins ca o cutie de chibrituri. Trosnetul lemnului care ardea i-a trezit brusc simțurile. Margot a sărit din pat și s-a uitat îngrozită în jurul ei. Primul gând a fost manuscrisul. Nu muncise din greu atâtea luni ca să fie nimicit într-un incendiu. A încercat să se ducă în salon, dar a fost împinsă în spate de căldură. Nu vedea mașina de scris, notițele sau manuscrisul din cauza fumului, dar imaginea flăcărilor dezlănțuite i-a spus că era prea târziu; toată munca ei fusese distrusă.

Nu avea timp să-și plângă de milă. Focul înainta cu viteză. I s-a declanșat instinctul de supraviețuire. S-a grăbit în baie, icnind din cauza fricii și a sentimentului înspăimântător de neputință. A aruncat un prosop și o cămașă de noapte în cadă și a răsucit robinetele. Apoi s-a înfășurat repede cu pijamaua udă și a apucat prosopul. Dormitorul era deja cuprins de flăcări, iar focul se apropia, devorând totul în calea lui. Cu inima bătându-i cu putere, iar pieptul congestionat din cauza fumului, Margot a întins mâna cu prosopul din care se scurgea apa și s-a luptat să ajungă la fereastră. A deschis-o și a luat o gură de aer. Ploua torențial. A sperat că ploaia avea să stingă focul. S-a uitat în jos. La o anumită distanță dedesubt era un fel de terasă, o pasarelă îngustă limitată de un zid cu creneluri. Era singura ieșire. Nu avea altă variantă. Cu toate astea, era prea departe ca să poată sări în siguranță. Pur și simplu nu putea. Și-ar fi rupt oasele.

S-a întors cu spatele. Trebuia să existe o altă ieșire în afară de fereastră. Dar situația era fără speranță. Cu focul în spatele ei și golul în față, avea o singură opțiune, dacă voia să supraviețuiască.

Picioarele îi tremurau atât de tare încât abia a putut să se urce pe pervaz. Simțea că-și pierduse controlul asupra propriului corp. Măruntaiele i se transformaseră în jeleu. Unde îi era curajul? Întotdeauna se mândrise cu faptul că era puternică, independentă, neînfricată, dar acum îi era frică și se simțea mică. S-a așezat cu picioarele atârnându-i în aer și imaginea înfricoșătoare a pasarelei înguste sub picioarele ei. A început să suspine. Suspine zgomotoase, primitive, care veneau din cea mai profundă parte a ei. „Te rog, Doamne, nu vreau să mor“, s-a jelit ea. Ploaia o lovea peste față, pijamaua udă o strângea ca o cămașă de forță.

S-a gândit la Colm. Cum a putut să se îndoiască de faptul că îl iubea? S-a gândit la mama ei, dar imaginea s-a risipit cu repeziciune și în minte i-a apărut Dorothy. Camera ei nu era departe de camera lui Margot. A sperat că avea să reușească să iasă. S-a *rugat* să fie bine.

Țipetele oaspeților hotelului au crescut în timp ce aceștia ieșeau pe peluză. Margot s-a uitat în stânga și-n dreapta și a văzut că focul se întindea cu repeziciune în restul castelului. A strigat, dar vocea îi era acoperită de mugetul focului. Avea s-o vadă cineva prin fum?

Apoi flăcările au început să distrugă turnul. Aproape că putea să le simtă atingându-i ceafa. A simțit un miros de putred, ca de animal mort, apoi și-a dat seama dintr-odată, pe când a fost străpunsă de o durere în ceafă, că părul îi luase foc. Nu avea de ales. A sărit.

JP văzuse focul prin fereastra dormitorului lui. Ceva îl făcuse să se agite în somn și se trezise cu stomacul încleștat în strânsoarea pumnului rece al spaimei. Îl chemase imediat pe Colm. Acesta fugise la mașină în pijama, dar nu era singur pe drum. Deja tot orașul știa ce se întâmplase. Toată lumea se îndrepta spre castel, atât de repede pe cât îndrăzneau să conducă pe ploaie, în miezul nopții. Colm abia dacă putea respira. În singura noapte în care Margot alesese să doarmă în camera ei de la hotel, se întâmplase asta. A înjurat cu voce tare, a strigat spre mașina din fața lui și a lovit volanul cu mâna din cauza nerăbdării.

Începuse să plouă torențial. Picături mari și grase cădeau pe pământ, ca într-o furtună tropicală. Colm nu văzuse niciodată o asemenea ploaie. „Dacă asta nu stinge incendiul, nimic nu-l va stinge“, s-a gândit el.

Dorothy s-a ridicat în pat. Camera ei era plină de fum și flăcările dansau peste tot în jurul ei. Prima pornire a fost să intre în panică. Și chiar s-a panicat, dar numai pentru o clipă. Și-a dat seama după câteva secunde că nu trebuia să se sperie, pentru că nu simțea căldura și, de fapt, nici mirosul de fum, pe care cu siguranță îl inhala. Flăcările îi cuprinseseră acum patul și nu putea vedea nimic din cameră, cu excepția fumului cenușiu, învolburat, pe care totuși nu-l simțea. Nu avea nici un miros. Asta era foarte ciudat. A fost cuprinsă de calm. S-a ridicat din pat fără senzația de anchilozare pe care o avea de obicei. Ca să vezi, nici măcar nu a gemut. S-a uitat în jos la picioarele ei, la picioarele ei goale, și a fost surprinsă de faptul că nu simțea nici un disconfort provocat de lemnul care ardea sub tălpile ei. Apoi a întors privirea și a văzut imaginea înspăimântătoare. Da, era acolo, Dorothy Walbridge, întinsă în pat, adormită, în timp ce era cuprinsă de flăcări.

În acel moment ar fi trebuit să se piardă. Dar calmul care o cuprinsese era total. Imaginea propriului ei corp era fascinantă și ar fi

privit-o mai mult timp dacă nu ar fi devenit conștientă de o lumină mult mai puternică decât cea a flăcărilor. Și-a mutat atenția de la corpul ei care ardea și a văzut-o pe fiica ei, Lillie, înconjurată de o aură albă, strălucitoare. Zâmbea, deci cu siguranță nu era deloc îngrijorată din cauza focului. Copilul a întins mâna.

Dorothy și-a dat seama atunci că murise. A fost traversată de un frison de exaltare. Dan avusese dreptate. Lillie chiar își făcuse apariția în acea seară și acum era aici, întinzând mâna. Dorothy a întins și ea mâna și a simțit cum fiica ei o apucă. A simțit dintr-odată o iubire imensă, o iubire mai intensă decât simțise vreodată când trăise. Era gata să se contopească cu ea.

„Nu am apucat să-i spun lui Margot cât de bună este cartea ei“, s-a gândit, și cu acel mic regret a urmat-o pe fiica ei în lumină.

Când Colm a ajuns la castel, pompierii erau angrenați în stingerea incendiului. Ploaia ajuta. Într-adevăr, era o binecuvântare. Un număr mare de oameni se adunaseră pe peluză, cu fețele îngrozite în timp ce se uitau fără să le vină să creadă la castelul care ardea. Domnul Dukelow alerga printre ei agitat, frecându-și mâinile, strigând ordine, fără nici un rezultat. Mașinile veneau în număr mare, localnicii dădea năvală în curtea din față, toată lumea voia să ajute, dar nu aveau nimic altceva de făcut decât să spere. În mintea tuturor era o singură întrebare: cum era posibil ca acest castel să fie a doua oară cuprins de flăcări?

Colm a strigat după Margot. A alergat prin mulțime strigându-i disperat numele. Teama îi strângea pieptul. Cu cât o căuta mai mult, cu atât mai mult se temea că nu era acolo. Că nu ieșise. Că era în continuare în castel.

– A început în acel turn, a spus cineva, arătând spre camera lui Margot. Cred că este partea cea mai veche a castelului, așa că vă imaginați ce repede trebuie să se fi aprins.

Colm l-a găsit pe domnul Dukelow.

– Ați văzut-o pe Margot? a întrebat el.

Fața domnului Dukelow era cenușie.

– Nu, a răspuns.

Apoi și-a ridicat privirea spre turnul vestic.

Colm s-a uitat și el în aceeași direcție. Acoperișul de lemn se prăbușise în interior, dar zidurile groase de piatră erau în continuare în picioare. Ploaia stingea flăcările care mai rămăseseră. Totuși, dacă Margot era acolo, nu avea cum să fi supraviețuit.

Pompierii și ploaia făceau o treabă foarte bună, dar Colm nu avea de gând să stea acolo neajutorat. Trebuia să facă ceva.

– Poate a sărit pe fereastră! a exclamat el. Trebuie să ajungem la terasa aceea, a spus, arătând-o cu degetul.

– Noi?

– Da, tu și cu mine. Haide, Terrence, am nevoie de ajutorul tău.

– Este periculos. Pompierii…

– Nu-i aștept pe pompieri.

A apucat mâneca domnului Dukelow și l-a târât în spatele castelului, unde flăcările nu ajunseseră. Domnul Dukelow și-a găsit curajul – alimentat de sentimentul de vină, pentru că știa, sau mai degrabă îi era teamă că știa cine aprinsese chibritul. Colm cunoștea bine vechea intrare a servitorilor de când era copil și se juca prin jurul castelului cu surorile lui. Domnul Dukelow a simțit o senzație de greață când a împins ușa ca să se deschidă, locul prin care se furișase înăuntru împreună cu contesa numai cu o săptămână în urmă.

Cei doi bărbați s-au grăbit în sus pe scări. Colm sărea câte trei trepte odată, din dorința de a ajunge mai repede la Margot. Domnul Dukelow se lupta să țină pasul. La capătul scării, coridorul era plin de fum gros, cenușiu. Domnul Dukelow s-a apucat de gât și a început să tușească.

– Nu pot, s-a văitat el, întorcându-se. Astmul…

– Haide, Terrence! Nu mă dezamăgi! a strigat Colm, apucându-l de braț.

Dacă nu ar fi avut așa mare nevoie de el, i-ar fi tras un pumn în față. Domnul Dukelow l-a privit îndelung înainte de a-și trage brațul și a dispărea înapoi pe coridor.

Colm și-a dat jos tricoul și și-a acoperit gura cu el, apoi, cu ochii curgându-i și pieptul umplându-se de fum, și-a croit calea mai adânc în hotel. Cu cât se apropia mai mult de turnul vestic, fumul devenea mai gros. La un moment dat nu a fost sigur că avea să găsească ușa. Dar nu ar fi trebuit să-și facă griji. Când a ajuns la ea, a constatat că aceasta nu mai exista. Peretele se dărâmase, iar acoperișul se prăbușise la interior, lăsând în urma lui grinzi fumegânde și moloz. Dormitorul lui Margot de deasupra, din turn, fusese complet distrus. Vocea unui bărbat a strigat la el prin golul din tavan.

– Hei, tu…

Dar Colm l-a ignorat și s-a luptat să iasă.

A văzut-o imediat, zăcând ca o păpușă stricată, pe pietre. Sângele îi înroșise cămașa de noapte. Inima lui Colm s-a oprit. S-a grăbit și a îngenuncheat lângă ea, cu un suspin explodându-i în piept. I-a ridicat încheietura și i-a căutat pulsul. I s-a părut că a simțit o bătaie slabă, precum bătaia inimii unei păsări. Apoi a fost înconjurat de pompieri. I s-a ordonat să se dea la o parte. Apoi a părut că totul s-a desfășurat în viteză. Lumea avea marginile estompate, nici un contur nu era clar. Au venit ambulanțe, Margot a fost așezată pe o targă. Colm a cerut să meargă cu ea la spital.

– Sunteți rude? a întrebat un oficial.

– Sunt soțul ei, a mințit el.
– Foarte bine, atunci. Urmați-mă.

Kitty

Eu am fost cea care a provocat ploaia. Nu sunt prea sigură cum am reușit, dar am făcut-o. Acum sunt surprinsă de lucrurile pe care le putem face noi, spiritele, când ne punem ceva în minte. A, puterea minții de a produce miracole! Din păcate, însă, turnul vestic este distrus.

La un moment dat m-ar fi deranjat, aș fi fost disperată. Aceea era partea cea mai veche a castelului, singura parte care a supraviețuit incendiului din 1921, dar acum sunt impasibilă. Castelul este în continuare hotel. Sigur, doamnei de Lisle îi va lua mult timp să repare stricăciunile, dar îmi imaginez că face deja planuri pentru noul turn. O să-l numească suita Margot Hart.

JP va continua să vorbească; cred că asta i-a dat un nou sens vieții. Alana și cu el se apropie din nou. Din cenușa căsniciei lor cresc muguri noi. Este promițător. Acum îmi dau seama că iubirea este locul în care este căminul. Castelul a încetat să mai fie casa mea cu mult timp în urmă, doar că nu am înțeles asta niciodată. Dar înțeleg acum. Toate lucrurile din lumea materială se duc. Dar noi, sufletele, suntem eterne și dăinuim, cu iubirea în inimă, pentru că acesta este sensul vieții.

Îl iubesc pe JP. Îl iubesc complet și necondiționat. Îi iubesc pe Colm și pe Alana și pe toți cei pe care i-am urmărit în acești ani. Sufletul meu este atât de plin de iubire încât nu-mi mai pasă de castel și ce se întâmplă cu el. Nu-mi pasă cine i-a dat foc. Nu voi căuta răzbunare, pentru că inima mea simte numai compasiune pentru un suflet atât de pierdut și plin de resentimente. Ce loc și-a creat pentru viața de apoi? Nu pot face altceva decât să mă rog pentru el să-și găsească drumul.

Amintirile mele nu sunt în castel, ci le port cu mine. Plutesc pe deasupra dealurilor, a minunatelor dealuri pe care grozama galbenă și buruienile roșii cresc printre orhidee albe micuțe și usturoi sălbatic. Plutesc alături de pescăruși, corbi și de tăcutele bufnițe de hambar și sunt liberă. Nu mă voi mai întoarce la castel. Sunt eliberată de obsesia pe care am luat-o drept iubire. În sfârșit i-am dat drumul și astfel m-am descătușat.

Și mă ridic spre orizontul îndepărtat unde se află toate adevărurile mele, așteptând să le recunosc. În acea lumină liniștită, aurie, îl văd pe Jack. Nu este bătrânul care și-a dat recent ultima suflare în cabana de lângă mare, ci bărbatul tânăr de care m-am îndrăgostit, afundat până la genunchi în râpă, în căutarea broaștelor. Are părul negru, care i se revarsă peste ochii albastru indigo. Are zâmbetul larg, plin de neastâmpăr și bucurie. Inima lui e plină de iubire și în timp ce-l apuc de mână, știu ceva ce am știut întotdeauna, doar că uitasem. Viețile noastre pe pământ sunt ca viețile personajelor dintr-o piesă, a căror iubire este limitată la scenă. De cum cade cortina, iubirea noastră este eliberată. Crește, precum o lumină puternică, ce nu are limite. Jack mă iubește, dar o iubește și pe Emer, iar atunci când va sosi vremea ei să se întoarcă acasă, îi va întinde mâna cu toată iubirea cu care acum o întinde pentru mine. Și eu o iubesc și pe Emer. De ce am crezut vreodată că nu o iubesc?

Capitolul 21

Margot își pierdea și își recăpăta cunoștința. Era conștientă de oamenii care intrau și ieșeau, dar nu le distingea trăsăturile. Nu știa unde era și, cinstit vorbind, nu-i păsa. Era într-un purgatoriu ciudat, ca un vis, în corpul ei și totuși nu atașată în mod special de el. Nu simțea durere. De fapt, nu-și simțea deloc picioarele. Nu era conștientă nici de respirația ei. Dar știa că nu era moartă. Sau spera că nu era, pentru că, deși nu era neplăcut, nu era ceea ce se gândise că ar fi fost viața de apoi.

Timpul părea să nu mai existe. Sigur, realiza când era conștientă și apoi, când nu mai era, dar nu-și dădea seama dacă era zi sau noapte, nu percepea orele sau minutele. Era, însă, conștientă de o prezență întunecată alături de ea. Întunecată, compactă și cumva liniștitoare. Nu era un înger, nu că ar fi crezut în îngeri, dar era dispusă să creadă în orice acum, pentru că îngerii ar fi trebuit să fie făcuți din lumină, iar această prezență era întunecată și solidă. Ca o stâncă. Da, ca unul dintre megaliții din Fairy Ring. Părea să fie lângă ea de fiecare dată când își revenea din inconștiență. S-a gândit la Fairy Ring, apoi s-a gândit la Colm. Când a deschis în cele din urmă ochii, a văzut că acea prezență întunecată, compactă și liniștitoare, era el. Apoi și-a simțit mâna, caldă și ocrotită, în mâna lui.

Colm stătuse lângă patul lui Margot de când ieșise de la terapie intensivă. Își rupsese majoritatea oaselor din picioare, șolduri, coastele, un braț, pomeții și falca. Părul îi arsese complet, așa că asistenta îl tăiase, iar acum îi stătea zburlit, în smocuri inegale. Era norocoasă că supraviețuise. Colm se rugase la Dumnezeu, aceeași rugăciune repetată la nesfârșit: „Te rog, fă în așa fel încât să supraviețuiască. Te rog, te implor, nu o lăsa să moară.“ Credința lui era puternică, dar în ultima săptămână fusese pusă la încercare, când șansele ca Margot să supraviețuiască fuseseră destul de mici. Și-a dat seama, în timp ce o privea întinsă, liniștită și nemișcată în patul de spital, cu pielea ca de ceară și părul scurt ciopârțit, că o iubea cu adevărat.

Dar acum a deschis ochii și l-a privit, iar Colm a știut că avea să

reușească. A privit-o în ochi și a zâmbit, dezvăluindu-și tristețea și durerea numai în lacrimile care îi aprindeau ochii.

– Hei, bună, a spus el încet. Margot a clipit spre el, dându-și seama că nu putea vorbi. Nu încerca să vorbești. Lasă-mă pe mine să vorbesc. I-a mângâiat mâna cu degetul mare. Margot a simțit mângâierea blândă și ritmică și s-a simțit liniștită de ea. M-ai speriat, știi. Da, așa ai făcut. Dar vei fi foarte bine. Ești în spital în Dublin și în curând o să fii bine. Doctorii au fost grozavi. O să fii ca nouă. Iar eu nu plec de lângă tine. Nici un minut.

Margot a închis ochii, scăldată de un sentiment călduț și dulce ca mierea. Apoi s-a scufundat din nou în uitare. Într-un somn profund, care îi permite corpului să se vindece și spiritului să se odihnească, în conștiința faptului că era iubită. Cumva asta avea importanță; avea foarte mare importanță.

Contesa di Marcantonio era la măsuța de toaletă îmbrăcată într-un halat de mătase roz, când s-a auzit soneria.

– Iubitule, răspunzi tu? a strigat.

Nu a primit nici un răspuns. A oftat. Chiar nu voia s-o vadă nimeni așa, fără machiaj și cu părul pe bigudiuri.

– Iubitule! Ușa!

S-a încruntat. Unde era contele? A dat din cap și a pus jos peria de machiaj. A pășit în hol și a apăsat butonul interfonului.

– Cine este? a întrebat ea.

– Sunt eu, Terrence.

– Nu poți urca! a șuierat ea, intrând în panică dintr-odată. Trebuie să pleci imediat!

– Sunt aici cu inspectorul Coyle. Vrea să vorbească cu tine.

A urmat o pauză lungă. Inspectorul Coyle? Ce ar fi putut să vrea poliția de la ea?

– Nu poate să se întoarcă altă dată? Nu sunt pregătită pentru oaspeți.

– Este ceva ce nu poate aștepta, contesă di Marcantonio.

Acesta era inspectorul. Contesa a tresărit puțin la auzul vocii lui, care o înlocuise pe-a lui Terrence. Nu voia ca nici unul dintre bărbați s-o vadă așa, dar nu avea cum să evite asta.

– Foarte bine. Vă rog să urcați.

A apăsat butonul interfonului și a așteptat.

Contele și-a târât picioarele în hol îmbrăcat într-o cămașă mototolită și un pulover pătat, arătând șubred.

– Unde erai? a izbucnit ea. Nu ai auzit soneria?

– Cine este? a întrebat el.

– Poliția.

Contele s-a încruntat.

– Poliția? Ce vor?

– Nu știu. Urcă acum, cu domnul Dukelow, de la castel.

– Sau ce a mai rămas din el, a spus Leopoldo. A dat din cap și și-a așezat o mână pe inimă. O mare tragedie. Dar, din fericire, nu este problema mea.

– Vrea să vorbească cu mine.

Contele s-a încruntat din nou.

– De ce? Ce ai făcut?

– Absolut nimic, a răspuns ea. Nu am făcut nimic. Nu-mi imaginez despre ce vrea să vorbească cu mine.

S-a auzit o bătaie în ușă. Contesa a inspirat adânc, apoi a deschis. A dat mâna cu domnul Dukelow și apoi cu inspectorul, care era un bărbat scund și îndesat, cu o mustață deasă și obraji plini, de culoarea coacăzelor. Avea ochii mari și sobri în spatele ochelarilor. Contesa i-a condus în salon, dar nu i-a invitat să ia loc. Nu se aștepta că aveau să stea prea mult timp.

– Despre ce vreți să-mi vorbiți? l-a întrebat pe inspector arogantă. Nu prea înțeleg de ce nu a putut aștepta.

– Nu o să vă răpesc mult timp, contesă. Inspectorul a scos un carnețel din buzunarul de la piept și a ținut un creion deasupra lui. Unde erați în noaptea în care castelul a luat foc?

– Ei bine, eram aici, desigur. A dat din cap, iritată. Nu înțeleg. Sugerați că a fost incendiere? Cineva i-a dat foc intenționat?

– Domnul Dukelow a mărturisit că v-a dat drumul în castel noaptea, pe vechea intrare a servitorilor, din spate, și v-a dus în turnul vestic, locul de unde a pornit incendiul.

Contesa a avut grijă să nu-l privească pe domnul Dukelow, a ținut bărbia ridicată și privirea impasibilă, ca să nu se dea de gol. Nu s-a uitat nici la soțul ei.

– Mi-a spus că nu erați fericită de cartea pe care o scria domnișoara Hart și erați hotărâtă să împiedicați publicarea ei.

– Nu știu despre ce vorbiți, domnule Dukelow. Chiar nu știu de ce ați minți.

– Avem un martor care v-a văzut împreună cu domnul Dukelow de mai multe ori, a continuat inspectorul.

– Un martor? Cine? a întrebat contesa.

– Una dintre menajere.

– Prostii. Probabil a visat. Știți că acel castel e plin de fantome.

Inspectorul nu a fost impresionat.

– Știți, contesă, că domnișoara Hart este în stare critică la spital, iar doamna Walbridge a murit.

Contesa s-a albit la față. Și-a dus o mână la gură.

– Este îngrozitor. Cu adevărat îngrozitor. Dar nu am avut nici o legătură cu incendiul. S-a întors către soțul ei și și-a îngustat privirea.

Unde fusese contele când castelul arsese? s-a gândit ea. Și-a înțepenit falca și l-a fixat pe soțul ei cu o privire de oțel. Iubitule, spune-i inspectorului unde eram în noaptea în care a ars castelul.

Leopoldo s-a uitat la soția lui. Femeia pe care o disprețuia cu toată ființa lui. Acum avea ocazia de a scăpa de ea pentru totdeauna.

– Mi-e teamă că nu pot minți, a spus el, apăsându-și pumnul pe piept cu un aer descurajat. Nu ai fost cu mine, iubirea mea. Cel puțin, nu pentru aproximativ trei ore la miezul nopții. Mi-e teamă că trebuie să spun adevărul, Dumnezeu mi-e martor, trebuie să-l spun.

– Mincinosule! Leopoldo, cum ai putut? S-a întors către inspectorul Coyle cu obrajii înfierbântați ca și cum ar fi fost pălmuită. Ar trebui să-l întrebați pe conte unde a fost *el* în noaptea în care a ars castelul. Eu eram în pat, nevinovată ca un mielușel, în timp ce el a fost plecat. Terrence, nu am făcut-o! Nu aș face niciodată așa ceva. Recunosc că nu voiam ca acea carte să fie publicată. Nu îi făcea dreptate soțului meu și familiei lui, dar nu aș fi luat niciodată niște măsuri atât de drastice pentru a preveni publicarea. S-a uitat la soțul ei, uimită. De ce ai făcut-o, Leopoldo? Căminul familiei tale… Nu înțeleg.

– Contesă Amelie di Marcantonio, sunteți arestată sub suspiciunea incendierii și a omorului prin imprudență. Nu trebuie să spuneți nimic, dar poate să vă afecteze apărarea dacă atunci când sunteți chestionată nu menționați ceva ce invocați mai târziu în instanță. Orice spuneți poate fi folosit drept probă.

Contesa și-a dus mâna la ochi și a leșinat. În timp ce picioarele îi cedau, domnul Dukelow a fost cel care s-a întins ca s-o prindă. Leopoldo a urmărit-o cu o oarecare satisfacție în timp ce managerul hotelului a ridicat-o în brațe, confirmându-i suspiciunile. Chiar avuseseră o aventură.

– Nu am făcut-o, Terrence, a bălmăjit ea. Nu am fost eu. Chiar nu am fost eu. Apoi s-a uitat la soțul ei și a sâsâit ca un șarpe. Nu o să las să scapi basma curată!

Margot a plâns când a văzut în ce stare era. Cum ar fi putut Colm s-o iubească când arăta așa? Și-a trecut mâna bună prin smocurile scurte de păr și peste fața umflată și s-a jelit din cauza urâțeniei reflexiei ei în oglinda pe care i-o dăduse una dintre asistente. Colm a venit în vizită, așa cum făcea în fiecare zi, dar de data asta Margot s-a întors cu spatele.

– Nu intra! a exclamat ea.

– De ce nu? a întrebat, intrând.

– Sunt respingătoare.

– Despre ce vorbești?

– Nu am păr, a icnit ea. Fața îmi este oribilă. Sunt urâtă.

– Vorbești prostii, Margot. Ești frumoasă.

– Asta este o minciună. Cum poți spune așa ceva, când arăt așa? Sunt monstruoasă. Nu trebuie să vii aici. Nu ai nici o obligație. Ai scăpat. Serios, înțeleg. Nici eu nu aș vrea să fiu cu mine.

Colm s-a așezat și i-a apucat mâna. Ea a încercat să și-o tragă, dar Colm a ținut-o cu putere.

– Margot, era gata să mori, a spus el serios. Deci ai o tunsoare de băiat și ești toată bandajată, dar părul îți va crește și, cu ajutorul fizioterapiei, vei învăța să mergi din nou. Crezi că te iubesc numai pentru frumusețea ta fizică? Te iubesc pentru *tine*, Margot. Umerii ei au început să se scuture în timp ce a izbucnit din nou în plâns. Iubesc felul în care-ți lucesc ochii când ești supărată. Îți iubesc buza superioară mică și felul în care ți se îndulcește surâsul când nu ești sigură. Ai reușit să te păcălești pe tine însăți că nu te simți singură, cutreierând globul de una singură și totuși, câteodată când mă uit la tine și tu nu știi, întreaga ta ființă este o imagine a singurătății. Dar știi ce, noi doi facem o pereche bună. Într-adevăr, îmi place cine sunt când sunt cu tine și-mi place cine ești tu când ești cu mine. Nu vreau să fiu cu nimeni altcineva și cred că nici tu nu vrei.

– Ar fi trebuit să mor, a răspuns ea nefericită. Uite în ce hal sunt. Cum o să-mi revin?

– Dar nu ai murit, nu-i așa? Ești în viață și ăsta este un dar.

– Nu pentru mine. S-a simțit învinsă în fața provocărilor care o așteptau. Cum avea să se vindece corpul ei zdrobit? Dacă va rămâne urâtă pentru totdeauna? Viața mea nu va mai fi la fel. În principiu, s-a cam terminat.

– Nu-ți stă în fire să fii pesimistă.

– Nu am mai fost într-o astfel de situație, a izbucnit ea.

Nu avea să vină niciodată un moment potrivit în care să-i spună despre Dorothy Walbridge, dar Colm s-a gândit că vestea tristă ar fi putut s-o facă să se concentreze mai mult asupra norocului ei decât asupra ghinionului.

– Mi-e teamă că Dorothy nu a supraviețuit.

Margot s-a uitat la el.

– Ce? Dorothy… A murit?

El a dat serios din cap.

– S-a stins în foc.

– O, Doamne!

Acum lacrimile nu mai erau pentru ea, ci pentru femeia care îi fusese mamă mai mult decât fusese vreodată mama ei biologică.

Colm i-a strâns mâna mai cu putere. Ar fi vrut s-o îmbrățișeze, dar era prea fragilă pentru asta.

– Turnul în care erau camerele tale a fost distrus complet, după cum a fost distrusă și o porțiune mare a castelului de dedesubt, unde era camera lui Dorothy. Nu a avut nici o șansă. Ai făcut ce trebuia

când ai sărit. Dacă ai fi rămas acolo, sus, în turn, și tu ai fi murit. Știu că este greu, Margot, dar cel puțin ești în viață.

– Biata Dorothy, a plâns ea. Nu merita asta. Doamne, sper că nu a suferit. Sper că a murit repede. Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred că a murit.

Margot a suspinat și a început să plângă din nou. Colm i-a mângâiat mâna până ce durerea s-a risipit.

– A fost deja înmormântată? a întrebat după mult timp.

– Da, a fost dusă înapoi în Anglia și a fost înmormântată în orașul natal.

– Când voi fi mai bine, vreau să merg acolo să-mi iau la revedere.

– Desigur. De îndată ce ești mai bine, mergem împreună.

Margot s-a uitat la Colm cu ochi strălucitori și privirea nesigură.

– Ești sigur că încă mai vrei să fii cu mine?

– Nu m-am îndoit niciodată de faptul că te iubesc, Margot. Nici o clipă. Asta nu o să mă facă decât să te iubesc mai mult.

– De ce? Cum se poate?

– Pentru că iubirea nu înseamnă doar momente frumoase. De fapt, înseamnă mai degrabă un sprijin pentru vremurile grele. Asta este iubirea, să fii acolo pentru celălalt când are nevoie de tine.

– Nu te merit, Colm, i-a zâmbit printre lacrimi.

– Atunci lasă-mă să te învăț să te iubești și atunci îți vei da seama de valoarea ta și de faptul că meriți tot ce-i mai bun, a zâmbit șăgalnic.

Margot a reușit să râdă pe înfundate.

– Vrei să spui că tu ești ce este mai bun?

– Sunt, Margot. Nu meriți nimic mai puțin decât pe mine.

A râs, apoi a simțit un junghi de vinovăție.

– Dorothy nu ar vrea să fim triști, nu?

– Nu, ar vrea să râzi.

– Presupun că și manuscrisul meu a fost distrus. A oftat. În lumina morții lui Dorothy, pierderea cărții ei nu mai părea o tragedie așa de mare. Doar o mare dezamăgire. Nu o să știu niciodată cum i s-a părut, a adăugat ea cu tristețe.

– Dar uită-te la lucrul bun care a rezultat din asta. Dacă nu ar fi fost cartea ta, nu ne-am fi întâlnit. Nu m-aș fi împăcat cu tatăl meu, tata nu s-ar fi făcut bine și nici mama nu s-ar fi împăcat cu el.

– S-au împăcat?

– Relația este la început, dar sunt prieteni din nou, ceea ce este uimitor. Toate astea numai pentru că *tu* l-ai salvat.

– Frumos, a spus Margot, recunoscătoare pentru consecințele pozitive ale întregii întâmplări. Și nu aș fi cunoscut-o niciodată pe Dorothy, a adăugat ea, cu ochii plini de lacrimi din nou. Chiar am iubit-o, știi.

– Știu că ai iubit-o, a răspuns Colm și s-a aplecat ca să-i așeze cu blândețe un sărut pe tâmplă. Acum trebuie să te faci bine pentru ea, Margot.

Margot a dat din cap.

– Așa o să fac, Colm. O să mă fac bine pentru voi amândoi.

Capitolul 22

După șase săptămâni în spital, Margot a acceptat vizitatori. JP a fost primul. A venit cu doamna B, înarmați cu un tort Porter într-o caserolă metalică.

– Aprind în fiecare zi o lumânare pentru dumneavoastră în fața statuii Sfântului Finbar, domnișoară Hart, i-a spus doamna B, așezând o mână blândă pe brațul ei. Domnul să ne ajute, mi-am tocit bieții genunchi rugându-mă și mulțumindu-i lui Isus și Sfintei Fecioare pentru că v-a salvat viața și nu v-a lăsat în foc, așa cum a lăsat-o pe biata doamnă Walbridge. Acum este în rai cu fetița ei și este fericită. Dar vremea dumneavoastră nu venise, mulțumesc lui Dumnezeu. După cum spunea biata mea mamă, dacă ți-e scris să mori împușcat, nu vei fi spânzurat. Știu că nu puneți mult preț pe lucrurile astea, dar am adus o sticluță cu apă de Lourdes pentru dumneavoastră, ce rău poate să facă?

JP a tras un scaun, s-a așezat la capul patului și i-a spus cum urma să fie reconstruit castelul.

– Doamna de Lisle insistă ca afacerea să meargă înainte. A dat interviuri la toate ziarele și a aruncat lumină asupra istoriei familiei mele și focului din 1921. Cred că va fi în avantajul hotelului. Oamenilor le place o poveste bună.

Margot s-a gândit la manuscrisul ei și a simțit înțepătura dureroasă a pierderii. Dar apoi și-a amintit de Dorothy și și-a dat seama că era norocoasă că era în viață, după cum spusese Colm.

Următorul vizitator a fost Seamus O'Donovan. A venit cu un buchet de flori și o pungă maro de hârtie, plină cu portocale.

– Ce credeai că ești, superfemeie? a spus el cu un rânjet, așezându-se.

Margot a râs.

– Nu o să mă mai lansez de la nici o fereastră pentru o vreme, pot să te asigur, a răspuns ea, fericită să-l vadă.

S-a uitat la ea cu o expresie serioasă.

– Numai despre tine s-a vorbit în oraș. Am tras o sperietură, să știi.

– Și eu am tras o sperietură.

– Ei bine, mă bucur că nu ai murit. Știu că tu și Colm sunteți împreună acum, așa că nu voi avea nici o pretenție de la tine, dar voi spune un lucru, dacă are vreo importanță. Mi-ai ajuns la suflet, Margot, și nimeni nu a mai făcut asta după tine.

– O, Seamus, este așa de drăguț, a răspuns ea, impresionată. Apoi ochii i s-au umplut de regret. Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat cu tine. Nu meritai asta.

– Ce-a fost, a fost, a răspuns el cu un surâs sfios pe față.

– Ne-am distrat, nu-i așa?

– Cu siguranță că ne-am distrat.

Și-a pus mâna peste mâna lui.

– Ești un prieten bun. Mulțumesc că ai venit în vizită.

– Într-adevăr. Aș vrea să fiu prietenul tău. Vrei o portocală?

După aceea a urmat un flux constant de vizitatori. A fost surprinsă de numărul de localnici, dintre care pe unii îi întâlnise numai o dată, care i-au adus flori, fructe sau pur și simplu câteva cuvinte blânde de încurajare. Doamna de Lisle a vrut să știe când avea să fie pregătită să vorbească din nou în fața oamenilor.

– Trebuie să rescrii cartea, a insistat ea cu fermitate. Este atât de simplu. Ai foarte mult timp de stat în pat, cum ai putea să te folosești mai bine de el? Deja ai terminat cercetarea, așa că nu va fi atât de greu. S-ar putea chiar ca a doua oară să iasă mai bine. Margot i-a făcut pe plac cu promisiuni goale, dar știa în sufletul ei că nu ar fi putut niciodată să rescrie cartea.

După trei luni petrecute în spital, Margot a fost în sfârșit externată. Cât fusese captivă în interior, vara se scursese prin fața ferestrei ei. Acum frunzele începeau să-și schimbe culoarea și un fior de toamnă bătea peste mare, aducând cu el melancolia. S-a bucurat să fie din nou afară, la aer curat, și nu închisă într-un salon de spital. S-a uitat în jurul ei cu o privire proaspătă, apreciativă la adresa celor mai neînsemnate lucruri, ca și cum ar fi văzut lumea prin ochii unui copil, minunându-se, plină de curiozitate. Totul părea atât de frumos.

JP insistase ca ea să se mute în cabana de vânătoare până când ar fi fost capabilă să-și poarte singură de grijă, pentru că fiul lui era la muncă. Doamna B era pregătită cu un ibric de ceai și o prăjitură, iar la parter fusese amenajat un dormitor provizoriu. JP era nerăbdător să o răsplătească pe Margot pentru faptul că-l pusese pe picioare; *ea* îl vindecase pe *el*, acum era rândul *lui* s-o vindece pe *ea*.

La castel, hotelul se redeschisese, deși turnul de vest și pereții din jur erau în continuare acoperiți de schele. Hotelul avea un manager nou, un anume domn Cavendish, care fusese furat de la hotelul Claridge, din Londra și care era foarte nerăbdător ca JP să-și reia discuțiile de după cină. Era păcat, spunea el, că manuscrisul

domnișoarei Hart fusese distrus în incendiu. Ar fi fost minunat să fi avut istoria familiei Deverill în bibliotecă pentru ca oaspeții s-o poată citi și autorul să poată vorbi făcând pereche cu lordul Deverill. Nu se putea gândi la nici un alt hotel din întreaga lume care ar fi putut să ofere un duo atât de convingător.

Ziarele fuseseră pline de noutăți despre incendiu și despre arestarea contesei di Marcantonio sub suspiciunea de a fi cauzat incendiul. Cu toate astea, unii spuneau că autorul incendiului fusese însuși contele, care dăduse vina pe soția lui. Se părea că aceasta avusese o aventură cu managerul hotelului. O menajeră care fusese ulterior concediată vânduse povestea unui ziar. Pretinsese că văzuse pe cineva furișându-se pe vechea intrare a servitorilor din spatele castelului în noaptea incendiului, dar nu putea să spună dacă era vorba de un bărbat sau o femeie. Totul era foarte dubios, iar JP nu era sigur ce să creadă. Dar incendiul îl învățase o lecție foarte importantă. Căminul era acolo unde era iubirea, iar el nu voia să fie nicăieri în altă parte, decât la cabana de vânătoare, unde fiul lui venea să-l viziteze, fiicele lui de asemenea, când erau în Irlanda și din ce în ce mai des, Alana. A descoperit, spre bucuria lui, că fiul lui avusese dreptate: opusul iubirii nu era ura, ci indiferența. Scânteia care le cauzase furia și suferința era, în esență, iubire. Fiind cultivată, începuse să crească.

Margot stătea în grădina cabanei de vânătoare, bucurându-se de sunetul păsărilor și de senzația plăcută a soarelui pe fața ei, și se gândea la Dorothy. Nu o cunoscuse de multă vreme, dar afecțiunea pentru noua ei prietenă fusese profundă și de neuitat. Îi era dor de ea în mod constant. Pe când rănile fizice se vindecau încetul cu încetul, cele emoționale aveau nevoie de mai mult timp. Avea coșmaruri legate de incendiu, de săritul de la geam și de pierderea manuscrisului. Știa că nu era corect să-și deplângă pierderile, când Dorothy își pierduse viața, dar o durea să se gândească la toată cercetarea și truda dispărute în flăcări. Se dovedea că trauma era greu de depășit.

A fost surprinsă când într-o după-amiază înmiresmată de la sfârșitul lui septembrie Emer O'Leary a venit în vizită. Nu o vizitase în spital, nici nu-și făcuse apariția la cabana de vânătoare. În orice caz, au stat pe terasă, servind ceai și vorbind despre recuperarea lui Margot. Apoi au vorbit despre Dorothy.

– Mi-e groaznic de dor de ea, a spus Emer cu tristețe și ochii i-au strălucit. A fost un șoc teribil. Tocmai îl pierdusem pe Jack și apoi, câteva săptămâni mai târziu, s-a dus și Dorothy. Trebuie să recunosc, nu m-am simțit bine. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult timp să vin să te vizitez.

– Dorothy a fost o persoană deosebită, a spus Margot, împărtășind

tristețea lui Emer.

– Era apărătoarea ta cea mai fervență, știi. Când m-am îndoit de tine, ți-a luat apărarea. Și-a coborât privirea. Mi-e rușine de asta acum. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai bine.

– Nu face nimic. Îți protejai familia.

– Ar fi trebuit să am încredere în ea și în Colm, care au încercat să mă convingă să-ți dau o șansă. Nu știu de ce am fost atât de suspicioasă. La urma urmelor era numai o carte de istorie. Ce rău ar fi putut face?

– Ei bine, acum nu mai e. Nu o voi rescrie. Margot a suspinat resemnată și a ridicat din umeri. Poate nu îi era dat să fie publicată. Poate soarta a avut grijă să nu vadă niciodată lumina tiparului.

– Ai o atitudine foarte filozofică, a spus Emer.

– Este singurul mod în care poți reacționa. Trebuie să accepți lucrurile care nu pot fi schimbate. Nu-i așa?

– În teorie așa este. Dar e greu de aplicat.

– Fac tot ce pot.

– Te descurci foarte bine, Margot.

– Mi-ar plăcea să știu ce părere a avut Dorothy despre carte. A fost singura persoană care a citit-o. I-am dat manuscrisul cam cu o săptămână înainte de incendiu și urma să-mi spună părerea ei. Acum nu voi ști niciodată. Chestia ciudată este că părerea ei chiar conta pentru mine.

– Trebuie să cauți aspectele pozitive. Dacă nu ai fi venit la hotel, nu i-ai fi cunoscut niciodată nici pe ea, nici pe Colm. Te iubește foarte mult, Margot, și, după cum probabil îți dai seama acum, nu este un bărbat ușor de mulțumit în această privință.

Margot a râs și privirea i s-a aprins.

– S-a purtat minunat. Nu ar fi putut fi mai atent. Când mi-am pierdut voința de a mă face bine, a avut suficientă voință pentru amândoi. Cred că, dacă n-ar fi fost el, aș fi renunțat.

– Și tu l-ai ajutat, Margot. Nu pierde din vedere asta. Sunt bucuroasă să recunosc atunci când am greșit și acum recunosc. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Tu și Colm faceți o pereche foarte potrivită. Sunt fericită că v-ați găsit.

Margot știa că Emer avea dreptate. Colm îi demonstrase, cu ajutorul nenumăratelor mici dovezi de bunătate, că era importantă pentru el. Dacă tatăl ei o învățase să-și pună la îndoială valoarea, Colm îi arătase exact cât de valoroasă era.

– Nu sunt sigură că Alana este prea fericită că suntem împreună, a îndrăznit ea să spună. Alana, deși nu era neprietenoasă, nu părea capabilă s-o privească în ochi. Este mama lui, așa că poate crede că nu sunt suficient de bună pentru el.

– O, asta nu este adevărat, a spus Emer imediat. Nu-mi imaginez de

ce ar considera că nu ești suficient de bună pentru el. Nu este un prinț, nu? A râs delicat, plină de compasiune. Cred că-i este greu să accepte faptul că acum există o femeie în viața lui. Colm a fost întotdeauna destul de singuratic în privința asta. Alana și-a dorit întotdeauna să se așeze la casa lui, toate mamele vor fete drăguțe pentru fiii lor, care să aibă grijă de ei, dar acum, că a găsit pe cineva, poate are nevoie de timp ca să accepte.

– Poate, a cedat Margot. Dar nu poate fi vorba de carte, nu-i așa, acum că nici nu mai este.

– Las-o să se obișnuiască cu tine. Nu a trecut atât de mult timp de când era supărată pentru că o scriai. Nu a avut încredere în tine, iar acum ai o relație cu fiul ei. O să dureze, asta-i tot. O să fie foarte bine, nu-ți face griji.

Dar Margot se îngrijora. Alana nu mai putea s-o suspecteze că s-ar fi insinuat în inima lui Colm ca să obțină informații. Deci dacă nu era vorba despre asta, ce ar fi putut fi?

Zilele s-au scurtat încetul cu încetul și frunzele au început să cadă din copaci. Un vânt tăios, umed și rece șuiera printre crengi și în luna octombrie primul îngheț a albit grădina. Focul era din nou aprins în salonul de desen și în bibliotecă, iar locul mirosea din nou a lemn ars. Casa, însă, nu mai mustea de liniștea dezolantă de dinainte. JP invita prieteni la cină, iar casa vibra de sunetul vocilor vesele și de râsete, iar ei luau cina și jucau cărți. Era ca în vremurile bune, când Bertie și Maud Deverill aveau invitați din tot ținutul. JP a angajat două fete din zonă ca s-o ajute pe doamna B la mâncare, dar nu se punea problema ca aceasta să se pensioneze. Cabana de vânătoare era căminul ei, iar lordul Deverill stăpânul ei, și singurul mod în care avea să plece vreodată de acolo, era cu picioarele înainte. Spusese asta foarte clar.

Margot muncea din greu la fizioterapie, hotărâtă să-și aducă trupul la forța și agilitatea de altădată, iar Colm era gata să o încurajeze de fiecare dată când hotărârea îi slăbea. Șchiopăta de colo-colo sprijinită în cârje și se bucura de lucrurile simple, cum ar fi cititul, jocul de cărți și muzica lui JP. Cel mai mult îi plăcea să stea afară, în natură, urmărind cum peisajul se schimbă încetul cu încetul, cu fiecare zi care trecea. Colm o ducea serile la cârciumă și ocazional, când vremea era bună, la plajă. Stăteau printre dune, protejați de vânt și vorbeau despre tot și despre nimic, se sărutau, râdeau și se tachinau. Când lumina era cea mai blândă, Margot se uita la orizontul îndepărtat și se gândea la Dorothy, apoi se gândea la cartea ei pierdută și încerca din răsputeri să nu simtă nimic altceva decât recunoștință pentru că era vie și îl avea pe Colm.

Într-o după-amiază ploioasă a înaintat șovăitoare în salonul de jocuri. Era frig. Focul nu fusese aprins de multe luni. Trecuse mult

timp de când cineva jucase biliard. A fost surprinsă când a văzut cutiile așezate încă în teancuri în colțul îndepărtat al încăperii și a fost din nou asaltată de junghiul familiar al pierderii. Toate acele ore în care parcursese jurnale, scrisori și registre, pe care nu avea să le recupereze niciodată. Paginile de notițe scrise și organizate în cartoteci, care fuseseră distruse în flăcări. Timpul pe care îl petrecuse încercând să găsească soluția plină de tact prin care să nu-i rănească pe membrii familiei care erau în continuare în viață, JP și mai ales Alana. Crezuse că făcuse o treabă bună, dar acum nu avea de unde să știe. Nu era sigură că ar fi putut vreodată să adune energia necesară pentru a scrie altă carte. Poate toată voința îi era concentrată pe recuperare și acesta era motivul pentru care se simțea atât de neinspirată. Poate după ce oasele i se vor fi vindecat, avea să găsească un alt subiect despre care să scrie. Dar nu se putea gândi la un alt subiect care s-o inspire așa cum o inspirase istoria familiei Deverill. Mintea îi era la fel de infertilă ca pământul arid în care crește tufărișul.

La începutul lui decembrie Margot s-a mutat la Colm acasă. Și-a pus articolele de toaletă în baie și hainele în dulap și nu a simțit neliniște când și-a văzut pantofii aliniați lângă pantofii lui. De fapt, asta i-a dat un sentiment călduț de apartenență. Nu mai simțise așa ceva de multă vreme.

Ca să o țină ocupată, Colm începuse să o ia cu el în vizitele pe care le făcea la domiciliul pacienților, în cazurile în care aceștia erau prea mari sau prea bolnavi pentru a fi aduși la cabinet. Margot iubea animalele și îi plăcea să-l urmărească pe Colm în timp ce le îngrijea. Era sensibil și înțelept și cu cât îl urmărea mai mult la muncă, cu atât devenea mai atrăgător în ochii ei. Îi plăcea de asemenea că începuse să-i cunoască pe localnici și și-a dat seama că greșise atunci când calificase Ballinakelly drept un mic oraș provincial, lipsit de importanță. Era o comunitate vibrantă de oameni buni, care aveau grijă unii de alții. După ce Colm a vindecat un porc bolnav, proprietara, o doamnă în vârstă, excentrică, care avea o înclinație pentru băutura spirtoasă locală, i-a adus lui Colm o porție de plăcintă ca să-i mulțumească. Pe când Margot o gusta la ceai, și-a dat seama că nu făcuse niciodată parte dintr-o comunitate. Pentru prima dată în viață, chiar își dorea asta. S-a hotărât atunci să devină mai implicată. Singurul lucru la care era bună în mod special era scrisul. Așa că și-a oferit serviciile ziarului local și a început să caute povești. De la incendiu nu simțise nici măcar o scânteie de inspirație, dar acum gândul că avea să scrie din nou aprinsese o flăcăruie în locul în care sălășluiau hotărârea și creativitatea ei. Și-a cumpărat o mașină de scris și a așezat-o pe masa din bucătărie. Apoi și-a turnat un pahar de vin,

s-a sprijinit de spătarul scaunului și s-a întrebat despre ce să scrie.

Colm era încântat să vadă că părinții lui se înțelegeau din nou. Era uimit de faptul că după ani întregi de dușmănie, în care nu-și vorbiseră, se iertaseră reciproc cu atâta ușurință. S-a întrebat dacă moartea lui Jack o făcuse pe mama lui să se răzgândească, determinând-o să renunțe la încrâncenare și să ajungă la o înțelegere care înainte părea greu de atins.

Margot voia să aibă o relație bună cu Alana, dar pentru că nu avea nici o relație cu propria ei mamă, s-a gândit că poate nu se pricepea în general la acest gen de interacțiune. Colm nu observase că ar fi fost o problemă, pentru că atunci când Margot îi menționase răceala Alanei, Colm îi spusese că totul era doar în imaginația ei.

– Probabil este încă tristă din cauza bunicului, a spus el, fără să acorde prea multă importanță problemei.

Dar Margot era o femeie receptivă. Știa că nu e așa. Știa că era vorba despre altceva, dar nu putea să-și dea seama cu nici un chip despre ce anume.

Alana ar fi trebuit să fie fericită. Se întorsese în Ballinakelly ca să locuiască cu mama ei pe care o adora, în casa în care crescuse. Tatăl ei murise, dar se împăcase cu suferința cauzată de acest lucru. Se gândise că fusese bătrân; avusese o viață bună. Se concentrase asupra amintirilor frumoase și se bucurase că ei doi avuseseră o relație atât de deschisă și plină de iubire. JP și cu ea petreceau timp împreună și vechile sentimente de iubire și atracție se aprindeau din nou, pentru că nu muriseră niciodată, doar hibernaseră timp de o iarnă lungă și grea. Pentru ea, nimeni nu fusese la fel de important ca JP. Se întâlnea des cu fiul ei, care rămăsese în Irlanda după divorț, și era mândră că se transformase într-un bărbat atât de minunat și atrăgător. Înfruntase focul ca s-o salveze pe Margot, chiar își riscase viața, ceea ce reprezenta o dovadă a felului în care ținea la ea. Dacă el nu ar fi găsit-o, probabil ar fi pierit în flăcări, la fel ca doamna Walbridge. Colm și Margot aveau o relație romantică. El o iubea, iar această iubire care i se citea în ochi atât de clar era înduioșătoare. Alana ar fi trebuit să fie fericită, cu toate astea făcuse un lucru îngrozitor.

La început a crezut că ar fi putut să scape de sentimentul de vinovăție. Făcuse un lucru rău, care, relativ vorbind, nu fusese chiar așa de îngrozitor. Ar fi putut să-l ignore, să uite de el și să-și ducă viața mai departe. Dar problema cu oamenii buni este că au conștiință, iar conștiința Alanei era prea puternică pentru a merge mai departe ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De fiecare dată când o vedea pe Margot, ghearele vinovăției pătrundeau puțin mai adânc în inima ei. Și, pe când săptămânile s-au transformat în luni, ghearele au început să-i sfâșie inima. Ce ar fi spus Dorothy? s-a întrebat ea. Ce ar

fi gândit tatăl ei? Dacă mama ei ar fi știut, ce sfat i-ar fi dat? Alana știa ce ar fi trebuit să facă, dar lăsase să treacă atât de mult timp, încât nu mai era sigură cum ar fi putut să repare lucrurile. Așa că nu făcea nimic și păstra distanța. Poate dacă nu o vedea pe Margot putea să uite ce făcuse. Sau poate sentimentul de vinovăție avea să se risipească și în timp chestiunea nu ar mai fi fost importantă sau relevantă.

De Crăciun s-a răzgândit. Margot, care se deplasa în continuare cu ajutorul cârjelor, s-a aliat cu cele două surori ale lui Colm, care veniseră din America împreună cu familiile lor, și a instalat în salonul de desen al cabanei de vânătoare un brad pe care l-au decorat cu luminițe, globuri și beteală. Copiii Carei au făcut steaua aurie și soțul ei, Declan, a prins-o în vârful pomului în ropot de aplauze. Margot s-a străduit să cumpere cadouri pentru fiecare dintre ei, chiar și pentru copiii lui Aisling și ai Carei, pe care abia îi cunoscuse. A împachetat fiecare cadou ales cu grijă în hârtie argintie, l-a legat cu fundă asortată și a prins o bucățică de vâsc în fiecare fundă. Alana a fost impresionată de efortul pe care îl făcuse. Margot plănuise de asemenea masa de Crăciun și o invitase pe doamna B să li se alăture și pentru petrecerea de după aceea, având în vedere că nu avea familia ei cu care să sărbătorească. Îi adusese chiar și un cadou. Doamna B a fost mișcată. S-a schimbat într-o bluză albă curată și a purtat la gât broșa de aur cu diamant care aparținuse la un moment dat străbunicii ei. O purtase o singură dată, la aniversarea de șaptesprezece ani a fratelui ei, cu câteva luni înainte să moară. Acum a purtat-o din nou, știind că el avea să fie alături de ea în spirit în acea zi specială.

După masă au ascultat muzică și au organizat jocuri în salonul de desen și au servit în continuare vin. Era cel mai frumos Crăciun pe care îl sărbătoriseră vreodată. Fiecare dintre ei era foarte fericit. Alana băuse prea mult. Stătea sprijinită de spătarul canapelei și se uita la JP cu o privire rătăcită, bucurându-se de sentimentul de tandrețe pe care îl simțea, de valurile de nostalgie și recunoștință. Își privea copiii și nepoții și se gândea cât de incredibil de norocoasă fusese să primească a doua șansă de a avea o viață de familie. Era acasă, în locul căruia îi aparținea, cu oamenii pe care îi iubea.

Copleșită din nou de sentimentul de vinovăție, care îi compromitea acum bucuria, a început să plângă. Margot, care fusese atentă să nu se apropie prea mult de ea, s-a uitat neliniștită la Alana. JP s-a dus și s-a așezat lângă ea pe canapea.

– E bine, nu-i așa? a spus el, apucând-o de mână. Să fim împreună.

Alana a dat din cap. Apoi și-a șters ochii cu mâneca.

– Margot, a spus ea. Pot să vorbesc cu tine?

Margot s-a uitat la Colm pentru a se liniști, dar el nu a făcut nimic altceva decât să ridice din umeri.

– Sigur, a răspuns ea.

Alana s-a ridicat și a mers nesigură până în salonul de jocuri. Aprinseseră focul acolo după-amiaza, ca să joace biliard, așa că era cald, deși tăciunii se stinseseră pe grătar, lăsând numai căldură reziduală pe placa de fier din spate. Era emoționată. S-a sprijinit de masa de biliard, atât ca să se echilibreze, cât și ca să stea cocoțată pe ceva. Margot stătea reticentă în fața șemineului și se întreba despre ce voia Alana să-i vorbească.

– Am o confesiune de făcut, a început Alana.

Margot o asculta, nefiind sigură ce să spună. Alana nu se grăbea. Era clar că îi era greu să vorbească și, judecând după roșeața din obraji, Margot și-a dat seama că era vorba de ceva dificil. Alana a inspirat adânc și s-a hotărât să înceapă să spună.

– Am manuscrisul cărții tale, a spus ea.

Margot a rămas șocată. A deschis gura, dar nu și-a putut găsi cuvintele. Era cu putință să nu fie pierdut, la urma urmelor? Abia dacă îndrăznea să spere.

– Vezi tu, Dorothy mi l-a dat să-l citesc. A spus că trebuia să-l văd. N-am fost sigură ce însemna asta până nu l-am citit. Alana și-a strâns mâinile împreună. S-a uitat la Margot cu o privire sticloasă, iar ridurile de pe față i s-au adâncit din cauza implorării. Îmi pare rău, Margot. Te rog să mă ierți. A fost o greșeală din partea mea să nu-ți spun. Să-l țin. Îmi pare așa de rău. Sunt o idioată. Sau egoistă. Sau oricum ai vrea să mă numești. De fapt, sunt oribilă. Toată acea muncă, toate acele cuvinte, pierdute. Dar nu sunt pierdute. Am manuscrisul.

Margot a dat din cap.

– Nu-mi vine să cred! Eram sigură că s-a pierdut.

– Nu. Nu-i pierdut. E în sertar în dormitorul meu, ca să fiu mai exactă.

S-au uitat una la cealaltă. Alana, îngrozită de ceea ce făcuse, căci de când rostise cuvintele cu voce tare faptele i se păreau chiar mai diabolice, și Margot stupefiată de surpriza minunată. Voia s-o ia în brațe pe Alana, plină de recunoștință, dar cârjele o împiedicau să facă un gest atât de spontan.

– Ei bine? Cum ți s-a părut?

Margot și-a imaginat că Alana fusese tare nefericită, altfel de ce nu ar fi recunoscut că-l are? Și-a ținut respirația, temându-se de răspuns.

Alana a zâmbit.

– E genial, a spus ea. Captivant, amuzant, fascinant și, ei bine, plin de tact. Unele părți au fost greu de citit, evident, dar nu privisem situația din punctul de vedere al lui JP și tu mi-ai oferit asta, perspectiva lui. Asta mi-a permis să-l înțeleg și…, a scos un suspin plin de regrete. Să văd cât de mult îl rănisem și eu. A ridicat o mână. O, nu, să nu crezi că sunt jignită, nu sunt. De fapt, sunt recunoscătoare.

Ai făcut o relatare foarte echilibrată.

Margot a zâmbit cu tristețe în timp ce s-a gândit la Dorothy.

– Ai fost imparțială, a continuat Alana. Ceea ce, având în vedere prietenia ta cu JP, a fost un lucru miraculos, sau pur și simplu, ești un istoric foarte bun. Nu ai luat partea nimănui. Și nu ai dezvăluit prea mult. Ne-ai lăsat demnitatea.

– Atunci de ce l-ai ținut?

Alana a înghițit în sec.

– Pentru că nu eram sigură că voiam ca toată lumea să-l citească.

– Și acum?

– Este în ordine. Nu mă deranjează. Mulțumită ție, familia mea s-a reunit. Ar fi trebuit să-ți spun mai demult, dar nu am știut cum. Lăsasem să treacă prea mult timp. Cu cât a trecut mai mult timp, cu atât mi-a devenit mai greu. Aproape că am aruncat manuscrisul.

Margot a icnit.

– Dar nu l-am aruncat, a adăugat Alana repede. Altceva m-a făcut să îl păstrez. Dorothy a făcut notițe pe margine cu scrisul ei șovăitor.

Margot era uimită.

– Ce a scris?

– I-a plăcut. Datorită acestui fapt mi l-a dat. Voia ca eu să-l citesc pentru că știa că este bun, dar știa și că mi-ar fi de ajutor. Cartea despre care am crezut cu toții că avea să ne dezbine ne-a adus împreună.

Lui Margot i s-a pus un nod în gât.

– Sunt atât de fericită să aud asta, a spus ea. A șters o lacrimă. Mi-ai făcut Crăciunul mai frumos, Alana. Mulțumesc.

Alana a râs.

– L-am făcut și pe-al meu! M-am simțit foarte vinovată. A fost foarte neplăcut. Deci, suntem prietene?

– Suntem, a spus Margot.

Alana s-a întins ca s-o îmbrățișeze pe Margot.

– Sunt puțin ametită, a spus ea. Nu cred că aș fi putut să-ți spun dacă nu aș fi băut. Cred că am băut puțin cam mult.

– Este un vin foarte bun, a spus Margot.

– Mai bem?

– Cred că este o idee foarte bună.

– Totală, a spus Alana. Așa ar spune JP. O idee totală. Zâmbetul i-a șovăit din cauza beției. Chiar îl iubesc, știi.

– Știu.

– Și tu îl iubești pe Colm, nu?

– Îl iubesc, a spus Margot.

A râs pentru că Alana chiar era foarte ametită.

– Bine, pentru că el te iubește foarte mult. Este așa de multă iubire în casa asta, încât abia mai pot suporta.

Capitolul 23

Era o zi minunată de iulie în Ballinakelly. Cerul era de un albastru strălucitor, iar norii pluteau delicat, ca puful de păpădie. Vântul era călduț și sărat, bătând dinspre mare. Atmosfera avea calmul și liniștea unei zile vesele de vară. O briză cu aromă de miere foșnea prin castanii sălbatici, printre frunzele tufișurilor și florile care delimitau pajiștea imaculată a castelului Deverill. Întotdeauna existase tradiția ca lordul și Lady Deverill să dea o petrecere somptuoasă în grădină în luna iulie, pentru sutele de chiriași și muncitori angajați pe domeniul Deverill. În cei mai bine de trei sute de ani în care castelul condusese orașul, această petrecere fusese punctul culminant al anului localnicilor. Astăzi petrecerea nu era pentru chiriași sau muncitori, ci pentru lansarea cărții lui Margot Hart, intitulată *Castelul unui Deverill este împărăția lui, o biografie*, și era mai mult decât somptuoasă. Doamna de Lisle nu făcuse economie. Castelul era nestemata din coroana ei, la urma urmei, și voia să atragă cât de multă publicitatea putea, pentru ca lumea să vadă ce loc unic și minunat era hotelul Castelul Deverill.

Nu era posibil ca acesta să arate mai magnific de atât. Pereții din piatră cenușie se înălțau sfidători, după ce supraviețuiseră incendiului. Turnurile și turelele, care dominaseră sute de ani orizontul și le oferiseră un reper pescarilor ieșiți pe mare, străluceau acum în soare. Corbii croncăneau de pe acoperișuri și pescărușii zburau pe deasupra, cu privirea fixată asupra meselor cu sendvișuri și prăjituri de dedesubt. Turnul vestic fusese reconstruit și suita de camere se numea acum Margot Hart. Oaspeții făceau rezervări cu luni de zile înainte, pentru că erau cele mai populare camere din tot castelul.

Doamna B stătea lângă masa cu ceai, cu o pălărie de paie pe cap, îmbrăcată cu o bluză albă impecabilă și o fustă neagră, lungă, deși era vară și erau aproape treizeci de grade. Inițial nu voise să vină, pentru că se ferea de mulțimile de oameni, dar Margot insistase, iar ea cedase, cu condiția de a nu sta întreaga după-amiază. Sorbea ceai dintr-o ceșcuță de porțelan drăguță și cerceta la întâmplare fețele oamenilor din jur. I-a recunoscut pe unii dintre ei pentru că

Ballinakelly era orașul ei natal și pentru că se ducea la slujbă la biserică în fiecare săptămână. Doamna de Lisle părea să fi invitat pe toată lumea din oraș, ceea ce era un lucru frumos, s-a gândit doamna B. Castelul fusese întotdeauna centrul comunității.

– Cum ești, Bessie?

Doamna B s-a întors și l-a văzut pe Neil O'Rourke, bunicul lui Tomas și Aidan, stând lângă ea cu o halbă de bere în mână.

– Ei, dacă nu e chiar Neil O'Rourke. Nu te văd niciodată la slujbă, nu te-am văzut de ani buni.

Întotdeauna Neil fusese înalt și suplu ca o papură, cu ochi blânzi de culoarea turbei, dar acum se cocoșase și avea fața sfrijită. A rânjit, iar doamna B și-a amintit de tânărul jucăuș care fusese odată. Fusese ajutor de grădinar când ea începuse să lucreze pentru Celia Deverill. Doamna B obișnuia să-i strecoare felii de prăjitură în labirintul din grădină.

– Nu mai merg la slujbă, Bessie, a spus el.

Doamna B l-a privit plină de reproș.

– Doamne Sfinte, de ce nu? Erai un practicant zilnic și coloana vertebrală a societății St Vincent de Paul.

– Îl am pe Domnul în grădina mea, Bessie. Acolo este Domnul. În grădina mea, cu păsărelele pe post de băieți de altar și bătrâna vulpe, paracliser.

Fața doamnei B s-a îmblânzit.

– Dumnezeu știe că s-ar putea să nu te-nșeli. E sigur că frumusețea Domnului e peste tot.

Neil s-a uitat la castel.

– Îți aduci aminte de vremurile de demult? a întrebat el.

Ea a zâmbit nostalgic.

– O, da, Neil. Mi le amintesc, cu drag că le-am avut și tristețe că s-au dus. Erau vremuri bune, nu-i așa?

– Îmi aduceai puțină prăjitură și un vas cu ceai și mâncam împreună în labirintul din grădină.

Doamna B a râs.

– Și tu-ți amintești de asta?

– Erai o domnișorică, Bessie.

– Nu eram… Sau eram?

– O, erai. Erai întotdeauna pusă pe șotii.

– Nu cred.

El a zâmbit.

– Doamne, mă bucur să te văd, Bessie. Nu tre' să te mai ascunzi.

– De-acum n-o să mă mai ascund, a răspuns ea și afecțiunea din privirea lui a făcut-o să se întrebe de ce nu fusese mai curajoasă să caute compania vechilor prieteni.

– Ai vrea să ne plimbăm în jurul grădinilor? Aș vrea să le văd iar.

Ar fi plăcut să facem asta împreună.

– Ar fi grozav. Și-a așezat ceșcuța pe masă. Să începem cu grădina de zarzavaturi? Serele erau pline de canabis în vremurile lui Lady Deverill, a lui Adeline Deverill, vreau să zic.

Neil a râs.

– Așa cum stau azi lucrurile, ar fi ori milionară, ori în închisoarea Limerick. Dar să nu crezi că era singura care făcea ceai cu el. S-a uitat la ea cu subînțeles. Canabisul creștea în grădinile alea și în vremurile Celiei Deverill.

– Nu ai făcut asta! Neil O'Rourke, rușine să-ți fie! Tu i-ai dat bietei Eily Sullivan, menajera? a exclamat ea. Dormeam în aceeași cameră și într-o noapte m-a trezit urlând că în loc de statuia Sfintei Fecioare a văzut un motan.

– O, i-am dat. Vinovat, onorată instanță.

– Escroc mai ești! a chicotit ea și l-a apucat de braț.

– Cum s-au schimbat lucrurile, Bessie, dar nu pentru noi. Îi lua stăpânului șase ore ca să ajungă din Ballinakelly în Dublin. Acum se duc până la America în același timp. E greu să le pricepi pe toate.

De partea cealaltă a pajiștii, așezați pe o băncuță, sub o boltă de trandafiri, ședeau JP și Alana.

– Îți pare rău că-i un hotel? a întrebat Alana.

JP și-a trecut privirea peste căminul familiei, locul care îi provocase atât de multă suferință.

– Nu, a răspuns cu fermitate. Nu mi-a adus decât nefericire.

– Conform cărții lui Margot, multor membri ai familiei noastre nu le-a adus fericire.

– Nu, așa este. Mi s-a părut că asta a fost o observație interesantă. Are dreptate, toți am fost preocupați de statutul nostru, ca una dintre cele mai importante familii anglo-irlandeze, trăind în acest castel splendid, oferit de către regele Carol al II-lea. Adevărul este că Barton Deverill a fost singurul Deverill îndreptățit să se simtă așa. L-a câștigat. Noi, ceilalți, doar l-am moștenit fără să ridicăm un deget. Am trăit de pe urma prestigiului lui Barton. Sute de ani, moștenitorii lui au pus castelul mai sus de nevoile oamenilor care au trăit în el. Asta a fost greșeala lor. Asta a fost și greșeala *mea*. A zâmbit către ea cu afecțiune. Acum sunt fericit, Alana. Sunt cu adevărat fericit. Nu trebuie să mă îngrijorez pentru plata facturilor, gestionarea proprietății, menținerea satisfacției chiriașilor și găsirea banilor pentru a ține totul pe linia de plutire.

– Și le vei vorbi oaspeților împreună cu Margot, a adăugat ea cu un zâmbet pe figură. S-ar putea spune că acum castelul te ține pe *tine* pe linia de plutire.

El a chicotit.

– Chiar că ai putea spune asta. Vorbim chiar să scoatem o carte împreună. O carte ilustrată, cu pagini lucioase, despre castelul însuși. Sunt multe fotografii pe care le putem include, iar eu pot oferi multe anecdote.

– Este o idee grozavă, s-a entuziasmat Alana.

– Ar trebui să schimbăm mottoul.

– În ce?

– *Familia* unui Deverill este împărăția lui.

I-a apucat mâna și i-a zâmbit cu afecțiune.

– Sunt de acord. Sângele apă nu se face, la urma urmei.

– Așa este, a fost el de acord, răspunzându-i la zâmbet cu o scânteie în ochi. Și este mai important decât pietrele.

– Vino cu mine! a sugerat Colm, întinzând mâna.

Margot a apucat-o și și-a luat bastonul cu cealaltă mână. S-a ridicat din scaunul în care stătuse ca să semneze cărți. Semnase atât de multe, încât o durea încheietura. Au plecat agale de-a lungul gardului viu, unde flori de nemțișor violet și roșii se înălțau printre bujori și hortensii. Au mers ținându-se de mână, departe de petrecerea la care doamna de Lisle prezida grupul de jurnaliști pe care îi adusese din Londra și de oaspeții importanți pe care îi invitase personal să se cazeze la hotel. Colm și Margot erau fericiți să se îndepărteze de mulțime. Să fie numai ei doi. Era epuizant să stea de vorbă cu oamenii, deși toată lumea lăuda cartea. S-au oprit pentru o clipă să privească castelul. Privirea lui Margot a fost atrasă de turn. Incendiul părea acum o amintire dintr-o altă viață.

– Ai fost un erou adevărat, Colm, a spus ea încet.

– Nu am fost un erou, a răspuns el. Am făcut ce ar face orice bărbat pentru femeia pe care o iubește.

Ea i-a zâmbit cu tandrețe.

– Frumos spus.

– Mă descurc cu vorbele, a spus el relaxat.

– Știi, nu cred că ți-am mulțumit vreodată.

– Nu mi-ai mulțumit, a spus el.

– Chiar nu ți-am mulțumit?

– Nu, doar m-ai luat de bun.

Ea a râs.

– Ei bine, îți mulțumesc acum.

– Îmi ești datoare, a spus el.

– Nu cred că voi putea vreodată să te răsplătesc pentru faptul că mi-ai salvat viața, Colm.

– Nu. A zâmbit. Dar îți vei petrece tot restul vieții încercând.

Zâmbetul ei a șovăit.

Colm s-a întors cu fața la ea.

– Vreau să-ți petreci restul vieții cu mine, a spus el serios.

– Mă întrebi ce cred eu că mă întrebi?

– Da, te cer în căsătorie, Margot. Și înainte să începi să o iei în râs, vreau să adaug că, odată ce ne-am căsătorit, putem călători în jurul lumii, sau putem merge să trăim în altă parte, nu știu, Franța, Spania sau Italia. Poți alege, oriunde vrei tu. Știu că nu-ți place să stai într-un singur loc mult timp. Lumea este la picioarele tale. Doar să-mi spui unde vrei să te oprești.

Margot și-a îngustat ochii.

– Vreau să fiu aici, a răspuns cu un suspin satisfăcut. Cu tine.

Colm s-a luminat la față.

– Serios? Aici? În bătrânul și plictisitorul Ballinakelly?

Colm a cuprins-o cu brațul, iar ea s-a cuibărit la pieptul lui.

– Acasă e acolo unde e iubirea, Colm, a spus ea. Nu mi-am dat seama niciodată de asta înainte. Am petrecut ani întregi fugind de atașamente, de angajamente, de oricine ar fi putut să vrea de la mine mai mult decât eram eu dispusă să ofer. Acum, că te-am găsit pe tine, vreau să fiu bine ancorată. Colm Deverill, aș vrea să-mi agăț pălăria *la tine* în hol.

– Asta este grozav, a spus el.

– Deci este un „da“. O să mă mărit cu tine.

Colm s-a aplecat și a sărutat-o. Un sărut lung, senzual, care i-a trimis o undă de plăcere pe piele.

– Dacă așa arată căsătoria, cred că o să-mi facă plăcere.

– C*hiar* așa și e, a spus el chicotind și sărutând-o din nou.

Kitty

Îi urmăresc pe Colm și Margot cum traversează pajiștea ca să se întoarcă la petrecere. Soarele este strălucitor și în razele scânteietoare de lumină văd că nu sunt singură. Și Dorothy este aici.

– Nu i-am spus lui Margot cât de mult mi-a plăcut cartea ei, spune ea, zâmbind nostalgic. Mi-a plăcut foarte mult, știi. Sper că mi-a citit laudele mâzgălite pe margine.

– Este frustrant că nu putem comunica, nu-i așa? răspund eu. Sunt atât de multe lucruri pe care vrem să le spunem. Că moartea nu există. Că sufletul există în continuare. Că iubirea ne leagă pentru totdeauna. Că nu suntem niciodată prea departe, ci că le urmărim viețile în Spirit. Și ce loc frumos este Spiritul, nu-i așa? Aș vrea să le spun toate aceste lucruri.

– Și eu aș vrea să le spun asta, spune Dorothy.

– Există modalități.

– Desigur, răspunde Dorothy, amintindu-și de micul măcăleandru pe care îl trimisese fiica ei. Presupun că tu ai știi cum să faci asta, nu-i așa, Kitty?

– O, da, îi spun. Sunt versată.

– Te-ar deranja?

– Vino! Știu exact ce trebuie.

Este sfârșitul după-amiezii. Ultimii oaspeți au plecat. Colm și Margot rămân pe pajiște împreună cu două fete de la hotel, punând cărțile în cutii. Margot ridică una dintre cărți și o privește mândră.

– Aș vrea ca Dorothy să fie aici, îi spune lui Colm. Aș vrea să știe că i-am dedicat cartea. Ar fi fost încântată de asta. Aș vrea să știe că a avut cronici foarte bune și că JP și Emer consideră că am făcut o treabă foarte bună. A fost atât de interesată de ea, scriindu-și observațiile pe margine în caligrafia ei inteligibilă. Mai mult decât orice, aș vrea să-i spun că m-am logodit. Că sunt fericită. O, Colm. Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să i le spun.

Atunci un mic măcăleandru își ia zborul și aterizează în fața ei, pe iarbă. Îl vede și zâmbește minunată.

– Uite, un măcăleandru! șoptește ea ca să nu-l sperie. Apoi expresia i se schimbă și icnește. Nu crezi că…

Măcăleandrul țopăie prin iarbă către ea, apoi dă din aripi și se așază pe carte. Margot își ține respirația. Nu îndrăznește să scoată nici un sunet. Măcăleandrul stă complet nemișcat. Se uită la ea îndelung. Margot îl privește până când ochii i se umplu de lacrimi și nu mai poate să vadă decât o pată roșie.

– Mulțumesc, Dorothy, spune ea.

Măcăleandrul înclină capul într-o parte ca și cum ar spune: „Serios, lacrimile astea nu sunt pentru mine, nu-i așa, drăguță?“ Apoi își ia zborul.

Mulțumiri

Cu această carte aduc povestea neamului Deverill la final. Ei bine, asta am spus și după volumul al patrulea, așa că nu fac nici o promisiune pe care nu o pot ține. Există o șansă foarte redusă de a mă avânta în trecutul îndepărtat al familiei și să scriu despre strămoșii lor din secolele optsprezece sau nouăsprezece. La urma urmei, mai există atât de multă istorie care trebuie creată. Dar momentan, asta este. Ultima parte.

Am apelat din nou la dragul meu prieten și complice, Tim Kelly, pentru a mă ajuta că creez personajele irlandeze. Îi sunt profund recunoscătoare pentru tot ajutorul și sfaturile lui. Într-adevăr, nu m-aș fi putut angaja să creez această serie fără el.

Interesul meu pentru domeniul ezoteric m-a condus spre niște oameni minunați, cărora aș vrea să le mulțumesc aici. Simon și Lisa Jacobs, Susan Dabbs, Robin Lown și Avril Price. Lumea asta există și dincolo de ceea ce vedem cu ochiul fizic și îmi place foarte mult să învăț despre asta.

Vreau să-i mulțumesc, de asemenea, agentei mele, Sheila Crowley, și redactoarei Suzanne Baboneau, care sunt cele mai importante persoane din viața mea profesională. Nu cred că aș avea o carieră de scriitor, dacă nu ar fi ele. Nu este vorba numai despre contracte și vânzări, este vorba despre cultivare, îndrumare, sfătuire și susținere, iar aceste două femei extraordinare fac toate aceste lucruri și mai mult decât atât. Mulțumesc.

Îi sunt de asemenea recunoscătoare impresarului meu, Luke Speed, și tuturor celor de la Curtis Brown, care au muncit în numele meu: Alice Lutyens, Sophia Macaskill, Katie McGowan, Callum Mollison, Emily Harris și Sabhbh Curran. Un mulțumesc imens lui Ian Chapman, șeful meu de la Simon & Schuster, și minunatei lui echipe care muncește cu atâta sârguință și atenție la manuscrisele mele: Sara-Jade Virtue, Gill Richardson, Dominic Brendon, Polly Osborn, Rich Vlietstra și Alice Rodgers.

Doresc să-mi exprim iubirea și mulțumirile mele pentru soțul meu, Simon Sebag-Montefiore, pentru copiii noștri, Lily și Sasha, părinții

mei, Charles și Patty Palmer-Tomkinson, pentru James, Sos, Honor, India, Wilf și Sam Palmer-Tomkinson și pentru mătușa mea, Naomi Dawson, care a avut grijă de sănătatea mea mintală și de fericirea mea.